Colecţia
Lauren Weisberger, *Chasing Harry Winston*
Copyright © 2008 by Lauren Weisberger All rights reserved
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere www. polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Br & tianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
WEISBERGER, LAUREN
Pe urmele lui Harry Winston /Lauren Weisberger; trad. de Luminiţa Gavrilă-Iaşi: Polirom, 2009
ISBN 978 – 973 – 46 – 1297-O I. Gavrilă, Luminiţa (trad.)
821.111 (73) - 31 = 135.1
Printed in ROMÂNIA
Lauren ran
Viimehbxl <Nouuuj SJIMStoK
Traducere din limba engleză de Luminiţa Gavrilă
POLIROM
2009

Lauren Weisberger **s-**a născut în 1977 în Scranton, Pennsylvania. A absolvit cursurile prestigioasei Cornell University şi, după o perioadă de călătorii în Asia şi Europa, **s-**a stabilit în Manhattan, angajâ**ndu-**se ca asistent editorial la faimoasa revistă *Vogue*. În mai puţin de un an renunţă la această slujbă, începe să lucreze pentru revista americană *Departures* şi, în acelaşi timp, urmează cursuri de *Creative Writing*, apucâ**ndu-**se serios de scris, printre altele despre experienţele din perioada petrecută la *Vogue*, dezvoltând o viziune critică şi plină de umor asupra materialismului şi obsesiilor din lumea modei. Rezultatul este romanul ei de debut din 2003, *Diavolul se*

îmbracă de la Prada (Polirom, 2004, 2006), care a avut un impact formidabil, a rămas timp de şase luni pe lista bestsellerurilor din *The New York Timest* a fost tradus în peste treizeci de ţări şi ecranizat de studiourile Fox, în regia lui David Frankel, cu Meryl Streep (care a primit Globul de Aur pentru cea mai bună interpretare şi a fost nominalizată la premiile Oscar şi BAFTA) şi Anne Hathaway în rolurile principale. I-au urmat romanele *Vreau să fiu V.I.P.* (2005; Polirom, 2006), din nou pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*, şi *Pe urmele lui Harry Winston* (2008), încă un succes literar, ale cărui drepturi au fost cumpărate de Universal Pictures, anunţând o nouă ecranizare pentru anul 2010.

Pe urmele lui Harry Winston este povestea a trei tinere prietene, Emmy, Leigh şi Adriana. Emmy era cât pe ce să primească inelul de logodnă, dar a fost părăsită de iubitul ei pentru o mai tânără instructoare de sport. Leigh e pe cale să devină senior editor şi să se mărite cu bărbatul ideal, însă când îl întâlneşte pe Jesse Chapman, un *enfant terrible* al lumii, literare, Leigh începe să observe fisurile din viaţa ei, pe care o credea perfectă. Adriana e fiica superbă a unui renumit fotomodel, care nu ezită să-şi folosească farmecele şi trucurile feminine *made only în Brazii* pentru a seduce orice bărbat îi atrage atenţia. Dar în curând va împlini treizeci de ani şi, vorba mamei, nu poate să amâne alegerea la nesfârşit. Într-o seară, Emmy şi Adriana, fac un pact: într-un an de zile, fiecare îşi va schimba radical stilul de viaţă. Leigh le priveşte de pe margine, fără să promită nimic, dar curând va descoperi că şi ea ar avea câte ceva de schimbat… Trei tinere extrem de diferite, trei poveşti cu iubiri pierdute şi lecţii învăţate. Vor găsi ele oare, la capătul acestor aventuri, inelul cu diamant pe care îl visează?

Lui Mike, cu dragoste

— /fu *t* (yll. UM. OS SQ Spui „Piloţi".

Când, pe neaşteptate, cineva a sunat la uşă la ora nouă seara într-o zi de luni, Leigh nu s-a întrebat „Oh,

oare cine o fi? Şi-a zis „Fir-ar să fie! Pleacă naibii!”. Oare chiar există oameni care să se bucure de musafirii nepoftiţi ce trec doar să te salute sau să vadă ce mai faci? Pustnicii, probabil. Sau oamenii ăia prietenoşi din Midwest pe care îi văzuse în serialul Big *Love*, dar pe care nu-i cunoscuse niciodată în realitate – da, probabil că pe ei nu i-ar deranja. Dar acum? Aşa ceva era un afront. Serile de luni erau sfinte şi categoric interzise restului lumii, reprezentau singurul interval de timp Fără Contacte Umane, când Leigh putea să lenevească îmbrăcată în trening şi să urmărească episoade la rând din serialul *Project Runway*. Era singura zi din săptămână când dorea să stea singură şi, după un instructaj intensiv din partea ei, prietenele, părinţii şi iubitul ei, Russell, au acceptat până la urmă.

Fetele nu o mai includeau în planurile lor de luni seara de câţiva ani; Russell, care la începutul relaţiei lor se împotrivise făţiş, acum îşi ascundea tăcut nemulţumirea (iar în sezonul fotbalistic se bucura şi el că era liber în serile de luni); mama ei se abţinea cu greu ca o singură seară pe săptămână să nu ridice receptorul să-i telefoneze, până la urmă împăcân**du-**se în toţi aceşti ani cu ideea că n-o **s-**o mai audă pe Leigh până marţi dimineaţa, indiferent de câte ori apăsa pe butonul *Redial*. Până şi redactorul-şef ştia că nu trebuie să-i dea ceva de citit pentru luni seara… sau, Doamne fereşte, **s-**o deranjeze cu vreun telefon. Tocmai de aceea ei nu-i venea să creadă că sunase cineva la uşă – era incredibil şi aproape îi stârnise un atac de panică.

Gândi**ndu-**se că e proprietarul, care a venit să schimbe filtrul aparatului de aer condiţionat, sau că e vreun tip de la Hot Enchiladas cu livrare la domiciliu, care a venit să lase un meniu, sau, cel mai probabil, cineva care a confundat uşa, apăsă pe butonul *Mute* al telecomenzii şi rămase nemişcată. Îşi înălţă capul ca un labrador încercând să-şi dea seama dacă intrusul a plecat, dar nu se auzea decât zgomotul înăbuşit şi constant de deasupra.

Suferind de ceea ce psihologul ei numea „sensibilitate la zgomot”, iar toţi ceilalţi îi ziceau „nenorocită de nevroză”, fireşte că Leigh **s-**a interesat îndeaproape de vecina de deasupra înainte să semneze contractul şi să plătească apartamentul cu economiile ei de-o viaţă: e adevărat că acesta fusese cel mai potrivit din câte văzuse **într-**un an şi jumătate de căutări, dar nu voia să rişte.

Leigh a descus**ut-**o pe Adriana în legătură cu femeia de deasupra, de la apartamentul 17D, dar prietena ei **s-**a mulţumit să-şi ţuguie buzele şi să ridice din umeri. Chiar dacă Adriana locuia în mansarda de lux a clădirii, ce se întindea pe un etaj întreg, încă din ziua în care părinţii ei se mutaseră din São Paulo la New York, cu aproape douăzeci de ani în urmă, ea adoptase întru totul faţă de vecini atitudinea newyorkezului, promit-că-nu-te-cunosc-dacă-şi-tu-faci-la-fel, şi nu i-a oferit lui Leigh nicio informaţie despre vecina ei. Aşa se face că, **într-**o sâmbătă furtunoasă din luna decembrie, chiar înainte de Crăciun, Leigh i-a strecurat portarului douăzeci de dolari, ca în filmele de spionaj, şi a aşteptat în hol, prefăcâ**ndu-**se că citeşte un manuscris. După ce a stat trei ceasuri recitind aceeaşi poveste, portarul a tuşit tare şi a privit-o cu subînţeles pe deasupra ochelarilor. Ridicând privirea, Leigh a simţit imediat un val de uşurare. În faţa ei, scoţând un catalog QVC din cutia poştală pe care tocmai o descuiase, se afla o femeie supraponderală îmbrăcată **într-**o rochie de casă cu buline. *N-are mai puţin de optzeci de ani*, **s-**a gândit Leigh şi a răsuflat uşurată; nu se va auzi ţăcănit de tocuri cui pe podeaua din lemn, nu vor fi nici petreceri până noaptea târziu, nici tropăieli de musafiri.

Chiar a doua zi Leigh a completat un cec pentru avans, iar două luni mai târziu **s-**a mutat nerăbdătoare în noul ei apartament de vis, cu un singur dormitor. Avea o bucătărie renovată, o cadă uriaşă şi vedere spre nord, destul de frumoasă, spre Empire State Building. O fi fost el unul dintre cele mai mici apartamente din clădire **–** mă rog, cel mai mic **–**, dar tot era de vis, un vis frumos şi

norocos **într-**o clădire în care Leigh nici nu sperase că îşi va permite să stea vreodată, fiecare metru pătrat scandalos de scump fiind plătit din truda şi economiile ei.

De unde era ea să ştie că vecina de sus, care părea o femeie la locul ei, purta în permanenţă saboţi ortopedici din lemn? Oricum, Leigh îşi blestema zilele fiindcă şi-a imaginat că numai tocurile înalte ar putea face zgomot: fusese o greşeală de amator. Până să-şi dea seama că vecina purta încălţările acelea supărătoare, Leigh găsise o explicaţie complicată pentru zgomotul neîncetat de deasupra. Îşi zicea că probabil femeia e olandeză (toată lumea ştie că olandezii poartă saboţi), matroana unei numeroase familii de olandezi, la care veneau mereu în vizită copii, nepoţi, nepoate, fraţi, surori, veri şi tot felul de persoane ca să-i ceară sfatul, probabil toţi purtând saboţi olandezi. După ce a văzut că vecina purta o proteză medicală şi **s-**a prefăcut că se interesează de afecţiunile cu denumiri dezgustătoare ale piciorului femeii, inclusiv (dar nu numai) fasceită plantară, unghii încarnate, nevroame şi monturi, Leigh a făcutnţ-nţ-nţ cât a putut ea de compătimitor, după care a dat fuga pe scări să se uite în regulament. Spunea acolo foarte clar că proprietarii aveau obligaţia să acopere cu covoare optzeci la sută din podeachiar despre asta era vorba, dar, pe pagina următoare, a văzut că preşedintele comitetului de locatari era chiar vecina de deasupra.

De patru luni de zile Leigh suporta bocănitul acela zi şi noapte, lucru amuzant dacă i **s-**ar fi întâmplat altcuiva. Nervii ei erau direct conectaţi la volumul şi frecvenţa acelui permanent *tump-tump-tump*, care se transforma treptat în *tumpti-tump-tumpti-tump-tump*, moment în care inima lui Leigh începea să bată în acelaşi ritm. Încerca să respire calm, dar respiraţia îi era scurtă şi precipitată, întretăiată ca a unui peşte pe uscat. În timp ce îşi examina chipul palid (pe care în zilele bune îl considera „diafan” şi în celelalte „bolnăvicios”) în oglinda de pe uşa dulapului din hol, fruntea i se acoperi de un strat lucios de

transpiraţie.

Chestia asta cu transpiraţia şi respiraţia părea că se întâmplă tot mai des, şi nu doar când auzea bocănitul ăla de lemn pe lemn. Uneori Leigh se trezea din**tr-**un somn atât de profund că i se părea aproape dureros, cu inima bubuind şi aşternuturile ude de sudoare. Săptămâna trecută, în timp ce medita în poziţia *shavasna*, altfel absolut relaxantă **–** chiar dacă instructorul insistase să pună la difuzoare *Amazing Grace* **într-**o versiune *a capella* **–** a simţit că o săgetează o durere ascuţită în piept de fiecare dată când inspira. Chiar şi azi**-**dimineaţă, privind mulţimea de navetişti ce se înghesuia în trenul N **–** se străduia să circule cu metroul, dar nu-i plăcea deloc **–**, Leigh a simţit că i se pune un nod în gât şi că pulsul i se accelerează în mod inexplicabil. Păreau să existe doar două explicaţii plauzibile, dar, cu toate că era posibil să fie un picuţ cam ipohondră, nici măcar Leigh nu credea că e pe cale să facă un atac de cord: era un atac de panică, pur şi simplu.

Încercând în zadar să**-**şi alunge groaza, Leigh îşi apăsă tâmplele cu degetele şi îşi întinse gâtul din**tr-**o parte în alta, fără niciun efect. Simţea că plămânii îi lucrează la doar zece la sută din capacitate şi chiar în clipa în care se întreba cine o să**-**i găsească trupul neînsufleţit **–** şi când **–** auzi un suspin înăbuşit şi soneria sună încă o dată.

Se duse în vârful picioarelor la uşă şi se uită pe vizor, dar nu văzu pe nimeni. Uite aşa erau jefuiţi şi violaţi oamenii în New York City **–** păcăliţi de vreo minte criminală să deschidă uşa. *Nu mă las eu înşelată*, îşi zise ea şi, pe furiş, formă numărul de telefon al portarului. Nu conta că securitatea clădirii în care locuia rivaliza cu cea a sediului Naţiunilor Unite sau că în opt ani de zile de când locuia în oraş nu cunoscuse pe nimeni căruia să**-**i fi fost măcar furat portofelul sau că şansele ca vreun criminal psihopat să aleagă apartamentul ei din cele peste două sute din clădire erau aproape zero… Aşa începea totul.

Portarul răspunse după ce telefonul sună de patru

ori, dar ei i se păru o veşnicie.

— Gerard, sunt Leigh Eisner de la apartamentul 16D. E cineva la uşa mea. Cred că vrea să intre peste mine. Poţi să vii repede aici? Să sun la poliţie?

Vorbea precipitat în timp ce se plimba agitată prin micul vestibul şi îşi îndesa în gură pastile de gumă Nicorette direct din folie.

— Domnişoară Eisner, bineînţeles că am să trimit imediat pe cineva, dar poate că o confundaţi pe domnişoara Solomon cu altcineva. A sosit acum câteva minute şi a urcat direct la apartament… ceea ce e permis, deoarece se află pe lista dumneavoastră de liberă trecere.

— A venit Emmy? întrebă Leigh.

Uitând de-a binelea de moartea ei iminentă din cauza bolii sau a unei crime, deschise larg uşa şi o găsi pe Emmy aşezată pe jos, legă**nându-**se înainte şi înapoi, cu genunchii strânşi la piept şi obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Domnişoară, vă mai pot ajuta cu ceva? Să mai…

— Mulţumesc pentru ajutor, Gerard. Acum e în regulă, spuse Leigh închizând clapeta telefonului mobil şi vârâ**ndu-**l în buzunarul hanoracului.

Se lăsă în genunchi fără să mai stea pe gânduri şi o înconjură pe Emmy cu braţele.

— Scumpo, ce e? o dezmierdă ea, dând la o parte de pe faţa lui Emmy părul ud de lacrimi şi strângâ**ndu-**i-l la spate în coadă. Ce **s-**a întâmplat?

Gestul ei de îngrijorare nu făcu decât să stârnească un nou şuvoi de lacrimi; Emmy suspina atât de tare că trupul ei mărunt se zguduia. Leigh se întrebă care ar fi cauzele ce ar putea provoca o asemenea suferinţă şi îi veniră în minte doar trei: un deces în familie, un deces iminent în familie sau un bărbat.

— Scumpo, e ceva cu părinţii tăi? Au păţit ceva? Sau Izzie?

Emmy clătină din cap că nu.

— Spune-mi, Emmy. **S-**a întâmplat ceva cu Duncan?

Întrebarea ei stârni un hohot de plâns atât de jalnic,

încât Leigh simţi că-i sfâşie inima. Asta era!

— **S-**a terminat, se jelui Emmy recăpătâ**ndu-**şi graiul. **S-**a terminat definitiv.

Emmy mai făcuse afirmaţia asta de nici mai mult, nici mai puţin decât opt ori în cinci ani de zile de când era cu Duncan, dar în seara asta părea să fie altfel.

— Scumpo, sunt sigură că nu-i decât…

— A cunoscut pe altcineva.

— Ce-a *făcut*!

Leigh îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp şi se aşeză pe vine.

— Scuze, dă-mi voie să reformulez: eu i-am adus pe cineva.

— Ce naiba spui tu acolo?

— Îţi aminteşti că i-am luat un abonament la Clay când a împlinit treizeci şi unu de ani, fiindcă era disperat să-şi reintre în formă? Şi că nu **s-**a dus niciodată **–** nici măcar o singură dată în doi ani de zile **–** pentru că, zicea el, nu era „un mod eficient de a folosi timpul” să meargă şi să se urce pe stepper? Aşa că, în loc să anulez dracului toată treaba şi **s-**o las baltă, eu, deşteaptă pământului, m-am găsit să-i cumpăr un abonament cu instructor personal ca să nu-şi irosească preţiosul timp antre**nându-**se la grămadă.

— Cred că încep să-mi dau seama ce urmează.

— Da? Te gândeşti că i-o fi tras-o?

Emmy râse cu amărăciune.

Te surprindea uneori să o auzi pe Emmy vorbind urât şi cu atâta înverşunare **–** avea numai un metru şi cincizeci şi şapte de centimetri şi arăta ca o puştoaică **–**, dar Leigh nici nu mai băgă de seamă.

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar e mai rău de-atât.

— Pare şi-aşa destul de rău, scumpo.

Nu putea decât să-i ofere sprijinul şi compasiunea ei plină de afecţiune, dar Emmy nu părea să se simtă deloc mai bine.

— Te întrebi probabil cum ar putea fi mai rău de-atât,

nu? Ei bine, stai să-ţi spun eu cum. Nu e vorba că şi-a tras-o cu ea – poate că m-aş împăca cu chestia asta. Nuuu, nu Duncan al meu. El „s-a îndrăgostit" de ea.

Emmy puse ghilimelele în aer cu degetele arătător şi mijlociu de la ambele mâini şi-şi dădu peste cap ochii înroşiţi de plâns.

— „O aşteaptă", citez, „până va fi pregătită". E VIRGINĂ, fir-ar să fie! Am acceptat cinci ani de înşelăciuni, minciuni şi sex pervers pentru ca el SA SE ÎNDRĂGOSTEASCĂ DE O INSTRUCTOARE VIRGINĂ PE CARE I-AM PLĂTIT-O EU? auzi, *îndrăgostit*! Leigh, ce mă fac?

Uşurată că în sfârşit putea să acţioneze în mod concret, Leigh o luă pe Emmy de braţ şi o ajută să se ridice.

— Vino, scumpo. Hai să mergem înăuntru. Eu o să fac un ceai, iar tu poţi să-mi povesteşti ce **s-**a întâmplat.

Emmy îşi trase nasul.

— Oh, Doamne. Am uitat… azi e luni. Nu vreau să te deranjez. O să-mi revin…

— Nu vorbi prostii. Chiar nu făceam nimic, minţi Leigh. Vino odată.

Leigh o conduse la canapea şi, după ce-i făcu semn lui Emmy să-şi sprijine capul pe braţul capitonat, dispăru după peretele ce separa camera de zi de bucătărie. Cu hiatul ei pestriţ de culoarea granitului şi toată aparatura nouă, din inox, bucătăria era încăperea preferată a lui Leigh din întregul apartament. Thate oalele şi cratiţele, în ordinea dimensiunii, erau atârnate de cârlige sub dulapurile suspendate şi toate ustensilele şi condimentele erau frumos rânduite în recipiente din sticlă şi inox. Firimituri, pete, ambalaje, vase nespălate – nu exista aşa ceva. Frigiderul arăta de parcă fusese curăţat cu aspiratorul, iar rafturile erau fără nicio pată. Dacă o încăpere ar putea să întruchipeze personalitatea nevrotică a proprietarului, atunci bucătăria şi Leigh ar fi gemene.

Umplu cu apă ibricul (cumpărat chiar săptămâna

trecută, când magazinul Bloomings făcuse vânzări la domiciliu, fiindcă cine a zis că ai dreptul să cumperi produse noi numai dacă eşti client înregistrat?), aşează pe o tavă brânză şi biscuiţi Wheat Thins, apoi se uită pe furiş în sufragerie să vadă dacă Emmy era bine. Cum prietena ei stătea întinsă pe spate, cu un braţ aşezat peste ochi, Leigh scoase telefonul mobil şi selectă numele Adrianei din agenda telefonică. Scrise: *SOS. E & D terminat. Vino R.P.D.*

— Ai Advil? strigă Emmy de pe canapea.

Apoi adăugă mai încet:

— Duncan întotdeauna avea la el Advil.

Leigh deschise gura să adauge că Duncan avea întotdeauna la el o mulţime de lucruri **–** cartea de vizită a escortei preferate, o fotografie de-a lui de când era mic şi, câteodată, **unul** două condiloame genitale care, se jura el, nu sunt decât nişte broboniţe **–**, dar se abţinu. Pe lângă faptul că ar fi inutil, fiindcă Emmy suferea deja destul, ar fi şi ipocrit din partea ei: în ciuda a ceea ce credeau ceilalţi, nici Leigh nu avea cea mai minunată relaţie din lume. Dar alungă din minte gândul despre Russell.

— Sigur că da. Îţi aduc imediat, spuse ea ridicând ibricul care începuse să fluiere. Ceaiul e gata.

Tocmai sorbeau primele înghiţituri când sună cineva la uşă. Emmy se uită la Leigh care spuse doar atât:

— Adriana.

— E deschis! strigă Leigh spre uşa de la intrare, dar Adriana îşi dăduse deja seama. Intră grăbită în camera de zi şi se opri în picioare, cu mâinile în şolduri, privind scena din faţa ei.

— Ce se petrece aici? întrebă ea.

Accentul uşor brazilian al Adrianei, cu un ritm plăcut şi sexy atunci când era calmă, o făcea aproape neinteligibilă când era, după cum spunea ea, „pasionată” de ceva sau cineva. Ceea ce se întâmpla mai tot timpul.

— Unde e băutura?

Leigh făcu semn spre bucătărie.

— Apa e încă fierbinte. Caută în dulapul de deasupra cuptorului cu microunde. Am o mulţime de arome…

— Nu mă refer la ceai! strigă strident Adriana şi arătă spre Emmy. Nu vezi în ce hal e? Avem nevoie de băutură *adevărată*. O să prepar nişte caïpirinha.

— Nu am lichior de mentă. Şi nici lămâi verzi. Nici măcar nu ştiu dacă am o băutură adevărată, spuse Leigh.

— Am adus eu tot ce trebuie.

Adriana ridică deasupra capului o pungă din hârtie şi zâmbi.

De multe ori, lui Leigh i se părea enervant stilul abrupt al Adrianei, uneori chiar obositor, dar în s-ara asta îi era recunoscătoare pentru că prelua controlul asupra situaţiei. Trecuseră aproape doisprezece ani de când Leigh văzuse pentru prima dată zâmbetul Adrianei, dar încă o impresiona şi o făcea să se simtă puţin neliniştită. *Cum e posibil ca o fiinţă să fie atât de frumoasă*? se întrebă pentru a mia oară. *Ce forţă superioară a orchestrat o îmbinare de gene atât de perfectă*? *Cine a hotărât că o singură fiinţă merită o piele ca asta*? Era absolut nedrept.

A mai durat câteva minute până ce au fost preparate şi servite băuturile, după care fetele **s-**au aşezat; Emmy şi Adriana tolănite pe canapea; Leigh cu picioarele încrucişate pe podea.

— Deci, spune**-**ne ce **s-**a întâmplat, zise Leigh punând o mână pe glezna lui Emmy. Nu te grăbi şi povesteşte**-**ne tot.

Emmy oftă şi, pentru prima dată de când venise, părea că nu mai are putere să plângă.

— Nu sunt prea multe de spus. Ea e absolut superbă **-** adică dezgustător de drăguţă. Şi tânără. Foarte, foarte tânără.

— Cât de foarte, foarte tânără? întrebă Leigh.

— Are douăzeci şi trei de ani.

— Nu-i chiar atât de tânără.

— Are un profil pe My Space, spuse Emmy.

Leigh făcu o grimasă.

— Şi apare în Facebook.

— Mamă doamne! murmură Adriana.

— Mda, ştiu. Culoarea ei preferată e lavanda, cartea preferată e *Dieta South Beach* şi *adoră* fursecurile, focul de tabără şi desenele animate de sâmbătă dimineaţa. Oh, şi *neapărat* trebuie să doarmă nouă ore pe noapte, altfel e foarte, foarte irascibilă.

— Şi altceva? întrebă Leigh, deşi bănuia răspunsul.

— Şi ce altceva mai vrei să ştii?

Adriana începu să o chestioneze cu tot felul de întrebări.

— Numele?

— Brianna Sheldon.

— Colegiul?

— SMU, Comunicare şi Relaţii Publice, Kappa Kappa Gamma.

Emmy pronunţă ultimele trei cuvinte cu un accent perfect de localnică din Valley.

— Oraşul natal?

— Născută în Richmond, crescută **într-**o suburbie a Charlestonului.

— Muzica?

— Mai întrebi? Kenny Chesney.

— Sport în liceu?

— Hai să spunem în cor… spuse Emmy.

— Majoretă, răspunseră Adriana şi Leigh în acelaşi timp.

— Întocmai, oftă Emmy, dar apoi zâmbi preţ de o clipă. Am găsit nişte fotografii cu ea pe site**-**ul fotografului de la nunta surorii ei **–** arată bine chiar şi în tafta cu tul. Toată povestea asta e absolut dezgustătoare.

Râseră toate trei, obişnuite fiind cu această tradiţie foarte veche care le apropia pe femei. Când viaţa e nasoală pentru că fostul iubit apare brusc pe un site despre nunţi cum e weddingehannel.com, nimic nu te consolează decât **s-**o bârfeşti pe noua lui prietenă. De fapt, ele aşa sau şi împrietenit la început. Leigh şi Emmy **s-**au cunoscut la

Astronomie 101, un curs la care **s-**au înscris amândouă pentru a îndeplini temuta cerinţă de a avea şi o ştiinţă exactă ca să îndeplinească baremul. Niciuna nu şi-a dat seama decât foarte târziu că Astro era de fapt o combinaţie complicată de chimie, matematică şi fizică **–** în niciun caz şansa de a învăţa toate constelaţiile şi de a privi minunatele stele aşa cum crezuseră ele. Amândouă erau cel mai slab pregătite şi cu notele cele mai mici din grupa de laborator, iar seminaristul lor reuşise să lege suficient de multe cuvinte în limba engleză ca să le dea de înţeles că nu promovează dacă nu se străduiesc mai mult, ceea ce le-a determinat pe Leigh şi pe Emmy să se întâlnească de trei ori pe săptămână în sala de lectură din căminul lui Emmy, o încăpere din sticlă, cu lumină fluorescentă, între bucătărie şi baia comună. Fetele tocmai începuseră să citească notiţele pentru următorul examen semestrial când au auzit nişte zgomote urmate de ţipete distincte de femei. Emmy şi Leigh **s-**au uitat una la alta şi au zâmbit la auzul schimbului de replici furioase de pe hol, sigure că era vorba de încă o ceartă între o fraieră din suroritate şi vreun tip care **s-**a îmbătat şi a uitat să o sune a doua zi. Strigătele se auzeau tot mai aproape şi, în câteva clipe, Emmy şi Leigh au văzut o tipă superbă, cu părul blond, de culoarea mierii, cu un accent sexy, asupra căreia se repezea cu un potop de reproşuri o altă blondă categoric mai puţin drăguţă decât ea, isterică şi roşie la faţă, chiar în faţa sălii de lectură.

— Nu-mi vine să cred că te-am votat! striga fata roşie la faţă. Practic m-am ridicat în picioare în faţa întregii surorităţi să vorbesc pentru tine şi aşa îmi mulţumeşti tu? Culcâ**ndu-**te cu prietenul meu?

Tipa cu accent a oftat, după care a început să vorbească cu resemnare.

— Annie, ţi-am spus că-mi pare rău. N-aş fi făcut niciodată aşa ceva dacă aş fi ştiut că e prietenul tău.

Asta n-a calmat-o deloc pe cea care ţipa.

— Cum adică n-ai ştiut? Suntem împreună de luni de

zile!

— N-am ştiut fiindcă aseară *pe mine* m-a acostat, *cu mine* a flirtat, *mie* mi-a oferit de băut şi *pe mine* m-a invitat la balul frăţiei lui. Îmi pare rău că nu mi-a trecut prin cap că avea deja o prietenă. Dacă mi-ar fi trecut, te asigur, nu m-ar fi interesat. Tipa întindea mâna **într-**un gest de împăcare şi scuze. Te rog. Bărbaţii nu sunt atât de importanţi. Hai să uităm de povestea asta, bine?

— Să uităm? şuieră fata, aproape mârâind printre dinţi. Nu eşti altceva decât o târfă de boboacă, te culci cu seniorii fiindcă îţi închipui

că te plac. Să nu te mai apropii de mine şi nici /He el şi să dispari din viaţa mea, boboacă vagaboandă şi proastă. Ai înţeles?

Fata ridica tonul din ce în ce mai mult; când să întrebat-o pe Adriana dacă a înţeles, ajunsese iarăşi să ţipe.

Emmy şi Leigh au văz**ut-**o pe Adriana cum a privit-o lung pe cealaltă fată, a părut că vrea să răspundă ceva, dar apoi **s-**a răzgândit şi a spus doar:

— Am înţeles perfect.

Imediat după aceea blonda cea furioasă **s-**a răsucit pe adidaşii ei Puma şi a plecat nervoasă, în cele din urmă, Adriana a început să zâmbească, după care le-a observat pe Emmy şi Leigh care o priveau din sala de studiu.

— Aţi văzut şi voi? a întrebat Adriana opri**ndu-**se în pragul uşii.

Emmy a tuşit, iar Leigh **s-**a îmbujorat şi a clătinat din cap.

porn taro supnmtă. a spus Leigh.

Adbibâi & tx & ţi

— Aşa cum a avut amabilitatea să spună, nu sunt decât o boboacă proastă. De unde să ştiu eu cine cu cine e cuplat? Mai ales că tipul a petrecut jumătate din seară spu**nându-**mi ce minunat e să fii din nou singur după ce-ai fost legat patru luni de zile. Ce era să fac, să-l pun la detectorul de minciuni?

Leigh **s-**a lăsat pe speteaza scaunului şi a luat o înghiţitură din**tr-**o Cola dietetică.

— Poate ar trebui să**-**ţi faci o listă cu toate fetele mai mari din campus şi cu numerele lor de telefon. În felul ăsta, de fiecare dată când cunoşti un tip, poţi să le suni să fii sigură că e disponibil.

Chipul Adrianei **s-**a destins **într-**un zâmbet larg care a fermecat**-**o pe Leigh. A înţeles pe loc de ce tipul din seara trecută uitase cu totul de prietena lui când a văz**ut-**o pe Adriana.

— Mă cheamă Adriana, a spus ea, făcând cu mâna mai întâi spre Leigh, apoi spre Emmy. Cunoscută şi ca Regina Târfă din promoţia 2000, după cât se pare.

S**-**a prezentat şi Leigh.

— Bună. Eu sunt Leigh. Aveam de gând să mă înscriu şi eu în suroritate semestrul următor, asta înainte **s-**o cunosc pe „soraa ta. Aşa că îţi mulţumesc pentru lecţia informativă.

Emmy a făcut un semn în manual îndoind pagina şi i**-**a zâmbit Adrianei.

— Mă cheamă Emmy. Dar mai sunt cunoscută şi ca Ultima Virgină din promoţia 2000 în caz că n**-**ai auzit. Mă bucur să te cunosc.

Fetele au stat de vorbă trei ore în seara aceea şi, când au isprăvit de vorbit, au stabilit un plan de acţiune pentru următoarele câteva săptămâni: Adriana va ieşi din suroritatea în care a intrat forţat (la presiunile mamei), Leigh îşi va retrage cererea de înscriere în suroritate la primăvară, iar Emmy îşi va pierde virginitatea imediat ce va găsi candidatul corespunzător.

În cei doisprezece ani care au trecut de**-**atunci, fetele nici nu **s-**au mai despărţit.

— Şi **s-**a întâmplat să citesc pe pagina ei Friendster **–** folosind parola lui Duncan, desigur **–** că visează să aibă doi băieţi şi o fată şi că vrea să fie o mamă tânără. Nu-i aşa că e frumos? Se pare că partea asta nu l**-**a deranjat pe Duncan.

Leigh şi Adriana au schimbat priviri între ele, apoi **s-**au uitat la Emmy care era complet preocupată să-şi roadă o pieliţă de la o unghie, străduindu-se evident să nu izbucnească în plâns.

Deci, asta era. E drept că vârsta tipei, faptul că a fost majoretă, chiar şi numele ei, vai-atât-de-drăguţ, te cam înfuriau, dar nu erau de netolerat; faptul că şi ea dorea să fie mamă cât mai curând omeneşte posibil era adevăratul clenci. Pentru că, aşa cum ştia toată lumea, Emmy fusese foarte vocală în ceea ce priveşte dorinţa ei de a avea copii. Obsedată. Spunea oricui voia **s-**o asculte că dorea să aibă o familie numeroasă şi asta cât mai repede cu putinţă. Patru, cinci, şase copii **–** băieţi, fete, mulţi din fiecare; nu conta pentru Emmy atâta timp cât se întâmpla… repede. Şi, cu toate că Duncan ştia mai bine ca oricine cât de mult îşi dorea Emmy să devină mamă, el reuşise să se eschiveze de la o discuţie serioasă despre acest subiect. În primii doi ani ai relaţiei lor, Emmy a păstrat această dorinţă doar pentru ea. La urma urmei nu aveau decât douăzeci şi cinci de ani şi chiar şi ea ştia că au destul timp înainte. Dar când anii petrecuţi împreună au început să se adune, trecând parcă cu o viteză ameţitoare, iar Emmy a început să fie tot mai insistentă, Duncan a devenit mai rezervat. Spunea lucruri de genul „Statistic vorbind, probabil că voi avea copii **într-**o bună zi”, iar Emmy n**-**a luat în seamă lipsa lui de entuziasm şi modul de exprimare, concentrâ**ndu-**se în schimb asupra faptului că Duncan rostise cele trei cuvinte magice: „voi avea copii”. De dragul acelor cuvinte magice, Emmy a trecut cu vederea nopţile când Duncan lipsea de acasă pe motiv că „avea de lucru la serviciu” şi odată **–** naiba ştie de ce **–** chiar şi o infecţie inexplicabilă cu chlamidia. La urma urmei, el fusese de acord să fie tatăl copiilor ei.

Adriana rupse tăcerea făcând ceea ce făcea de obicei atunci când se simţea stânjenită: schimbă subiectul discuţiei.

— Leigh, *querida*, sunt 25 de grade afară. De ce te**-**ai

îmbrăcat de parcă ar fi miezul iernii?

Leigh se uită la pantalonii groşi din frotir şi la hanoracul de pe ea, ridicând din umeri.

— Nu te simţi bine? Ţi-e frig?

— Nu ştiu; cu asta am găsit să mă îmbrac. Ce contează?

— Nu contează, doar că e de mirare că o persoană atât de cum să zic, *sensibilă la temperatură*, nu moare de cald.

Leigh n-avea de gând să recunoască faptul că ei chiar îi era cald – prea cald –, dar că existau circumstanţe atenuante. Chiar dacă Adriana a întrebat, cu siguranţă nu dorea să audă că Leigh se înfofolise fiindcă nu-i plăcea ca braţele şi coapsele să i se lipească de canapeaua din piele. Fireşte că şi-ar fi dorit să stea **într-**o pereche de boxeri şi un top, dar senzaţia pe care o avea când pielea ei se lipea de pielea canapelei – să nu mai zicem de zgomotul enervant de dezlipire de fiecare dată când se mişca – făcea imposibil acest lucru. Leigh era convinsă că ar crede despre ea că nu e zdravănă la minte dacă le-ar fi explicat că purtase deja toţi pantalonii de casă lungi şi subţiri (chiar şi toţi pantalonii ei de yoga) şi, deoarece prefera să-i poarte fără nimic pe dedesubt, nu-i putea îmbrăca decât o singură dată, apoi îi arunca foarte repede la spălat. Aşa că purta costumul din frotir pentru simplul motiv că era singurul lucru curat din dulap care să o protejeze de nesuferita de canapea din piele pentru care şi maică-sa şi Emmy insistaseră că e cea mai bună alegere, deşi Leigh voise una modernă, din stofă, în care nu te simţi tot timpul ca **într-**o cuvă cu clei de cauciuc. Să nu mai zicem că peste câteva luni (şase) o să fie iarnă şi ea tot ca un eschimos va trebui să se îmbrace fiindcă, indiferent cât de cald ar fi în apartament, canapeaua tot de gheaţă **s-**ar fi simţit pe pielea ei goală şi nu confortabilă şi moale cum era acea Micro Suede cu care nimeni nu fusese de acord. Nu, mai bine **s-**o lase moartă.

— Hmm, murmură Leigh sperând să pună capăt

discuţiei dacă nu spune nimic. Cred că putem să mai bem un pahar.

Al doilea rând de băutură intră mai bine decât primul, atât de bine încât până şi bocănitul tot mai intens de deasupra încetă **s-**o mai facă pe Leigh să se simtă atât de… scoasă din ţâţâni. Era timpul să fie alături de prietena ei.

— Spune-ne trei lucruri importante despre Duncan pe care majoreta noastră n-o să fie încântată să le afle, zise Leigh lipi**ndu-**şi tălpile una de alta şi împingând genunchii spre podea până ce simţi cum i se întind muşchii pe interiorul coapselor.

— Da, da, bună idee, spuse Adriana clătinând din cap.

O şuviţă din părul negru natural al lui Emmy **–** era singura dintre ele şi probabil singura femeie din Manhattan care nu-şi vopsise niciodată părul lung până la umeri, nu-l făcuse permanent, nu-l decolorase, nu-l îndreptase cu placa, nici măcar nu-l pulverizase cu suc de lămâie **–** se desprinse din coadă acoperi**ndu-**i jumătate din frunte şi ochiul stâng în întregime. Leigh vru să se întindă şi să i-o dea după ureche, dar se abţinu. Luă în schimb încă o pastilă de Nicorette.

Emmy ridică privirea.

— Cum adică?

— Păi, ce defecte are? Obiceiuri urâte? Chestii nasoale? întrebă Leigh.

Adriana ridică mâinile în sus a disperare.

— Haide, Emmy! Orice! Mofturi, aventuri, obsesii, dependenţe, secrete… O să te facă să te simţi mai bine. Spune-ne ce defecte avea.

Emmy îşi trase nasul.

— Nu avea nimic…

— Să nu îndrăzneşti să spui că nu era nimic în neregulă cu el, o întrerupse Leigh. Sigur, Duncan era foarte **–** Leigh făcu o pauză vrând să spună „manipulator” sau „prefăcut” sau „nesincer”, dar se opri la timp **–**

şarmant, însă nu se poate, totuşi, să nu fi avut el *ceva* despre care nouă nu ne-ai spus. Vreun secret care **s-**o facă pe încrezuta aia de Brianna să-şi agite furioasă pompoanele.

— Suferea de narcisism? încercă Adriana.

Leigh sări şi ea imediat să-i ţină isonul:

— Probleme de erecţie?

— Plângea mai mult decât tine?

— Era un beţiv violent?

— Dependent de mămica?

— Gândeşte-te bine, Emmy, o îndemnă Leigh.

— Păi, era un lucru care mie mi **s-**a părut întotdeauna cam ciudat… spuse Emmy.

Celelalte o priviră nerăbdătoare.

— Nu că era mare lucru. Nu făcea chestia asta când făceam dragoste sau mai ştiu eu ce, adăugă ea grăbită.

— Hai că începe să devină al naibii de interesant, spuse Adriana.

— Spune odată, Emmy, zise Leigh.

— Păi, ăă…

Tuşi ca să-şi dreagă vocea.

— N-am prea vorbit despre chestia asta, dar, ăă, când pleca la serviciu, îşi punea uneori chiloţii mei.

Dezvăluirea le reduse la tăcere pe celelalte două care se considerau nişte vorbitoare profesioniste. Ştiau ce să spună la întâlnirile cu psihologul, ca să scape de amenzile de circulaţie şi ca să găsească o masă liberă atunci când restaurantele erau pline, dar preţ de câteva secunde **–** poate chiar un minut întreg **–** niciuna din ele nu reuşi să spună ceva cât de cât logic sau raţional la auzul acestei noutăţi.

Adriana îşi reveni prima.

— Nu e frumos să spui „chiloţi”, zise ea.

Se încruntă şi turnă restul de caïpirinha în paharul ei.

Leigh o privi uimită.

— Nu-mi vine să cred că tocmai acum ţi-ai găsit să fii

pedantă. Una dintre cele mai bune prietene ale tale tocmai ţi-a spus că iubitul cu care era împreună de aproape cinci ani prefera să poarte chiloţii ei şi pe tine te deranjează cuvântul pe care l-a folosit?

— Vreau doar să spun că e cam grosolan. Femeilor nu le place deloc cuvântul ăsta. *Chiloţi*. Zi şi tu – *chiloţi*. Mi se încreţeşte pielea pe mine.

— Adriana! *Purta lenjeria ei intimă*!

— Ştiu, crede-mă, am auzit-o. Ziceam şi eu – aşa, ca o paranteză, pardon – că pe viitor nu cred că ar trebui să mai folosim cuvântul ăsta. *Chiloţi*. În! Nu-ţi sună dezgustător?

Leigh se opri o clipă să se gândească.

— Ba da, cred că da. Dar nu despre asta e vorbă acum.

Adriana luă o înghiţitură din pahar şi se uită fix la Leigh.

— Ei, dar despre ce e vorba?

— Despre faptul că prietenul ei – Leigh arătă spre Emmy care privea schimbul de replici cu ochii mari şi o expresie de nedumerire – se îmbrăca în costum în fiecare zi şi se ducea la serviciu. Şi că sub costumul ăla purta o pereche de bikini din dantelă. Chestia *asta* nu te înfioară mai rău decât cuvântul „chiloţi”?

Abia când o auzi pe Emmy înghiţind în sec, Leigh îşi dădu seama că mersese prea departe.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, scumpo. N-am vrut să mă exprim atât de…

Emmy ridică o mână cu degetele răsfirate **s-**o oprească.

— Gata, vă rog.

— A fost foarte urât din partea mea. Jur că nici măcar nu…

— Aţi înţeles total aiurea. Pe Duncan nu l-au pasionat niciodată bikinii mei din dantelă. Sau alte modele de chiloţi de-ai mei.

Emmy zâmbi cu răutate.

— Lui îi plăceau foarte mult chiloţii mei tanga…

— Hei, dezmăţato, eu sunt gata.

Gilles o bătu pe Adriana pe braţ când trecu pe lângă ea, cât pe ce să-i doboare telefonul mobil pe care aceasta îl ţinea sprijinit cu bărbia de umărul stâng.

— Şi mişcă-te odată. Am altceva mai bun de făcut decât să te ascult pe tine făcând sex la telefon toată ziulica.

Câteva doamne mai în vârstă îşi ridicară ochii din revistele pe care le citeau, *Vogue* şi *Town & Country*, privind cu dezaprobare o astfel de încălcare a spaţiului intim, această ignorare absolută a regulilor de politeţe. De fapt, apucară să se uite chiar în momentul când Adriana îşi pusese ceaşca pe farfurie şi, având o mână liberă, ridică braţul drept deasupra capului şi arătă degetul mijlociu. Făcu chestia asta fără să ridice privirea, absorbită încă în conversaţia telefonică.

— Da, *querido*, da, da, da. O să fie perfect. Perfect! Ne vedem atunci.

Coborî puţin vocea.

— Abia aştept. Sună minunat. Mmm. Pupici!

Apăsă cu unghia lăcuită cu roşu pe ecranul iPhone-ului, căruia îi dădu drumul în poşeta supradimensionată Bottega Veneta.

— Cine-i norocosul de săptămâna asta? întrebă Gilles când Adriana se apropie.

Întoarse scaunul rotativ spre Adriana care, ştiind că toată lumea din salon se uită la ea, se aplecă un pic în faţă cât să i se depărteze bluza câţiva centimetri de piept şi să i se ridice deasupra fundului – un fund nu foarte mic, dar bombat şi ferm cum le place bărbaţilor apoi se aşeză pe scaunul din piele.

— Te rog, chiar îţi pasă? Şi-aşa e plictisitor să te culci cu el, dar să mai şi vorbeşti despre el.

— Cineva e în toane bune azi.

Stătea în spatele ei, pieptă**nându-**i părul ondulat cu un pieptăn cu dinţii rari şi vorbind cu ea în oglindă.

— Ca de obicei, presupun.

— Poate o idee mai deschis în faţă?

Luă şi ultima înghiţitură de cafea, apoi îşi lăsă capul pe spate **sprijinindu-**l de pieptul lui Gilles. Oftă.

— Sunt plictisită, Gilles. M**-**am săturat de toţi bărbaţii, de atâtea nume şi chipuri pe care nu trebuie să le încurc. Să nu mai zic de produse! Baia mea arată ca o farmacie. Găseşti în ea atâtea spume de ras şi săpunuri că mi**-**aş putea deschide o afacere.

— Adi, dragă **–** ştia că ei nu**-**i place diminutivul ăsta, aşa că**-**l folosea de câte ori avea ocazia **–** eşti atât de nerecunoscătoare. Tu îţi dai seama câte fete ar vrea să fie în locul tău? Să petreacă măcar o noapte în corpul ăla al tău? Ei drăcie, chiar azi**-**dimineaţă am avut două mondene exersate bine care vorbeau despre cât de super e viaţa ta.

— Zău?

Ea făcu botic privi**ndu-**se în oglindă, dar el îşi dădu seama că îi făcea plăcere.

Era adevărat că numele ei apărea frecvent în toate tabloidele importante **–** ce putea ea să facă dacă toţi fotografii se înghesuiau în jurul ei? **–** şi bineînţeles că era pe lista invitaţilor la toate petrecerile, lansări de produse, inaugurări de magazine şi importante evenimente de binefacere. Şi da, dacă era să fie sinceră până la capăt, ar trebui să recunoască faptul că **s-**a întâlnit cu câţiva bărbaţi extrem de bogaţi, superbi, cunoscuţi, dar o scotea din sărite că toţi îşi imaginau că accesoriile unei vieţi fabuloase sunt de ajuns **s-**o facă fericită. Nu că n**-**ar fi fost minunate **–** sau că ea ar fi dispusă vreo clipă să renunţe la ele **–** dar la vârsta ei avansată (se apropia de treizeci de ani), Adriana începuse să creadă că trebuie să fie şi ceva mai mult de**-**atât.

— Zău. Aşa că sus capul, fetiţo! Te învârţi tu ca un îngeraş pe la dineurile de binefacere Make**-**A**-**Wish, dar în realitate eşti un drac împieliţat, iar eu te iubesc pentru chestia asta. În plus, data trecută am vorbit numai despre tine. Acum e rândul meu. Cu un şold în afară, întinse

nerăbdător mâna spre asistenta lui, o brunetă zveltă cu ochi de căprioară şi o expresie temătoare pe chip, care se grăbi să-i pună în palmă o folie de aluminiu.

Adriana oftă şi-i făcu semn asistentei să-i mai aducă un cappuccino.

— Foarte bine. *Tu* ce mai faci?

— Ce frumos din partea ta să întrebi!

Gilles se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Să vedem. M-am decis să-mi caut un soţ printre bărbaţii care sunt deja **într-**o relaţie stabilă. Bineînţeles, e cam devreme, dar am deja rezultate pozitive.

Adriana oftă.

— Nu găseşti destui bărbaţi singuri? Chiar trebuie să distrugi căsniciile altora?

— Ştii cum se spune, dragă **–** dacă nu poţi avea o căsnicie fericită, atunci distruge şi tu una.

— Cine spune asta? întrebă ea.

— Vai, eu, fireşte. N-ai văzut bărbat bucurâ**ndu-**se de o felaţie dacă nu l-ai privit pe unul care n-a mai primit una de zece ani.

Adriana râse şi îşi coborî imediat privirea. Deşi se comporta întotdeauna cu nonşalanţă şi se prefăcea că nu o deranjează descrierile detaliate şi explicite – e lui Gilles referitoare la relaţiile homosexuale, în realitate se simţea cam stânjenită, ceea ce recunoştea că o enerva. Pentru acest strop de conservatorism îi învinuia pe părinţii ei care, deşi erau generoşi cu banii şi-i cheltuiau cu exuberanţă, nu erau ceea ce se cheamă nişte pionieri sociali. Nu că ea ar fi fost o conservatoare când venea vorba de viaţa ei amoroasă **–** îşi pierduse virginitatea la treisprezece ani şi se culcase cu o mulţime de bărbaţi de atunci.

— Cred că sunt pe cale să găsesc ceva, pe bune, spuse Gilles care stătea cu gâtul întins şi era încruntat de atâta concentrare în timp ce aşeza cu măiestrie foliile ca **într-**un halou în jurul feţei Adrianei.

Adriana se obişnuise ca el să-şi schimbe mereu „stilul

de viaţă” şi-i plăcea să le povestească şi fetelor. La şedinţele anterioare scosese nişte perle de genul „Când nu ştii ce să faci, dă-i înainte”, „Bărbaţii adevăraţi apelează la decoratori” şi „N-ai muşchi, n-ai întâlniri”, reguli pe care el le respecta cu o sfinţenie surprinzătoare. O singură dată se străduise şi el să se ţină de cuvânt, atunci când, la împlinirea vârstei de patruzeci de ani, jurase că niciodată n-o să mai aibă de-a face cu prostituaţi şi escorte („Şmecheriile sunt pentru puştani. De-aci înainte, numai civili”), dar angajamentul pe care şi l-a luat după aceea, că o să se ţină departe de jocurile de noroc, l-a făcut să se apuce din nou de băut.

Telefonul Adrianei începu să sune. Uitân**du-**se peste umărul ei, Gilles văzu primul că era Leigh.

— Spune-i că dacă nu poate să-l convingă pe iubitul ăla al ei de Adonis să o ia mai repede de nevastă, o să-l răpesc şi o să-i prezint minunata viaţă de homo.

— Mmm, sunt sigură că ar fi îngrozită.

La telefon:

— Ai auzit, Leigh? Trebuie să te măriţi imediat cu Russell, altfel Gilles are de gând să-l seducă.

Gilles întinse soluţia pe o şuviţă de păr cu o mişcare lentă în sus, urmată de o mică răsucire din încheietura mâinii. Apoi îndoi vârfurile spre rădăcină şi acoperi cu o folie toată masa aceea lipicioasă, fixân**d-**o cu o uşoară lovitură cu pieptănul.

— Ce-a zis?

— Că ţi-l lasă ţie.

Gilles deschise gura să zică ceva, dar Adriana clătină din cap şi ridică o mână făcân**du-**i semn să tacă.

— Splendid! Vin şi eu. Fireşte că am planuri pentru diseară, dar căutam un motiv să le anulez. Şi-apoi, dacă Emmy vrea să iasă, cine suntem noi să ne împotrivim? La ce oră? Perfect, *querida*, ne întâlnim în hol la nouă. Pupici!

— Ce-a păţit Emmy? întrebă Gilles.

— Duncan a cunoscut una de douăzeci şi trei de ani care moare să facă copii cu el.

— Ah, păi sigur! Cum se simte?

— De fapt eu nu cred că e distrusă, spuse Adriana lingâ**ndu-**şi o urmă de frişcă de pe buze. Doar crede că *ar trebui* să fie. Tot spune chestii de genul „N**-**o să mai cunosc pe nimeni”, dar nu că îi lipseşte Duncan. O să fie bine.

Gilles oftă.

— Visez să pun mâinile pe părul acela. Îţi dai seama ce lucru rar e un păr virgin în ziua de azi? E ca Sfântul Graal în materie de vopsit.

— Cu siguranţă am să**-**i transmit. Vrei să vii diseară? Ieşim în oraş să luăm masa şi să bem ceva. Nimic pretenţios, doar cu fetele.

— Ştii ce mult îmi place să ies seara cu fetele, dar am întâlnire cu *maître* d’de săptămâna trecută. Să sperăm că mă va conduce la o masă mai retrasă în spatele dormitorului lui.

— O să**-**ţi ţin pumnii.

Adriana era foarte concentrată să se uite la un bărbat înalt, lat în umeri, îmbrăcat cu o cămaşă albastră în carouri şi nişte pantaloni marinăreşti călcaţi la dungă, care venise la biroul de la recepţie.

Gilles îi urmări privirea până la uşă în timp ce prindea în folie şi ultima şuviţă de păr şi făcu un gest cu mâinile care voia să spună „Voilà!”

— Am terminat, iubito.

Asistenta cu ochi de căprioară o luă pe Adriana de braţ şi o conduse la o cască de uscat părul. De la locul lui, Gilles strigă suficient de tare pentru ca toată lumea **–** şi nou**-**venitul, bineînţeles **–** să audă:

— Aşază**-**te acolo şi încearcă să**-**ţi ţii picioarele apropiate, scumpo. Ştiu că nu ţi**-**e uşor, dar nu**-**ţi cer decât un sfert de oră, atât.

Adriana îşi dădu ostentativ ochii peste cap şi**-**i arătă din nou degetul mijlociu, de data asta ţi**nându-**l destul de sus ca să vadă toată lumea din salon. Se delectă cu privirile şocate ale doamnelor din înalta societate care arătau toate ca maică**-**sa. Văzu cu coada ochiului că

bărbatul care se uita la ea şi la Gilles avea pe chip un mic surâs amuzat. *Sunt prea bătrână pentru aşa ceva*, îşi zise ea aruncând din nou o ocheadă spre străinul acela chipeş. Bărbatul trecu pe lângă ea şi-i zâmbi**. Într-**un gest calculat şi, în egală măsură, natural, Adriana ridică spre el ochii mari cu o privire care parcă spunea „Cine, eu?” şi scoase puţin vârful limbii pu**nându-**l în mijlocul buzei de sus. Trebuia să înceteze să se mai comporte aşa, nu încăpea nicio îndoială; dar până una-alta, era prea amuzant.

Mişcâ**ndu-**se încet prin apartament ca să nu-l trezească pe Otis, Emmy îşi dădu seama că nu erau prea multe de aranjat. Era un apartament foarte mic, chiar şi pentru un studio din Manhattan, baia era cam murdară, iar lumina **–** mai ales sâmbăta după-amiaza, când eşti obişnuită să stai la iubitul tău **–** era practic inexistentă, dar cum altfel ar putea ea să locuiască pe cea mai bună stradă străjuită de copaci din West Village pentru mai puţin de 2.500$ pe lună? îl decorase cu grijă, atât cât îi permisese bugetul de absolventă, care nu era prea mare, dar cel puţin reuşise să vopsească pereţii cu un galben pal, să instaleze pe peretele din spate un pat Murphy care nu ocupa mult spaţiu şi să pună pe podea nişte perne confortabile în jurul unui covor de lână ultrapufos pe care îl găsise la solduri. Nu era mare, dar era intim şi, dacă Emmy nu se gândea la bucătăria din apartamentul lui Izzie din Miami sau din noua garsonieră a lui Leigh sau din apartamentul de lux, mare cât un palat, al Adrianei **–** mai ales al Adrianei **–** poate chiar i-ar fi plăcut. Doar că era atât de nedrept ca o persoană căreia îi plăcea atât de mult mâncarea, aşa cum era ea, care ar petrece cu bucurie fiecare minuţel liber la piaţă sau în faţa aragazului, să nu aibă bucătărie. Unde **s-**a mai pomenit să plăteşti o chirie de 30.000 $ pe an şi să nu ai un cuptor? Aici Emmy era nevoită să se descurce cu o chiuvetă, un cuptor cu microunde şi un frigider cât un dormitor, iar proprietarul **–** după penibil de multe insistenţe şi rugăminţi **–** îi cumpărase şi o plită nouă. În primii ani **s-**a luptat vitejeşte

să inventeze mâncăruri folosind mijloacele limitate de care dispunea, dar străduania ei de a face ceva mai mult decât să le reîncălzească a epuizat-o. Acum, aşa cum fac majoritatea newyorkezilor, fosta elevă la şcoala de artă culinară se mulţumea să comande acasă sau să iasă să mănânce în oraş.

Renunţă la ideea de a mai face curat, se trânti în patul nefăcut şi începu să răsfoiască paginile albumului pe care îl comandase la kodakgallery.com, cu fotografii semnificative din primii trei ani ai relaţiei ei cu Duncan. Stătuse ore întregi să aleagă cele mai bune fotografii, să le grupeze pe dimensiuni şi să retuşeze ochii roşii. *Clic*, *clic*, *clic* – apăsase de atâtea ori pe mouse încât îi amorţiseră degetele şi o durea mâna, hotărâtă să facă totul perfect. Unele pagini erau în stil colaj, iar altele conţineau un singur instantaneu. Cea pe care o alesese pentru fereastra decupată de pe copertă era preferata ei: o fotografie alb-negru pe care o făcuse cineva la petrecerea pentru aniversarea a optzeci şi cinci de ani a bunicului lui Duncan la Le Cirque; Emmy îşi amintea de excelentul cod cu susan mai bine decât orice altceva în seara aceea. Nici nu observase până acum, după atâţia ani, cum braţele ei îl înconjurau protectoare pe Duncan pe după umeri sau felul în care ea îl privea, surâzând, în timp ce el zâmbea în felul acela reţinut şi privea în altă parte. Experţii în limbajul trupului de la *US Weekly* ar avea ce să comenteze! Să nu mai zicem că albumul, oferit la o masă în cinstea aniversării a trei ani de când se cunoscuseră, stârnise acel entuziasm la care te-ai aştepta când primeşti o eşarfă sau o pereche de mănuşi (ceea ce întâmplător era exact ce îi dăruise el, un set asortat şi ambalat profesionist). Duncan a rupt hârtia şi fundele alese cu mare grijă ca să fie bărbăteşti şi le-a aruncat fără să dezlipească – ce să mai şi citească – felicitarea prinsă pe spate. I-a mulţumit, a sărutat-o pe obraz şi **s-**a uitat prin album cu acel zâmbet reţinut, apoi **s-**a scuzat ca să răspundă la telefon fiindcă îl sunase şeful. A rugat-o pe ea să ia albumul acasă în seara

aceea ca să nu-l mai care cu el la birou şi aşa rămăsese în sufrageria ei în următorii doi ani; îl mai deschidea din când în când vreun musafir, care inevitabil comenta ce cuplu frumos făceau Duncan şi Emmy.

Otis cârâi în colivia lui aşezată în colţul studioului în formă de L. Se prinse cu ciocul de una din gratii, o zgâlţâi bine şi croncăni:

— Otis vrea să iasă. Otis vrea să iasă.

Trecuseră unsprezece ani şi Otis devenea tot mai puternic. Emmy citise undeva că rasa de papagali gri africani poate ajunge să trăiască şi şaizeci de ani, dar se ruga în fiecare zi să fi fost o greşeală de tipar. Nu-i plăcuse Otis nici când era în proprietatea lui Mark, primul dintre cei trei iubiţi ai lui Emmy, şi îi plăcea încă şi mai puţin acum, când el stătea în apartamentul ei de treizeci şi cinci de metri pătraţi şi învăţase (fără niciun pic de antrenament şi fără încurajări) un vocabular enervant de bogat care conţinea aproape numai cereri, critici şi discuţii despre el la persoana a treia. La început refuzase să aibă grijă de el trei săptămâni când, în luna iulie, după absolvire, Mark a plecat să-şi perfecţioneze spaniola în Guatemala. Dar el a implorat-o şi ea a acceptat: povestea vieţii ei. Cele două săptămâni de vacanţă ale lui Mark au devenit o lună, o lună **s-**a transformat în trei, iar trei luni au devenit o bursă Fulbright ca să studieze efectele războiului civil asupra unei generaţii de copii guatemalezi. Mark se însurase deja cu o voluntară din trupele de menţinere a păcii, care se născuse în Nicaragua şi studiase în America, şi se mutase la Buenos Aires, dar Otis a rămas.

Emmy descuie colivia şi aşteptă ca Otis să împingă uşa ca **s-**o deschidă. El sări greoi pe braţul pe care ea i-l întinsese şi o privi drept în ochi.

— Struguri! ţipă el.

Ea oftă şi culese un bob din bolul aşezat peste pilotă. De obicei, Emmy prefera fructele pe care putea să le taie sau să le cureţe de coajă, dar Otis avea o fixaţie cu strugurii. Pasărea apucă bobul dintre degetele ei, îl înghiţi

întreg şi imediat după aceea mai ceru unul.

Era atât de stereotipă! Părăsită de ticălosul ei de prieten pentru una mai tânără, pregătită să rupă în bucăţele simbolul pictorial al aşa-zisei lor relaţii, având alături de ea doar o păsăre nerecunoscătoare. Ar fi fost amuzant dacă nu era vorba de propria şi patetica ei viaţă. Pir-ar să fie, *era* amuzant când Renée Zeliweger juca rolul unei ţipe drăguţe şi durdulii care se îmbată rău de supărare, dar parcă nu era atât de amuzant când erai tu tipa aia drăguţă şi durdulie – în fine, slăbănoagă şi nu la fel de atrăgătoare –, iar viaţa ta tocmai **s-**a transformat **într-**o melodramă.

Cinci ani pe apa sâmbetei. De la douăzeci şi patru la douăzeci şi nouă de ani nu fusese decât Duncan, tot timpul, iar ea cu ce se putea lăuda acum? Nu cu postul pe care *chef* Messey voia să i-l ofere de un an încoace şi care i-ar da ocazia să călătorească în toată lumea în căutare de locaţii pentru deschiderea unor restaurante noi – Duncan o rugase să rămână pe postul de manager general în New York pentru ca ei că se poate vedea regulat. Bineînţeles, nu i-a oferit niciun inel de logodnă. Nu, ăsta era rezervat pentru prietena lui oficială, majoreta cea virgină, care n-are de îndurat nişte coşmaruri crunte despre ofilirea ovarelor, Emmy n-avea decât să se mulţumească cu pandantivul din argint Tiffany pe care Duncan i l-a dat de ziua ei, identic – a descoperit ea mai târziu – cu cele pe care le cumpărase pentru sora şi bunica lui de ziua lor de naştere. Desigur, dacă Emmy ar fi masochistă, şi-ar da seama că de fapt mama lui Duncan a fost cea care le-a ales şi le-a cumpărat pe toate trei ca să-l scutească pe fiul ei cel ocupat de timpul şi efortul necesar pentru a cumpăra un cadou.

Când a ajuns ea atât de amărâtă? Cum de lucrurile au ajuns aici? Nu era vina nimănui, doar a ei; de asta era absolut convinsă. Sigur, Duncan fusese altfel când au început să iasă împreună – copilăros, fermecător şi, dacă nu foarte atent, măcar mai prezent –, dar şi Emmy fusese

altfel. Ea tocmai renunţase la un post de chelneriţă în Los Angeles ca să se întoarcă la şcoala de artă culinară, visul ei din copilărie. Pentru prima dată după colegiu **s-**a reîntâlnit cu Leigh şi Adriana, era entuziasmată de Manhattan şi mândră că a luat o astfel de decizie. E adevărat, şcoala de arte culinare n-a fost chiar ce se aşteptase ea. Cursurile erau adesea stufoase şi plictisitoare, iar colegii ei de grupă erau surprinzător de competitivi în privinţa burselor pentru practică şi a celorlalte oportunităţi pe care le presupuneau restaurantele. Deoarece foarte mulţi erau temporar newyorkezi şi nu cunoşteau pe nimeni în afară de alţi studenţi, viaţa socială a devenit repede incestuoasă. Oh, a mai fost şi un scurt eveniment când a venit acel maestru bucătar notat cu multe stele în Ghidul Michelin pentru hoteluri şi restaurante, şi care a stat mai puţin timp decât îţi lua să faci un sandviş *croque-monsieur*. Emmy era încă pasionată de gastronomie, dar dezamăgită de şcoala de arte culinare, când a prins o bursă la Willow, restaurantul din New York al maestrului bucătar Massey. Pe Duncan l-a cunoscut în perioada aceea agitată, cu nopţi nedormite, când începuse să-şi dea seama că îi plăcea mai mult în faţă, să servească clienţii, decât în spate, la bucătărie, când muncea zi şi noapte ca să-şi dea seama unde anume îi era locul în domeniul serviciilor de alimentaţie publică. Nu-i plăceau orgoliile bucătarilor şefi şi lipsa de creativitate cu care doar refăceau atent reţete dinainte stabilite. Nu-i plăcea pentru că nu avea de-a face cu oamenii care consumau mâncărurile la prepararea cărora ajuta şi ea. Nu-i plăcea să stea închisă câte opt, zece ore în bucătării fără ferestre, pline de aburi, unde se auzeau doar strigătele pentru comenzi şi troncănitul oalelor care îi aminteau că nu se află în iad. Nimic din toate astea nu apăruse în imaginea idealizată despre viaţa ei ca bucătar renumit. Încă şi mai surprinzător era cât de mult îi plăcea să servească la masă şi la bar, să stea de vorbă cu clienţii şi alţi colegi şi, mai târziu, ca asistent de manager general,

să se asigure că totul decurgea aşa cum trebuie. A fost o perioadă zbuciumată pentru Emmy, când îşi redefinea aşteptările de la cariera şi de la viaţa ei, iar acum îşi dădea seama că fusese numai bună să pună ochii pe ea unul ca Duncan. Era aproape **–** aproape **–** de înţeles de ce **s-**a îndrăgostit atât de repede de Duncan în seara aceea, la petrecerea de după spectacolul de binefacere Tinerii Prieteni ai nu ştiu ce, una dintre multele petreceri la care Adriana o luase după ea în anul acela.

Emmy îl observase cu ore întregi înainte să vină el la ea, deşi nici acum nu ştia de ce. Să fi fost costumul lui şifonat şi cravata desfăcută, ambele de un bun gust conservator şi asortate cu măiestrie, foarte diferite de uniformele de bucătar, lălâi, făcute din poliester, cu care era ea atât de obişnuită. Sau poate pentru felul în care el părea să cunoască pe toată lumea, împărţind bătăi prieteneşti pe umăr şi sărutări pe obraz, şi se înclina politicos în faţa prietenilor şi a celor cu care făcea cunoştinţă. Cine naiba era tipul ăsta atât de sigur pe el? Care se mişca cu atâta dezinvoltură printre atâţia oameni fără să pară câtuşi de puţin nesigur de el? Emmy îl urmărea cu privirea prin încăpere, la început discret, apoi cu o insistenţă pe care nici ea nu şi-o explica. Abia după ce majoritatea invitaţilor au plecat în altă parte sau **s-**au dus acasă să se culce, iar Adriana a roit**-**o cu bărbatul zilei, a apărut şi Duncan lângă ea.

— Bună, eu sunt Duncan.

S**-**a strecurat între scaunul ei şi cel liber de alături, **sprijinindu-**se cu braţul drept de tejgheaua barului.

— Oh, scuze. Eu tocmai plecam.

Emmy **s-**a dat jos iute de pe taburet pe partea cealaltă şi l**-**a împins între ei.

El a zâmbit.

— Nu vreau să**-**ţi iau locul.

— Oh, ah, scuze.

— Vreau să**-**ţi fac cinste cu ceva de băut.

— Mulţumesc, dar eu tocmai, ăă…

— Plecai. Mda, aşa ziceai. Dar sper să te conving să mai rămâi puţin.

Barmanul le-a adus imediat două pahare de martini, mici în comparaţie cu cele care se serveau de obicei şi care erau mari cât un bol pentru peşti. Într-unul lichidul era limpede, în celălalt tulbure, ambele cu câte o măslină verde înfiptă în scobitoare.

Duncan i-a oferit ei paharul din mâna stângă, ţinându-l de la baza piciorului şi împingându-l cu degetele apăsate pe partea plată a suportului de sticlă.

— Amândouă sunt votca-martini. Ăsta e simplu, iar ăsta – când a întins mâna dreaptă, ea a observat că avea unghiile curate şi albe, cu pieliţele moi şi îngrijite – este cu adaos de suc de măsline. Pe care îl vrei?

Doamne Dumnezeule! Ai zice că asta ar fi fost de ajuns să te dezguste, dar nuuu, nu pe Emmy. Ei i se păruse absolut fascinant şi, când a invitat-o câteva minute mai târziu, l-a însoţit bucuroasă acasă. Fireşte, Emmy nu s-a culcat cu Duncan în seara aceea sau în weekendul următor sau peste două săptămâni. Ea nu mai fusese decât cu doi bărbaţi până atunci (bucătarul francez nu intra în calcul; plănuise să se culce cu el, dar asta până i-a dat jos chiloţii albi, foarte strâmţi, şi a descoperit exact ceea ce voise Adriana să spună când insistase ca Emmy „doar să ştie” în caz că avea de-a face cu un caz de circumcizie) şi cu amândoi avusese relaţii de lungă durată. Era emoţionată. Pudoarea ei – ceva ce Duncan încă nu întâlnise la o fată – l-a făcut să fie şi mai hotărât, iar Emmy a părut, fără să vrea, că e greu de cucerit. Cu cât rezista mai mult, cu atât mai insistent devenea el şi în felul ăsta interacţiunile lor ajungeau să semene cu o relaţie. Ieşeau în oraş la o cină romantică sau cinau acasă la lumina lumânărilor ori luau o gustare duminica la bistrourile elegante din centru. El suna doar ca să o salute, îi trimitea la şcoală ursuleţi Gummi şi cutii cu unt de arahide, o invita în oraş cu câteva zile înainte ca să fie sigur că ea nu are alte planuri. Cine ar fi putut să spună că fericirea aceea va dispărea brusc după

cinci ani, că ea va ajunge să aibă această atitudine atât de cinică şi Duncan va începe să chelească, iar relaţia dintre ei, cel mai longeviv cuplu dintre cunoscuţi, se va prăbuşi ca un castel de nisip la prima adiere a unei brize tropicale?

Emmy îi puse această întrebare surorii ei imediat ce răspunse la telefon. Izzie suna de două ori mai des pe săptămână de când aflase că a părăsit-o Duncan; acum era deja a patra oară în douăzeci şi patru de ore.

— Tu chiar ţi-ai comparat relaţia cu un castel de nisip şi pe majoretă cu o *briză tropicală*? întrebă Izzie.

— Haide, Izzie, fii şi tu serioasă o clipă. Ţi-ai imaginat vreodată că se va întâmpla aşa ceva?

Urmă o pauză în care Izzie îşi cântări cuvintele.

— Ei, nu sunt sigură că e chiar aşa.

— Chiar aşa cum?

— Vorbim pe ocolite, Em.

— Atunci spune-mi direct.

— Nu vreau să spun decât că nu este ceva total neobişnuit, spuse Izzie cu blândeţe.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Când zici că totul se prăbuşeşte la primul semn pentru că, ăă, a apărut o altă femeie, nu sunt foarte sigură că este chiar aşa. Nu că ar fi contat prea mult dacă era chiar aşa, fireşte. Oricum, e un idiot şi un prost şi nici măcar nu te merită.

— Foarte bine atunci, n-a fost chiar *primul* semn. Toţi meritǎm o a doua şansă.

— Adevărat. Dar a şasea sau a şaptea?

— Uau. Nu te feri, Izzie. Pe bune, spune-mi exact ce crezi.

— Ştiu că sună dur, Em, dar aşa e.

Împreună cu Leigh şi Adriana, Izzie fusese alături de Emmy în multe dintre „greşelile”, „erorile de judecată”, „neglijenţele”, „accidentele”, „scăpările” şi (cum spunea toată lumea) „recidivele” lui Duncan, mai multe decât îşi putea aminti cineva. Emmy ştia că sora şi prietenele ei îl urau pe Duncan pentru suferinţele pe care i le pricinuia;

dezaprobarea lor era evidentă şi, după primul an, foarte vocală. Dar ceea ce nu înţelegeau ele, n-aveau cum să înţeleagă, era sentimentul pe care îl avea ea când privirea ei o întâlnea pe a lui prin mulţimea de oameni de la o petrecere. Sau când o chema sub duş şi o masa cu sare de baie cu aromă de castravete sau se urca primul în taxi ca să nu se mai târască ea pe celălalt loc de pe bancheta din spate sau cum ştia el să-i comande rulouri de ton cu sos picant, dar fără crustă. Orice relaţie conţinea şi astfel de detalii, desigur, dar pur şi simplu Izzie şi fetele n-aveau de unde să ştie cum era când Duncan îşi întorcea privirile rătăcitoare spre tine şi chiar era atent la tine, fie şi numai pentru câteva clipe. Făcea ca orice grozăvie să pară insignifiantă – şi Duncan o asigurase întotdeauna că nici nu era vorba de altceva: un flirt nevinovat şi nimic mai mult.

Ce porcărie!

Se înfurie numai la gândul ăsta. Cum naiba acceptase ea explicaţiile lui că e un lucru de înţeles dacă trece şi prin patul altei femei – drace, era perfect rezonabil! – la cât whisky bea el? La ce **s-**a gândit când l-a primit pe Duncan înapoi în patul ei fără să ceară o explicaţie rezonabilă pentru mesajul de la „o veche prietenă de familie” pe care l-a auzit pe mesageria telefonului lui? Ca să nu mai zicem de toată grozăvia aia care a impus o vizită de urgenţă la ginecolog unde, din fericire, totul a fost bine, mai puţin părerea doctorului că „fleacul ăla de umflătură” a lui Duncan era probabil o achiziţie recentă şi nu cum insistase Duncan, o recidivă de pe vremea când era student.

Vocea lui Izzie îi întrerupse şirul gândurilor.

— Şi nu spun asta doar pentru că sunt sora ta sau pentru că mă simt obligată – deşi categoric sunt –, ci pentru că, sincer, asta cred: Duncan nu se va schimba *niciodată*, iar voi doi nu veţi fi, n-aveţi cum – nici acum, nici altă dată – să fiţi fericiţi împreună.

Simplitatea acestui fapt aproape că îi tăie respiraţia. Izzie, mai mică decât Emmy cu un an şi opt luni, aproape

clona ei, se dovedea încă o dată infinit mai calmă, mai înţeleaptă şi mai matură. De cât timp credea Izzie lucrul ăsta? Şi de ce, în toate conversaţiile lor nesfârşite despre Kevin, altă dată prietenul, acum soţul lui Izzie, sau despre părinţii lor sau despre Duncan, Izzie nu spusese niciodată atât de clar un adevăr atât de simplu?

— Dacă nu m-ai auzit niciodată până acum nu înseamnă că nu ţi-am spus. Ţi-am tot spus. Parcă ai înnebunit temporar cinci ani de zile.

— Eşti o scumpă. Pun pariu că oricine îşi doreşte o soră ca tine.

— Zău. Tu şi cu mine ştim că eşti o monogamă în serie şi ţi-e greu să te defineşti în afara unei relaţii. Îţi sună cunoscut? Fiindcă dacă mă întrebi, semeni îngrozitor de mult cu mama.

— Îţi mulţumesc pentru această strălucită observaţie de pe margine. Poate mă luminezi şi pe mine cum îl afectează pe Otis toată povestea asta? Sunt sigură că despărţirile pot fi devastatoare şi pentru papagali. Ia gândeşte-te, ar trebui probabil să-i iau un consilier. Doamne! Am fost atât de egoistă. Pasărea asta chiar suferă!

Deşi Izzie era acum rezidentă la obstetrică-ginecologie la spitalul Universităţii din Miami, a cochetat pentru scurt timp cu psihiatria şi rareori se abţinea să nu analizeze orice îi ieşea în cale – plantă, persoană sau animal.

— N-ai decât să glumeşti cât vrei, Em. Întotdeauna ai reuşit să treci peste toate făcând haz de necaz şi n-aş zice că e cea mai proastă abordare. Te-aş sfătui să petreci puţin timp singură. Concentrează-te numai asupra ta – fă ce vrei, când vrei, fără să ţii cont şi de programul altora.

— Îndrăzneşte numai să începi să-mi spui porcăria aia cu două jumătăţi care nu fac un întreg şi să ştii că o să vărs.

— Ştii că am dreptate. Fă-ţi timp doar pentru tine. Redefineşte-te. Redescoperă cine eşti.

— Cu alte cuvinte, fii singură.

Ce uşor îi e să-mi dea sfaturi când se află în braţele soţului ei, se gândi Emmy.

— Sună chiar atât de groaznic? Ai avut numai relaţii stabile de când aveai optsprezece ani.

Ce nu spunea ea era evident: *Şi tocmai* asta *n-a mers*.

Emmy oftă şi se uită la ceas.

— Ştiu, ştiu. Mulţumesc pentru sfat, Izzie, chiar îţi mulţumesc, dar trebuie să plec. Leigh şi Adriana mă scot în oraş la o cină de consolare şi trebuie să mă pregătesc. Vorbim mâine?

— Te sun pe mobil mai târziu de la spital, cam după miezul nopţii când se mai liniştesc lucrurile. Să bei câteva pahare în seara asta, bine? Du-te prin cluburi. Sărută-te cu un necunoscut. Dar te rog, să nu îl întâlneşti pe următorul tău prieten.

— Am să încerc, promise Emmy.

Chiar atunci, Otis începu să ţipe repetând acelaşi cuvânt de patru ori la rând.

— Ce zice? întrebă Izzie.

— *Chiloţi*. Spune întruna *chiloţi*.

— Să mai întreb?

— Nu, categoric nu.

Pentru prima dată de când se mutase în aceeaşi clădire cu ea, Adriana a chemat-o pe Leigh în holul de la intrare. A făc**ut-**o deoarece era nevoită: Adriana tocmai se întorsese după o zi relaxantă la salonul de frumuseţe **–** întâlnirea cu necunoscutul acela mişto o amânase pentru weekendul viitor **–** şi a descoperit că părinţii ei, nici mai mult, nici mai puţin, îi ocupaseră apartamentul. Tehnic vorbind, *era* apartamentul lor, dar având în vedere că treceau pe acolo doar câteva săptămâni pe an, ea se simţea îndreptăţită să îl considere exclusiv casa ei, unde aceştia erau musafiri. Musafiri dificili, groaznici. Dacă lor nu le plăceau pieile autentice de zebre africane pe care ea le alesese pentru a înlocui covoarele lor orientale

plicticoase sau modul în care ea aranjase toate luminile, umbrele şi echipamentul electronic să funcţioneze cu telecomandă, ei bine, nu era problema ei. Şi nimeni, nici chiar părinţii ei nu puteau să spună că *preferau* duşul cu mâner dăltuit şi cada din marmură special aduse din Italia, în loc de duşul ultramodern cu pulverizare, din care ţâşnea apa ca ploaia, sauna şi camera cu aburi din baia principală. Nicio persoană întreagă la minte, cel puţin. Tocmai de-aia Adriana a trebuit să se îmbrace şi să fugă cât mai repede: în numai patru ore, sanctuarul ei lustruit devenise un câmp de luptă.

Nu că nu-i iubea, nu despre asta era vorba. Tatăl ei era bătrân şi, în acest moment al vieţii lui, mult mai blând decât atunci când Adriana era copil. Părea mulţumit **s-**o lase pe soţia lui să se ocupe de tot şi rareori ţinea morţiş la ceva în afară de o ţigară cubaneză seara şi obiceiul ca toţi copiii lui **–** trei din prima căsătorie, trei din a doua şi Adriana din actuala şi, spera, ultima **–** să se reunească la reşedinţa din Rio de Janeiro în cele două săptămâni din preajma Crăciunului. Cu maică-sa **s-**a dovedit a fi exact pe dos. Deşi doamna de Souza fusese flexibilă şi îngăduitoare cu Adriana în adolescenţă şi cu toate experimentările acesteia în materie de sex şi droguri, nu mai avea aceeaşi atitudine tolerantă faţă de fetele nemăritate de douăzeci şi nouă de ani **–** mai ales faţă de cele a căror predilecţie pentru sex şi droguri nu mai putea fi numită „experimentală”. Nu că n-ar fi înţeles ce înseamnă să trăieşti bine; era braziliancă, la urma urmei. Să mănânci (fără grăsimi şi fără multe calorii), să bei (sticle de vin alb şi scump), să iubeşti (atunci când n-aveai cum să simulezi că iar te doare capul) **–** toate acestea erau esenţa vieţii. Să te laşi condusă, fireşte, dar în circumstanţe adecvate: ca o tânără lipsită de griji, şi apoi numai *după* ce ţi-ai găsit şi ţi-ai luat un bărbat ca lumea. Călătorise, fusese model şi chefuise toată adolescenţa **–** o adevărată Gisele a generaţiei ei, spuneau încă oamenii despre ea. Dar Camilla de Souza o avertizase întotdeauna pe Adriana că bărbaţii

sunt (doar) un strop mai puţin fluşturatici decât par. Când avea douăzeci şi trei de ani, îşi asigurase deja un soţ mai bătrân, (fabulos de) bogat şi făcuse o fetiţă frumoasă cu el. Aşa ar trebui să se întâmple lucrurile.

La gândul că va fi nevoită să asculte discursurile maică-sii încă două săptămâni, Adriana simţi că o ia ameţeala. Se întinse pe canapeaua uşor lăsată din hol şi se gândi la ce trebuia să facă. Să fie ocupată în timpul zilei, să vină acasă târziu sau să nu vină deloc şi să-i convingă, atunci când se va ivi ocazia, că toată energia ei – să nu mai zicem de fondul ei de întreţinere substanţial – se îndrepta spre găsirea unui soţ potrivit. Dacă era atentă, nu vor afla niciodată de jerpelitul ăla de rocker englez care locuia **într-**un bloc fără lift în East Village sau de chirurgul sexy care avea cabinet în Manhattan, o soţie şi copii în Greenwich. Dacă va avea grijă, nici măcar n-or să se prindă de povestea cuisraelianul ăla superb care zicea că e funcţionar la Ambasada Israelului, dar care, Adriana era sigură de treaba asta, lucra de fapt pentru Mosad.

Vocea răguşită a lui Leigh – una dintre cele câteva calităţi sexy cu care o înzestrase natura, îi zicea mereu Adriana, nu că ar fi ascultat ce spune – o întrerupse din gânduri.

— Uau, făcu Leigh privi**nd-**o pe Adriana cu ochi mari. Îmi place rochia asta.

— Mulţumesc, *querida*. Au venit părinţii mei, aşa că a trebuit să le spun că mă duc la întâlnire cu un om de afaceri argentinian. Mama a fost atât de fericită când a auzit că mi-a împrumutat una dintre rochiile ei Valentino.

Adriana îşi trecu mâinile peste rochia scurtă şi neagră şi făcu o piruetă.

— Nu-i aşa că-i superbă?

Rochia era într-adevăr frumoasă – mătasea părea să gândească, ştia la care curbă să se strângă şi la care să cadă graţios –, dar Adriana ar fi arătat minunat şi **într-**o faţă de masă cu pătrăţele.

— Superbă, zise Leigh.

— Haide, să plecăm, că poate coboară şi vor vedea că sunt cu tine şi nu cu un jucător de polo sud-american.

— Parcă ziceai că e om de afaceri.

— Mă rog.

Taxiul se strecura pe Thirteenth Street cu viteza unui melc, prins în traficul din centru care, sâmbătă seara, făcea ca distanţa de numai câteva străzi să pară cât o navetă de la New Jersey. Le-ar fi luat zece minute de la clădirea Universităţii până în West Village, dar niciuna n-avea de gând să meargă per pedes. Mai ales Adriana părea că riscă să se rănească sau să paralizeze numai la gândul de a merge pe jos mai mult de doi metri, şi ăia acceptaţi după insistenţe, încălţată în pantofii ei Christian Louboutins.

Până să oprească în faţă la Waverly Inn, Emmy le trimisese deja câte şase sms-uri la fiecare.

— Unde aţi fost? şuieră Emmy cu ciudă când cele două se strecurară înăuntru prin uşa minusculă de la intrare.

Stătea sprijinită de biroul de la recepţie şi le făcea cu mâna.

— Nici măcar nu m-au lăsat să stau la bar fără voi.

— Mario, ce băiat rău! fredonă Adriana sărutând pe ambii obraji un bărbat arătos, de etnie nedeterminată. Emmy e o prietenă de-a mea pe care am invitat-o la cină astă-seară. Emmy, ţi-l prezint pe Mario, omul din spatele legendei.

A urmat un schimb de prezentări şi sărutări – în vânt, pe obraz şi de mâini – după care fetele au fost însoţite în salonul din spate şi **s-**au aşezat la o masă de trei persoane. Restaurantul nu era atât de aglomerat ca de obicei, deoarece obişnuiţii petrecăreţi erau în Hamptons de Ziua Memorială, dar tot aveai ce să vezi.

— Omul din spatele legendei? întrebă Emmy dâ**ndu-**şi ochii peste cap. Vorbeşti serios?

— Bărbaţii trebuie măguliţi, *querida*. Nu ştiu de câte ori am încercat să vă învăţ treaba asta pe amândouă.

Uneori au nevoie de o atingere blândă. Învăţaţi când să aveţi o mână fermă şi când **s-**o acoperiţi cu catifea şi sunt ai voştri pe vecie.

Leigh luă câteva pastile Nicorette.

— Habar n**-**am despre ce vorbeşti. Se întoarse spre Emmy. Vorbeşte măcar englezeşte?

Emmy ridică din umeri. Era obişnuită cu secretele pe care Adriana încerca să le împărtăşească an de an. Erau ca nişte povestioare drăguţe: amuzante când le asculţi, dar aparent inutile în viaţa de zi cu zi.

Adriana a comandat câte o votcă pentru fiecare prinzâ**ndu-**l pe chelner de mână şi spu**nându-**i:

— Luăm trei din preferatele mele, Nicholas.

După care **s-**a lăsat pe speteaza scaunului să cerceteze mulţimea. După părerea Adrianei, era cam devreme **–** adevărata petrecere începea abia după miezul nopţii, după ce plecau cei care erau acolo pentru prima dată şi cei care veniseră să caute celebrităţi, iar clienţii obişnuiţi puteau să înceapă adevărata distracţie **–** dar deocamdată şi aceştia care aveau treizeci şi ceva de ani şi erau din media şi divertisment păreau destul de veseli şi interesanţi.

— Ok, fetelor, ce**-**ar fi să trecem peste mai repede ca să putem mânca liniştite? întrebă Emmy când Nicholas le aduse băuturile.

Adriana îşi întoarse atenţia spre colegele ei de la masă.

— Să trecem peste ce?

Emmy ridică paharul.

— Peste toastul pe care fără îndoială o să**-**l ţină una dintre voi ca să**-**mi aducă aminte că mi**-**e mult mai bine acum fără Duncan. Ceva despre cât de minunat e să fii singură. Sau ce tânără şi frumoasă sunt şi bărbaţii vor veni să**-**mi bată la uşă. Hai **s-**o facem şi să ne vedem de treabă.

— Nu cred că e atât de minunat să fii singură, spuse Leigh.

— Şi, deşi cu siguranţă eşti frumoasă, *querida*, n**-**aş

zice că la aproape treizeci de ani eşti foarte tânără, zâmbi Adriana.

— Sunt sigură că până la urmă o să întâlneşti pe cineva minunat, dar se pare că bărbaţii nu mai vin să bată la uşă în ziua de azi, adăugă Leigh.

— Cel puţin nu ăia neînsuraţi, spuse Adriana.

— Au mai rămas bărbaţi neînsuraţi? întrebă Leigh.

— Ăia homo nu sunt.

— Cel puţin nu încă. Dar probabil vor fi în curând. Şi apoi nu va mai fi niciunul.

Emmy oftă.

— Mersi, fetelor. Întotdeauna ştiţi ce trebuie să spuneţi. Sprijinul vostru neîncetat înseamnă enorm pentru mine.

Leigh rupse o bucată de pâine şi o înmuie în uleiul de măsline.

— Izzie ce zice de toată povestea asta?

— Încearcă să n-o arate, dar ştiu că e absolut îngrozită. Ea şi Duncan nu **s-**au prea plăcut niciodată. În plus, ea e obsedată de ideea **–** citez **–** „că mi-e greu să mă definesc în afara unei relaţii”, am încheiat citatul. Cu alte cuvinte, obişnuitele ei psihoaiureli.

Adriana şi Leigh schimbară priviri cunoscătoare.

— Ce? întrebă Emmy.

Leigh se uita fix în farfurie, iar Adriana îşi arcui sprâncenele perfect conturate, dar niciuna nu scoase o vorbă.

— Haide, zău aşa! Nu-mi spuneţi că şi voi sunteţi de aceeaşi părere cu Izzie. Habar n-are despre ce vorbeşte.

Leigh se întinse peste masă şi o bătu pe Emmy uşor pe mână.

— Nu, scumpo, bineînţeles că nu. Ea are un soţ care o iubeşte, o mulţime de hobby-uri şi e doctor. Am uitat ceva? Oh, da, **s-**a potrivit cu prima opţiune de rezidenţiat şi e pe cale să devină rezident-şef **–** cu un an mai repede decât se aştepta. Ai perfectă dreptate… pare extrem de prost înzestrată ca să-ţi dea un sfat ca de la soră la soră.

— Ne îndepărtăm de subiect, interveni Adriana. Nu că aş fi cea mai diplomată de-aici, dar cred că Leigh voia doar să spună că Izzie **s**-ar putea să aibă dreptate.

— Să aibă dreptate?

Adriana clătină din cap că da.

— A trecut cam multişor de când n-ai mai fost singură.

— Da, parcă n-ai fost niciodată, adăugă Leigh. Nu că ar fi neapărat ceva rău. Dar întâmplător aşa e.

— Uau. Mai e ceva ce ţineţi morţiş să-mi spuneţi? Emmy strânse meniul la piept. Nu vă sfiiţi acum.

— Păi… Adriana se uită spre Leigh.

— Spune odată.

Leigh clătină din cap.

— Nu vorbeam serios, spuse Emmy cu ochii mari. Chiar este ceva?

— Emmy, *querida*, e ca în povestea cu rinocerul cel mare şi alb din sufragerie.

— Elefantul.

Adriana dădu din mână.

— Mă rog, ce-o fi. Elefantul mare şi alb. Ai aproape treizeci de ani…

— Mersi că-mi spui din nou.

— Şi până acum ai fost doar cu trei bărbaţi. Trei! Greu de crezut, dar e adevărat.

Fetele tăcură cât timp Nicholas aşeză apetitivele pe masă: ton cu sos tartar şi avocado şi un platou mare cu scoici. Părea că se pregăteşte să le ia comanda, dar Emmy îşi puse ambele mâini deasupra meniului şi îl privi duşmănos. Înfrânt, acesta se îndepărtă.

— Amândouă sunteţi de groază. De douăzeci de minute îmi tot spuneţi că nu se poate să fiu singură, apoi o întoarceţi – hodoronc, tronc – şi ziceţi că nu m-am întâlnit cu destui bărbaţi. Voi vă daţi seama ce spuneţi?

Leigh stoarse o bucată de lămâie peste scoici şi desfăcu cu delicateţe una.

— Nu că nu te-ai întâlnit – nu te-ai culcat cu destui.

— Hai, zău aşa! Care-i diferenţa?

Adriana rămase cu gura căscată.

— Tocmai asta e problema, scumpa mea prietenă. *Care-i diferenţa*? între a ieşi cu un iubit şi a face sex cu un străin? Măiculiţă! Avem mult de lucru.

Emmy se uită spre Leigh cerând-i parcă ajutor, dar Leigh clătină din cap că şi ea e de aceeaşi părere.

— Nu-mi vine să cred că spun chestia asta, dar trebuie să-i dau dreptate Adrianei. Eşti o monogamă în serie şi de aceea n-ai fost decât cu trei bărbaţi până acum. Şi cred că Adi vrea să spună – reuşi să strecoare o dată diminutivul pe care aceasta nu-l suporta, deoarece Adriana era preocupată în acelaşi timp de mâncare, băutură şi conversaţia despre sex – că ar trebui să fii singură pentru o vreme. Şi să fii singură înseamnă să te întâlneşti cu diferiţi oameni, să încerci să-ţi dai seama cine şi ce ar fi mai bun pentru tine, dar, înainte de toate, să te distrezi.

— Deci, ceea ce vreţi voi să ziceţi – s-o spunem cinstit – este că ar trebui să mai curvăsăresc, spuse Emmy.

Leigh zâmbi cu mândrie părintească.

— Da.

— Şi tu?

Emmy se întoarse spre Adriana care îşi împreună mâinile şi se aplecă înainte.

— Exact *asta* încerc să spun, zise Adriana clătinând din cap.

Emmy oftă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Sunt de acord.

Amândouă odată şi aproape pe acelaşi ton, nevenindu-le să creadă, Leigh şi Adriana întrebară:

— Da?

— Bineînţeles. M-am analizat şi eu şi am ajuns la aceeaşi concluzie. Există un singur mod logic de a proceda în continuare: am să fac sex cu diferiţi bărbaţi. Cu bărbaţi de toate felurile, dimensiunile şi culorile. Sex de orice fel, de fapt.

Se opri şi se uită la Adriana.

— Am de gând să ajung la un asemenea nivel de curvăsăreală încât o să fii mândră de mine.

Adriana se uită la ea şi se întrebă dacă a auzit bine ce spusese prietena ei. Ajunse la concluzia că da, dar probabil n-a remarcat unde era ironia – această declaraţie era de neconceput. Spuse ceea ce spunea ea întotdeauna când nu ştia ce să zică.

— Minunat, *querida*. E minunat. Îmi place foarte mult ideea asta.

Leigh împinse cu cuţitul o bucată de ton şi o felie de castravete în vârful furculiţei pe care o duse elegant la gură. Mestecă puţin, apoi înghiţi:

— Emmy, iubito, glumeam şi noi, îţi dai seama. Cred că e minunat că n-ai fost cu o mulţime de bărbaţi. Dacă te întreabă cineva cu câţi te-ai culcat, nici nu trebuie să împarţi la trei! Ei, nu ţi se pare frumos? Că nu e nevoie să minţi?

— Eu nu glumesc deloc, spuse Emmy.

Îl privi pe chelner când acesta trecu pe lângă masa lor şi, când acesta se apropie, comandă trei pahare de şampanie.

— Acesta este începutul noii mele vieţi şi, credeţi-mă, trebuia **s**-o fac de mult. Primul lucru pe care am să-l fac luni e să-l sun pe *chef* Massey şi să-i spun că accept postul. Poate vă întrebaţi care post. Cel pentru care vor să mă plătească cu o căruţă de bani şi să-mi dea un cont imens de cheltuieli ca să călătoresc în toată lumea, să stau în cele mai bune hoteluri şi să mănânc în cele mai bune restaurante ca să mă inspir. Să mă inspir! Să găsesc idei noi pentru meniuri.

Aţi auzit vreodată ceva mai ridicol? Şi cine e idioata care tot spune nu de două luni încoace fiindcă nu voia să-l părăsească şi să-l lase singur pe iubiţelul ei? Subsemnata. N-am vrut să-l fac pe bietul Duncan să se simtă abandonat şi lipsit de iubire în timp ce eu zburam cu avionul spre cine ştie ce destinaţii fabuloase. Aşa că da, de data asta am de gând să sun şi să accept postul, apoi am de gând să mi-o

trag cu toţi bărbaţii singuri şi atrăgători pe care am să-i întâlnesc. Străini, sexy şi frumoşi. Şi subliniez – *cu toţi*. Ce părere aveţi, fetelor? Acceptabil?

Chelnerul aduse şampania.

— Aşa că, vă rog, să ciocnim.

Adriana scoase un sunet care, în cazul uneia mai puţin frumoase **s-**ar fi putut numi fornăit, dar provenind de la ea, suna exotic şi feminin. Celelalte două se întoarseră să se uite la ea şi Adriana se simţi brusc indispusă. Prietena ei tocmai anunţase că are de gând să-şi schimbe radical stilul de viaţă în timp ce ea mergea, fără să se sinchisească, pe acelaşi drum de ani de zile. Oare era ameninţat statutul Adrianei de petrecăreaţă a grupului sau doar băuse un pahar mai mult? Ceva din proclamaţia lui Emmy o neliniştea. Şi dacă exista ceva cu care Adriana să nu fie obişnuită, aceasta era neliniştea.

Ridică paharul şi se strădui să zâmbească.

Emmy îi zâmbi la rândul ei şi spuse:

— Cu o singură condiţie. Vreau *companie*.

— Companie? întrebă Leigh.

Începu să-şi roadă buza de jos, prinzând o pieliţă între dinţii din faţă. Părea agitată. Adriana se întrebă de ce fata asta părea mereu agitată în ultimul timp, mai ales că toate mergeau atât de frumos în viaţa ei.

— Da, companie. Sunt dispusă să mă destrăbălez dacă *tu* – şi Emmy arătă spre Adriana – eşti de acord să ai o relaţie stabilă, monogamă. Cu un bărbat pe care îl alegi tu, fireşte.

Adriana inspiră adânc, apoi făcu unul din gesturile ei preferate: îşi atinse absentă buzele cu vârful degetului, stând aşa o clipă, apoi îşi plimbă degetul până sub urechea stângă. Asta îi făcu pe cei patru ţipi de la masa vecină să se uite insistent şi pe Nicholas să vină fuguţa. Simţi cu încântare că era privită, senzaţie care îi era atât de cunoscută.

Fetele comandară felul principal, încă ceva de băut şi un platou cu trufe cu sos de brânză.

— Ei, ce zici? întrebă Emmy.

— Maică-mea te-a pus să-mi faci asta?

— Da, scumpo. A fost ideea mamei tale ca eu să promit solemn că anul viitor o să mă culc cu fiecare bărbat pe care îl cunosc, iar tu să fii de acord să te vezi numai cu o singură persoană. E o tipă deşteaptă, spuse Emmy.

— Haideţi, oameni buni, să fim serioşi o clipă, spuse Leigh. Niciuna dintre voi n-o să poată să facă chestia asta, aşa că, vă rog, n-am putea schimba subiectul? Emmy, ai spus ce-ai avut de spus. Dacă vrei să te arunci cu capul înainte **într-**o altă relaţie de cinci ani, e dreptul tău, fără îndoială. Iar tu, Adriana, mai repede ajungi astronaut decât să te întâlneşti cu un singur bărbat. Să trecem la următorul subiect.

— Doar nu mi-am permis să-i spun să facă ceva nemaipomenit, cum ar fi să-şi găsească un serviciu… zâmbi Emmy.

Adriana se forţă să-i zâmbească, deşi îi venea greu să râdă de ea însăşi, mai ales că se glumea pe seama faptului că nu avea un serviciu. În cap îi răsună vocea enervantă a mamei ei.

— Uau. Jucăm dur, nu-i aşa, *querida*? Foarte bine, ştii ce? Accept provocarea.

— Cum? întrebă Emmy răsuci**ndu-**şi furioasă o şuviţă de păr.

Leigh încremeni în timp ce ducea paharul la gură.

— O să faci chestia asta?

— Am spus c-o fac. Când începem?

Emmy muşcă din**tr-**un asparagus, mestecă graţios şi înghiţi.

— Eu zic să ne luăm un răgaz de gândire să vedem cum facem. Stabilim un plan până la sfârşitul săptămânii viitoare?

Adriana clătină din cap afirmativ.

— **S-**a făcut. Şi asta o să-ţi dea şi ţie **–** arătă cu paharul de şampanie spre Leigh **–** ocazia să te hotărăşti ce decizie iei şi tu.

— Eu?

Sprâncenele proaspăt pensate ale lui Leigh se încruntară.

— O decizie? De ce? Nici măcar nu e Anul Nou. Dacă voi două o luaţi razna, asta nu înseamnă că trebuie să o iau şi eu.

Emmy îşi dădu ochii peste cap.

— Leigh? Zău aşa. Ea ce trebuie să schimbe? Slujba perfectă, prietenul perfect, apartamentul perfect, familia perfectă… Vocea lui Emmy deveni nazală şi cântată. Marcia, Marcia, Marcia, fredonă ea fără să o ia în seamă pe Leigh care o privea cu dezgust ca pe o smintită.

— Da, poate că aşa o fi, spuse Adriana privi**nd-**o fix pe Leigh. Dar trebuie să vină şi ea cu ceva. Poţi să faci chestia asta, nu-i aşa, Leigh? Gândeşte**-**te numai la un singur aspect din viaţa ta pe care ai vrea să**-**l schimbi. Să**-**l faci să meargă.

— Sigur că pot, spuse Leigh înţepată. Sunt sigură că sunt un milion de lucruri.

Adriana şi Emmy se uitară una la alta, fiecare ştiind ce gândea cealaltă: o fi Leigh o tipă organizată, dar nu i**-**ar strica să se relaxeze şi să se distreze şi ea un pic.

— Ei bine, ai două săptămâni la dispoziţie să alegi unul, *querida*, anunţă Adriana cu glasul ei răguşit şi autoritar. Până una alta, să ciocnim.

Emmy ridică paharul de parcă era un prespapier din plumb.

— Pentru noi, zise ea. Până la vară, mă voi fi prostituat cu jumătate din Manhattan, iar Adriana va fi descoperit plăcerile monogamiei. Şi Leigh va fi făcut şi ea… ceva.

— Noroc! strigă Adriana atrăgând din nou atenţia unei jumătăţi din restaurant. Pentru noi.

Leigh ciocni paharul fără prea mult entuziasm.

— Pentru noi.

— Am belit**-**o original, spuse Emmy ca pentru ea aplecâ**ndu-**se în faţă.

Adriana îşi dădu capul pe spate, pe jumătate încântată, pe jumătate din obişnuinţă, pentru impresie.

— Categoric am pus-o, râse ea. Glumesc, desigur.

— Putem să plecăm de-aici înainte să ne facem de ruşine **într-**un asemenea hal cum n-a mai văzut niciuna dintre noi vreodată? Vă rog? imploră Leigh.

Începuse să o doară capul de la vinul roşu oferit de Nicholas din partea casei şi ştia că nu era decât o chestiune de timp **–** de minute, probabil **–** până ce prietenele ei aveau să se transforme din simpatic de ameţite în gălăgioase de bete ce erau.

Adriana şi Emmy se uitară iar una la alta şi râseră pe înfundate.

— Haide, Marcia, zise Adriana clăti**nându-**se în timp ce se ridica în picioare şi trăgâ**nd-**o pe Leigh de braţ. Poate o să te învăţăm să te distrezi şi tu puţin.

Dqcq *îi* se pQ/le. pitea ivt Qiie, înse. Qn-Q C.Q. nu-l n/ielitti

— Vino la culcare, iubito. E aproape unu **–** nu crezi că-i deja noapte?

Russell îşi scoase tricoul şi se întoarse pe-o parte cu faţa spre Leigh, **sprijinindu-**şi capul acoperit de cârlionţi negri în mâna dreaptă. Netezi aşternuturile şi bătu uşor cu palma stângă locul de lângă el, gest care se voia ademenitor, ispititor, dar care lui Leigh i se părea întotdeauna puţin ameninţător.

— Mai am doar câteva pagini. Te deranjează lumina? Pot să mă duc în sufragerie.

El oftă, îşi luă cartea, *Cum să-ţi păstrezi greutatea*, şi se apucă să citească.

— Nu e vorba de lumină, iubito, ştii şi tu. Doar că n-am mai adormit împreună de săptămâni întregi. Pur şi simplu îmi lipseşti.

Primul gând care îi veni în minte era că el se comportă ca un copil plângăcios şi răsfăţat; în fond, era vorba de unul dintre cele mai dorite manuscrise ale anului şi trebuia neapărat să-l citească pentru şedinţa de achiziţii

de a doua zi. îi luase opt ani de zile de muncă asiduă ca să se apropie în sfârşit **–** în sfârşit! **–** de postul de senior editor (la urma urmei nu erau decât şase la Brook Harris şi ea ar putea fi cea mai tânără), iar Russell avea impresia că după un an de zile de când erau împreună avea dreptul să**-**i dirijeze ei întreaga viaţă. Nu *ea* fusese cea care îl rugase să rămână peste noapte, care se înfiinţase la uşa *lui* când se întorcea de la partida *ei* de pocher săptămânal, fluturâ**ndu-**şi genele cu un *Iubi, trebuia să te văd*.

Şi următorul gând: era cea mai îngrozitoare, insensibilă şi nerecunoscătoare ticăloasă că îndrăznea să gândească aşa ceva despre Russell. Cu siguranţă că acum un an nu era aşa de urâcioasă. Când **s-**a apropiat de ea la petrecerea pe care Brook Harris o dădea în cinstea lui Bill Parcells (care tocmai îşi scrisese memoriile lui ca antrenor la Cowboys), l**-**a recunoscut imediat. Nu că **s-**ar fi uitat la canalul de sport ESPN **–** chiar n**-**o făcea **–**, dar zâmbetul lui ştrengăresc, gropiţele din obraji şi reputaţia de cel mai vânat burlac din Manhattan i**-**au fost de**-**ajuns să fie superdrăguţă cu el când **s-**a prezentat. În seara aceea au stat de vorbă ore în şir, mai întâi la petrecere, apoi la o bere Amstel ţa Taverna lui Pete. Fusese şocant de sincer când i**-**a mărturisit dezgustul lui faţă de viaţa amoroasă din New York, cum a trecut el de faza întâlnirilor cu diverse actriţe şi modele şi că era pregătit să cunoască, după spusele lui, „o fată adevărată”, sugerând, desigur, că Leigh era candidata perfectă. Evident, ea a fost măgulită de atenţia acordată. Cine nu şi**-**ar dori să fie curtată de

Russell Perrin? îndeplinea toate criteriile de pe toate listele pe care le concepuse în ultimii zece ani. Era, fără doar şi poate, exact tipul de bărbat pe care speră să**-**l întâlnească, dar pe care nu credea că**-**l va găsi.

Şi acum iată că, **într-**o relaţie de aproape un an de zile cu un tip superb care întâmplător era şi sensibil, bun, atent şi îndrăgostit nebuneşte de ea, Leigh se simţea sufocată. Pentru toţi ceilalţi din viaţa ei era mai mult decât evident că, în sfârşit, Leigh îl întâlnise pe *el*; ea de ce nu

pricepea atâta lucru? Şi parcă pentru a o face să înţeleagă asta, Russell îi întoarse faţa spre el, o privi în ochi şi-i spuse:

— Leigh, scumpa mea, te iubesc foarte mult.

— Şi eu te iubesc, răspunse Leigh automat, fără să ezite, deşi oricine altcineva – chiar şi un străin – s-ar fi îndoit de sinceritatea declaraţiei ei.

Ce-ar trebui să faci când un om pe care îl apreciezi şi îl respecţi foarte mult, cineva care ar vrea să te cunoască mai bine, îţi spune după două luni de întâlniri sporadice că e îndrăgostit până peste cap de tine? Ai face exact ce face orice persoană căreia îi displac discuţiile în contradictoriu şi ai răspunde la rândul tău „Şi eu te iubesc”. Leigh se gândea că în timp se va obişnui cu acele cuvinte, că va putea să le spună cu mai multă convingere când vor ajunge să se cunoască mai bine. O neliniştea faptul că, după un an de zile, încă mai aştepta ca lucrul acesta să se întâmple.

Făcu un efort şi ridică privirea de pe pagină, adoptând un ton mieros:

— Ştiu că a fost o nebunie în ultima vreme, dar în fiecare an se întâmplă exact acelaşi lucru.

Cum vine luna iunie, totul se transformă în haos. Îţi promit că n-o să dureze o veşnicie.

Leigh îşi ţinu respiraţia aşteptân**du-**se ca el să explodeze (ceea ce nu se întâmplase până atunci), aşteptân**du-**se ca Russell să-i spună că nu va tolera să fie tratat aşa şi că nu-i făcea nicio plăcere să i se vorbească de parcă ea ar fi fost maică-sa, iar el un mucos care tocmai a mânjit covorul cu unt de arahide.

În schimb, el zâmbi. Şi nu era un zâmbet încărcat de nemulţumire sau resemnare; era un surâs sincer, înţelegător, cu care încerca să se scuze.

— Iubito, nu vreau să te stresez. Ştiu cât de mult îţi iubeşti meseria şi vreau să te bucuri de ea cât mai poţi. Nu te grăbi şi vino să te culci când termini.

— Cât mai pot? Leigh îşi ridică brusc capul. Iar aduci

vorba despre asta la ora unu noaptea?

— Nu, scumpa mea. Nu aduc iar vorba. Ai spus foarte clar că San Francisco nu intră în calculele tale deocamdată **–** dar aş vrea să nu mai fi atât de refractară în privinţa asta. Ar fi o ocazie excelentă, să ştii.

— Pentru tine, zise Leigh, bosumflâ**ndu-**se ca un copil.

— Pentru amândoi.

— Russell, nu suntem împreună nici măcar de un an. Cred că e un pic cam devreme să punem problema de a ne muta împreună în alt oraş.

Iritarea din vocea ei îi surprinse pe amândoi.

— Niciodată nu e prea devreme când iubeşti pe cineva, Leigh, spuse el pe un ton calm, ferm.

Exact acest calm care ei îi plăcuse atât de mult la început, acum avea darul **s-**o scoată din sărite; refuzul lui de a se enerva, felul în care reuşea să**-**şi stăpânească complet emoţiile o făceau să se întrebe dacă măcar auzea vreodată ce**-**i spune.

— Hai să nu mai discutăm despre asta acum, bine? zise ea.

El se ridică şi se trase spre capătul patului, mai aproape de colţul unde Leigh îşi aşezase fotoliul pentru lectură şi veioza cu lumină albă, plăcută. Pilota uriaşă **–** pe care o căutase săptămâni la rând, testând toate mărcile de pe piaţă ca să vadă cât sunt de moi şi de groase **–** alunecă pe podea şi aproape că doborî bonzaiul de pe noptieră. Russell păru să nu bage de seamă.

— Ce**-**ar fi să**-**ţi fac un ceai?

Din nou, Leigh se strădui din răsputeri să nu ţipe. Nu voia să se culce. Nu voia ceai. Nu voia decât *să nu-l mai audă vorbind*.

Inspiră adânc, încet, ca să nu o vadă.

— Mersi, dar nu-i nevoie. Mai lasă**-**mă câteva minute, bine?

Russell o privi lung cu un surâs înţelegător înainte să bară jos din pat şi să o cuprindă **într-**o îmbrăţişare

drăgăstoasă. Ea simţi că se crispează, fără voia ei. El o strânse şi mai tare în braţe, îngropâ**ndu-**şi faţa în gâtul ei, chiar între bărbie şi umăr. Barba care îi crescuse de când se bărbierise dimineaţă îi zgârie faţa şi ea se zvârcoli.

— Gâdilă? râse el. Tata îmi spunea mereu că o să jung să mă bărbieresc de două ori pe zi, dar n**-**am vrut niciodată să**-**l cred.

— Hmm.

— Mă duc să aduc nişte apă. Vrei?

— Da, spuse Leigh, deşi nu dorea.

Se concentră din nou asupra manuscrisului şi, după ce mai parcurse cam o jumătate de pagină, Russell strigă din bucătărie.

— Unde ţii mierea?

— Ce anume? strigă şi ea.

— Mierea. Fac nişte ceai şi vreau să**-**i pun lapte cald şi miere. Ai cumva?

Ea inspiră adânc.

— E în dulap, deasupra cuptorului cu microunde.

El se întoarse câteva clipe mai târziu cu câte o cană în fiecare mână şi ţinând în dinţi o pungă de biscuiţi cu ciocolată Newman’s Own.

— Fă o pauză, scumpo. Îţi promit că o să te las în pace după o gustare la miezul nopţii.

Miezul nopţii? se gândi Leigh. *E ora unu şi jumătate, iar eu trebuie să mă trezesc peste cinci ore şi jumătate. Ca să nu mai spun că nu toată lumea are supleţea naturală a unui corp de atlet de elită, ca să**-**şi permită să ronţăie biscuiţi la orice oră.*

Muşcă din**tr-**un biscuit şi îşi aminti de vremea când avea douăzeci şi ceva de ani şi îşi dorea înnebunită o asemenea scenă: un iubit îndrăgostit lulea, un picnic romantic la miezul nopţii, un apartament confortabil cu lucruri pe care le îndrăgea. Atunci părea un lucru aproape imposibil sau, cel puţin, foarte îndepărtat; acum le avea pe toate, dar realitatea nu aducea nici pe departe cu acel vis.

Deşi nu**-**şi terminase biscuiţii şi ceaiul, Russell se

ghemui cu o pernă în braţe şi se lăsă cuprins imediat de un somn profundu-şi odihnitor. Cine putea să doarmă aşa? Lucrul ăsta nu înceta **s-**o uimească pe Leigh. El zicea că i se trage din**tr-**o copilărie înconjurată de haos, când învăţase să adoarmă în zarva făcută de cei doi părinţi, două surori, o bonă care locuia la ei şi trei câini gălăgioşi. Poate. Dar Leigh credea că mai degrabă era vorba de conştiinţa lui liniştită şi de traiul lui ordonat şi, dacă era să fie sinceră, de faptul că viaţa lui nu era tocmai stresantă. Cât de greu putea fi să dormi ca un bebeluş, dacă programul tău zilnic includea două ore de exerciţii (o oră de ridicat greutăţi şi una de exerciţii cardiovasculare), iar cofeina, zahărul, conservanţii, făina albă şi carbohidraţii lipseau cu desăvârşire? Dacă înregistrai un show săptămânal de treizeci de minute pe un subiect (sport), care**-**ţi plăcea oricum în virtutea faptului că erai bărbat, şi dacă aveai o echipă de redactori şi producători care**-**ţi pregăteau totul doar ca tu să citeşti? Dacă aveai relaţii sănătoase şi solide cu familia, dar şi cu prietenii care te admirau şi te iubeau aşa cum erai? Păi era suficient ca să ţi se facă greaţă sau măcar să te apuce nervii, lucru care, sincer vorbind, i se întâmpla destul de des şi lui Leigh.

În seara asta reuşise doar **s-**o facă să**-**şi dorească cu disperare o ţigară. Deşi se lăsase cu aproape un an în urmă, chiar când a început să iasă cu Russell, nu trecea nicio zi în care să nu tânjească să tragă un fum zdravăn. Fumătorii deveneau întotdeauna poetici în faţa acestui ritual, era o mare satisfacţie să deschizi pachetul, să tragi folia şi să scoţi o ţigaretă aromată. Ziceau că adoră **s-**o aprindă, să scrumeze, să aibă senzaţia aceea că pot să ţină ceva între degete. Thate erau bune şi frumoase, dar nimic nu se compara cu fumatul: lui Leigh îi plăcea la nebunie *să inhaleze*. Să tragă cu buzele din filtru şi să simtă fumul alunecâ**ndu-**i pe limbă, pe gât şi apoi direct în plămâni echivala cu o incursiune temporară direct în nirvāṇa. Îşi amintea **–** în fiecare zi **–** cum era după primul fum, momentul în care nicotină ajungea în sânge. Câteva clipe

de linişte şi apoi un sentiment de vioiciune, ambele în proporţiile potrivite. După care fumul eliberat încet **–** cu destulă forţă cât să nu se prelingă doar pe gură, dar nici prea tare, ca să nu strice plăcerea momentului **–** întregea această experienţă divină.

Cu toate astea, Leigh nu era proastă şi cunoştea desigur toate dezavantajele păcătoase ale obiceiului ei îndrăgit. Emfizem. Cancer la plămâni. Boli de inimă. Hipertensiune. Trebuia să suporte fotografiile cu plămâni înnegriţi de prin reviste şi avertismentele terifiante de la televizor rostite cu o voce gravă de oameni care suferiseră o traheotomie. Dinţii galbeni, ridurile, părul afumat şi pata maronie de pe degetul mijlociu. Pisălogeala maică**-**sii. Previziunile sumbre ale doctorului. Tonul enervant de sfătos, de genul **în**caz**-**că**-**n**-**ai**-**auzit, cu care o abordau diverşi necunoscuţi în faţa clădirii pentru a**-**i enumera nenumăratele riscuri legate de fumat. Şi mai era şi Russell! Domnul Corpul**-**Meu**-**E**-**un**-**Templu nu **s-**ar întâlni niciodată, dar *niciodată*, cu o fumătoare şi o spusese răspicat chiar din prima zi. Era îndeajuns să**-**l facă şi pe cel mai înverşunat fumător să renunţe şi, după opt ani de fumat câte un pachet pe zi, Leigh **s-**a lăsat până la urmă. A fost nevoie de un efort supraomenesc şi de tăria de a îndura tortura tentaţiei săptămâni în şir, dar perseverase. Până acum nu scăpase de tot de nicotină **– s-**ar putea spune că reuşise doar să treacă de la dependenţa de ţigări la cea de gumă de mestecat cu nicotină dar n**-**avea importanţă. De la gumă n**-**avea să moară în viitorul apropiat, spera ea, şi dacă da, atunci asta era situaţia.

Mai vârî o pastilă de gumă în gură ca să ştie o treabă şi lăsă manuscrisul deoparte. De obicei ajungea relativ uşor să fie captivată de lectura unei cărţi bune pe care doreau să o publice mai multe edituri, dar de data asta era o corvoadă. Oare publicul american mai e dispus să citească *încă* un volum de istorie de opt sute de pagini despre un fost preşedinte din secolul trecut? Deja era prea mult. Tot ce**-**şi dorea era să se cuibărească în pat cu o

carte uşoară, de vacanţă, şi să se piardă **într-**o lectură care să nu fie aşa plictisitoare. Ar fi dat orice să fie o seară de luni Fără Contacte Umane. Stoarsă de energie şi fără niciun chef să mai citească un singur cuvinţel despre o campanie care se întâmplase acum o sută de ani, Leigh aruncă manuscrisul deoparte şi-şi trase laptopul MacBook în poală.

Se întâmpla de multe ori ca vreunul din prietenii ei să fie pe messenger la două dimineaţa, dar în noaptea asta era linişte. Leigh se uită repede şi eficient pe site**-**urile preferate, parcurgând paginile în căutare de informaţii. Pe cnn.com, un aligator a atacat un om în sudul Floridei. Pe Yahoo! un filmuleţ care arăta cum să faci un coş din**tr-**un pepene verde folosind doar un cuţit de bucătărie şi un marker non**-**toxic. Pe golfugyourself.com, o parodie haioasă cu tunsoarea lui Tom Cruise şi sistemul de tundere

Flowbee. Pe neimanmarcus.com, un anunţ despre îmbunătăţirea livrării la domiciliu pentru toate accesoriile din piele. *Clic*, *clic*, *clic*, *clic*. Parcurse repede noua listă de bestselleruri din *Publishers Weekly*, dădu clic ca să sprijine mamografiile gratuite pe site**-**ul despre cancer la sân şi verifică la chase.com să vadă dacă depozitul ei direct a fost înregistrat. Se gândi un moment să verifice dacă are simptomele tulburării obsesiv**-**compulsive pe WebMD, dar rezistă tentaţiei. În cele din urmă, simţi**ndu-**se obosită, dacă nu chiar de**-**a dreptul epuizată, Leigh se spălă cu grijă pe faţă, cu mişcări corecte, circulare şi ascendente, şi îşi schimbă pantalonii de trening cu o pereche de pantalonaşi scurţi din bumbac moale. Privi chipul lui Russell când se urcă în pat lângă el, strecurâ**ndu-**se încet sub pilotă, hotărâtă să nu**-**l trezească. El nu se mişcă. Stinse lumina şi reuşi să se aşeze pe partea ei fără să**-**l deranjeze, dar chiar când mintea începea să i se relaxeze şi membrele să se destindă în cearşafurile răcoroase, simţi cum corpul lui se lipeşte de al ei. Corpul lui stârnit de dorinţă. O cuprinse în braţe şi-şi împinse pelvisul în partea de jos a spatelui ei.

— Hei, îi şopti el în ureche, respiraţia lui mirosind

încă a biscuiţi.

Ea rămase nemişcată, rugân**du-**se ca el să adoarmă la loc şi detestân**du-**se în acelaşi timp că**-**şi dorea asta.

— Leigh, iubito, eşti trează? Eu sigur sunt.

O mai împinse uşor încă o dată în caz că nu**-**şi dădea seama la ce se referă.

— Sunt frântă, Russ. E deja târziu şi trebuie să mă trezesc devreme pentru şedinţa de mâine.

Dar de când am început să mă port ca mama? se întrebă ea.

— Îţi promit că nu va trebui să faci nimic.

O trase mai aproape şi o sărută pe gât. Ea se cutremură uşor, iar el îşi închipui că trebuie să fie un tremur de plăcere şi-şi trecu degetele peste sânii ei înfioraţi, luân**du-**i ca pe un semn bun. La începutul relaţiei lor, i se părea că sărută de milioane. Îşi mai amintea încă primul lor sărut **–** fusese de**-**a dreptul sublim. După petrecerea de la lansarea de carte şi după ce au fost la bar, a dus**-**o acasă cu taxiul şi, chiar înainte să ajungă, a tras**-**o spre el şi a sărutat**-**o, unul dintre cele mai tandre şi mai ameţitoare săruturi din câte avusese parte vreodată. Combinase perfect buzele şi limba, apăsarea ideală, doza necesară de pasiune. Şi era clar că se baza pe o experienţă solidă, fiind unul dintre cei mai cunoscuţi şi mai râvniţi bărbaţi pe care ea îi cunoscuse. Cu toate astea, în ultimele luni începuse să i se pară că sărută un străin **–** şi nu în modul acela incitant. În loc să i se pară moale şi caldă, gura lui se simţea adesea rece, umedă şi puţin respingătoare pe pielea ei. Limba lui căuta cu prea multă lăcomie, buzele lui păreau când prea rigide, când prea moi. În noaptea asta, pe ceafa ei, se simţeau ca din mucava **–** înainte să se întărească de**-**a binelea. Mucava congelată.

— Russ, oftă ea strângând din ochi.

O mângâie pe păr şi o masă pe umeri, încercând **s-**o facă să se relaxeze.

— Ce e, iubito? E aşa îngrozitor?

Nu îi spuse că fiecare atingere i se părea ca o siluire.

Oare altă dată sexul nu fusese fantastic?

Pe vremea când Russell era mai evaziv, cocheta şi era seducător **–** nu aşa de posesiv şi hotărât să se aşeze la casa lui cu o fată mai serioasă decât fluşturaticele pe care le cunoscuse el în tinereţe. Totul părea foarte îndepărtat.

Înainte ca ea să**-**şi dea seama, îi dădu jos şortul până la genunchi şi o trase mai aproape. Braţele lui erau imense, se umflau pur şi simplu sub bărbia ei, apăsâ**ndu-**i din neatenţie gâtul. Pieptul lui emana căldură ca un furnal, iar părul de pe coapse se simţea aspru ca un glaspapir. Şi pentru prima oară de când se culca cu Russell, ea începu să simtă bine cunoscutele simptome ale atacului de cord.

— Opreşte**-**te! şuieră ea mai tare decât ar fi vrut. Nu pot să fac asta acum.

Îmbrăţişarea lui slăbi imediat, iar Leigh se bucură că era prea întuneric ca să**-**i vadă expresia de pe chip.

— Russ, îmi pare rău, doar că…

— Nu-i nimic, Leigh. Te înţeleg.

Vocea lui era calmă, dar distantă. Se rostogoli mai încolo şi în câteva minute respiraţia lui îşi reluă ritmul constant al somnului profund.

Leigh adormi până la urmă abia pe la ora şase, exact când vecina de deasupra îşi punea încălţările pentru a**-**şi începe ziua de tropăială, însă abia după şedinţa de a doua zi, la care **s-**a simţit incoerentă şi greoaie în exprimare din cauza oboselii, şi**-**a amintit la ce se gândea atunci, înainte să adoarmă. La seara în care a luat masa în oraş cu fetele cu câteva săptămâni în urmă şi la dorinţa lor de schimbare. Emmy avea de gând să**-**şi îmbogăţească experienţa de viaţă cu cât mai multe aventuri amoroase, iar Adriana luase hotărârea să acorde o şansă monogamiei. În cele zece zile care se scurseseră de atunci, Leigh nu reuşise să găsească şi ea ceva. Până acum. Chiar, ce**-**ar fi să le spună că o să**-**şi ia inima**-**n dinţi şi o să pună punct relaţiei ei defectuoase, chiar dacă o îngrozea gândul de a rămâne singură şi era convinsă că nu va mai întâlni pe cineva care **s-**o iubească măcar pe jumătate cât o iubea

Russell? Că a tot aşteptat să simtă pentru Russell ceea ce toţi credeau că simte, dar că până acum nu **s-**a întâmplat lucrul ăsta? Ha-ha. *Să mori de râs*, îşi zise în sinea ei. *N-ar crede asta nicio clipă*.

Adriana încerca să se gândească la altceva **–** la vreme, la excursia pe care urma **s-**o facă, la faptul că părinţii ei luau în calcul posibilitatea de a se muta înapoi în State **–**, dar mintea ei nu se putea concentra decât la contrastul splendid dintre codiţele de păr aspre ea nişte frânghii ale lui Yani şi textura lăptoasă a pielii lui. De câte ori el îşi întindea sau îşi îndrepta acea superbă secţiune mediană, pulsul ei se accelera. Privi pe furiş cum o picătură de transpiraţie i se prelingea de pe frunte spre gât şi încercă să-şi imagineze ce gust are. Când el îi puse mâinile lui mari pe şolduri, abia se abţinu să nu geamă. O coadă de păr aspră o atingea pe umăr; mirosea puternic a muşchi, a *verde*, dar era plăcut, masculin. El îi puse două degete la baza spatelui şi-i împinse pelvisul înainte.

— Foarte bine, spuse el cu blândeţe. Aşa.

Vocea lui deveni puţin mai hotărâtă.

— Pune uşor mâna stângă pe podea şi roteşte-ţi corpul în poziţia asta. Simte energia care se scurge prin mâini în pământ şi din pământ în mâini. Nu uita să respiri. Aşa. Rămâi aşa.

Adriana încerca să facă abstracţie de vocea lui şi, când nu era posibil, să reconfigureze spusele lui astfel încât să pară un pic mai normale. Toată grupa se mişca asemeni unei trupe de balet sub îndrumarea unui coregraf, o mulţime de membre cu mişcări sinuoase şi torsuri bine lucrate care făceau ca mişcările să pară că sunt făcute aproape fără niciun efort. îi plăcea yoga şi era leşinată după Yani, dar nu prea suporta chestia asta cu atinsul şi simţitul. Rectificare: chestia cu atinsul şi simţitul era super atâta timp cât Yani o atingea *pe ea*. Toată poliloghia aia despre energie, karma şi spirit îi cam ştirbea din şarm şi asta era mare păcat **–** dar nu era ceva peste care ea să nu poată trece cu vederea. Se aşează în poziţie, tricepşii întinşi

tremurâ**ndu-**i de efort, şi-l căută cu privirea pe Yani. Stătea deasupra lui Leigh, cu picioarele de-o parte şi de alta peste picioarele ei întinse, apăsâ**ndu-**i zona dintre omoplaţi pentru a o aduce mai aproape de podea. Leigh surprinse privirea Adrianei şi-şi dădu ochii peste cap.

Ca de obicei, grupa era alcătuită numai din femei. Înainte să intre, Adriana a cercetat încăperea cu ochi de expert şi, după ce a ajuns la concluzia că arăta cel mai bine şi era cea mai mişto ţipă de acolo, şi-a întins covoraşul şi i-a ţinut loc şi lui Leigh. Se simţea mândră că în sala aceea cu femei frumoase – toate de douăzeci-treizeci de ani, toate la greutatea ideală sau o idee mai slabe, toate superaranjate în ciuda faptului că era duminică dimineaţa şi activitatea lor era de natură fizică ea era cea mai frumoasă. Lucrul ăsta n-a mai surprins-o şi n-a mai încântat-o aşa cum se întâmpla pe vremea când era mai tânără, ci mai degrabă i-a dat un surplus de încredere care a ajutat-o pe tot parcursul zilei. Faptul că Yani n-a vrut să se culce cu ea arăta că probabil el avea o problemă şi nu ea, teorie pe care îşi dorea ca prietenele ei să o confirme la un mic dejun post-yoga.

— Pur şi simplu n-are logică, a spus Adriana, introducând graţios în gură o lingură cu cereale. Credeţi că e ceva în neregulă cu el?

Leigh sorbi din cafea şi-i zâmbi chelneriţei făcâ**ndu-**i semn să-i mai aducă. Restaurantul de pe colţ, la intersecţia dintre Tenth Street cu University, nu era cel mai grozav din zonă – cei care serveau erau tot timpul greţoşi, ouăle erau uneori reci, iar cafeaua era când prea slabă când prea amară – dar era aproape de studio, iar fetele puteau fi sigure că nu vor da nas în nas cu vreun cunoscut. Nu erau multe locuri în centrul Manhattanului unde puteai să iei masa îmbrăcată în pantaloni de yoga şi cu părul transpirat strâns în coadă fără să atragi privirea, aşa că au continuat să vină aici.

— Nu ştiu. Doar nu crezi că e homo?

— Bineînţeles că nu, pufni Adriana.

— Şi nu se poate să nu fie atras de tine…

Adriana pufni graţios cum făcea ea de obicei.

— Te rog.

— Păi atunci înseamnă că e vorba de una din chestiile astea obişnuite. Probleme de erecţie, herpes sau membru infantil. Ce altceva să fie?

Adriana cântări aceste variante, dar nu i se păru a fi vreuna. Yani părea un tip liniştit, îngăduitor, foarte sigur pe el, în modul acela calm, dar ferm. Niciun bărbat nu-i rezistase *niciodată*. Şi nu era vorba că nu se străduia – trecuseră ani buni de când nu mai fusese nevoită să depună atâta efort şi la vremea respectivă reţinerea tipului se explica prin faptul că urma să se însoare –, dar uneori părea că Yani nici măcar n-o *vede*. Cu cât îşi flutura mai mult părul sau îşi împingea în faţă sânii perfecţi, cu atât mai puţin părea el să observe.

— Ce altceva? Păi nu-i clar? E un labagiu căruia îi e frică să nu fie descoperit.

Emmy parcă se ivise din senin şi, preţ de o clipă, Adriana se enervă că nu mai era centrul atenţiei.

— Salut! Nu ştiam dacă o să ajungi. Hai, dă-mi lucrurile tale, spuse Leigh întinzând braţele.

— Ce, nu vrei să stau lângă tine? Promit că o să stau foarte aproape, poate chiar lipită de umărul tău. O să fie haios.

Leigh oftă.

Adriana bătu uşor cu palma locul de lângă ea; ştia că Leigh are probleme cu spaţiul şi încerca să fie înţelegătoare, dar era enervant ca ea să fie întotdeauna cea înghesuită în separeuri sau pe banchete.

— Cum se împacă Russell cu ideea că nu suporţi pe nimeni aproape?

— Nu e vorba că nu suport pe nimeni aproape, dar am nevoie de o zonă tampon. Ce e rău dacă simţi nevoia de puţin spaţiu intim? întrebă Leigh.

— Mda. Acum pe bune. Înghite chestia asta? O acceptă? Sau nu-i convine deloc?

Leigh oftă din nou.

— Nu-i convine. Şi eu mă simt prost. El provine din**tr-**o familie numeroasă şi fericită, în care toţi se pupă pe gură! Eu sunt singură la părinţi, iar ai mei sunt afectuoşi ca nişte statui de ceramică. Încerc să mă obişnuiesc, dar n**-**am ce face, mă scoate din minţi când cineva stă prea aproape de mine sau mă atinge.

Adriana ridică o mână declarâ**ndu-**se învinsă.

— Corect, atâta timp cât recunoşti problema.

Leigh încuviinţă clătinând din cap.

— Sunt perfect conştientă. Conştientă permanent, la modul nevrotic şi dureros. Dar mă străduiesc, pe cuvânt.

Emmy se trânti pe banchetă lângă Adriana; perna îmbrăcată în vinilin se ridică puţin din pricina celor cincizeci de kilograme în plus, apoi îşi reveni.

— Cum a fost la yoga? Nimic, nimic de la domnul Y?

— Nu încă. Dar o să cedeze el, spuse Adriana.

Leigh confirmă.

— Aşa se întâmplă întotdeauna. Cel puţin în cazul tău.

Emma bătu cu palma în masă.

— Fetelor, fetelor, am şi uitat deja? Adriana nu**-**şi mai doreşte relaţii trecătoare. Desigur, n**-**are decât să devină prietena lui Yani, dar, conform regulilor, nu poate accepta doar o aventură de**-**o noapte.

— Ai da. Regulile. Am fost de acord cu ele după ce**-**am băut prea multe cocteiluri, dar nici până în ziua de azi nu le**-**am stabilit. Chiar şi aşa, eu cred că Yani e o partidă bună.

Adriana ţinu să zâmbească dulce, nu sexy, străduin**du-**se să**-**şi adâncească gropiţele pe care le făcea când se pisicea aşa.

Emmy îi trimise un pupic.

— Scumpo, păstrează**-**ţi gropiţele pentru următorul tău iubit. La masa asta sunt inutile. Şi, în plus, am o veste.

— Despre Duncan? întrebă automat Leigh, uitând o clipă că se despărţiseră de aproape trei săptămâni.

— Nu, nu despre Duncan – deşi m-am întâlnit cu soră-sa şi mi-a spus că el şi majoreta lui virgină vor pleca la Hamptons cu încă trei cupluri în iulie şi august.

— Mmm, sună grozav. N-au decât să dea douăzeci de mii pentru o cămăruţă cu baie comună, nas în nas cu toată lumea, doar ca să-şi petreacă vacanţa *fără* să facă sex. Pare de vis. E cazul să vă reamintesc de vara lui 2003?

Adriana se cutremură. Doar gândul la vacanţa aceea era de ajuns **s-**o enerveze. Fusese ideea ei – cât de rău putea să fie **într-**o vilă din Hamptons, cu piscină, teren de tenis şi patruzeci-cincizeci de tineri de douăzeci şi ceva de ani? – şi le bătuse la cap pe Emmy şi Leigh săptămâni la rând până când au acceptat. A fost oribil din cauza zgomotului, a petrecerilor şi a beţiilor care se ţineau lanţ; toate trei şi-au petrecut fiecare weekend înghesuite **într-**un capăt al piscinei, ţi**nându-**se una de alta ca să n-o ia razna.

— Te rog, nu. Nu ne mai aminti de asta. Chiar şi după atâţia ani e traumatizant.

— Mda. Din partea mea, Duncan şi instructoarea lui n-au decât să se spânzure. Am discutat cu *chef* Massey săptămâna asta şi încă mai vrea să mă* trimită să lucrez în străinătate. Are de gând să deschidă două restaurante noi numai anul ăsta şi are nevoie de oameni pe teren ca să supravegheze activitatea, să ajute la angajări, chestii de genul ăsta. Şi, desigur, să caute idei de meniu, dacă se poate. Încep de luni **într-**o săptămână.

— Felicitări! spuse Leigh.

Adriana o strânse cu putere de mână pe Leigh şi se strădui să pară încântată. Nu că nu se bucura pentru Emmy – la urma urmei, îi mersese ca dracu' în ultimul timp –, dar era egoistă şi uneori îi era greu să audă că prietenele ei aveau succes în carieră. Ştia că o invidiau pentru timpul liber de care dispunea şi că ar fi dat orice să aibă şi bani şi timp ca să se bucure mai mult de viaţă, dar deja nu-i mai făcea plăcere să audă asta. Şi, desigur, nu-şi dorea niciunul din joburile lor, asta era sigur. Tiradele lui

Emmy despre bucătari egomaniaci şi personalităţi imposibile din lumea restaurantelor erau îndeajuns de înfricoşătoare pentru a îndepărta pe oricine dorea o carieră în domeniul serviciilor de alimentaţie publică, iar programul de lucru al lui Leigh era criminal. Se plângea întruna de autori sonaţi şi de ritmul ucigător în care trebuiau citite cărţile, iar Adriana se întreba dacă nu cumva era un pic invidioasă pe cei care *scriau* cărţile, în loc să le redacteze. Dar dacă era să fie sinceră până la capăt, Adriana ştia că fetele aveau o anumită satisfacţie a muncii lor pe care ea nu o va avea niciodată în programul ei zilnic, oricât de riguros, de a se aranja, de a mânca în oraş, de a face sport şi de a socializa. Nu e vorba că nu *încercase* să lucrezechiar se străduise. Imediat după absolvire, semnase cu magazinul Saks pentru un program de instruire a cumpărătorului, dar a renunţat îndată ce şi-a dat seama că trebuia să înceapă cu machiajul şi accesoriile şi că va dura ani de zile până ce va ajunge la îmbrăcămintea de firmă de primă clasă. Apoi a lucrat o vreme la o agenţie de publicitate unde chiar i-a plăcut până în momentul în care şeful i-a cerut să se ducă *prin zăpadă* să-i cumpere o cafea. Lucrase chiar câteva săptămâni la una din faimoasele galerii Chelsea, până când şi-a dat seama că fusese naivă să creadă că va găsi nişte bărbaţi ca lumea în lumea artei. După slujba aceea, Adriana a înţeles că nu prea avea sens să lucrezi patruzeci de ore pe săptămână şi să neglijezi atât de multe alte aspecte ale vieţii pentru două mii de dolari acolo. Aşadar, deşi ştia din propria experienţă că n-ar da libertatea ei pe chinul unui program de la nouă la cinci, desigur, erau momente în care îşi dorea să fie şi ea bună la ceva, în afară să se culce cu bărbaţi. Excepţie făcând cazul de faţă, cu Yani.

— …Aşa că voi călători o săptămână sau două din patru. Iar el o să caute un nou director general la Willow, ca să mă pot eu ocupa mai bine de restaurantele noi. Va trebui să fac câte puţin din toate: să recrutez personal, să

stabilesc meniuri, apoi, după deschidere, să mai rămân câteva săptămâni să mă asigur că totul merge bine. Nu că e super? întrebă Emmy plină de încântare.

Adriana nu auzise niciun cuvânt.

— Despre ce e vorba? întrebă ea.

Leigh se uită urât la ea.

— Emmy tocmai spunea că oferta lui Massey e încă valabilă. Iar Emmy o **s-**o accepte.

— Salariul nu e chiar ce mă aşteptam, dar voi călători atât de mult încât cheltuielile de întreţinere vor fi foarte mici. Şi **–** ţineţi**-**vă bine **–** prima mea călătorie va fi la Paris. Pentru „instruire”. Nu că e mişto?

Adriana aproape că ura expresia entuziastă de pe chipul lui Emmy. *E vorba doar de Paris*, îşi zise în sinea ei. *Toată lumea a fost acolo*, *de* mii *de ori*. Făcu un efort supraomenesc să nu**-**şi dea ochii peste cap când Leigh exclamă plină de încântare:

— *Foarte* mişto!

Emmy bău din greşeală din ceaşca Adrianei, iar aceasta se stăpâni cu greu să nu-i înfigă o furculiţă în mână. De ce naiba era aşa supărată? Chiar era o persoană atât de geloasă şi de meschină încât să nu se poată bucura de succesul celei mai bune prietene? Se sili să zâmbească şi să spună câteva cuvinte de felicitare, cum ştia ea mai bine.

— Ei bine, *querida*, ştii ce**-**nseamnă asta, nu? Se pare că prima ta relaţie va fi cu un francez.

— Da, m**-**am gândit un pic şi la asta.

— A, batem deja în retragere? spuse Adriana cu pretinsă sfială. Ridică tacticoasă ceaşca de cafea şi**-**şi lipi buzele de marginea ei.

Emmy îşi drese glasul şi se făcu că**-**şi netezeşte sprânceana cu degetul mijlociu întins.

— Să bat în retragere? Nici vorbă. Aveam de gând să clarific nişte reguli, atâta tot.

— Azi eşti foarte preocupată de reguli, i**-**o tăie Adriana.

— Hei, nu te răzbuna pe mine dacă ţie nu-ţi merge. Nu e vina mea că pe Yani nu-l interesează, spuse Emmy.

— Haideţi, fetelor, oftă Leigh.

În ciuda anilor care trecuseră sau a responsabilităţilor pe care fiecare şi le asuma, încă se mai ciondăneau ca nişte puştoaice ţâfnoase. Şi totuşi, **într-**un fel, li se părea reconfortant; le amintea cât de apropiate erau: cunoştinţele încercau întotdeauna să se poarte cât mai frumos, dar surorile se iubeau **într-**atât, încât îşi permiteau să spună orice.

— Ce să fac dacă abia aştept să încep? Cum niciuna dintre voi nu **s-**a sfiit să remarce, am mult, foarte mult de recuperat, spuse Emmy.

Adriana îşi impuse să se poarte frumos. Îşi împreună mâinile şi zise:

— Bun, hai să vedem. La câţi bărbaţi te gândeşti pentru anul ăsta?

Leigh, speriată ca nu cumva fetele să-şi aducă aminte că ea nu fusese de acord să facă vreo schimbare, interveni nerăbdătoare.

— Eu zic că trei e binişor, nu credeţi?

Adriana se prefăcu că se îneacă cafeaua.

— Trei? Zău aşa! Atât e de ajuns pentru o lună, nu pentru un an.

— De data asta sunt de acord, spuse Emmy. La cât am să călătoresc, nu cred că trei e o cifră realistă.

— Şi ce, ai de gând să ţi-o tragi cu câte un tip din fiecare ţară în care o să mergi? râse Leigh. Adică, „uite paşaportul meu şi cheia camerei de hotel, pofteşte”?

— Mă gândeam mai degrabă la câte un tip de pe fiecare continent.

— Fugi de-aci! exclamară Leigh şi Adriana în tandem.

— Ce? E chiaaar aşa de greu de crezut?

— Da, zise Leigh clătinând din cap.

— E ridicol, încuviinţă şi Adriana.

— Ei bine, m-am hotărât. Câte un bărbat pentru fiecare continent pe care-l vizitez. Nişte străini sexy. Cu

cât mai puţini americani, cu atât mai bine. Şi fără ataşamente. Fără relaţii, fără complicaţii sentimentale **–** doar sex şi atât.

Adriana fluieră.

— *Querida*! Mă faci să roşesc!

— Dar Antarctica? întrebă Leigh. Nu cred că Adi a reuşit să se culce cu vreun tip din Antarctica.

— M**-**am gândit la asta. Antarctica mi se pare cam nerealist. De aceea cred că poate Alaska ar merge în loc de Antarctica. Emmy scoase o hârtie mototolită din geanta ei ca de poştaş şi o netezi pe masă.

— Ce**-**i aia, un grafic? Te rog să nu**-**mi spui că ai făcut un grafic, râse Adriana.

— Ba da.

Leigh îşi ridică privirile în tavan:

— A făcut un grafic.

— M**-**am gândit la toate. Bineînţeles, am deja America de Nord, aşa că mai rămân şase. Şi, tehnic vorbind, Mark **–** tăticul lui Otis **– s-**a născut la Moscova, aşa că pe el îl pun la Europa.

— Pe naiba, zise Leigh. Trebuie să fie de anul *ăsta*.

Chelneriţa se încruntă când le puse pe masă nota de plată.

— Exact, spuse Adriana. Suntem de acord cu America **–** doar cea de Nord **–**, dar Mark nu se.

pune. De ce să**-**l pui tu la socoteală pentru Europa? Doar te duci la Paris peste câteva săptămâni!

Emmy încuviinţă.

— Corect. Unul se pune, mai rămân şase.

— Şi dacă întâlneşti un japonez în Grecia, sau un australian în Thailanda? întrebă Adriana perplexă.

— Îi punem la Asia sau la Australia **–** sau sexul trebuie să aibă loc *pe* continentul respectiv?

Emmy se încruntă.

— Chiar nu ştiu, nu m**-**am gândit la asta.

— **S-**o mai lăsăm pe biata fată în pace, spuse Leigh uitâ**ndu-**se la Adriana. Cred că ar trebui să conteze

naţionalitatea sau locaţia. Dumnezeule, e şi aşa destul că are de gând să încerce.

— Sunt de acord, spuse Adriana. Şi, ca dovadă de bunăvoinţă, ar trebui să ai dreptul la un „pas”.

— Adică?

— Adică ar trebui să poţi să sari peste un continent. Altfel, cred că va trebui să te aştepţi la un eşec.

— Peste care? întrebă Emmy care păru mai uşurată.

— Ce-ar fi dacă suedezii ar fi jokerul? întrebă Leigh. E o ţară neutră. Cred că dacă te-ai culca cu un suedez, ai putea să-l iei în considerare cum doreşti tu.

Fetele râdeau de să se prăpădească, aşa cum rareori se întâmplă după ce termini colegiul.

Adriana scoase un tub metalic de culoare albastră din buzunarul din faţă al genţii pentru yoga şi îşi dădu cu puţin luciu de buze, conştientă că atât prietenele ei, cât şi cei de la mesele din jur aproape încremeniseră văzând micul ei ritual. Asta o făcu să se simtă ceva mai bine. îi fusese greu să scape de gândurile care o chinuiau în ultima vreme, anume că frumuseţea ei nu va dura o veşnicie. Din punct de vedere intelectual, ştia chestia asta **–** aşa cum un adolescent ştie că moartea e inevitabilă **–**, dar nu reuşea deloc să înţeleagă realitatea. Maică-sa îi amintea mereu de treaba asta din ziua în care Adriana acceptase, la vârsta de paisprezece ani, să se întâlnească cu doi tipi în aceeaşi seară. Când a fost întrebată cu care dintre cei doi vrea să se întâlnească în seara aceea, Adriana **s-**a uitat nedumerită la maică-sa care era încă o femeie frumoasă.

— Dar de ce trebuie să mă întâlnesc doar cu unul, mamă? întrebase Adriana. E destul timp pentru amândoi.

Maică-sa a zâmbit şi i-a cuprins obrazul cu palma ei rece.

— Bucură-te acum, cât poţi, *querida*. Nu o să dureze o veşnicie.

Bineînţeles că avea dreptate, dar Adriana nu se aşteptase ca „veşnicia” să vină atât de repede. Era timpul să-şi folosească frumuseţea pentru ceva mai important

decât să atragă un şir neîntrerupt de iubiţi. Angajamentul ei de a-şi găsi un prieten era un pas în direcţia cea bună, dar nu era şi suficient.

Cu un gest teatral, Adriana ridică mâna stângă şi oftă dramatic.

— Vedeţi mâna aceasta, fetelor?

Celelalte două confirmară.

— La anul, pe vremea asta, va purta un diamant. Un diamant imens. Prin urmare declar că în douăsprezece luni mă voi logodi cu bărbatul perfect.

— Adriana! ţipă Emmy. Vrei să mă întreci.

Leigh se înecă cu o bucată de cantalup.

— Logodită? Cu cine? Te vezi cu cineva?

— Nu, nu în prezent. Dar m-a inspirat angajamentul lui Emmy de a face o schimbare. Şi încă ceva. E timpul să privim realitatea în faţă, fetelor. Nu mai întinerim, iar eu cred că sunteţi de acord cu mine că există un număr limitat de bărbaţi de succes, bogaţi şi frumoşi, între treizeci şi patruzeci de ani. Dacă nu ni-i revendicăm acum – îşi cuprinse cu palmele sânii ei fermi şi-i împinse în sus –, atunci putem să ne luăm gândul.

— Slavă domnului că ţi-ai dat şi tu seama, zise Emmy amuzată. O să arăt cu degetul spre unul dintre zecile – pardon, sutele – de bărbaţi neînsuraţi, frumoşi şi de succes care au treizeci de ani şi pe care-i cunosc şi pe unul o să mi-l iau acasă. Da, ăsta-i planul.

Adriana zâmbi şi o bătu uşor pe mână, cu un aer cunoscător.

— Nu uita, şi *bogaţi*, *querida*. Acum nu zic că asta ar trebui să facem toate. Evident, tu trebuie să mai zburzi un pic şi cred că micile incursiuni în promiscuitate care te aşteaptă sunt exact ce-ţi trebuie. Dar dat fiind că eu am *trecut* deja pe-acolo…

— Dacă prin *incursiuni* înţelegi şi „cuceriri”, atunci cred că sunt de acord, adăugă Leigh.

— N-aveţi decât să râdeţi, spuse Adriana uşor iritată deoarece, ca de obicei, nu era luată în serios. Dar nu e

nimic amuzant când e vorba de o piatră rotundă, de cinci carate, **într-**o montură placată cu aur de la Harry Winston. Chiar nu e nimic amuzant.

— Da, dar acum e, spuse Emmy în timp ce Leigh se strica de râs. Adriana logodită? E greu de imaginat.

— Nu mai greu de imaginat decât o monogamă convinsă care se dă la orice străin îi iese în cale, replică Adriana.

Leigh îşi şterse o lacrimă, având grijă să nu**-**şi atingă pielea delicată de sub ochi, care probabil că era deja compromisă din cauza fumatului. Nu ştia sigur dacă era din cauza endorfinei după o oră extenuantă de yoga, a **semi**groazei că avea să ia cina cu părinţii lui Russell în seara aceea sau doar a dorinţei de a se amuza cu prietenele ei, dar înainte să poată împiedica lucrul ăsta **–** chiar înainte să**-**şi dea seama că se întâmplă **–** Leigh începu să vorbească fără să se fi gândit dinainte.

— În cinstea actelor voastre de vitejie, spuse ea, părând că vorbele îi ieşeau pe gură din propria lor voinţă, aş dori la rândul meu să**-**mi propun un obiectiv. Până la sfârşitul anului, eu voi…

Cuvintele i se stinseră. Începuse să vorbească fără să ştie ce**-**o să spună, presupunând că**-**i va veni ceva în minte, dar n**-**avea nimic de spus. Jobul ei o mulţumea, chiar dacă uneori era un pic plictisitor; n**-**avea nicio problemă cu numărul de bărbaţi cu care se culcase; pusese deja mâna pe un iubit care corespundea criteriilor Adrianei **–** şi nu unul oarecare, ci unul cunoscut, unul pe care o jumătate din ţară şi toată populaţia feminină a Manhattanului se înghesuia **să-**l aibă; şi, în sfârşit, economisise destul cât să**-**şi cumpere un apartament. Făcea exact ce trebuie. Ce trebuia să schimbe?

— Vei rămâne însărcinată? încercă Emmy **s-**o ajute.

— Vei face operaţie estetică? sări Adriana.

— Vei face primul milion de dolari?

— O **s-**o faci în trei?

— Te vei apuca de băutură şi droguri?

— Vei învăţa să-ţi placă cu metroul? întrebă Adriana cu un zâmbet răutăcios.

Leigh se înfioră.

— O, Doamne, nu, nu asta.

Zâmbi.

Emmy o bătu uşor pe mână.

— Ştim, scumpo. Mizeria, zgomotul, programul imprevizibil…

— Toţi oamenii ăia! adăugă Adriana.

După doisprezece ani de prietenie, i se părea că o cunoaşte pe Leigh mai bine decât se cunoştea pe ea însăşi. Dacă era vreun lucru care **s-**o scoată din minţi **–** chiar mai mult decât dezordinea, zgomotele puternice, repetate sau surprizele **–**, atunci era vorba de mulţimile de oameni. Biata de ea era cu nervii în pioneze în ultima vreme, iar Adriana şi Emmy vorbeau despre asta de câte ori aveau ocazia.

Emmy rupse tăcerea.

— Ia-o ca pe un semn bun că niciun capitol al vieţii tale nu are nevoie de restructurări masive. În fond, câţi se pot lăuda cu chestia asta?

Adriana ronţăi o bucată de pâine prăjită care mai rămăsese.

— Pe bune, *querida*, n-ai de făcut decât să apreciezi viaţa perfectă pe care o ai.

Ridică sus cana de cafea.

— Pentru schimbare.

Emmy se întinse după paharul ei în care mai avea puţin suc de grepfrut şi se întoarse către Leigh.

— Şi pentru recunoaşterea perfecţiunii atunci când ea există.

Leigh îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi forţat.

— Pentru străini superbi şi pentru diamante uriaşe, spuse ea.

Două pahare se ciocniră cu al ei, scoţând un clinchet minunat.

— Noroc! spuseră ele la unison. Noroc în toate!

Dacă toţi colegii ăştia ai ei enervant de guralivi nu tăceau dracului din gură în următoarele şapte minute, Leigh n-avea cum să ajungă din West Midtown în Upper East Side până la ora unu. Oamenii ăştia nu se săturau niciodată să se audă vorbind? Nu li se făcea *foame*? Stomacul ei huruia tare de parcă voia să le amintească celor din cameră că era ora mesei, dar nimeni nu părea să observe. Discutau despre publicarea următoarei cărţi, *Viaţa şi rolul de lider al Papei* Ioan *Paul al II-lea* cu o însufleţire demnă de o dezbatere prezidenţială.

— Vara e o perioadă proastă pentru o biografie religioasă, comentă oarecum îngrijorat unul dintre redactorii asociaţi, încă neobişnuit să vorbească la şedinţe.

Cineva de la vânzări, o femeie cu un chip drăguţ care arăta mult mai tânără decât cei treizeci şi ceva de ani ai ei şi al cărei nume Leigh nu şi-l amintea niciodată, se adresă celor de la masă.

— E clar că vara e ideală doar pentru cărţile de vacanţă, dar nu e singurul motiv pentru cifrele dezamăgitoare. Numărul comenzilor – de la B & N, Borders, de la independenţi – este semnificativ mai mic decât ne aşteptam. Poate că dacă am putea să stârnim mai multă agitaţie…

— *Agitaţiei* surâse dispreţuitor Patrick, capul princiar al departamentului de publicitate. Şi cum zici tu că am putea stârni mai multă „agitaţie” în legătură cu o carte despre *papă 1* Dă-ne o idee cât de cât interesantă şi poate scoatem ceva. Britney Spears – dacă şi-ar tatua toată cartea pe sânii ei goi, şi oamenii *tot* n-ar vorbi despre ea.

Jason, singurul redactor care promovase la fel de repede ca Leigh şi a cărui existenţă la Brook Harris era singurul motiv care o împiedica **s-**o ia razna, oftă şi se uită la ceas. Leigh îi surprinse privirea şi clătină din cap. Nu mai putea aştepta.

— Vă rog să mă scuzaţi, interveni Leigh. Dar trebuie să ajung la o întâlnire. Un prânz de afaceri, desigur, adăugă ea repede, deşi evident nimănui nu-i păsa. Îşi

strânse hârtiile în liniște, băgă totul în mapa de piele cu monogramă pe care o lua cu ea peste tot și ieși în vârful picioarelor din sala de conferințe.

Tocmai trecea pe la birou să-și ia geanta când sună telefonul și văzu afișat pe ecran numărul de interior al șefului ei. Leigh hotărî să nu-i răspundă, dar auzi vocea secretarei lui strigând:

— Henry pe linia unu. Spune că e urgent.

— Întotdeauna spune că e urgent, bombăni Leigh.

Respiră adânc pentru a se calma și ridică receptorul.

— Henry! Suni ca să te scuzi că n-ai fost la ședința de vânzări? glumi ea. De data asta sunt dispusă să te iert, dar să nu se mai întâmple.

— Ha-ha, crăp de ciudă, pe cuvânt, spuse el. Nu te reții, poate în pauza de prânz vrei să-ți faci manichiura sau vrei să dai o raită pe la Bameys, nu?

Leigh se străduia să râdă. Era de-a dreptul ciudat cât de bine o cunoștea. Deși, practic, era vorba de o „ședință la salon" în toată regula, și apoi de o raită la Barneys. Acum n-avea timp pentru niciuna, dar fixurile ei la capitolele igienă personală și cadouri o îndemnaseră să-și facă de cap.

— Bineînțeles că nu. Cu ce te pot ajuta?

— E cineva la mine în birou pe care aș vrea să-l cunoști. Vino până aici un minut.

Fir-ar al dracului! Omul ăsta avea așa un talent de a intui cele mai nepotrivite momente în care să-i ceară ceva. Era ciudat și ea se întrebă, pentru a n-șpea mia oară, dacă nu cumva îi pusese microfoane secrete în birou.

Inspiră încă o dată să se calmeze și se uită la ceas. Avea programarea peste un sfert de oră, iar salonul era la zece minute de mers pe jos.

— Vin imediat, spuse ea cu o veselie cât să doboare un sequoia.

Străbătu în grabă birourile și holurile întortocheate care separau biroul ei de cel al lui Henry.

Era clar că voia să-i prezinte vreun potențial autor

sau pe cineva cu care semnaseră deja, deoarece ţinea morţiş să demonstreze că Brook Harris funcţiona ca o familie şi insista să prezinte personal toţi redactorii noilor autori. Era una dintre calităţile care o impresionaseră cel mai mult la început – şi unul dintre principalele motive pentru care mulţi autori semnau cu Brook Harris şi rămâneau la ei pentru tot restul carierei dar care astăzi o scotea din sărite. Dacă nu era vorba de Tom Wolfe, atunci n-o interesa. Îşi făcea tot felul de calcule când dădu colţul şi ajunse lângă lifturi. Obişnuitele felicitări-că-v-aţi-alăturat-familiei-noastre, bucuroşi-să-vă-avem-alături-de-noi sau am-fi-încântaţi-şi-onoraţi-să-vă-alăturaţi-familiei-noastre îi vor lua câteva minute. Încă un minut sau două pentru a simula interesul faţă de activitatea noului/potenţialului autor, plus încă unul pentru a-l felicita pentru succesul ultimei apariţii, şi poate avea norocul să scape în mai puţin de cinci minute. Cel puţin aşa ar fi bine.

Cu o seară înainte stătuse până târziu să-şi termine însemnările la ultimul capitol din memoriile recent achiziţionate, aşa că a adormit la loc după ce i-a sunat ceasul şi a trebuit să se grăbească, fără să mai aibă timp să facă duş, pentru a ajunge la timp la şedinţa de vânzări. Abia când a găsit pe birou un fir înalt de orhidee de un violet pal, cu un bileţel alături pe care scria „Te iubesc şi abia aştept să te văd diseară. La mai mulţi ani!” şi-a amintit că Russell făcuse rezervări la Daniel pentru a sărbători un an de când erau împreună. Tipic. Era singura zi din cariera ei – şi poate chiar din viaţa ei – când nu se trezise la timp şi plecase de acasă arătând ca o boschetară – şi singura dată când acest lucru conta. Din fericire, Gilles acceptase să o strecoare în agenda de programări în ultimul minut. („Poţi să vii în locul Adrianei la ora unu dacă nu se supără”, îi sugerase el. „N-o să se supere!” ţipase Leigh la telefon. „Îmi asum toată răspunderea!”) şi plănuise să treacă pe la Bameys să cumpere o sticluţă cu apă de colonie, o cravată sau o trusă de toaletă – sau ceva pe-acolo şi trimis preambalat – la întoarcere, în drum spre

birou. Nu mai avea timp de pierdut.

— Poţi să intri, rosti tărăgănat secretara cea nouă şi închipuită a lui Henry. Părul ei ţepos, cu şuviţe rozalii, nu se potrivea cu accentul sudist **–** sau cultura corporatistă conservatoare **–**, dar părea capabilă să verbalizeze şi nu era chiar ostilă, aşa că i se trecea cu vederea.

Leigh îi mulţumi clătinând din cap şi dădu buzna pe uşa deschisă.

— Bună, îi spuse ea lui Henry pe un ton cântat.

Presupuse că bărbatul care stătea în faţa lui, cu spatele la ea, avea în jur de patruzeci de ani. Deşi afară era o vreme de vară timpurie, el purta o cămaşă bleu deschis şi o jachetă din velur de culoare oliv, cu petice la coate. Părul de un blond spălăcit **–** şaten deschis, de fapt, acum că se uită mai bine **–** era zbârlit atât cât trebuie şi îi ajungea până la guler, căzâ**ndu-**i uşor peste urechi. Chiar înainte să se întoarcă spre ea, Leigh şi**-**a dat seama, intuitiv, că arată bine. Poate chiar superb. De aceea rămase puţin surprinsă când în cele din urmă privirile lor se întâlniră.

Surpriza a fost dublă. Primul ei gând a fost că nu arăta aşa de bine cum anticipase ea. Ochii lui nu aveau acea nuanţă intensă de albastru sau verde la care se aşteptase, ci erau de un căprui banal, iar nasul său părea turtit şi proeminent în acelaşi timp. Dar avea dinţii perfecţi, drepţi, albi, superbi, dinţi care puteau să apară în reclamele la pasta de dinţi Crest, şi ei i**-**au atras atenţia. Abia când bărbatul zâmbi, formând nişte riduri de expresie adânci, dar **într-**un fel atrăgătoare, îşi dădu seama că îl cunoaşte. Chiar în faţa ei, zâmbi**ndu-**i relaxat şi cu o expresie binevoitoare pe chip, era Jesse Chapman, un om care fusese comparat pentru talentul lui cu Updike, Roth, Bellow, McInerney, Ford şi Franzen. *Deziluzia*, primul său roman, pe care**-**l publicase la vârsta de douăzeci şi trei de ani, fusese una dintre acele cărţi incredibil de rare care se dovedise nu doar un succes comercial, ci şi literar, iar Jesse îşi câştigase reputaţia de geniu rebel cu fiecare

petrecere la care se ducea, cu fiecare fotomodel cu care se afişa şi cu fiecare carte pe care o publica. Dar, după ce apăruseră nişte zvonuri că ar fi la dezintoxicare, urmate de un potop de critici virulente, nu se mai auzise nimic de el vreo şase sau şapte ani. Totuşi, nimeni nu se aştepta să rămână ascuns o veşnicie. Faptul că se afla acolo, în biroul lor, nu putea să însemne decât un singur lucru.

— Leigh, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Jesse Chapman. Cunoşti, desigur, opera lui. Jesse, ea e Leigh Eisner, cel mai promiţător editor al meu, şi favorita mea, dacă ar fi să aleg.

Jesse se ridică **s-**o întâmpine, ochii lui îi fixau în continuare pe ai ei şi Leigh simţi din privire că o evaluau. Se întrebă în sinea ei dacă îi plăceau fetele cu părul legat în coadă şi nemachiate. Se rugă să fie aşa.

— Aşa spune despre toţi, zise Leigh îngăduitoare, întinzâ**ndu-**se să dea mâna cu Jesse.

— Desigur, zise Jesse pe un ton plăcut, ridicâ**ndu-**se pentru a-i cuprinde mâna dreaptă **într-**ale lui. De-asta îl iubim noi toţi. Te rog, vrei să stai cu noi?

Arătă spre locul liber de lângă el, pe canapea şi se uită la ea.

— A, ştiţi, de fapt…

— Ar fi încântată, spuse Henry.

Leigh abia se abţinu să nu-i arunce o privire fioroasă în timp ce luă loc pe canapeaua veche. *ia-ţi adio de la coafor*, se gândi ea. *Adio*, *Barneys*. Mare minune dacă Russell o să mai vorbească vreodată cu ea după dezastrul care o să iasă în seara aceea.

Henry îşi drese glasul.

— Jesse şi cu mine discutam despre ultimul lui roman. Tocmai îi spuneam că atacul celor de la *The Times* ni **s-**a părut şi nouă **–** de fapt, întregii suflări publicistice **–** incalificabil. Jenant pentru ei, mai ales că se vedea unde vor să bată. Absolut nimeni n-a luat-o în serios. A fost o adevărată…

Zâmbind din nou, de data asta cu o expresie vag

amuzată, Jesse se întoarse spre Leigh.

— Tu ce părere ai avut, dragă? Articolul ţi **s-**a părut justificat?

Leigh rămase şocată de presupunerea lui că ea nu numai că citise, dar îşi amintea şi cartea şi articolul respectiv. Ceea ce, spre iritarea ei, aşa şi era. Fusese articolul de fond din *Book Review*, ediţia de duminică, cu şase ani în urmă, şi încă îşi amintea duritatea atacului. De fapt îşi aduse aminte că se întrebase cum trebuie să se simtă un autor care citeşte aşa ceva despre opera lui, se întrebase unde era Jesse Chapman când a dat cu ochii de acele zece paragrafe dure. Oricum ea ar fi citit cartea **–** studiase primele romane ale lui Jesse la nenumăratele cursuri de literatură –, dar mojicia acelui articol o determinase să cumpere ediţia cartonată şi **s-**o citească pe nerăsuflate în aceeaşi săptămână.

Leigh începu să vorbească, aşa cum făcea de multe ori, fără să se gândească. Era un obicei în contrast flagrant cu personalitatea ei meticuloasă, dar nu se putea controla. Putea să aranjeze cu meticulozitate un apartament, să organizeze o zi sau să elaboreze un plan de lucru, dar părea să nu priceapă că nu toate gândurile trebuie rostite. Prietenelor ei şi lui Russell li se părea fermecător, dar uneori era de**-**a dreptul jignitor. Ca, de pildă, **într-**o şedinţă cu şeful. Ceva în privirea lui Jesse **–** interesată şi totuşi distantă **–** o făcu să uite că era în biroul lui Henry şi că vorbeşte cu unul dintre cei mai talentaţi scriitori ai secolului douăzeci şi unu. Începu să turuie:

— Articolul a fost de joasă speţă, asta e sigur. A fost un gest de răzbunare, neprofesionist, o lovitură sub centură, ce mai. Dar astea fiind zise, cred că *Ranchiuna* a fost cel mai slab roman al dumneavoastră. Nu merita un articol ca ăla, dar n**-**a fost nici pe jumătate ca *Luna năruită* sau, bineînţeles, *Deziluzia*.

Henry inspiră adânc şi îşi duse instinctiv mâna la gură.

Leigh simţi că leşină; inima începu să**-**i bubuie şi

simţi cum îi transpiră palmele şi tălpile.

Jesse zâmbi.

— O spui pe şleau. Fără ocolişuri. E un lucru rar în ziua de azi, nu credeţi?

Neştiind dacă asta era o întrebare sau nu, Leigh îşi privi îndelung mâinile pe care şi le frământa în duşmănie.

— O adevărată şcoală de maniere elegante, nu? râse Henry.

Glasul îi sună sec şi cam nervos.

— Îţi mulţumesc că ai împărtăşit părerea ta domnului Chapman, Leigh. Părerea ta *personală*, desigur. îi zâmbi pierit lui Jesse.

Leigh luă asta ca pe o aluzie că trebuie să plece şi era de-a dreptul încântată **s-**o facă.

— Să îmi pare aşa de… n-am vrut să vă jignesc, desigur. Sunt o mare fană, doar că…

— Te rog, nu te scuza. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Cu un efort imens, Leigh rezistă impulsului de a se scuza din nou şi reuşi să se ridice de pe canapea, să treacă pe lângă Jesse şi să iasă din biroul lui Henry fără alte umilinţe, însă din**tr-**o singură privire spre secretara lui Henry ştiu că o făcuse de oaie.

— A fost chiar aşa de rău? întrebă ea, prinzân**du-**se cu mâinile de biroul secretarei.

— Uau. Ce tupeu!

— Tupeu? N-am vrut să fiu tupeistă. Încercam să fiu diplomată! Sunt o tâmpită. Nu-mi vine să cred c-am spus aşa ceva. Doamne Dumnezeule, opt ani de muncă **s-**au dus pe apa sâmbetei fiindcă nu pot să-mi ţin gura. A fost chiar aşa rău? întrebă Leigh din nou.

Urmă o pauză. Secretara deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— N-a fost bine.

Leigh se uită la ceas şi îşi dădu seama cu ciudă că nu mai avea nicio şansă să ajungă la coafor sau să se întoarcă la timp pentru întâlnirile pe care le avea cu diverşi agenţi

toată după-amiaza. Se întoarse în birou şi se puse pe dat telefoane. Mai întâi a anulat programarea pe care o avea la Gilles, apoi a sunat la Bameys. Un angajat cu voce plăcută de la raionul de articole pentru bărbaţi acceptă să-i trimită prin curier un cadou până la ora şase. Leigh se zăpăci când acesta o întrebă ce ar dori; incapabilă să mai gândească limpede şi fără să-i pese prea mult, îi zise să-i trimită ceva în jur de 200$ şi că plăteşte cu cârdul ei American Express.

Pe la cinci şi jumătate când sosi coletul frumos ambalat, Leigh simţea că o să înceapă să plângă. Nu mai auzise nimic de la Henry care, de regulă, nu rezista o oră fără să-i telefoneze de nenumărate ori şi fără să treacă pe la ea. Reuşise să dea o fugă pe la sala de gimnastică – cât să facă repede un duş –, dar abia când stătea sub jetul plăcut de apă caldă şi-a dat seama că îşi uitase geanta de sport la birou şi avea în ea cosmeticalele, schimburile şi, lucrul cel mai important, uscătorul de păr. Deşi n-ar fi crezut, miniuscătorul atârnat pe peretele sălii, cu un cablu ce părea de o jumătate de metru, a făcut ca părul să-i arate şi mai rău ca înainte de duş. Russell şi maică-sa au sunat-o pe celular în timp ce se întorcea la birou, dar le-a respins apelul.

Sunt o ticăloasă, se gândi Leigh în timp ce se examina în toaleta pentru femei de lângă birou. Era aproape ora şapte şi tocmai încheiase ultima convorbire telefonică cu unul dintre cei mai nesuferiţi agenţi. Părul care îi atârna pleoştit, în şuviţe electrizate, contrasta cu cearcănele negre de sub ochi şi umflătura roşie a unui coş din frunte pe care nu avea cum să-l mascheze cu bretonul sau cu puţin fond de ten. Uitase că mai demult Russell glumise cu ea şi-i spusese că arată ca o „lesbiană şic* în jacheta pe care o purta, dar, cu toate că ei îi plăcuse întotdeauna croiala aceea strâmtă, lanţurile groase aurii şi faptul că era marca Chanel – singura piesă de *haute couture* pe care o avea în garderobă – nu remarcase niciodată până atunci că o făcea să arate ca un fundaş.

— Nu-i nimic, bombăni ea, fără să-şi dea seama că vorbea de una singură. Russell e comentator sportiv. Lucrează la ESPN. Îşi dedică viaţa sportului profesionist. Lui Russell îi plac fotbaliştii. După aceea luă grăbită pachetul frumos ambalat de la Barneys, încercând să nu-şi facă griji în privinţa conţinutului care era un mister total, îşi adună mândria şifonată şi o luă la fugă pe scări să oprească un taxi.

Russell aştepta în faţa restaurantului Daniel, cu un aer relaxat, fericit şi în formă. De parcă se întorsese după o vacanţă de o lună în Caraibe, unde nu făcuse decât să-şi trateze corpul ca un templu. Costumul de culoarea mangalului se mula perfect pe muşchii lui lucraţi. Pielea îi strălucea de sănătate, cum îi stă bine unui om care aleargă opt kilometri pe zi; era proaspăt spălat şi bărbierit. Chiar şi pantofii lui – negri, cu şireturi, pe care îi cumpărase în ultima lor excursie la Milano – sclipeau. Era dichisit din cap până-n picioare, iar Leigh simţi că îl urăşte pentru asta. Cine naiba reuşea să muncească o zi întreagă şi să-şi păstreze cravata aşa curată sau cămaşa atât de apretată? Cum era posibil să le potrivească aşa de bine de fiecare dată, butonierele cu şosetele, pantofii cu servieta?

— Bună, frumoaso, începusem să-mi fac griji.

Îl sărută grăbită pe buze, dar se retrase înainte ca el să deschidă gura.

— Să-ţi faci griji? De ce? Am ajuns exact la timp.

— Păi, n-am apucat să vorbim deloc toată ziua. Ai primit orhideea, da? Ştiu că cele violet sunt preferatele tale.

— Da, era superbă. Îţi mulţumesc.

Până şi ei i se păru că vocea îi suna ciudat – avea un ton ridicat şi politicos pe care îl folosea când vorbea cu portarul sau la curăţătorie.

Russell o cuprinse uşor de talie şi o conduse spre uşa de la intrare. I-a întâmpinat imediat un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în frac, care păru să-l recunoască pe Russell. Au discutat câteva clipe în şoaptă,

maître d'aplecâ**ndu-**se spre Russell, apoi amândoi bătâ**ndu-**se pe umăr. O clipă mai târziu, acesta îi făcu semn unei tinere **într-**un costum mulat, dar clasic, să**-**i conducă la masă.

— Un iubitor de fotbal? întrebă Leigh ca să pară interesată, nu pentru că era.

— Poftim? Oh, *maître d*'? Mda, probabil că m**-**a recunoscut de la emisiune. Cum altfel **s-**ar putea explica faptul că ne**-**a oferit masa aceasta, nu?

Abia atunci Leigh observă că aveau de departe cea mai bună masă din tot restaurantul. Din balconul lor aflat sub o arcadă impunătoare, puteau cuprinde cu privirea toată sala aceea superbă. Lumina era plăcută, perfectă, iar Leigh se gândi că poate o face să arate bine, iar brocartul greu şi nesfârşitele falduri de catifea roşie, bogată parcă te linişteau după o zi infernală. Distanţele dintre mese erau potrivite astfel încât oamenii să nu stea înghesuiţi, muzica de atmosferă se auzea în surdină şi nimeni nu vorbea la celular. Pentru cineva care suferea de anxietate, locul era raiul pe pământ **–** un lucru bun mai ales în această seară, când Russell n**-**ar fi fost prea încântat dacă ea ar fi fost nemulţumită de alegerea mesei.

Leigh se relaxă şi mai mult după un pahar de Pinot Grigio şi nişte scoici de mare uşor caramelizate, dar încă nu reuşise să**-**şi schimbe complet dispoziţia de muncă cu una pentru o cină romantică în doi. Aproba clătinând din cap la tot ce**-**i spunea Russell, că avea de gând să facă el discursul adresat angajaţilor, că ar fi o idee bună să încerce amândoi să meargă **într-**o vizită acasă la Martha, colega lui din facultate, cândva în vara aceea, şi apoi la gluma pe care unul dintre machieuri i**-**o spusese în dimineaţa aceea. Abia când chelnerul a adus două cupe de şampanie şi ceva ce se numea *dacquoise* cu nucă de cocos, şi**-**a revenit şi Leigh. Acolo, ca din întâmplare, lângă platoul cu ananas în sirop, garnisit cu fructe de pădure, se afla o cutiuţă din catifea neagră. Era surprinsă şi puţin deconcertată că primul sentiment pe care îl avusese

privind pe furiş cutia de bijuterii a fost unul de uşurare: forma lungă, dreptunghiulară, arăta că nu era vorba, slavă domnului, de un inel. Fireşte că **într-**o zi o să vrea probabil să se mărite cu Russell **–** nu exista prieten sau rudă care, cunoscâ**ndu-**l, să nu fi remarcat imediat calităţile lui deosebite ca viitor soţ, amabilitatea lui, faptul că arăta bine, cariera de succes, carisma şi dragostea lui evidentă pentru Leigh **–**, dar în niciun caz nu era pregătită să se mărite cu el acum. Nu se întâmpla nicio tragedie dacă mai aşteptau un an sau doi. Căsătoria era, zău aşa, *căsătorie*, iar ea voia să fie absolut sigură.

— Ce**-**i asta? întrebă ea cu reală încântare, imagi**nându-**şi deja un pandantiv cu iniţială sau poate o brăţară drăguţă de aur.

— Deschide şi uită**-**te, spuse el cu blândeţe.

Leigh pipăi catifeaua moale şi surâse.

— O, nu trebuia!

— Deschide**-**o!

— Ştiu deja că o să**-**mi placă la nebunie.

— Leigh, deschide cutia. **S-**ar putea să fi surprinsă.

Privirea din ochii lui o făcu să ezite, la fel şi mâna crispată cu care el ţinea paharul de şampanie. Deschise capacul şi, exact ca în comediile romantice proaste pe care le văzuse, rămase cu gura căscată. Aşezat frumos chiar în mijlocul cutiei de dimensiunea unui colier, era un inel. Un inel de logodnă. Un inel de logodnă imens, foarte frumos.

— Leigh? Vocea lui tremură. Luă încet cutia din mâna ei şi scoase inelul. Cu o mişcare rapidă, îi luă mâna stângă **într-**a lui şi îi strecură inelul pe deget. îi venea perfect.

— Leigh, iubito? Te iubesc din clipa în care te**-**am întâlnit, astăzi se face un an de**-**atunci. Cred că amândoi ne**-**am dat seama din prima seară că este ceva special **–** ceva pentru totdeauna. Vrei să fii soţia mea?

Prima întâlnire de a doua zi pe care Emmy o avea cu o firmă de recrütare de personal pentru servicii culinare urma să aibă loc abia la ora două **–** unul din multele avantaje ale industriei ospitaliere dar ea începea deja să

simtă diferenţa de fus orar. Când ajunsese la hotel în dimineaţa aceea la ora zece, comandase un mic dejun frugal în cameră, cafea, croasant şi fructe de pădure (după o convertire rapidă din euro în dolari, constatase că făcea 31$ fără bacşiş), apoi a făcut o baie folosind spumantul de o sută de grame pe care îl găsise în minibar (50$). După un pui de somn şi câteva ore în care a confirmat întâlnirile de a doua zi, şi-a comandat o salată Niçoise şi o Coca-Cola pe terasa localului (38$). Nimic din toate astea nu părea extravagant în comparaţie cu cina, o friptură cu garnitură de cartofi prăfiţi pe care o mâncase singură în holul hotelului cu două ore mai devreme. Friptură, cartofi prăjiţi şi un singur pahar cu vin roşu („Vinul casei? Cum adică vinul casei? întrebase chelnerul abia stăpâni**ndu-**şi un zâmbet ironic. „Ah", a făcut el după ce **s-**a gândit mai bine. „Adică nu foarte scump, nu? Vă aduc imediat, *madame**). Nota de plată ajunsese la imensa sumă de 96$, iar vinul era o poşircă. Şi nici măcar nu. i se adresase cu *ma demoiselle*"!

Având o locaţie foarte bună pe Rue du Faubourg în primul arondisment – la câţiva paşi de Ritz şi Hermes hotelul Costes era renumit pentru clientela alcătuită numai din celebrităţi şi clubul de noapte ultraşic. Când cei de la agenţie o întrebaseră dacă preferă un hotel anume, Emmy nici măcar n-avusese curajul să sugereze Costes. Abia când agentul îi propusese să aleagă între acesta şi un splendid hotel de pe malul stâng, a ţipat de bucurie. Nici că era un loc mai nimerit unde să-şi înceapă Turneul Curvăsărelii '07!

Emmy îşi petrecuse toată săptămâna imagi**nându-**şi cum va fi şederea ei la Costes. La o oră de la sosire era uimită de sobrietatea lui, după două ore era intimidată, iar după trei era gata să plece. O fi fost Costes cel mai grozav loc din oraş care merita văzut, dar părea imposibil ca cineva să stea acolo. Ori ea îmbătrânise rău, ori hotelul avea o problemă gravă de atitudine. Coridoarele erau atât de întunecoase îapiţ ajunsese să pipăie pereţii ca să nu se

loveşunt de ei. Muzica din hol se auzea până în camere, iar mulţimea zgomotoasă de modele care sorbeau cafea cu lapte degresat şi vânători de modele de diverse naţionalităţi care beau Bordeaux în grădina interioară făceau să vibreze toate ferestrele. Cada superbă, cu picioare elegante, nu avea perdea, aşa că podeaua **s-**a inundat din clipa în care a dat drumul la duş. În baie nu era nicio priză electrică (probabil pentru că toţi veneau cu stilistul după ei), aşa că Emmy fusese nevoită să-şi usuce părul, fără oglindă, la birou.

De când venise, fusese tratată cu aroganţă, ignorată sau ironizată de personalul hotelului. Şi totuşi, lucru destul de enervant, nu-şi putea alunga sentimentul că ar trebui să se simtă onorată că stă acolo.

Aşa că stătea cât mai retrasă în hol, citi**ndu-**şi e-mailurile pe laptop şi savurând un espresso (unul perfect, trebuia să recunoască). Sora ei îi scria că avea de gând să vină la New York împreună cu Kevin pe 4 iulie şi întreba dacă o să fie în oraş. Tocmai îi răspunsese că puteau să stea în studioul ei şi că ea va sta la Adriana, când noul celular pe care îl primise de la firmă începu să sune.

— Emmy Solomon la telefon, spuse ea pe un ton cât se poate de protocolar.

— Emmy, tu eşti?

— Leigh? De unde ai numărul ăsta?

— Am sunat la tine la birou şi le-am spus că e o urgenţă, sper că nu te superi.

— Scumpo, e totul în regulă? E două noaptea acolo.

— Da, totul e bine. Voiam doar să auzi de la mine înainte să afli prin e-mail. M-am logodit!

— Te-ai logodit? O, Doamne! Leigh, felicitări! Habar n-aveam că vă gândeaţi la asta. E nemaipomenit! Povesteşte-mi tot!

Emmy observă că un angajat îmbrăcat în uniformă se uita încruntat la ea, dar îi aruncă şi ea o privire exact la fel.

— Cred că nici eu nu mă aşteptam, spuse Leigh. **S-**a

întâmplat… pur şi simplu.

— Ia zi, cum a procedat?

Leigh îi povesti despre ceea ce trebuia să fie o simplă cină de aniversare, cât de prost arăta şi se simţea ea şi ce comandase fiecare la restaurantul Danifel, cu excesiv de multe detalii. Până să ajungă la cererea în căsătorie din timpul desertului, Emmy deja încerca cu disperare **s-**o întrerupă ca să ajungă odată la partea importantă.

— Nu mă interesează cum arătai tu **–** cum arată inelul? Şi nu uita că nu e momentul să faci pe modesta.

— E mare.

— Cât de mare?

— Foarte mare.

— Leigh!

— Aproape patru.

— Aproape patru? Carate? Patru carate?

— Mă îngrijorează că e prea mare. Cum o să port aşa ceva la serviciu? Doar lucrez **într-**o editură de cărţi, oftă Leigh.

Lui Emmy îi veni să ţipe.

— Nici nu merită să**-**ţi răspund. I**-**ai spus Adrianei că ţie ţi se pare… nici măcar nu îndrăznesc să spun cum.

— Da. Mi**-**a zis că dacă mi se pare prea mare, atunci nu**-**l merit.

— Sunt de acord. Nu te mai purta ca o prostovană şi mai povesteşte**-**mi. Aţi stabilit deja data? Când crezi că o să te muţi la el?

Pe fir a urmat o tăcere totală, astfel încât Emmy crezu că **s-**a întrerupt legătura.

— Leigh, mă auzi?

— Da, scuze. Nici măcar n**-**am discutat despre asta **–** nu ştiu, la vară, presupun. Sau vara cealaltă.

— Leigh! Ai treizeci de ani şi nu mai întinereşti. Crezi că o să te lăsăm aşa, logodită, doi ani de zile? Dacă aş fi în locul tău, l**-**aş duce pe băiatul ăla la altar în cinci luni. Ce mai aştepţi?

— Nu aştept nimic, spuse Leigh enervată. Dar nu văd

ce atâta grabă. Abia ne-am cunoscut, ce naiba.

— Vă ştiţi de un an, Leigh, şi, aşa cum chiar tu ai spus-o de atâtea ori, are toate calităţile pe care ţi le-ai dorit la un bărbat. Ba chiar mai mult. Înseamnă că nu eşti normală la cap dacă nu stabileşti o dată cât mai curând posibil. Cel puţin ar trebui să te muţi la el. Revendică-ţi dreptul.

— Emmy, nu fi ridicolă. Să-mi revendic dreptul? Tu glumeşti? Ştii care e părerea mea despre a ne muta împreună înainte de căsătorie.

Emmy începu să ţipe, dar, aminti**ndu-**şi unde se afla, îşi dădu o palmă peste gură.

— Nu-mi spune că ai de gând să te ţii de tâmpenia asta? Dumnezeule, Leigh, parc-ai fi o sectantă!

— Hai, Emmy, scuteşte-mă. Ştii bine că nu există vreun motiv religios sau care ţine de moralitate. Aşa vreau eu. E cam demodat, ştiu. Şi ce-i cu asta?

— Russell ştie?

— În mare, ştie cu siguranţă ce cred eu.

— Dar nu ştie că, deşi v-aţi logodit şi urmează să vă căsătoriţi, tu n-ai de gând să te muţi cu el.

— N-am ajuns încă să discutăm despre asta. Sunt sigură că o să înţeleagă.

— Doamne, Leigh. Ştii că la un moment dat va trebui să locuieşti cu el, nu? Chiar dacă e bărbat, e neatent prin baie şi poate vrea să se uite la televizor când tu n-ai chef? Te-ai gândit la chestia asta, nu?

Leigh oftă şi spuse:

— Ştiu. Teoretic totul sună bine, dar în realitate… m-am obişnuit să locuiesc singură. Îmi *place* să locuiesc singură. Zgomotul, deranjul, faptul că trebuie să vorbeşti când tu nu vrei decât să stai pe canapea şi să te uiţi pe pereţi… mi se pare îngrozitor.

Oarecum mulţumită că Leigh măcar se confesase în legătură cu frica ei de coabitare, Emmy o lăsă mai moale.

— Ştiu, scumpo. E îngrozitor pentru toată lumea. Drace, eu şi cu Duncan am fost împreună cinci ani de zile

şi n-am oficializat relaţia niciodată. Dar tu îl iubeşti şi el te iubeşte pe tine şi o să vă descurcaţi voi. Dacă vrei să aştepţi până ce o să fie legal, cine sunt eu să-ţi spună ce…

— Eu nu îl iubesc, Emmy.

Vocea lui Leigh nu tremura deloc, iar legătura telefonică era cât se poate de clară, însă Emmy era sigură că n-a auzit bine.

— Ce-ai spus? Nu te aud deloc.

La capătul celălalt al firului Leigh tăcea.

— Leigh, mai eşti acolo? Ce-ai spus mai înainte?

O

— Nu mă face să repet, şopti Leigh cu vocea sugrumată.

— Scumpo, ce vrei să spui? Voi doi păreţi atât de fericiţi împreună! N-ai spus niciodată nimic rău despre Russell, ne-ai spus doar cât e de drăguţ, de bun şi de atent, insistă Emmy cu blândeţe.

— Asta nu înseamnă că uneori nu mă plictiseşte cumplit. Ştiu că n-ar trebui să simt aşa, /

dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Nu avem nimic în comun! Lui îi place sportul, mie îmi place să citesc. Lui îi place să iasă, să socializeze, mie îmi place să stau acasă. Pe el nu-l interesează câtuşi de puţin evenimentele de actualitate sau arta – doar fotbalul, cum să-şi menţină greutatea, alimentaţia şi statisticile. Rana pe care a căpătat-o în facultate. Nu spun că nu e un tip grozav, Em, dar nu cred că e şi pentru mine.

Lui Emmy îi plăcea să creadă că are o intuiţie destul de bună, dar nu simţise chestia asta nicio clipă. *Nervii*, îşi zise ea. Nimic altceva decât incapacitatea lui Leigh de a accepta că merită un tip nemaipomenit pe care, iată, îl şi găsise. Toată lumea ştia că pasiunile nebune sau marile iubiri se potoleau după primele luni, poate un an. Ceea ce conta era să găseşti pe cineva care să-ţi fie un bun tovarăş de drum lung. Care să fie alături de tine, să fie un soţ bun, un tată bun. Şi dacă Russell nu era un astfel de tip, atunci ea nu ştia cine ar putea fi. Tocmai începuse să-i explice

lucrul ăsta lui Leigh, când o întrerupse un angajat al hotelului care, privi**nd-**o încruntat, o bătu cam tare pe umăr.

— Doamnă? Vă rog să vă daţi picioarele jos de pe mobilă.

— Ăla cine mai e? întrebă Leigh.

— Poftim?

Emmy îl săgetă cu privirea pe bărbat; o clipă se simţi intimidată, dar imediat deveni iritată.

— V**-**am rugat să vă daţi picioarele jos de pe scaun. *Noi nu obişnuim să stăm aşa pe-aici*.

Bărbatul nu se clintea din loc şi se uita fix la Emmy.

— Emmy, ce se petrece? Cine mai e şi ăla?

Emmy, care de obicei evita orice fel de confruntare, simţi că o străbate un val de furie. Uită cu totul de Leigh şi se uită la bărbat cu o privire feroce.

— *Noi* nu obişnuim *să stăm* aşa pe**-**aici? Chiar aşa mi**-**ai spus?

Leigh râse.

— Spune**-**i tu cum stă treaba.

Emmy începu să vorbească tare la telefon în mod ostentativ.

— Stau în hol să citesc fiindcă în cameră e al dracului de întuneric **–** doar stau, fii atentă **–** şi ţin un picior îndoit sub mine. Şi vrei să ştii ce fel de pantofi am pus pe mobila lor? Nişte balerini. Dar nu pantofi stil balerini, chiar balerini**-**balerini. Sunt *oaspete* în acest hotel şi el are tupeul *să mă certe* ca pe un *copiii* îl săgetă cu privirea pe bărbat. Acesta clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să spună „americani ignoranţi*, se întoarse **–** de fapt făcu o piruetă **–** şi se îndepărtă.

— Hai că începe să**-**mi placă ospitalitatea francezilor, spuse Leigh. Să înţeleg că încă n**-**ai pus mâna pe niciunul până acum?

— Lasă, lasă. Să nu crezi tu că o să schimbi subiectul aşa de uşor.

— Em, îţi mulţumesc că mă asculţi, dar nu vreau să

mai vorbesc despre asta, bine? Sunt sigură că totul se va rezolva.

Aşa-mi place! se gândi Emmy. Leigh nu avea nevoie decât de puţin timp să-şi pună gândurile în ordine, să vadă ce e important. Leigh gândea prea mult, dar o să-şi dea ea seama că se purta prosteşte.

— OK. Să revenim la inel. Mai povesteşte-mi.

— E foarte frumos, spuse încet Leigh. Atât de clasic. Nu ştiu cum de a ştiut că aşa îmi place – nici măcar eu nu cred că ştiam că-mi place aşa. Nu ne-am dus niciodată la cumpărături sau să ne uităm: nici măcar n-am vorbit vreodată despre el.

— Aşa e Russell al tău. Cum e inelul?

— Are un smarald mai mare şi două smaralde mai mici de-o parte şi de alta pe o bandă foarte subţire din platină.

Emmy fluieră cu admiraţie.

— Pare superb. Şi tu chiar n-ai ştiut?

A urmat o pauză lungă. O clipă Emmy crezu din nou că **s-**a întrerupt legătura, dar apoi auzi respiraţia greoaie a lui Leigh.

— Te simţi bine, scumpo? Leigh?

Se auzi din nou respiraţia, de data asta sacadat.

— Oh, sunt bine. Doar nişte palpitaţii. Probabil din cauza emoţiilor, ştii?

Emmy apăsă telefonul mai tare la ureche, sperând să audă nişte chicoteli pline de entuziasm, cum fac fetele când tocmai **s-**au logodit, dar ea ştia prea bine. Leigh nu era o tipă care să chicotească de bucurie ca oricare alta: era simpatică, era sensibilă, era loială şi era nevrotică; să chicotească nu era stilul ei. Poate că Leigh se simţea şi un pic cam prost să spună cum era inelul ei în condiţiile în care toată lumea se aşteptase ca Emmy să fie prima. Emmy îşi aduse aminte de cina din urmă cu câteva luni, când le-a povestit emoţionată lui Leigh şi Adrianei că Duncan a întrebat-o ce mărime are la deget. Poate că nu era cel mai romantic gest, îşi aminti ea că **s-**a gândit

atunci, dar cu siguranţă era de bine. Simţi că se înroşeşte la faţă când îşi aduse aminte ce mult **s-**a bucurat şi se hotărî **s-**o scutească pe Leigh de compasiune faţă de fiinţa ei.

— Şi ce te-ai gândit să-i cumperi de aniversarea voastră? întrebă Emmy veselă, poate chiar prea veselă.

Încă o pauză lungă. Părea că Leigh încearcă să-şi liniştească respiraţia, inspirând regulat.

— Leigh?

— Scuze, sunt, ăă, sunt bine. Doar puţin… ăă, i-am luat o geantă pentru laptop. Una portocalie. Inspiră din nou adânc şi tuşi. De la Barneys.

Emmy încercă să-şi mascheze surprinderea.

— Până la urmă Russell şi-a cumpărat un laptop? Credeam că n-o să apuc ziua asta. Cum ai reuşit să-l convingi?

— Încă nu are un laptop, oftă Leigh. Oh, Emmy, sunt cea mai rea fiinţă din câte există!

— Scumpo, ce **s-**a întâmplat? Nu mai înţeleg nimic. Ai de gând să-i cumperi un laptop? Ce drăguţ! N-aveai de unde să ştii că te va cere de soţie în seara aia. Nu te îngrijora din cauza asta. Russell e ultimul om care să se supere din cauza asta.

Urmă încă o pauză lungă şi, când Leigh în sfârşit începu să vorbească, Emmy îşi dădu seama că plânge.

— I-am luat o geantă portocalie pentru laptop fiindcă mi-a fost prea lene să mă duc personal să caut ceva, spuse ea pe un ton furios şi plin de ciudă. Am sunat la magazin şi le-am dat numărul cârdului meu de credit şi asta mi-au trimis. *4* O geantă pentru laptop! Pentru cineva care nici măcar nu are laptop. Portocalie! se auzi cum îşi trage nasul. Lui Russell nici nu-i plac culorile aprinse.

— Leigh, scumpo, nu fii atât de aspră cu tine. Russell te iubeşte atât de mult încât te-a rugat să-ţi petreci restul vieţii alături de el. Nu lăsa să-ţi stea în cale un lucru atât de prostesc cum e cadoul ăsta. Pun pariu că nu **s-**a supărat, nu-i aşa?

— A râs, dar îţi spun eu că **s-**a simţit jignit.

— E băiat mare, Leigh. Poate să facă faţă unei mici încurcături cu un cadou.

Amândouă ştiau că nu aşa se întâmplaseră lucrurile, dar au lăsat**-**o baltă.

— Şi ia zi, ceilalţi au fost încântaţi?

Ascultătoare, Leigh îi povesti ce reacţie au avut mama ei, Adriana, familia lui Russell, strecurând câteva glume şi remarci amuzante unde era cazul. Abia după ce închiseră telefonul, promiţând că vor intra în detalii a doua zi, Emmy simţi o împunsătură de îngrijorare. Să fie oare vreo problemă cu Leigh şi Russell? Era posibil ca Leigh să aibă îndoieli serioase? *În niciun caz*, decise Emmy. *E din cauza nervilor*. *A emoţiilor şi a şocului*, *nimic grav*. Avea încredere că analizase bine situaţia şi era sigură că totul se va rezolva de la sine după ce mai treceau emoţiile. Întorcâ**ndu-**se la computerul ei, Emmy se pregăti să mai comande o cafea de la chelnerul acela urâcios.

— Pardon?

Vocea de bărbat venea din spate, dinspre umărul ei drept, dar Emmy, convinsă că un alt angajat al hotelului se pregătea **s-**o muştruluiască, nici n**-**o luă în seamă.

— Mă scuzaţi, inşistă vocea. Iertaţi**-**mă că vă întrerup.

Emmy ridică privirea, aminti**ndu-**şi în ultima clipă să pară colosal de plictisită şi nemulţumită că este întreruptă, dar chiar când spuse „Da?” pe cel mai iritat ton de care era în stare, regretă pe loc. Uitâ**ndu-**se la ea, era un tip cu înfăţişare clasică **–** păr negru şi des, ochi cu riduri mici, zâmbet relaxat cu dinţi drepţi şi albi **–** care îl făcea aproape universal atrăgător. Nu era genul frumos de pici sau sexy să nu actor de cinema, dar înfăţişarea lui plăcutf laolaltă cu atitudinea plină de încredere cf care o abordase o făcură pe Emmy să creadă că nicio femeie normală de pe planetă n**-**ar putea să nu**-**l placă…

— Bună, murmură ea. *Bingo*, îşi zise în sinea ei. *Concurentul cu numărul unu din Turneul Curvăsărelii*.

El îi zâmbi din nou şi arătă cu mâna spre scaunul de alături cu o privire întrebătoare. Emmy se mulţumi să clatine din cap şi se uită la el cum se aşază. Era mai tânăr decât crezuse ea la început, poate avea chiar sub treizeci de ani. La o evaluare fulger – perfecţionată de-a lungul atâtor ani, încât acum devenise aproape instinctivă – constată numai lucruri bune. Pulover din bumbac cu croială migăloasă, dar *casual*, peste o cămaşă albă. Jeanşii de calitate erau din fericire fără tăieturi, decolorări excesive, înscrisuri, ţinte, broderii sau buzunare cu clape. Pantofii de culoare maro, simpli, dar eleganţi. Înălţime obişnuită, potrivit de suplu fără să pară prea preocupat de aspectul ăsta, aranjat şi totuşi masculin. Dacă ar fi să-i găsească vreun cusur, poate că jeanşii erau un picuţ cam strâmţi. Oricum, dacă aveai de gând să seduci un european, jeanşii strâmţi erau un risc al meseriei.

Încurajată de abordarea lui şi lgră să uite că singurii bărbaţi cu care vorbisa-până acum în Franţa erau numai angajaţii. Hotelului Costes, Emmy zâmbi.

— Mă cheamă Eirimy, spuse ea.

El surâse şi-i întinse mâna. N-avea verighetă, unghii roase sau lăcuite – numai semne bune.

— Paul Wyckoff. Am auzit din întâmplare ce ţi-a spus măgarul ăla…

Fir-ar să fie. Era clar ca bună-ziua: în ciuda jeanşilor clasici, a bunelor maniere şi a dorinţei ei arzătoare de a nu fi aşa, Paul vorbea engleză cu accent american. Era indiscutabil născut şi crescut în State sau, poate – în cel mai exotic dintre cazuri – în Canada. Era cumplit de dezamăgită.

— …E incredibil, nu-i aşa? zicea el. Nu încetez să mă mir cât de mult sunt dispuşi oamenii să plătească pentru a fi trataţi atât de prost.

— Deci, nu sunt singura? întrebă Emmy, oarecum uşurată că angajaţii hotelului n-o tratau doar pe ea aşa.

— În niciun caz, o asigură Paul. Sunt convins că aşa se poartă cu *toţi* clienţii. E singurul lucru de care nu se

dezmint.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Începusem să mă simt complexată.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. Prima dată când am stat aici, eram de-a dreptul paranoic. Părinţii mei obişnuiau să ne ia cu ei peste tot – practic am crescut prin hoteluri –, dar o singură zi petrecută aici a fost de ajuns ca să mă simt un nătărău, spuse el.

Emmy râse, uitând deja că Pfcul nu era eligibil. Fireşte, nu era eligibil pentru jocul ei. În mai puţin de patru minute de conversaţie, îşi dăduse seama că el ar fi soţul perfect. Dar nu! Nu, fir-ar să fie; n-o să cadă din nou în capcană. *Sex*, *da*. *Ataşamente*, *nu*. Repetă aceste patru cuvinte în timp ce prin minte îi dansau imagini cu rochia de mireasă Monique Lhuillier la care visa (fără mâneci, dar cu bretele, lungă până la podea, cu o eşarfă roz pal legată în talie) şi cu meniul ei perfect (apetitiv cu salată de roşii cu lămâie, urmată de o bunătate de ton gratinat la cuptor sau muşchi de vită Matsuzake).

— Mă bucur să ştiu că nu sunt singura.

Emmy termină de băut cafeaua şi linse linguriţa.

— Şi cum de călătoreaţi atât de mult, tu împreună cu familia?

— Poate ar trebui să spun că sunt „copil de ofiţer de armată* sau „fiu de diplomat*, dar nu există niciun astfel de motiv. Părinţii mei sunt schizofrenici de-a binelea când vine vorba unde să se stabilească şi sunt amândoi scriitori. Aşa că eram mereu în deplasare. De fapt, m-am născut în Argentina.

Într-o fracţiune de secundă Emmy înţelese semnificaţia acestui fapt.

— Asta înseamnă că eşti argentinian?

Paul râse.

— Printre altele.

— Adică?

— Adică sunt argentinian deoarece m-am născut în Buenos Aires când părinţii mei lucrau la o carte. Am locuit

acolo cu întreruperi timp de doi ani, după care ne-am dus în Bali. Tatăl meu este englez, deci automat am cetăţenie britanică, iar mama este franţuzoaică, dar legile lor privind cetăţenia franceză – ca şi serviciile lor cu clienţii, de altfel – au tot felul de şmecherii, aşa că pe asta n-am cerut-o niciodată. Poate sună interesant, dar te asigur, este o imensă zăpăceală.

— Dar pari atât de… american.

— Da, ştiu. Toată viaţa am fost la şcoli americane, practic de la grădiniţă, indiferent de ţara în care ne aflam. Şi am mers la universitatea din Chicago. Taică-meu moare de ciudă că par a fi născut şi educat în America.

Emmy clătina din cap încercând să prelucreze toate aceste informaţii. Sau mai degrabă să facă o listă cu toate detaliile astfel încât e-mailul pe care îl va trimite triumfătoare fetelor în seara aceea să fie beton.

— Ce-ai zice de ceva puţin mai tare? întrebă Paul. S-ar putea să ai nevoie după ce m-ai ascultat vorbind atâta despre mine.

— La ce te gândeşti? răspunse ea, privindu-l lung pe sub gene şi aplecându-se spre el. *Sex*, *da*. *Ataşament*, *nu*.

El râse.

— Nimic ieşit din comun. Poate să trecem de la cafea la vin?

Au luat o sticlă de vin, un soi tare, catifelat şi cu atât de mult tanin încât Emmy simţi că i se face gura pungă. E Bordeaux, pun pariu, se gândi ea, deşi nu reuşi să ghicească anul aşa cum o făcea cu mai mult timp în urmă, când petrecuse şase luni în Franţa, lucrând prin diverse restaurante şi vizitând podgorii. Bordeaux n-a fost niciodată unul dintre vinurile ei favorite, dar în seara asta îi plăcea foarte mult ce gust avea. Au stat de vorbă relaxaţi cât au băut sticla de vin, timp în care Emmy îşi imagină iminenta lor lună de miere (o vilă cu vedere spre mare în Bora Bora, cu un pavilion în aer liber unde poţi să şi dormi şi o piscină privată, sau poate un safari de lux în Africa, unde ar face dragoste într-un pat acoperit cu plase contra

ţânţarilor, după care un şofer i-ar duce în goană, **într-**un Range Rover negru, impresionant, pe lângă elefanţi şi lei). Începuseră deja să-şi cam facă ochi dulci, când Emmy îl întrebă pe Paul – în treacăt, i **s-**a părut ei – ce părere are despre copii.

El ridică iute capul

— Copii? Ce-i cu ei?

Să nu fi fost ea suficient de subtilă? Probabil că vinul îi tulbura minţile. Credea că după ce l-a întrebat dacă avea nepoţi sau nepoate, ar fi absolut firesc să-l întrebe dacă vrea să aibă şi el copii **într-**o bună zi, dar poate a fost mai transparentă decât crezuse iniţial?

— Oh, nu mă refeream la ceva anume, spuse Emmy. Sunt atât de drăguţi, nu-i aşa? Deşi se pare că mulţi nu şi-i doresc în ziua de azi, nu? Iar eu nu concep aşa ceva. Nu vreau să spun că imediat, desigur, dar ştiu că mi-i doresc la un moment dat, ştii?

Ceva din această observaţie păru să-i amintească lui Paul că are nişte planuri de care nu menţionase nimic mai înainte.

— Mda, aşa cred. Uite ce e, Emmy. Am întârziat foarte mult la o întâlnire cu nişte prieteni, spuse el uitâ**ndu-**se la ceas.

— Da? Acum?

Era aproape miezul nopţii, dar părea că e patru dimineaţa. Era plăcut ameţită de băutură, veselă şi hotărâtă să-l seducă pe Paul – doar era o femeie liberă şi fără prejudecăţi. Sau mai degrabă să continue conversaţia sus, în camera ei, unde să stea confortabil sub o pătură, să vorbească şi să se sărute cu pasiune până la răsăritul soarelui. Ea şi-ar aşeza capul pe pieptul lui, iar el **s-**ar juca cu părul ei, cuprinzâ**ndu-**i din când în când bărbia cu o mână fermă ca **s-**o tragă blând spre el să o sărute. Ar râde de tot felul de prostioare, şi-ar împărtăşi secrete şi ar vorbi despre locurile preferate pe care ar dori să le viziteze, sperând, dar neîndrăznind să spună – la urma urmei, era doar prima lor noapte – că **într-**o zi vor călători împreună

să le vadă pe toate. **S-**ar trezi dimineaţa târziu, iar Paul i-ar spune lui Emmy ce dulce e aşa adormită şi răvăşită şi ar comanda micul dejun în cameră (croasanţi pufoşi, suc proaspăt de portocale, cafea cu lapte gras şi o farfurie plină cu căpşuni zemoase) şi ar face planuri pentru…

— Hei, Emmy? Paul o atinse cu degetele pe mână. Mai eşti aici?

— Scuze. Ce ziceai?

— Ziceam că trebuie să plec. Trebuia să mă întâlnesc cu nişte prieteni la zece, dar, ăă, am fost distras.

Zâmbetul lui galeş făcu să-i tre' & alte-smi pic inima.

— În altă împrejurare te-aş invita şi pe tine **–** aş insista chiar **–** dar, ştii, de fapt e ziua de naştere a fostei mele prietene şi nu sunt sigur că ar fi încântată dacă aş veni… cu cineva. Înţelegi?

Filmul care rula în mintea lui Emmy se întrerupse brusc; imaginea în care apăreau ei doi râzând în timp ce mai luau nişte vin din minibar dispăru şi apăru alta în care ea se uita singură la televizor pe CNN International, îmbrăcată în tricoul ei gri găurit, aruncând în gură acele *framboises* franţuzeşti uriaşe, cu pumnul.

Reuşi să zâmbească.

— Nu, nu, nu. Desigur! înţeleg foarte bine. Ar fi aiurea şi lipsit de delicateţe să apari cu altcineva. În plus, şi eu încep să simt diferenţa de fus orar **–** Doamne, parcă mi-au picat în cap o tonă de cărămizi. Am şi o întâlnire foarte devreme mâine-dimineaţă, oricum n-aş fi putut să vin. *Nu mai vorbi*! îşi zise ea. *Mai ai puţin şi-o să începi să-i spui şi de firele de păr crescute oribil sub piele, în zona inghinală, pe care le-ai tot scobit azi până ţi-a dat sângele şi-acum arată de parcă ai avea herpes. Sau faptul că toată cafeaua pe care ai bă***ut-***o, urmată de vin, ţi-a cam deranjat stomacul şi, deşi extrem de dezamăgită că el te trimite la plimbare chiar în clipa asta, te simţi uşurată că o să ai puţin timp singură. Încetează să mai vorbeşti în clipa asta*!

Paul îi făcu semn chelnerului să aducă nota de plată.

— Nu, te rog, lasă-mă pe mine, spuse ea întinzâ**ndu-**

se cam prea tare peste măstiţă. În boxele din spatele lor se auzea înfundat varianta remixată a unui cântec de-al lui Shirley Basset şi Emmy rămase surprinsă să vadă că holul se umpluse de oameni la adăpostul unui întuneric de catifea, iar acum arăta magnific.

— Îmi pare rău că trebuie să plec aşa, dar sunt prietenii mei cei mai buni şi de mult…

— Fireşte! Nu te stresa.

Se împăcase deja cu gândul că avea să urce în cameră singură. Ideea de a se culca cu Paul ca parte din promisiunea pe care o făcuse prietenelor ei i se păru ridicolă. Pe cine prostea ea? Nu ăsta era felul ei. E foarte bine pentru altele – fantastic chiar, pentru unele ca Adriana –, dar Emmy nu era făcută pentru aşa ceva. Ea dorea să cunoască pe cineva, să-l cunoască în toate felurile, iar sexul era o urmare firească a acestui proces, nu era un act impulsiv care ţinea loc de asta. Şi-apoi, ea stătea aici toată săptămâna. Poate se vor întâlni din nou a doua zi să ia cina împreună… Oh, stai, avea nişte întâlniri în seara următoare. Ei, atunci poate se vor întâlni să bea ceva după aceea. Pentru început, la hotel, poate, deoarece era cel mai convenabil, apoi vor rătăci pe nişte încântătoare străduţe pietruite înainte să intre **într-**un bistrou parizian ca să mănânce nişte cartofi franţuzeşti şi să bea Coca-Cola Light. La momentul acela vor fi petrecut ceasuri întregi împreună, poate chiar se vor fi sărutat sub unul din acele felinare romantice din fier forjat – un sărut delicat, moale, şoptit, fără limbă şi deloc apăsat ca să invite la altceva. Da, ar fi ideal.

El o conduse la liftul mic, ascuns **într-**un ungher întunecat din hol, unde se trase **într-**o parte ca să facă loc unui cuplu extrem de atrăgător care tocmai cobora.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Em. Emmy. Cum ţi se spune?

— Şi-aşa, şi-aşa. Dar prietenii apropiaţi mi-au spus întotdeauna Em, prefer aşa.

Îi zâmbi cât putu de cuceritor.

— Păi eu, ăă, dimineaţă plec, deci cred că ar trebui să ne spunem la revedere.

— Oh. Pleci? Acasă?

Ea îşi dădu seama că nici măcar nu ştia unde locuieşte el.

— Nu acasă, din păcate. Plec la Geneva pentru două zile, apoi, posibil la Zürich, depinde.

— Se pare că eşti ocupat.

— Da, uneori am foarte multe deplasări de făcut. Dar, ăă, chiar a fost minunat că te-am cunoscut.

Se opri şi surâse.

— Am mai spus asta, nu?

Emmy îşi zise că nodul din gât era din cauza sindromului premenstrual combinat cu schimbarea de fus orar şi prea mult vin, n-avea nicio legătură cu Paul. Totuşi, se temea că o să înceapă să plângă dacă încearcă să spună ceva, aşa că se mulţumi să clatine din cap.

— Odihneşte-te, bine? Şi nu-i lăsa pe ăştia de la Costes să-şi bată joc de tine. Promiţi?

Ea clătină iar din cap.

El îi ridică faţa spre a lui şi o clipă ea crezu că o va săruta. Dar el o privi în ochi şi zâmbi din nou. Apoi o sărută pe obraz şi se întoarse să plece.

— Noapte bună, Emmy. Ai grijă de tine.

— Noapte bună, Paul. Şi tu ai grijă.

Ea urcă în lift şi, înainte să se închidă uşile, el dispăru.

— Graso! Graso! Graso! croncăni nesuferita pasăre. Se trezise, asemenea unui bebeluş, la ora 5: 45 dimineaţa – sâmbăta! – şi refuza să se culce la loc. Adriana încercă să o liniştească, să-i dea ceva de mâncare, **s-**o ţină în braţe, să se joace cu ea şi, până la urmă, a încuiat-o în baia de oaspeţi, cu lumina stinsă, dar mica înaripată îşi continua tirul verbal.

— Fată grasă! Fată grasă! Fată grasă! chirăia aceasta bălăngănind din cap în sus şi-n jos ca un căţeluş de jucărie care se pune în spatele maşinii.

— Ia ascultă aici, ticălos mic ce eşti, şuieră Adriana, cu buzele aproape atingând barele de metal ale coliviei. Oi fi eu în multe feluri – rele şi urâte –, dar *nu* grasă. Pricepi ce-ţi spun?

Pasărea înclină capul **într-**o parte de parcă se gândea la întrebarea ei. Adrianei chiar i se păru că şi clătinase din cap în semn că pricepe şi se întoarse mulţumită să se bage din nou în pat. Nici nu ieşi bine pe uşa de la baie că pasărea croncăni – de data asta mai încet:

— Fată grasă.

— Nemernicule! ţipă ea aproape năpusti**ndu-**se asupra coliviei.

Se străduí din răsputeri să n-o arunce cu totul de la etajul douăzeci şi şase. Pasărea se mulţumi să se uite curioasă la ea.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea. Vorbesc cu un papagal.

Adriana fusese întotdeauna de părere că Emmy exagera în legătură cu pasărea asta; abia acum – când începea să se simtă lipsa somnului, iar autorespectul atârna de un fir de aţă – înţelese ce rău e să stai cu pasărea tot timpul.

Cotrobăi prin dulapul cu lenjerii după un prosop mai mare, dar înşfăcă repede un cearşaf Frette, primul lucru care îi căzu în mână. După ce îl aruncă peste colivie şi îi vârî dedesubt marginile cu elastic, Adriana se gândi o clipă îngrijorată că l-ar putea sufoca. Decise că poate suporta această eventuală consecinţă, apoi trase jaluzelele la baie şi stinse lumina. În mod miraculos, pasărea rămase tăcută. Abia după ce se aşeză din nou sub pătură cu o mască de castraveţi pe faţă, respiră uşurată. Slavă Domnului!

Aţipise când sună telefonul, iar ea era atât de obosită încât răspunse.

— Adi? Dormeai? bubui în receptor vocea lui Gilles, neobişnuit de profundă pentru cineva atât de firav.

— Azi ne întâlnim la ora unu. Acum e abia zece. De ce

mă suni?

— Măi, măi, măi, cineva nu e prea matinal r fredonă el, părând foarte încântat.

— Gilles…

— Scuze. Uite ce e, trebuie să anulez prânzul de azi. Ştiu că sunt un prieten îngrozitor, dar am primit o ofertă mai bună.

— O ofertă mai bună? Mai întâi pasărea îmi zice că sunt grasă şi-acum tu îmi spui că ai o ofertă mai bună?

— Pasărea? Ce spui?

— Las-o baltă. Ia luminează-mă ce înseamnă o ofertă mai bună decât nişte salate, Bloody Mary şi o manichiură?

— Oh, ştiu şi eu?… Poate ăă… ia să vedem… doar şansa vieţii. Eşti pregătită să-ţi spun?

— Sunt gata, zise Adriana strădui**ndu-**se cu greu să nu-şi trădeze curiozitatea.

— Au sunat cei de la agenţie să spună că Ricardo a rămas la şedinţa foto din Ibiza şi nu a reuşit să se întoarcă pentru programarea de azi.

— Mmm. Adriana îşi amintea vag că Gilles şi Ricardo erau rivali declaraţi, deşi era tentată să creadă că această concurenţă răutăcioasă pornea mai degrabă de la Gilles, decât de la Ricardo, care, spre amărăciunea lui Gilles, părea foarte încântat să primească aproape toate contractele prestigioase ale agenţiei. Avea multe nume mari de la Hollywood, iar în agenda lui erau trecute anual **–** şi cu un an în avans **–** festivităţile de premiere. Cei doi bărbaţi merseseră împreună la şcoala de coafură şi cosmetică, au lucrat ca asistenţi în toate saloanele de pe Madison Avenue, apoi, deşi **s-**au lansat amândoi exact în acelaşi timp, Ricardo a reuşit cumva să devină un superstar.

— Ai idee pentru ce e programarea de azi?

Gilles părea că nu-şi mai încape în piele de bucurie.

— Ia să vedem, ce-ar putea să fie? O şedinţă foto! spuse ea cu prefăcut entuziasm.

El o ignoră.

— Oh, nu-i cine ştie ce. Sunt sigur că nu vrei să auzi cum e să o coafezi pe Angelina în platoul de filmare pentru *Citadinul*, care se întâmplă să fie considerat cel mai sexy film pe care l-a făcut vreodată. Păcat, mă gândeam să te invit şi pe tine să-i cunoşti pe ceilalţi, dar sunt sigur că n-ai vrea…

— Angelina?

— Chiar ea.

— Cel mai sexy film al ei?

— Se zice că în comparaţie cu filmul ăsta, *Domnul şi doamna Smith* e *Sunetul muzicii*.

Adriana suspină.

— Crezi că o să fie şi Brad acolo?

— Cine ştie? Orice e posibil. Am auzit că **s-**ar putea să-l aducă şi pe Maddox cu ea.

Maddox. Interesant lucru. Oricât nu-i plăceau ei copiii **–** mai ales cei care ţipă şi cărora le curge nasul **–** Adriana se îndrăgostise de tot clanul Brangelina. E adevărat că ţipetele şi mucii nu se aud şi nu se văd în paginile revistei *US Weekly*, dar Adriana era convinsă că aceşti copii erau altfel: cuminţi, la locul lor, poate chiar sofisticaţi. Nu le puteai contesta eleganţa. I-ar plăcea **s-**o vadă şi ea pe micuţa cambodgiană adoptată care i se părea foarte şic. Şi pe Pax, dar de niciunul **–** nici de Zahara, nici de Shiloh **–** n-ar fi atât de încântată cum ar fi de Maddox. Se ridică din pat şi începu să caute înnebunită prin dulapul deschis. Cu ce se îmbracă lumea pe un platou de filmare?

O*

— Vin neapărat! ţip ea renunţând cu totul la atitudinea ei rezervată. Unde şi când?

Gilles se abţinu să nu râdă.

— Ştiam eu că **s-**ar putea să te intereseze, spuse el cu o răceală voită în glas. La intersecţia dintre Prince şi Mercer **într-**o oră. Nu ştiu sigur unde anume vor fi parcate caravanele pentru coafat şi machiaj, dar dă-mi un sms când ajungi acolo şi vin să te iau.

Adriana închise telefonul şi se duse la duş. Nedorind

să arate că **s-**a străduit prea mult, ci dimpotrivă, că **s-**a aranjat doar aşa, pe fugă, nu se spălă pe cap, dar îşi aplică la rădăcina părului puţină pudră de talc pentru copii, cu miros de lămâie, obţinând astfel un efect de plete ondulate **într-**o dezordine sexy. Folosi o cremă hidratantă colorată în locul obişnuitului fond de ten pentru aspect perfect şi se dădu pe pomeţi cu puţin gloss înainte să se dea pe buze. Un strop de pudră sclipitoare în colţul ochilor **–** un truc învăţat de la maică**-**sa de pe vremea când era model **–** şi un singur strat de rimel maron închis îi completă machiajul feţei. Oglinda care mărea ca o lupă, montată pe perete, confirmă că nu se observa nicio urmă de fard, însă rezultatul era un chip proaspăt, strălucitor şi frumos.

Îi luă ceva mai mult timp să se îmbrace. Aruncă la o parte două rochii de vară, o tunică cu curea şi o pereche de pantaloni albi strâmţi, înainte să găsească ce**-**i convenea: nişte blugi Levis strânşi pe picior, care practic îi ridicau şi**-**i puneau în evidenţă fundul, un top subţire alcătuit din două maiouri suprapuse, la care adăugă nişte balerini Chloe, foarte la modă. Pielea ei cu un bronz permanent datorită genelor, dar şi lunilor petrecute pe plajele din Rio, contrasta plăcut cu albul topului din bumbac, iar părul i se revărsa frumos pe umeri. Îşi puse la mână un mănunchi de brăţări din aur de diverse grosimi şi alese o pereche de cercei mici, tot din aur, asortaţi. După trei sferturi de oră de când vorbise cu Gilles la telefon, Adriana trecu în vârful picioarelor pe lângă baia de oaspeţi spre uşa de la intrare, feri**ndu-**se să trezească pasărea care dormea.

— Arguahhhhhhhh!

Auzi bătăi de aripi şi încă un cârâit **–** indescifrabil în conţinut, dar care suna ciudat de jalnic **–** urmat de un fâlfâit de aripi şi mai frenetic.

Iisuse, se gândi ea deschizând uşa de la baie. *Pare că-şi dă duhul acolo*.

— Nu se poate să mori chiar acum, se adresă ea coliviei acoperite de cearşaf. Cel puţin ai bunul simţ să

aştepţi până am să-l cunosc pe Maddox. Sau, mai bine, aşteaptă până se întoarce Emmy. Habar n-am ce să fac cu o pasăre moartă.

Linişte. Apoi un ţipăt absolut sfâşietor. Nu o mai auzise făcând aşa până atunci, iar misterul o făcu să tremure de teamă.

Adriana făcu un salt înainte şi smulse cearşaful de pe colivie, disperată să liniştească pasărea suferindă.

— Ce e, Otis? îl alintă ea printre zăbrele. Eşti bolnav?

Abia când Otis înclină capul în felul acela sugestiv – şi arătând perfect sănătos – Adriana îşi dădu seama că fusese păcălită. Ieşise deja din baie şi se afla în hol pe la jumătatea drumului, când Otis strigă din răsputeri „Graso!” de trei ori la rând, opri**ndu-**se numai să cârâie între ţipete.

— N-ai decât să crăpi, şobolan înaripat. Sper să fie o moarte lentă şi chinuitoare. O să ţopăi pe mormântul tău de păsăroi nenorocit.

Toată povestea asta o înfuria peste măsură! Doar pentru că Emmy se simţea prea vinovată ca să vândă sau să omoare blestemata aia de pasăre nu înseamnă că alţii trebuiau să îndure abuzurile ei. Dar ce poţi să spui când cea mai bună prietenă a ta îţi telefonează cu o seară înainte să plece în călătorie, panicată din cauză că veterinarul nu mai primeşte păsări la adăpostul său? Orice persoană cât de cât raţională ar spune exact ce-a spus şi Adriana – şi anume că, atâta vreme cât nu putea să se îmbrace cu pasărea, **s-**o mănânce sau să o poarte drept accesoriu, nu o interesa –, dar când a văzut disperarea lui Emmy, **s-**a înduplecat. Emmy **s-**a jurat că nu e cine ştie ce să ai grijă de Otis şi, cu excepţia câtorva izbucniri de proastă dispoziţie, Adriana probabil nici n-o să simtă că e acolo. Da, da, vezi să nu. De aceea stătea ea în lift şi se întreba dacă nu cumva coapsele ei arată mai groase decât de obicei. Şi tot de aceea avea să se chinuie să meargă pe jos vreo doi kilometri în loc să ia un taxi deoarece era clar că avea nevoie de mişcare. Păsăroi nenorocit.

Când ajunse acolo, pulsul îi crescuse de atâta mers pe jos şi de emoţii şi se simţea puţin lipicioasă din cauza transpiraţiei, dar pielea umedă căpătase un luciu care o făcea pe Adriana să fie şi mai frumoasă. Nu puţini tipi care treceau pe acolo se întrebară dacă nu cumva ea tocmai se dăduse jos din pat după ce făcuse sex toată dimineaţa; alţii se întrebară şi cum ar fi dacă i **s-**ar alătura.

Gilles îşi făcu imediat apariţia după ce ea îi trimise un sms. Observă un grup de agenţi de pază care stăteau în faţa unei caravane şi se uitau la ei, aşa că o apucă pe Adriana de şolduri, îşi împinse pelvisul peste al ei şi o sărută îndelung pe gură.

— La naiba, fată, eşti superbă, spuse el. Aproape că**-**mi doresc să nu fiu pe invers, x.

— Da, *querido*, şi eu la fel. M**-**aş mărita cu tine **într-**o clipă. De fapt, dacă **într-**un an de zile nu**-**mi găsesc un soţ, vrei să te însori cu mine?

— Tentant, trebuie să recunosc. Să**-**mi petrec tot restul vieţii cu o singură persoană şi pe deasupra să fie şi femeie? Mai bine castrează**-**mă de pe**-**acum.

— Stai, cred că ştiu cum am putea face. Am avea o relaţie deschisă, fireşte **–** dar la petreceri şi chestii de familie am merge împreună. Şi în acelaşi timp am avea fiecare viaţa lui. Am fi ca Will şi Grace[1]. Cred că ar fi fantastic.

— Da, Adi dragă, dar pot să întreb ce câştig eu la afacerea asta? Uiţi că fac toate chestiile astea şi fără să fiu însurat…

— Ce câştigi? Hmm. Adriana îşi apăsă arătătorul pe buze **prefăcându-**se că se gândeşte. Ia să vedem. Oh, ştiu şi eu… poate acces nerestricţionat la fondul meu de întreţinere nelimitat? Ar merge aşa?

Gilles se lăsă **într-**un genunchi şi îi duse mâna la buze.

— Adriana de Souza, vrei să te măriţi cu mine?

---

1 Personaje dintr-un sitcom american de succes: Will, un avocat homosexual, şi Grace, cea mai bună prietenă a lui (n. tr.).

Ea râse şi trase de el să-l ridice în picioare.

— Aşteaptă un an, *querido*. Am la dispoziţie un an să-mi găsesc un soţ ca lumea – şi, când gpun ca lumea, mă refer la unul care vrea să facă sex cu mine – şi, dacă nu, tu şi cu mine ne căsătorim. E bine aşa?

— Sunt tare de pe-acum, jur că sunt. Doar mai spune o dată: *fond de întreţinere*.

Porniră în direcţia Prince Street şi, pe la jumătatea drumului, îi spuse că astăzi n-o va vedea pe Angelina.

— Spune-mi că glumeşti. M-am trezit, am făcut duş şi m-am îmbrăcat la ora zece a.m., fir-ar să fie. Măcar Maddox e aici cu vreo bonă?

— Scuze, scumpo. Dar sunt programat să-l fac pe Paul Rudd în douăzeci de minute şi eşti bine-venită să stai şi tu.

Adriana suspină.

— Sper că e drăguţ.

— Şi, dacă eşti fată cuminte, poate te las să stai şi la filmările de diseară…

— Mersi, dar nu, mulţumesc. Ies în oraş cu tipul ăla de la finanţe.

— Oh, finanţistul *ăla*. M-am prins. Ei bine, se pare că o să fie supermişto fiindcă diseară filmează o scenă cu Tyra… o scenă în care apare îmbrăcată în lenjerie intimă… şi se aude că va veni şi Naomi…

— Mai taci din gură.

— Nu glumesc.

— Când?

— La şapte, la Sky Studios. Probabil că după aceea o să mergem să bem ceva.

Adriana răsuflă încet şi se uită la Gilles.

— Rămân.

— **S-**a făcut.

Gilles deschise uşa unei caravane Haddad şi aşteptă ca Adriana să urce. O puştoaică pe care ea n-o recunoscu stătea cuminte pe unul din cele patru scaune, cu spatele la oglinda luminată, în timp ce o stilistă se lupta cu o perie

rotundă să-i aranjeze părul des şi ondulat. Celelalte scaune păreau că fuseseră ocupate până de curând, căci erau aruncate pe ele perii Mason Pearson, uscătoare de păr ionic T3 şi tot felul de produse Kerastase care se vând în America de Nord.

— Gilles, au devansat programul cu o jumătate de oră fiindcă Tobias trebuie să plece mai devreme, strigă stilista ca să acopere zgomotul uscătorului de păr. Eu mă descurc singură aici, aşa că du-te tu acolo pentru retuşuri.

— Am plecat, fredonă Gilles.

Ridică pe umăr un sac uriaş din piele îndesat cu tot felul de lucruri şi îi făcu semn Adrianei spre uşă.

— Mergem pe platou.

Scena începuse deja când ajunseră la apartamentul de tip loft[2] unde se făceau filmările, iar permisele lor de liberă trecere fuseseră examinate de cel puţin trei agenţi de pază.

— În locul ăsta se intră mai grbu decât acasă la Tom Cruise, şopti Adriana când **într-**un târziu reuşiră să intre.

Gilles zâmbi, dar rămase atent, ocolind cu grijă păienjenişul de cabluri şi prelungitoare.

— Chiar înainte să vii tu i-am auzit spunând unui curier că n-are voie să distribuie corespondenţa până nu termină ce au de făcut pe ziua de azi.

Imensul loft era amplasat în SoHo, avea plafonul de 4, 80 m înălţime, pereţi din cărămidă şi tot felul de sculpturi moderne impresionante. Echipa instalase un uriaş pat matrimonial cu cadru metalic – din acelea care parcă au deasupra o imensă cutie goală – în camera de zi, în faţa şemineului. Cu aşternuturile foarte şic, maro cu verde lămâie, şi noptierele scunde, arăta ca o fotografie din catalogul West Elm. Dar mult mai interesantă era actriţa aproape dezbrăcată, întinsă pe el.

— Linişte în platou! bubui o voce profundă de bărbat,

2 Apartament de lux amplasat direct sub acoperiş, obţinut prin conversia unor spaţii întinse, deschise, dintr-un depozit sau alt spaţiu cu destinaţie comercială (n. tr).

de undeva, de deasupra.

Gilles ridică mâna şi o apucă pe Adriana de încheietură. Amândoi îngheţară pe loc.

— Motor! se auzi o altă voce de bărbat.

Urmă un cor de replici în toată încăperea.

— Motor!

— Motor!

— Merge!

— Şi… acţiune! jr

Adriana se întoarse şi văzu că ultimele cuvinte veneau de la un bărbat care stătea mai **într-**o parte. Avea la urechi o pereche de căşti uriaşe, stătea pe un scaun şi privea în faţă cu atenţie, urmărind ecranul din centru cu maximă concentrare. Lângă el, o tânără lua conştiincioasă notiţe pe un clipboard. Adriana îşi zise că el e regizorul, Dumnezeu însuşi, şi se bucură văzând că bănuielile ei se confirmă când se dădu puţin la stânga şi observă ce scrie pe scaunul bărbatului. Numele TOBIAS BARON era cusut cu majuscule pe materialul negru. Nu se aşteptase ca un regizor să fie atât de tânăr: cv**-**ul lui arăta probabil ca al unuia de cincizeci**-**şaizeci de ani, dar bărbatul acesta nu părea să aibă mai mult de patruzeci.

Gilles şi Adriana au urmărit o secvenţă de douăzeci de secunde în care actriţa, care purta o cămăşuţă deschisă la nasturi şi nişte chiloţei albi din bumbac ce reuşeau să arate de o mie de ori mai sexy decât o pereche de tanga, stătea pe pat şi citea o carte. Nu făcea decât să**-**şi mângâie stomacul din când în când şi să răsfoiască paginile, iar Adriana îşi dădu seama că fata era dublura Angelinei.

— Tăiaţi! strigă Tobias.

Cât ai clipi Gilles se duse glonţ la actriţă şi începu să**-**i răsfire părul cu degetele. Nu părea să observe că ea stătea sprijinită în coate cu capul dat pe spate de parcă ar fi fost în extaz.

Câteva minute mai târziu, în exact acelaşi decor ca şi înainte, a urmat o nouă rundă de strigăte „motor” şi „acţiune!” Numai că, de data asta, tocmai când actorul se

lăsa peste ţipă să o sărute, a început să sune un telefon. Celularul Adrianei. Patruzeci de capete **s-**au întors în direcţia ei în timp ce ea, fără să se sinchisească, a început să cotrobăie prin geantă, a scos telefonul şi l-a închis **–** dar numai *după* ce **s-**a uitat să vadă cine sună.

— Tăiaţi! ţipă Tobias. Ce-i asta, oameni buni? Ora amatorilor? Aruncaţi naibii telefoanele mobile. Acum **s-**o luăm de la intrarea lui Fernando. Reluăm imediat şi… acţiune!

De data asta actorii au încheiat scena spre mulţumirea regizorului şi Tobias a cerut supărat o pauză. Gilles o strânse pe Adriana de mână atât de tare încât unghiile îi intrară în palmă.

Ea ştia că mai are un pic şi-l apucă furiile **–** el ţipa întotdeauna dar înainte **s-**o scoată afară **s-**o muştruluiască, îi interceptă Tobias. Avea căştile lăsate după gât; **s-**a încruntat şi a clătinat furios din cap în timp ce restul echipei **s-**a îndepărtat cât să nu aibă contact direct, dar rămânând destul de aproape ca să audă ce se petrece.

— Tu cine eşti? întrebă Tobias uitâ**ndu-**se ţintă la Adriana.

Gilles începu să bâiguie:

— Îmi pare rău, domnule Baron, vă asigur că un astfel de incident nu se va mai…

Tobias îl întrerupse pe Gilles cu un gest exasperat, dar nu-şi luă ochii de la Adriana.

— *Tu* cine eşti?

El se uita la Adriana şi Adriana se uita la el, amândoi încleştaţi **într-**un război al privirilor timp de aproape treizeci de secunde, fără ca niciunul să scoată o vorbă. Adriana îi admiră fermitatea; majoritatea bărbaţilor se fâstâceau când ea rămânea tăcută şi sfidătoare. îi plăcea şi faptul că el era solid. Era peste înălţimea medie pentru un bărbat, avea probabil aproape 1, 80 m, dar tricoul strâns îi punea în evidenţă torsul care îl făcea să pară şi mai solid. După câte îşi dădea ea seama, şi bronzul, şi părul negru şi des erau de la natură. Era destul de aproape de el cât să-i

simtă mirosul plăcut: un amestec de balsam de rufe şi un parfum masculin, subtil.

Străduindu-se să nu pară că îşi cere scuze, ea îl privi direct în ochi şi zise:

— Mă cheamă Adriana de Souza.

— *4*$, atunci *asta* explică totul.

— Poftim?

Apoi îi trecu prin minte că poate acest om o cunoştea cumva pe maică-sa şi, prin urmare, nu îl surprindea atitudinea ei de divă. N-ar fi prima dată când cineva din industria divertismentului ar face legătura între numele faimos al Adrianei şi frumuseţea ei.

— Aşa se explică de ce o tânără ca tine are cântecul lui João Gilberto ca sonerie pe telefon. Din Rio?

— Din São Paulo, gânguri Adriana. Nu-mi pari a fi brazilian.

— Nu? Din cauza numelui sau a nasului? zise el zâmbind în sfârşit. Nu e nevoie să fii brazilian ca să recunoşti *bossa-nova* când o auzi.

— Scuze, cred că nu ţi-am reţinut numele. Tu eşti? întrebă Adriana cu ochii mari.

Ştia de ani buni de experienţă că, dacă îi tratezi pe cei aroganţi ca pe nişte nimeni, sunt ai tăi pe vecie.

Lui îi cam pierise zâmbetul de pe buze, dar apoi a început să surâdă cu un aer care părea să spună *la te uită*, *un adversar*, *îmi place*. Şi, chiar dacă el nu i-a cerut Adrianei numărul de telefon atunci şi acolo, ea era absolut sigură că o să mai audă de Tobias Baron.

— De ce eşti atât de tăcută? a întrebat Russell în timp ce înaintau cu greu în traficul de pe Merritt, aglomerat ca o parcare, situaţie înrăutăţită încă şi mai mult de refuzul lui ferm de a evita tripleta ororilor de trafic: nu numai că plecaseră din oraş la o oră de vârf, dar la o oră de vârf vinerea – în weekend, vara.

Leigh oftă. Mai erau doar trei zile până la mult râvnita ei zi de luni Fără Contacte Umane.

— Mi-e groază, ca de obicei.

— „Nu se poate să fie atât de răi, scumpo. Trebuie să-ţi spun că nu înţeleg deloc de ce te afectează atât de mult.

— Probabil că dacă îi vezi doar de trei ori în viaţa ta, ştiu cum să facă impresie bună la început. Nu vezi cât sunt de dominatori şi de inflexibili decât după ce ajungi să-i cunoşti mai bine şi să ai încredere în ei. După aia… ai grijă!

Deranjată că el le lua apărarea părinţilor ei, căută nişte muzică pe iPod şi dădu volumul mai tare să asculte tot drumul. Din căşti bubuia melodia lui John Meyer „Waiting on the World to Change”.

Erau în noul Range Rover al lui Russell, pe care ea îl detesta. Când o întrebase cu câteva luni în urmă ce maşini îi plac, ea se mulţumise să ridice din umeri.

— Când locuieşti în New York, frumuseţea e că nu ai nevoie de maşină. De ce să te deranjezi?

— Deoarece, draga mea, vreau să petrec weekenduri romantice cu tine. Libertatea pe care ţi-o oferă ar fi minunată pentru amândoi, în plus, postul de televiziune mă va plăti **s-**o ţin **într-**un garaj în oraş. Deci, ai vreo preferinţă?

— Nu prea.

— Haide, Leigh, zău aşa. O **s-**o folosim foarte mult împreună. Chiar nu ai nicio preferinţă?

— Nu ştiu… cele albastre, cred.

Ştia că e imposibilă, dar pe bune, ce-i păsa ei? Oricum Russell avea să vorbească întruna despre maşini indiferent ce-i plăcea ei, aşa că nici nu voia să se implice.

— „Cele albastre”? Eşti o răutate.

Uşurată că el bătuse în retragere **–** lucru care se întâmpla mult prea rar **–** o lăsă mai moale.

— Henry are un Prins albastru şi e mulţumit **–** spune că e uimitor cât de puţin consumă. Am mai auzit că şi Escape hibrid este bun **–** un SUV care nu arată ca un tanc.

— Un *hibrid*?

— Ştiu şi eu? Nu neapărat. Îmi place şi Nissanul

acela cu forme curbate… Cum se cheamă? Mural?

— Murano. Vorbeşti serios?

— De fapt, ţi-am spus deja că nu prea mă interesează, dar m-ai obligat să vorbesc. Ia ce-ţi place.

A urmat un lung monolog în care Russell proslăvea numeroasele virtuţi ale unui Range Rover. A vorbit despre interior, exterior, cai-putere, exclusivitate, eleganţă şi calităţi practice pe vreme rea (de notat că nu a amintit nimic despre cât consumă pe kilometru sau cât de greu e de găsit un service adecvat, dar Leigh **s-**a abţinut să comenteze acest lucru). El se transformase instinctiv în vedeta TV în transmisiune directă şi vorbea întruna: vocea baritonală însufleţită, dar controlată, privirea fixă, ţinuta perfectă. Exact ceea ce îl făcea atât de carismatic şi fermecător *on-air*, dar atât de enervant când erau doar ei. Se întrebă ce-ar zice toate fetele alea care îi scriau şi îi trimiteau fotografii seducătoare pe web site dacă l-ar vedea pe acest Russell: tot frumos, e-adevărat, dar îngâmfat şi plictisitor peste măsură.

Tocmai terminase de povestit despre angajamentul unui jucător de baseball când au intrat pe aleea din faţa casei. Părinţii ei n-au avut încotro şi **s-**au stabilit în Greenwich în anii ’80 când a murit bunica lui Leigh, lăsând casa părintească unicului ei fiu. Pe atunci tatăl lui Leigh era doar junior editor, iar mama ei abia terminase facultatea de drept, aşa că şansa de a trăi fără chirie şi fără ipotecă **–** chiar dacă asta însemna, din păcate, să stea departe de insulă **–** era prea bună pentru a o rata. Leigh a locuit în frumoasa casă părintească de când era la grădiniţă, juca leapşa în pădurea din apropiere, dădea petreceri de ziua de naştere la piscină şi şi-a pierdut virginitatea în subsolul rece ca o peşteră cu un băiat pe care îşi aminteşte cum îl chema, dar nu şi cum arăta; şi totuşi de mult nu se mai simţise acasă în casa aceasta cu cinci dormitoare.

Leigh introduse codul de securitate (1 – 2 – 3 – 4, normal) pe tastatura panoului de comandă de la garaj şi îi

făcu semn lui Russell **s-**o urmeze. O parte din ea era dezamăgită că mama ei nu ieşise grăbită afară să o ia de mână, să-i admire inelul de logodnă şi să-şi şteargă lacrimile în timp ce-şi săruta unica fiică şi viitorul ginere, dar se cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că ar enerva-o şi ar deranja-o dacă maică-sa **s-**ar comporta aşa. Doamna Eisner nu era tocmai genul sentimental şi lacrimogen, dar chiar prin asta mama şi fiica se asemănau.

— Mamă! Tată! Am sosit!

Îl conduse pe Russell prin holul de la intrare care de mult nu mai servea ca vestibul, căci fusese transformat **într-**un foaier elegant, şi intră în bucătărie.

— Unde sunteţi?

— Venim acum! o auzi pe maică-sa strigând din camera de zi.

O clipă mai târziu îşi făcu apariţia în faţa lor, îmbrăcată lejer, dar elegant, **într-**una din multele ei cămăşi colorate Polo, bermude kaki şi mocasini Tod’s.

— Leigh! Russell. Felicitări. Oh, mă bucur atât de mult pentru amândoi.

O îmbrăţişă pe fiica ei şi se întinse să-l sărute pe Russell pe obraz.

— Haideţi, să ne aşezăm, să văd şi eu mai bine strălucirea aceasta. Nu pot să cred că a trebuit să aştept douăsprezece zile ca să-l văd!

Comentariul pasiv-agresiv numărul unu, îşi zise Leigh. *Am început deja*.

— Îmi pare atât de rău că nu am aşteptat să vă întoarceţi dumneavoastră şi domnul Eisner, dar mi-am dorit foarte mult să o cer de soţie cu ocazia aniversării unui an de când ne cunoaştem, se grăbi Russell să explice.

Părinţii ei se întorseseră târziu, cu o seară înainte, din pelerinajul de trei săptămâni pe care îl făceau prin Europa în fiecare an în luna iunie şi insistaseră ca fericitul cuplu să vină la o cină pentru a sărbători împreună.

— Te rog, spuse mama ei făcând un gest cu mâna în aer. Înţelegem. Şi-apoi nimeni nu mai are nevoie de părinţi

pentru astfel de lucruri, nu-i aşa?”

Numărul oi. Şi în timp record.

Russell tuşi să-şi dreagă glasul şi păru atât de stânjenit încât îi stârni lui Leigh un sentiment de compasiune. Decise să-l salveze.

— Mamă, ce-ai zice de un pahar de vin? E la frigider?

Doamna Eisner arătă spre barul de mahon din colţ.

— Ar trebui să fie câteva sticle de Chardonnay în răcitor. Tatălui tău îi place, dar mie mi se pare un pic cam sec. Dacă preferaţi roşu, va trebui să aduceţi din pivniţă.

— Cred că mai bine bem roşu, zise Leigh, mai mult pentru Russell. Ştia că nu-i place vinul alb – mai ales Chardonnay –, dar el n-ar îndrăzni niciodată să-şi exprime o astfel de preferinţă în faţa părinţilor ei.

— Vă las un minut să mai vorbiţi amândouă, spuse Russell cu zâmbetul unuia care a câştigat un premiu (mai exact un premiu Emmy obţinut anul trecut pentru cel mai fascinant show săptămânal). Eu mă duc să aduc vinul.

Doamna Eisner o apucă pe Leigh de mâna stângă şi o trase direct sub veioza de pe masă.

— Măi, măi, chiar că şi-a făcut temele, nu? Şi tu, desigur. Russell o să fie un soţ minunat. Probabil că eşti foarte mulţumită.

Leigh se opri o clipă neştiind ce vrea să spună, însemna că Leigh se pregătise toată viaţa ei pentru acest moment, că inelul acesta reprezenta un succes care nu se compara cu faptul că ea era absolventă de Corneli sau că avea să devină un strălucit editor la Brook Harris. îl iubea pe Russell – da, jehiar îl iubea –, dar o enerva că propria ei mamă îl considera cea mai mare realizare a ei de până atunci.

— Mă bucur atât de mult, zise Leigh forţâ**ndu-**se să zâmbească.

Mama ei oftă.

— Cred şi eu! E atât de bine să te văd odată fericită. Ai muncit din greu atâta timp… Să nu mai spun că nici nu e prea devreme.

— Mamă, tu îţi dai seama că tocmai ai…

Dar înainte să spună *ai dat de înţeles că*, *unu*, *sunt* întotdeauna *negativistă*, *şi doi*, *sunt la o vârstă atât de înaintată că ţi-ai făcut griji că* **s-***ar putea să nu-mi găsesc niciodată un soţ*, Russell intră în cameră urmat de domnul Eisner.

— Leigh, spuse tatăl ei pe o voce egală şi atât de liniştită, încât părea aproape o şoaptă. Leigh, Leigh, Leigh. Avea acum părul complet încărunţit, deşi, asemenea multor bărbaţi, asta nu îl făcea să arate bătrân, ci mai distins. La fel şi ridurile adânci de pe frunte, din jurul gurii şi al ochilor **–** îţi dădeau impresia de înţelepciune şi experienţă de viaţă, nicidecum că ar fi o problemă ce trebuie rezolvată la chirurgul estetician cu prima ocazie. Până şi puloverul de pe el **–** o jachetă bleumarin veche de treizeci de ani, cu petice din piele la coate şi nasturi din lemn **–** părea cumva mai inteligent decât puloverele pe care le poartă majoritatea bărbaţilor în ziua de azi.

Stătea în prag, lângă pian, şi se uita la ea **într-**un fel care întotdeauna îi dădea impresia că e analizată, de parcă se gândea dacă îi place sau nu noua ei tunsoare sau dacă e de acord cu ce era îmbrăcată. Când Leigh a crescut, mama ei a fost cea care stabilea regulile imediate pentru fiica lor **–** dacă avea voie să folosească creion dermatograf, care era ţinuta potrivită pentru a merge la dans, la ce oră să vină acasă după o petrecere cu colegii de şcoală **–**, dar numai tatăl ei a fost cel care o făcea să se simtă inteligentă sau proastă, superbă sau îngrozitor de urâtă, încântată sau distrusă, cu o simplă privire sau un singur comentariu. Bineînţeles că, deşi astfel de comentarii păreau întâmplătoare, nu erau niciodată aşa. Fiecare cuvânt pe care îl rostea era gândit, cântărit şi ales cu bună ştiinţă şi vai de cea care nu reuşea să-şi aleagă cuvintele cu atâta precizie. Cu toate că Leigh nu-şi aducea aminte ca tatăl ei să fi ridicat vocea măcar o singură dată, îşi amintea că de nenumărate ori el îi disecase argumentele şi opiniile cu o asprime calmă care o intimida şi-n ziua de azi.

— E editor, o liniştea mama ei când Leigh se supăra ca un copil. Cuvintele sunt viaţa lui. E foarte atent la cuvinte. Le iubeşte, iubeşte limbajul. Dragă, nu i-o lua în nume de rău. Şi Leigh clătina din cap şi spunea că înţelege şi se străduia şi mai mult să fie atentă ce spune, încercând să nu i-o ia în nume de rău.

— Bună, tată, spuse ea aproape cu timiditate.

Văzuse că şi Emmy şi Adriana le spuneau taţilor lor „tati”, dar părea imposibil de imaginat să i se adreseze tatălui ei cu aşa o dulcegărie. Chiar dacă se pensionase în urmă cu şase ani, Charles Eisner avea să fie un redactor-şef impunător până în ziua în care avea să moară. Timp de doisprezece ani condusese cu mână fermă Editura Paramour – care nu era „un rahat cu perje”, după cum se exprimase el, ca editurile din ziua de azi – şi acasă reuşise să rămână la fel de distant şi detaşat. Grilele de toamnă, proiectele, asistenţii de redactori, presiunile din partea corporaţiei, chiar şi autorii deveneau perfect previzibili după primii câţiva ani, motiv pentru care Leigh a fost întotdeauna convinsă că îl enerva tocmai faptul că numai copiii nu erau aşa. Până în ziua de azi, Leigh încercase să rămână pe cât posibil fermă şi imparţială în preajma tatălui ei, având mare grijă să nu scoată vreo vorbă despre ceea ce credea ea.

— L-am felicitat deja pe viitorul meu ginere, spuse el intrând în cameră şi apropii**ndu-**se de Leigh. Vino, dragă. Fă-mi această plăcere.

După o scurtă îmbrăţişare şi o sărutare pe frunte, nici prea entuziasmată, nici prea afectuoasă, domnul Eisner îi conduse pe toţi în camera în care urmau să ia masa şi începu să dea directive pe un ton liniştit.

— Russell, ai vrea te rog să pui tu vinul în carafă? Ia de la bar paharele fără picior, dacă eşti drăguţ. Carol, e nevoie de sos vinaigrette pentru salată. Restul e pregătit, dar n-am vrut să se înmoaie cât am mai stat noi. Leigh, dragă, poţi să te aşezi şi să te relaxezi. La urma urmei, seara asta este seara ta specială.

Ea îşi zise că trebuie să fii paranoic şi nevrotic să interpretezi aşa ceva altfel decât ca pe un compliment, dar tot nu se putu abţine să nu-l perceapă ca pe un atac.

— Bine, spuse ea. Mă voi relaxa special.

Au discutat despre călătoria părinţilor ei cât timp au mâncat salata de rucola cu brânză de capră şi au povestit despre logodna lor când au ajuns la fileul cu asparagus şi cartofi cu rozmarin. Russell i-a întreţinut pe toţi povestind cum a cumpărat inelul şi cum a plănuit **s-**o ceară în căsătorie, iar părinţii lui Leigh au zâmbit şi au râs mai mult decât obişnuia oricare din ei şi totul a fost foarte civilizat, aproape chiar plăcut, până când telefonul lui Leigh a început să sune în timpul desertului.

Leigh îşi trase geanta de sub masă şi scoase telefonul.

— Leigh! o mustră maică-sa. Suntem la *masă*.

— Da, mamă, ştiu, dar e Henry. Scuzaţi-mă o clipă.

Îşi luă telefonul şi se îndreptă spre camera de zi, dar, dâ**ndu-**şi seama că puteau **s-**o audă, se strecură afară pe verandă şi-l auzi pe tatăl ei spunând „Pe vremea când lucram eu, niciun editor-şef nu şi-ar fi permis să telefoneze unui editor la ora nouă vineri seara, decât dacă se întâmpla ceva foarte, foarte grav”, chiar înainte să închidă uşa în urma ei.

— Alo, răspunse ea, convinsă că tatăl ei avea dreptate şi că Henry suna ca **s-**o concedieze. Trecuseră zece zile de la dezastrul cu Jesse Chapman şi, cu toate că Leigh se scuzase de nenumărate ori, Henry tot părea distant şi preocupat.

— Leigh? Henry. Scuze că te sun aşa târziu, dar nu suporta amânare până mâine.

Acu-i acu, se gândi ea pregăti**ndu-**se pentru vestea pe care avea să i-o dea. Era şi-aşa destul de rău că urma să fie concediată de la editura unde era pe cale să devină cel mai tânăr senior editor din câţi au existat vreodată, dar să intre după aceea şi să-i spună chestia asta tatălui ei avea să fie insuportabil.

— Nu-i nicio problemă. Sunt la părinţii mei şi tocmai am terminat masa, aşa că nu mă deranjezi. **S-**a întâmplat ceva?

Henry oftă. Rahat. **S-**ar putea să fie mai rău decât crezuse.

— Eşti cu Charles? E perfect. O să-i placă la nebunie.

Leigh inspiră adânc şi se forţă să vorbească.

— Da?

Păru mai degrabă un ţipăt decât un cuvânt.

— Te-ai aşezat? N-o să-ţi vină să crezi. Dumnezeu mi-e martor că nici mie nu-mi vine să cred.

— Henry, spuse ea calm. Te rog.

— Tocmai am vorbit cu Jesse Chapman…

Oh, slavă Domnului, se gândi Leigh, descleştâ**ndu-**şi în sfârşit mâinile. *Mă sună doar să-mi spună că Jesse şi-a ales un editor*. Ştia că ar trebui să-i pese dacă el alesese sau nu editura Brook Harris, dar se simţea mult prea uşurată.

— Şi a zis că i-ar plăcea să publice următoarea carte la noi.

— Henry, e minunat! Mă bucur foarte mult. Şi să ştii că am să-mi cer din nou scuze personal când…

El o întrerupse.

— N-am terminat, Leigh. A spus că vrea să publice la noi, dar cu o condiţie: vrea să-i redactezi *tu* cartea.

Leigh se pregătea să spună „Glumeşti*, dar Henry continuă:

— Şi nu glumesc.

Leigh încercă să înghită, dar parcă nu mai avea gură. Emoţia, uşurarea şi spaima, toate la un loc, erau prea mult de suportat.

— Henry, te rog.

— Mă rogi ce? Tu auzi ce spun? M-ai auzit? Autorul declarat numărul unu de *New York Times*, câştigătorul premiului Pulitzer, care a vândut cinci milioane de exemplare în toată lumea şi care, până în clipa asta, a dispărut cu totul, ne-a rugat – nu, pardon, *a cerut* – ca tu,

Leigh Eisner, să-l editezi.

— Nu se poate.

— Leigh, revino-ţi. Nu ştiu cum altfel să-ţi spun. Te vrea pe tine şi numai pe tine. A spus că odată ce-a dat lovitura, nimeni n-o să mai fie sincer cu el. Toţi îl menajează, sunt indulgenţi cu el şi-i spun că e strălucit, dar nimeni – nici redactorul, nici editorul, nici impresarul lui – n-ar fi sinceri cu el. Şi se pare că i-a plăcut că nu ţi-a fost teamă să fii sinceră cu el. Dacă nu mă înşel a spus chiar aşa „Fata aia are toleranţă zero şi eu la fel. Vreau să lucrez cu ea”.

— „Toleranţă zero”? Henry, din toată fişa postului meu rezultă că trebuie să le spun autorilor numai ceea ce vor să audă. La naiba, toată viaţa mea am procedat aşa. Uneori îmi mai scapă şi mie, dar…

— Îţi scapă?

— Mă rog, ca să fiu blândă. Se ştie că vorbesc fără să gândesc câteodată. Dar nu cred că sunt capabilă de onestitate la cerere. Pur şi simplu îmi vine când mă aştept mai puţin.

— Eu ştiu foarte bine lucrul ăsta, dar prietenul nostru Jesse nu ştie. Şi nici n-o să afle.

Făcu o pauză.

— Leigh, trebuie să-ţi spun că şi eu am fost la fel de şocat ca şi tine, poate chiar mai mult, dar ascultă-mă cu atenţie. Ai tot ce trebuie. N-aş fi fost de acord cu aşa ceva dacă nu eram absolut sigur că poţi să faci faţă. Şi nu numai să faci faţăsă faci treabă bună. Bineînţeles că nu trebuie să-ţi spun eu cât de important va fi pentru cariera ta. Stai în weekendul ăsta, gândeşte-te bine şi vino la mine la birou când te întorci luni, bine? Sunt alături de ţine de data asta, Leigh. O să vezi că o să fie bine.

Ai ei tocmai discutau despre organizarea unei petreceri de logodnă când a revenit la masă şi le-a spus tuturor că va edita noua carte a lui Jesse Chapman.

— Oh, scoate o nouă carte? întrebă maică-sa în timp ce-şi mai turna nişte cafea. Ce frumos! A trecut ceva timp,

nu-i aşa?

Russell era ceva mai în temă, dar nu foarte mult. El o sprijinise întotdeauna, desigur, şi întotdeauna părea mândru să le spună prietenilor şi colegilor lui despre munca ei, şi ştia că Leigh aproape sigur îl ofensase pe Jesse Chapman în ziua aceea în biroul lui Henry, însă scriitori ca Jesse Chapman nu erau în topul preferinţelor lui.

Oricum nu conta. Singura persoană care a înţeles importanţa situaţiei o auzise foarte bine: tatăl ei arăta de parcă cineva îi folosise stomacul pe post de sac de box.

— Jesse Chapman? Acel Jesse Chapman?

Leigh se mulţumi să clatine din cap de teamă că, dacă deschidea gura, nu **s-**ar mai fi stăpânit de bucurie.

El îşi reveni repede şi ridică paharul de vin să ciocnească, dar Leigh citi îndoială şi neîncredere în ochii lui. Ştia că el credea că trebuie să fie vreo greşeală că fiica lui, atât de lipsită de experienţă în comparaţie cu ilustra lui carieră, va edita un autor mai mare decât oricare din cei cu care lucrase el. Leigh simţi aproape compasiune **–** aproape **–** când văzu că pentru prima dată, tatăl ei, meşter în vorbe, marele guru, judecătorul şi juriul extraordinar, rămăsese fără grai.

OdotQ C, 6 i**-**Qi pUS, SUKT notUJtodi în timp ce restul Americii petrecea un weekend de sărbătoare privind focurile de artificii şi făcând grătare lângă piscină, Emmy ateriza împreună cu prietenele ei pe aeroportul din Curaçao şi încerca să înţeleagă cum de vacanţa lor o luase atât de anapoda. Nici nu şi**-**a dat seama când i**-**au fost furaţi ochelarii de pe cap. Hoţii **–** doi puştani cu faţa plină de coşuri şi cu părul lung, **într-**o camionetă rablagită **–** se opriră la câteva sute de metri mai încolo, scoaseră capul pe geam şi**-**i arătară fluturâ**ndu-**i în aer în timp ce strigau veseli **într-**o limbă pe care ea n**-**o recunoştea

— De ce strigă puştii ăia la noi? întrebş Adriana nedumerită. Vor să ne vândă ochelarii ăia de soare?

I se păru un efort copleşitor să răspundă. Emmy simţi

cum i se încleştează gura şi nu poate să scoată niciun sunet. Părea un lucru simplu să explice că, de fapt, ochelarii aceia erau ochelarii *ei*, dar în ciuda eforturilor depuse, nu reuşi să scoată niciun sunet.

Se pare că nici Leigh nu îşi dădea seama ce se petrecuse.

— Slpune-le că nu ai nevoie de ochelari, că tocmai ţi-ai cumpărat o pereche, bolborosi ea.

— Ba *am* nevoie de o pereche, murmură Emmy.

Cu o expresie indiferentă, făcu cu mâna în direcţia băieţilor care tocmai accelerau şi se îndreptau cu camioneta spre ieşirea aeroportului.

— Ajutaţi-ne.

Parcă era Rose din filmul Titanic, îngheţată şi aproape inconştientă pe scândura ei, plutind în derivă în Atlantic, deşi, din fericire, ele nu erau nici îngheţate şi nici naufragiate.

— Haideţi, fetelor, trebuie să ne revenim. Suntem în vacanţă – o sărbătoare – nu la înmormântare, spuse Adriana care abia articula cuvintele.

„Vacanţa" era mult mai puţin festivă decât ultimul praznic la care fusese ea – să nu mai zicem că mâncarea n-a fost la fel de bună. Dar Emmy nu spuse nimic. La urma urmei, se aflau acolo să sărbătorească logodna lui Leigh şi nici în ruptul capului nu voia să o strice. Şi ce dacă totul devenise un uriaş coşmar înainte chiar de a fi început? Cea mai bună prietenă a ta se logodeşte o singură dată (să sperăm… şi dacă prietena aceea era Leigh, atunci cu siguranţă), iar ea avea de gând să-i arate lui Leigh că se distrează de minune, chiar dacă era să crape. Ceea ce era posibil.

Reuşise să nu se mai gândească atât la ironia situaţiei, dar faptul că se afla beată şi pe jumătate drogată pe un aeroport caraibian după ce a fost prădată de nişte puşti i-a mai dat răgaz să mediteze. Fostul ei prieten plănuise această călătorie pentru a sărbători aniversarea a cinci ani de când erau împreună, însă după ce acest fost

prieten a părăsit-o pentru instructoarea majoretă virgină, i-a oferit ei biletele ca un fel de premiu de consolare. Emmy voise să fie demnă şi să-i spună să se ducă învârti**ndu-**se o dată pentru totdeauna, dar totul era plătit integral, iar ea fusese destul de stresată cu noua slujbă în ultimul timp şi, până la urmă, merita să accepte fie şi numai pentru că aşa poate dădea de înţeles că se va duce cu noul ei iubit.

— Pe bune, Emmy, du-te. Totul e aranjat şi plătit. O să-ţi placă, spusese Duncan când a venit să-şi ia DVD-urile şi lenjeria la o săptămână după ce ea se întorsese de la Paris.

Fusese o călătorie perfectă în interes de serviciu, dar ea încă suferea deoarece Paul o respinsese clarsă nu mai zicem că şi ea l-a îndepărtat cu discuţia aceea despre faptul că dorea să aibă copii. Unde mai pui că şi Duncan arăta incredibil de bine şi de fericit, probabil mai bine decât arătase vreodată de când îl cunoscuse ea. Nemernicul dracului.

— Cum? Tu şi majoreta nu sunteţi încă pregătiţi să mergeţi împreună **într-**o călătorie? Sau e interzis cumva să călătoreşti înainte de căsătorie?

El a oftat, sugerând că nici nu se aştepta la altceva din partea lui Emmy, i-a dat un plic cu itinerarul complet şi a ciupit-o uşurel de obraz.

— Du-te. Stai la plajă. N-aş vrea să se irosească.

— Mulţumesc, Duncan, aşa o să facem. Cu accentul pe *facem*, bineînţeles. El nici măcar n-a clipit.

Ticălosul.

Emmy îl ura pentru că o încuraja să se ducă, dar pe ea se ura încă şi mai mult pentru că îi permitea lui **s-**o facă. Ar fi putut să renunţe complet, dar când le-a spus prietenelor ei de ideea unei călătorii de una singură în Antilele Olandeze, acestea n-au fost deloc încântate.

— Solo? De ce să te duci acolo *singură*? Mai ales când ai două foarte bune prietene chiar aici de faţă, dintre care una tocmai **s-**a logodit. Cred că ar fi o *neglijenţă* din

partea ta să nu ne inviţi, **s-**a smiorcăit Adriana.

În mod deloc surprinzător, Leigh fusese ceva mai rezervată.

— Zău, nu e mare scofală. În plus, la serviciu e un mare balamuc în perioada asta. Editez primul scriitor important. Şi nu cred că Russell ar fi încântat dacă l**-**aş lăsa singur taman pe 4 Iulie.

Emmy a clătinat din cap.

— Vezi? Leigh e prea ocupată şi sunt sigură că şi tu ai, ăă… lucruri de făcut. Nimeni nu ştia ce făcuse Adriana toată ziua, dar era o înţelegere tacită să nu abordeze subiectul ăsta. În plus, rezervarea e pentru două persoane.

Că era sau nu o decizie post**-**despărţire, pe Emmy nu prea o interesase să petreacă săptămâna în căutare de bărbaţi sau să danseze pe masă în cluburile de noapte. Parisul şi povestea aia fâsâită cu Paul fuseseră o lovitură grea pentru orgoliul ei; ultimul lucru pe care şi**-**l dorea era ca Adriana să o împingă de la spate să iasă la vânătoare de bărbaţi zi şi noapte.

— Două, trei, ce importanţă are? Totul se poate rezolva cu un simplu telefon. Şi Leigh, scumpo, nu**-**mi pasă câtuşi de puţin ce treabă ai tu la serviciu. Cât despre Russell, va trebui să înţeleagă şi el că cele mai bune prietene ale tale se bucură pentru tine şi vor să sărbătorească. Adriana a zâmbit larg spre amândouă. Ei, am stabilit. Când plecăm?

Lucrurile **s-**au înrăutăţit imediat ce au plecat din New York, deşi nici acum detaliile nu erau prea clare. Luaseră zborul de ora şase dimineaţa de la La Guardia spre Miami şi, în ciuda oricărei raţiuni, oricărui argument sau motiv, Adriana reuşise să le convingă să bea Bloody Mary în timpul zborului. Bloody Mary înainte de ora nouă dimineaţa! Ceea ce, deşi lui Emmy nu prea îi făcea plăcere să recunoască, fusese chiar mişto. Al doilea şi al treilea pahar **s-**au dus pe gât cu uşurinţă şi, până să aterizeze pe aeroportul din Curagao, escala la Miami a fost ceva ca un vis nedesluşit. Singura dovadă că într-adevăr avusese loc **–**

ochelarii Gucci de 200$ pe care Adriana insistase că Emmy *trebuie* să-i cumpere de la duty-free shop – tocmai se evaporase. Geamantanul lui Emmy dispăruse şi el, dar pastiluţele pe care Adriana insistase ca ea şi Leigh să le încerce îşi făceau efectul magic: geamantan, ochelari, *orice*, nici că-i mai păsa.

În soarele puternic de după-amiază, fetele stăteau prăbuşite lângă geamantanele Adrianei şi al lui Leigh – care, printr-un miracol, nu dispăruseră şi erau intacte.

— Unde suntem iar? întrebă Leigh trăgând în zadar de bandana cu care îşi legase părul. Se pare că nu reuşesc să îmi amintesc.

Adriana ridică privirea.

— În Jamaica?

Râseră pe înfundate, sigure amândouă că Jamaica nu era răspunsul corect, dar neputând să-şi aducă aminte care era.

Emmy scoase plicul din bagajul de mână şi începu să citească.

— Aruba. Bonaire. Curaçao. Insulele A-B-C din Antilele Olandeze. O sută treizeci de kilometri depărtare de coasta Venezuelei. Populaţie…

Adriana ridică mâna să-i facă semn să se oprească.

— M-am plictisit.

— Acum îmi amintesc, bolborosi Emmy. Suntem în Curafao. Zborul nostru de la Miami a avut întârziere şi am pierdut feribotul spre Bonaire. Am rămas blocate aici.

— Nu mai fiţi atât de negativiste, fetelor! fredonă Adriana. Ne bronzăm frumos. O să întâlnim nişte olandezi mişto. Pauză. Olandezii sunt mişto?

— Olandezii? Nu ştiam că sunt olandezi în Jamaica! ţipă Leigh într-un fel care nu-i stătea în fire.

Adriana pufni în râs şi cele două bătură palmele.

Tâmplele lui Emmy pulsau de durere şi simţea că îi ia pielea foc.

— Reveniţi-vă, oameni buni. Trebuie să plecăm de aici.

Problemele au început când fetele au debarcat în Curagao uşor ameţite, dar perfect conştiente, şi şi-au croit drum spre ghişeul pentru feribot. Emmy a cerut politicoasă trei bilete.

— Nu, a anunţat cu evidentă bucurie o negresă corpolentă care purta un *muumuu* Hawaiian şi sandale. Anulat.

— Anulat? Cum adică anulat? Emmy se străduia **s-**o privească aspru, dar faptul că bărbia ei abia ajungea la ghişeu o împiedica să obţină efectul dorit.

Femeia a zâmbit. Fără amabilitate.

— Nu mai există.

A mai trecut o oră până au aflat că a existat un feribot mai demult; dar acum nu mai era; şi singura modalitate de a traversa acei cincizeci de kilometri era cu unul din cele două avioane locale numite deloc încurajator Bonaire Express şi Divi Divi Air.

— Mai bine mor decât să zbor cu o chestie care se cheamă „Divi Divi”, a zis Adriana în timp ce se uitau curioase la casele de bilete aflate una lângă alta, ambele având câte un singur angajat şi o măsuţă cu rotile.

— **S-**ar putea să mori oricum, a spus Leigh.

A luat o hârtie cu orarul de zbor scris de mână.

— Ia staţi, asta ar trebui să vă bine dispună. Zice aici că avioanele sunt recondiţionate, au câte şase locuri şi sunt foarte sigure.

— Recondiţionate? Şase locuri? *Sigure*? Asta-i tot ce au fost în stare să găsească nenorociţii ăştia, iar noi le încredinţăm vieţile noastre?

Lui Emmy nu-i mai trebuiau nici trei minute ca **s-**o dea naibii de idee tâmpită şi să ia următorul avion înapoi spre New York.

Leigh nu terminase de citit.

— Staţi aşa. Uite aici şi o fotografie.

Prinsă cu o capsă pe spatele orarului de zbor era imaginea surprinzător de clară a unui avion. Un avion foarte colorat. De fapt, aproape fosforescent. Leigh i-o

pasă Adrianei care dădu din mâini dezgustată şi-şi aprinse o ţigară. Trase adânc în piept şi-i pasă ţigara lui Leigh care, instinctiv, se întinse **s-**o ia, apoi îşi aduse aminte că se lăsase de fumat.

Adriana dădu fumul afară.

— Mie să nu-mi arăţi chestia aia. Te rog! Nu concep, nu-mi imaginez, nu accept nicio scuză pentru care un avion să arate ca o rochie Pucci!

Mai aruncă o privire la fotografie, apoi inhală din nou şi gemu simultan:

— Doamne, e un avion cu propulsie. Eu nu mă urc **într-**un propulsor. Nu *pot* să zbor cu un propulsor.

— Oh, ba da, o să poţi, fredonă Leigh. Chiar o să te lăsăm pe tine să decizi cu care. Divi/Pucci zboară la şase, iar Bonaire Express **–** ăsta arată ca un tablou de Jackson Pollock, în caz că nu ştiai **–** are un zbor la şase şi douăzeci. Cu care preferi?

Adriana începu să se sclifosească. Emmy se uită la Leigh şi-şi dădu ochii peste cap.

Adriana scormoni prin portofel şi-i dădu lui Leigh cârdul ei American Express Platinum.

— Cumpără la care crezi tu că avem cele mai mari şanse de supravieţuire. Mă duc să caut ceva de băut.

După ce au cumpărat trei bilete folosind o combinaţie complicată de guldeni, dolari şi cecuri de călătorie, deoarece compania nu accepta carduri de credit, Emmy şi Leigh au căutat un loc unde să se aşeze. Se pare că aeroportul Hato nu avea mai nimic, iar scaunele nu făceau excepţie. Era o construcţie prăfuită, deschisă care, deşi ar fi trebuit, nu oferea nici măcar o palmă de umbră să se ferească de soarele puternic al amiezii. Prea obosite să mai continue căutarea, fetele **s-**au întors la limba de asfalt pe care stătuseră mai devreme, o porţiune care ar fi putut fi trotuar, pistă de aterizare sau parcare. Tocmai se prăbuşiseră epuizate pe geamantanul Adrianei când aceasta apăru triumfătoare, ţinând în mână o sacoşă de plastic, şi se trânti alături.

Emmy îi luă sacoşa din mâini.

— În viaţa mea n-am avut atâta nevoie de apă. Te implor, spune-mi că ai cumpărat mai multe sticle.

În sacoşă nu era decât o singură sticlă cu un lichid albastru electric în ea.

— Ai luat Gatorade în loc de apă?

— Nu e Gatorade, *querida*. Cura-ar albastru. Mmm. Nu-i aşa că arată delicios?

Adriana îşi scoase sandalele legate cu şiret în jurul gleznei lăsând să se vadă o pedichiură cu lac roz pal şi îşi răsuci topul sub banda sutienului. Deşi mai văzuse abdomenul plat, fără colăcei, al Adrianei de o mie de ori, Emmy nu se putu abţine să nu se holbeze. Politicoasă, Adriana se prefăcu că nu observă. Dădu din cap spre sticlă.

— Specialitate din partea locului. Ar trebui **s-**o începem chiar acum ca să uităm de decolare.

Leigh luă sticla de la Emmy.

— Zice aici despre curaţao albastru că este un lidaor dulce, de culoare bleu, făcut din coajă uscată de portocale şi că se adaugă pentru culoare în cocteiluri, citi ea de pe etichetă.

— Da, şi? întrebă Adriana, masâ**ndu-**se pe umerii deja bronzaţi cu un strop de ulei Hawaian Tropic.

— Cum şi? Nu e decât colorant alimentar care conţine alcool. Nu putem să bem aşa ceva.

— Zău? Eu pot. Adriana scoase dopul şi luă o înghiţitură zdravănă.

Emmy oftă.

— Nu e apă? Aş face moarte de om ca să beau puţină apă.

— Bineînţeles că nu e apă. Am căutat în tot aeroportul. Singura prăvălie era închisă **–** permanent, se pare **–**, baricadată cu o scândură pe care scrie NU. La un moment dat am văzut ceva ce părea a fi un bar, dar putea la fel de bine să fie şi vama, şi o zonă care se numea restaurant, dar care arăta de parcă era centrul

Bagdadului. Am găsit totuşi o tarabă lângă poarta Divi Divi cu un domn amabil care zicea că la el e duty free shop. Avea cam zece cartuşe de ceva ce se chema Richmond **Ultra** Lights, câteva ciocolate strivite de Toblerone, o sticlă de Jim Beam şi asta. Am luat-o pe asta. îi dădu sticla lui Emmy. Hai, Em, relaxează-te puţin. Suntem în vacanţă.

Emmy apucă sticla, se uită la ea şi luă o înghiţitură. Avea gust de Splenda, doar că mai dulce. Mai luă o gură.

Adriana zâmbi, mândră ca un părinte la serbarea de clasa a şasea.

— Aşa da! Leigh, iubito, ia şi tu o guriţă. Aşa… Acum, fetelor, am un cadou pentru voi.

Leigh se forţă să înghită şi se strâmbă cumplit.

— Cunosc privirea asta. Spune-mi, te rog, că n-ai adus pe furiş ceva ilegal. Dacă ăsta **–** făcu un gest larg cu mâinile **–** e aeroportul internaţional, îţi dai seama cum arată puşcăria?

Imperturbabilă, Adriana scoase din buzunarul blugilor un borcănel roşu cu alb de forma unei capsule mari. îi răsuci capacul şi scoase trei tablete. Ea înghiţi una. Pe celelalte două le dădu prietenelor ei.

— Leacul lui mami.

— Valium? De când iei tu Valium?

— De când? De când ne-am decis să zburăm cu un avion care arată ca unul din parcul de distracţii Six Plags.

Cu asta, nu mai era nevoie de altceva pentru a o convinge pe Emmy. A înghiţit pilula mică şi rotundă cu puţin curafao albastru. **S-**a uitat la Leigh care a procedat la fel, apoi totul li **s-**a părut mai frumos.

A trecut o oră, apoi încă una. Emmy a deschis ochii prima. I se învineţiseră picioarele de atâta amorţeală şi pe jos erau şase doze goale de bere. Vag îşi aduse aminte că se apropiase de ea un bărbat care purta un ventilator atârnat la gât. Nu avea apă, dar vindea nişte bere cu un nume dubios, Amstel Bright. La momentul acela i se păruse o idee bună, dar berea şi curagao albastru laolaltă cu Valium combinate la peste 35 de grade, fără apă, n-a

fost un lucru prea înţelept.

— Adriana, trezeşte-te. Leigh? Cred că trebuie să ne îmbarcăm.

Leigh deschise un ochi fără să se mişte din loc şi privi cu o claritate surprinzătoare.

— Unde suntem?

— Haideţi, trebuie **s-**o luăm din loc. Mai rău decât să ne urcăm în avionul ăla este să dormim aici la noapte.

Asta păru să mobilizeze pe toată lumea. împreună se îndreptară cu greu în direcţia corectă.

— Uau, ce securitate beton au ăştia, mormăi Leigh în timp ce îşi croiau drum spre o tablă pe care scria DIVI DIVI 6: 00 PM. Ador aeroporturile care nu te inoportunează cu filtre cu raze X şi detectoare de metale.

S-au îmbarcat fără prea mare tam-tam în avionul cu şase locuri, doar pilotul le-a aruncat o privire ciudată când a văz**ut-**o pe Adriana dând gata ultimul strop de curaţao şi adormind instantaneu sprijinită de hublou. Zborul n-a fost chiar atât de groaznic, deşi Emmy a aplaudat împreună cu ceilalţi pasageri când trenul de aterizare a atins pământul. Normal că maşina şi şoferul care trebuiau să le aştepte la aeroportul Flamingo din Bonaire nu mai erau de găsit, iar geanta de cosmetice a Adrianei a dispărut şi ea în cele douăzeci de minute de mers cu maşina, dar nimănui nu părea să-i pese.

— Face călătoria mai uşoară dacă pierzi câte un bagaj la fiecare zbor, zise Adriana ridicând din umeri.

Când au coborât din taxi la hotel, nu dormiseră de aproape douăzeci şi patru de ore, se îmbătaseră, se treziseră din beţie, pierduseră două bagaje şi zburaseră cu un avion care avea nume de poezie de grădiniţă, decolând de pe un aeroport care cu siguranţă n-ar fi trecut nici de cea mai îngăduitoare inspecţie a Administraţiei Federale a Aviaţiei. Bine că măcar staţiunea arăta la fel de elegantă şi liniştită ca în pliantul lui Duncan, iar lui Emmy îi veni să-l sărute pe tipul de la recepţie când acesta le oferi un apartament cu două dormitoare. Leigh se prăbuşise deja,

îmbrăcată, pe patul din dormitorul mic, iar Adriana părea că o să facă la fel, dar Emmy era hotărâtă să facă o baie înainte să adoarmă.

— Adi, îmi împrumuţi ceva de la tine în care să dorm? strigă Emmy din uriaşa cadă de marmură. Golise deja toată sticluţa de spumant de baie sub jetul de apă şi făcuse o spumă abundentă, răspândind în toată baia un miros de eucalipt.

— Ia ce vrei tu: mie lasă-mi setul mov cu neglijeu. E setul meu norocos.

— Ţi-e foame? strigă Emmy din nou.

— Mor de foame. Sunăm la room service?

Emmy intră în camera Adrianei îmbrăcată în halat şi papuci de hotel şi începu să cotrobăie prin geamantan. Scoase o jartieră neagră şi nişte ciorapi din plasă şi le ridică să se uite la ele.

— N-ai măcar o pereche de boxeri sau ceva de genul ăsta?

— Emmy, *querida*, în caz că nu ştiai, boxerii sunt pentru băieţi. Se ridică în capul oaselor şi băgă mâna în geamantan. Uite, ia-i pe ăştia.

Emmy ridică pantalonaşii foarte scurţi din mătase de culoarea lavandei şi topul asortat şi se uită lung la ele.

— Tu chiar porţi aşa ceva când eşti singură acasă şi vrei să te simţi confortabil?

Adriana pufni în stilul ei delicat şi feminin.

— Nu prea. Arată de parcă sunt pentru bunica. De fapt, cred că sunt un cadou de la ea. De obicei port ăştia. Îşi ridică peste cap cămăşuţa de culoarea fucsinei; materialul mătăsos se mişca asemenea unui lichid pe trupul ei.

Emmy oftă.

— Ştiu că n-ar trebui să te urăsc pentru că ai un corp perfect, dar te urăsc, chiar te urăsc.

— Scumpo, şi tu poţi să ai aşa ceva – Adriana îşi cuprinse sânii în palme şi-i împinse în sus în timp ce cămaşa scurtă de noapte i se ridică peste coapse şi dădu la

iveală un epilat brazilian complet – pentru zece mii de dolari şi câteva ore în mâinile fermecate ale doctorului Kramer. Se uită în jos şi-i mai strânse încă o dată pe fiecare în parte. Sunt atât de încântată că i-am r-modelat când **s-**a legalizat siliconul. Arată mult mai naturali, nu crezi?

Emmy admirase – drace! *venerase* – implanturile Adrianei din clipa în care **s-**a întors cu ele după vacanţa de Crăciun din anul doi de facultate. Desigur, n-au mai părut aşa perfecte când unul **s-**a spart patru luni mai târziu, iar Emmy a trebuit să o ducă pe Adriana la urgenţă şi să stea cu ea toată noaptea cât au aşteptat să vină un chirurg plastician să-i reconstruiască sânul stâng care se dezumflase. Dar acum? înlocuirea soluţiei saline cu silicon a fost o decizie bună – chiar dacă asta a însemnat alte patru zile şi nopţi în care Emmy a trebuit să-şi îngrijească prietena. Erau impecabili. Atât de rotunzi şi de plini şi de frumoşi, nu păreau falşi câtuşi de puţin… Mă rog, poate arătau doar un picuţ falşi, dar numai pentru cei care o ştiau pe Adriana dinainte şi, aşa cum spusese chiar Adi râzând, „Odată ce i-ai pus, sunt naturali”. Naturali sau nu, cui îi păsa când erau atât de perfecţi?

Emmy se întrebase de mii de ori, de zeci de mii de ori, cum e să ai astfel de sâni. Sau, la drept vorbind, să ai sâni, pur şi simplu. Fusese întotdeauna destul de mulţumită de constituţia ei slabă, era tot mai mulţumită de înfăţişarea ei pe măsură ce înainta în vârstă şi îşi dădea seama că puţine femei îşi păstrează silueta în mod natural. Dar deşi ştia că multe femei ar face moarte de om ca să aibă metabolismul ei, coapsele ei ca nişte scobitori, funduleţul mic şi braţele cu muşchi fermi, care nu atârnă, murea să ştie cum e să ai corpul acela de femeie cu toate moliciunile şi rotunjimile care le plac bărbaţilor atât de mult.

Când se uita la sânii Adrianei, Emmy se gândea la sertare pline cu sutiene sexy, din dantelă; la rochii cu şiret pe după gât pe care să ai cu ce să le umpli bine; la o lume

plină de bustiere fără bureţi; la faptul că n-ar mai putea să-şi cumpere de la raionul pentru copii fiindcă pieptul ei nu ar mai încăpea niciodată **într-**o cămaşă de fetiţă. Visa să nu mai audă în viaţa ei expresia aia „cât o mână”, să poarte rochii fără bretele şi fără să le pună mai întâi bureţi, să vadă un bărbat care se uită la decolteul ei înainte să se uite la ochii ei, măcar o dată.

Bineînţeles că ea n-ar avea niciodată curajul **s-**o facă. Chiar acum când se uita cu atenţie la pieptul Adrianei, ştia că i-ar fi prea frică să treacă prin aşa ceva. Mai ştia că ceea ce îi atrăgea pe bărbaţi la ea era delicateţea ei, graţia naturală care provenea din faptul că avea un trup aşa mic, felul în care delicateţea ei fizică îi făcea încă şi mai conştienţi de puterea şi masculinitatea lor, şi nu sexualitatea făţişă a unor sâni mari şi frumoşi.

Emmy oftă. Îşi smulse prosopul de pe cap şi îl aruncă pe podea.

— Dacă mă gândesc mai bine, ce-ai zice să sărim peste cină în seara asta? Nici nu pot să mă mişc.

Adriana îşi duse mâinile la inimă.

— Mai întrebi? Mai puţină mâncare acum şi-o să arăţi mai bine în bikini mâine.

— Bine zis. Noapte bună, Adi.

— Noapte bună, Em. Sper să visezi numai bărbaţi superbi. Să nu crezi că am uitat cumva…

Dar până să răspundă, Emmy adormise deja.

*

* * *

A doua zi de vacanţă, când se aflau la piscină, Adriana simţi că Leigh se uita la ea în timp ce a scos o ţigară din sacoşa de plajă, a aprins-o şi a inhalat încet. Era o cruzime să fumezi în faţa cuiva care tânjea după aşa ceva, era conştientă de lucrul ăsta, dar, ce Dumnezeu, erau în vacanţă. Leigh n-avea niciun motiv să nu fumeze şi ea puţin, apoi să se lase din nou când ajungea acasă; la urma urmei, Adriana făcea chestia asta tot timpul.

— Vrei şi tu una? întrebă Adriana cu un zâmbet

răutăcios, întinzând mâna spre şezlongul lui Leigh.

Leigh se uită urât la ea, apoi se aplecă în faţă.

— Lasă-mă să miros doar, spuse ea apropii**ndu-**se de dâra de fum. Suspină de plăcere, vocea ei aspră sunând încă şi mai profundă decât de obicei. Dumnezeule, ce bine e! Dacă aş afla că mai am de trăit doar un an sau cinci sau zece, jur că primul lucru pe care l-aş face ar fi să cumpăr un pachet de ţigări.

Emmy clătină din cap şi câteva şuviţe din părul ei castaniu se desprinseră din coadă. Îşi potrivi costumul de baie – stilul sport, de culoare albastră, alcătuit din două piese, care arăta mai degrabă ca un echipament sportiv decât ca nişte bikini – şi zise:

— Amândouă sunteţi dezgustătoare cu ţigările alea. Nu v-a spus nimeni că e un obicei prost? Şi urât pe deasupra.

— Bună dimineaţa, soare! Eşti veselă în dimineaţa asta, nu-i aşa? spuse Leigh. Bău sucul de portocale care mai rămăsese în pahar şi-şi trase sacoşa de plajă pe şezlong. Doamne, abia aştept să stau puţin la soare. Îţi vine să crezi că e deja luna iulie şi eu n-am ieşit nici măcar o dată în vara asta?

Adriana o măsură pe Leigh din cap până-n picioare cu ostentaţie.

— Vai, dar nici nu ştii, spuse ea. Culoarea aia albastră translucidă pe care o ai îţi vine de minune.

— N-ai decât să râzi, fredonă Leigh, părând cu adevărat veselă pentru prima dată de câteva săptămâni încoace, dar o să vedem noi cine râde peste douăzeci de ani când o să aveţi amândouă cancer de piele şi o să fiţi nevoite să vă injectaţi cantităţi imense de Botox în toate ridurile alea. Abia aştept.

Adriana şi Emmy o priviră pe Leigh cum scoate tacticoasă din sac două sticluţe şi un tub de cremă antisolară. Aplică mai întâi un strat gros de cremă Clarins cu factor de protecţie 50 pe fiecare centimetru de piele expusă, de la picioare până la umeri, având grijă să-şi

tragă bikinii negri şi să întindă bine maglavaisul pe sub marginile costumului de baie. După ce termină această treabă laborioasă, se pulverizã peste tot cu spray Neutrogena, de asemenea cu factor de protecţie 50, ca să se „asigure că nu i-a scăpat niciun loca, după cum le explică ea celorlalte două care o urmăreau şi o ascultau cu atenţie. După ce reuşi să se dea pe tot corpul cu cremă şi spray, începu să se ocupe şi de faţă, masân**du-**se pe îndelete cu o cremă antisolară foarte scumpă, franţuzească, pe obraji, bărbie, frunte, lobii urechilor, pleoape şi gât. Îşi adună părul **într-**un coc strâns, îl acoperi cu o pălărie de soare mare cât o măsuţă rotundă de cafea şi îşi puse şi-o pereche de ochelari de soare imenşi, de culoare neagră.

— Mmm, făcu ea, întinzând mâinile deasupra capului, cu grijă să nu-şi deranjeze pălăria. E minunat.

Adriana îi aruncă o privire lui Emmy, apoi îşi dădu ochii peste cap. Zâmbiră amândouă. Leigh era mai ciudată, fără îndoială, dar ritualul acesta al ei le-a înveselit pe amândouă.

— Gata, fetelor, ajunge cu prostiile. Avem un subiect serios de discutat, anunţă Adriana.

Ştia că Leigh n-avea de gând să vorbească prea mult despre logodna ei – dovedise chestia asta cu vârf şi îndesat cu o zi înainte când a sporovăit entuziasmată despre noul autor foarte important pe care trebuia să-l editeze (aceeaşi trăncăneală disperată pe care fetele nici n-o mai luau în seamă după atâţia ani în care o ascultaseră pe Leigh spunând „Am ratat complet finalul ăla* şi „N-am să reuşesc să returnez manuscrisul ăsta la timp*, peiitru ca apoi **s-**o vadă primind promovare după promovare la serviciu, aşa cum în facultate adunase non-stop numai note de zece) şi a dat numai răspunsuri monosilabice la întrebările despre viitoarea ei căsătorie – aşa că Adriana se hotărî să n-o mai pună **într-**o situaţie dificilă. Deocamdată.

— Nu ştiu ce părere ai tu, Leigh, dar ştiu că eu vreau

să aflu mai multe detalii despre călătoria lui Emmy la Paris, fredonă Adriana, privi**nd-**o fix pe Emmy. Oraşul îndrăgostiţilor; cred că sunt multe de povestit.

Emmy începu să bombăne şi lăsă deschisă pe piept cartea pe care o citea, *Londra este cel mai frumos oraş din America*.

— De câte ori trebuie vă să spun? Nu-i nimic de povestit.

— Minţi, minţi, spuse Leigh. Ai zis ceva de un tip pe nume Paul. Care, în treacăt fie spus, nu mi se pare un nume de străin, dar poate al vrea să ne lămureşti.

— Nu ştiu de ce mă tot faci să**-**mi amintesc de chestia asta, spuse Emmy cu o privire rugătoare. E sadic. V**-**am povestit tot: Paul, care era jumătate argentinian, jumătate britanic, bine îmbrăcat, călătorea mult şi, în ansamblu, era extrem de simpatic şi de atrăgător, a preferat să meargă la ziua de naştere a fostei lui iubite decât să facă sex cu subsemnata.

— Sunt sigură că există o altă explicaţie. Poate că el doar…

Adriana întrerupse ceea ce cu siguranţă avea să se transforme în acel joc al lui Leigh, excesiv de diplomatic şi enervant de amăgitor al lui „poate că el”.

— Te rog! Există o singură aplicaţie pentru ceea ce **s-**a întâmplat în seara a «cea, presupunând, aşa cum şi facem, că Paul e normal şi e bărbat. Emmy, fii sinceră. Chiar voiai să faci sex cu el? îţi plăcea de el? Chiar îi doreai trupul cu adevărat?

Emmy râse încurcată.

— Uau. Nu ştiu ce să zic. Cred. Da, sigur. Practic m**-**am aruncat în braţele lui la doar câteva ore după ce l**-**am cunoscut, nu?

— Şi când zici că „te**-**ai aruncat în braţele” lui vrei să spui că „ai transmis **–** sau ai încercat să transmiţi **–** cu emoţie şi cu subtilitate că ţi**-**ar surâde ideea de a mai bea un pahar împreună. Am dreptate?

— Păi, probabil.

Emmy era hotărâtă să nu spună adevăratul motiv pentru care Paul a plecat atât de grăbit. Dacă ar recunoaşte că l-a întrebat pe Paul dacă vrea să aibă copii **într-**o bună zi **–** o întrebare absolut rezonabilă din punctul ei de vedere **–** Emmy ştia că prietenele ei nu ar ierta-o.

— Deci, practic nu i-ai făcut impresia că ai fi o tipă indiferentă şi destrăbălată care nu vrea decât să se distreze?

— Ah, n-am de unde să ştiu! Probabil că nu, bine? Dar de ce crezi tu că e asta? *Fiindcă nu sunt o destrăbălată care e dispusă la orice*. Sunt o tipă absolut comună căreia îi place să agaţe, dar care mai degrabă *ar cunoaşte pe cineva* care să-i placă decât să aibă o escapadă ieftină cu un necunoscut.

Adriana zâmbi triumfătoare.

— Asta, scumpa mea prietenă, este problema ta.

— Nu e nicio problemă, interveni Leigh fără să deschidă ochii. Aşa e ea. Nu toată lumea poate avea escapade.

Adriana scoase un oftat lung de frustrare.

— Fetelor, în primul rând „escapadele* sunt pentru amărâţii care se întâlnesc în cazinourile din Atlantic City sau hotelurile din Midwest. „Agăţatul* este ceea ce fac fetele din suroritate când se îmbată după ceremonia din primăvară. Noi avem *aventuri*. *Aventuri* grozave, sexy, spontane. Înţelegeţi? în al doilea rând, cred că aici toate pierdem ceva din vedere: nu eu am decis ca Emmy să aibă *aventuri* în fiecare oraş pe care îl vizitează. Ea singură a făcut acel anunţ. Desigur, dacă tu crezi că nu te descurci…

Chelnerul, un tip blond, simpatic ca un drăcuşor, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni scurţi kaki, întrebă dacă poate să le aducă ceva. Au comandat câte o mărgărită şi au reluat conversaţia ca şi cum nimic nu **s-**ar fi întâmplat.

— Nu, ai dreptate, recunoscu Emmy. A fost decizia mea şi am de gând să mă ţin de ea. O să-mi facă bine, nu-i aşa? N-o să mă mai gândesc atât de mult la căsătorie. O să fiu mai relaxată. Doar că în teorie pare minunat, dar când

e miezul nopţii, te afli **într-**un hotel străin, te uiţi la tipul din faţa ta pe care abia l**-**ai cunoscut şi te gândeşti că o să te vadă dezbrăcată când tu de fapt nici nu ştii bine cum îl cheamă… mie mi se pare… cu totul altceva.

— Dar dacă adopţi atitudinea care trebuie, poţi avea un foarte plăcut sentiment de eliberare, spuse Adriana.

— Sau poate fi un adevărat dezastru, adăugă Leigh.

— Aşa eşti tu, optimistă întotdeauna, nu-i aşa?

— Uite ce e, văd că Emmy vrea să facă chestia asta şi înţeleg perfect de ce. Adică, dacă eu aş fi fost doar cu trei bărbaţi până acum şi cu toţi aş fi avut relaţii de durată, aş vrea să văd şi eu ce mai există pe lumea asta. Dar e important ca ea să ştie că escapadele **–** pardon, *aventurile* **–** nu sunt întotdeauna atât de minunate, spuse Leigh.

— N**-**ai decât să vorbeşti în numele tău. Eu întotdeauna am fost mulţumită, zâmbi Adriana.

Era adevărat, în cea mai mare parte. Fusese cu* mai mulţi bărbaţi decât putea să numere şi îi plăcuse cu fiecare dintre ei.

— Oh, da? se repezi Leigh. Înseamnă că nu**-**ţi mai aminteşti de tipul ăla care făcea surfing **–** cum îl chema? Pasha? **–** care, după ce aţi făcut sex, a bătut palma cu tine şi pe urmă ţi**-**a zis „fufă a, „Fufo, mai potoleşte**-**te”, când l**-**ai întrebat dacă mai vrea un pahar de vin? Sau cu fetişistul ăla care voia să**-**ţi lubrifâeze picioarele şi să le frece toată noaptea? Şi cine nu**-**şi aminteşte de ăla pe care l**-**ai cunoscut la nunta lui Izzie, care a răspuns la telefon pentru că sunase maică**-**sa chiar când erai tu peste el? Să mai continui?

Adriana ridică mâna dreaptă **s-**o oprească şi se strădui să ofere cel mai cuceritor zâmbet de care era în stare.

— Cred că am înţeles ce vrei să spui. Totuşi, scumpa mea prietenă, tu greşeşti un pic. Pentru câteva mere stricate, nu înseamnă că nu trebuie să te duci în livadă. Alea au fost doar nişte întâmplări nefericite. Ce zici de baronul ăla austriac care era de părere, pe bună dreptate,

că e un preludiu plăcut să mergi să cumperi diamante la Cartier? Sau în Costa Rica, atunci când eu şi surferul ăla – alt surfer – am făcut dragoste pe plajă la răsăritul soarelui? Sau când arhitectul ăla cu acoperişul de pe care aveai o privelişte nemaipomenită a Hudsonului…

— Tu să ştii că poate fi oricum, spuse Leigh, uitându-se direct la Emmy.

— Ai aşa un talent de a-i strica omului cheful! strigă Adriana. Mă duc să înot.

Încercă să-şi păstreze tonul calm, dar începuse deja să se enerveze. De ce era Leigh aşa de acră? Tipa avea o slujbă fantastică la cea mai prestigioasă editură din oraş, un logodnic adorabil care era comentator sportiv, foarte râvnit de femei, dar care n-avea ochi decât pentru ea, şi o înfăţişare sofisticată, sobră, suficient de arătoasă ca s-o placă bărbaţii, dar nu într-atât încât s-o urască femeile. De ce era întotdeauna atât de nesuferită?

— Sper că după ce pe mine m-ai tocat încrunt, nu ţi-ai uitat partea ta din înţelegere, spuse Emmy.

— Fireşte că nu, replică Adriana. De fapt, cred că l-am cunoscut deja pe viitorul meu soţ.

— Hmm, făcu Leigh imperturbabilă, luând un pahar de mărgărită cu gheaţă de pe tava chelnerului. îl ţinu o clipă lipit de frunte, după care linse toată sarea de pe buza paharului.

— Chiar aşa? întrebă Emmy pe un ton care Adrianei i se păru enervant de condescendent.

— Da, chiar aşa, răspunse Adriana. Deşi văd că nu vă interesează pe niciuna, vă anunţ că e chiar Tobias Baron.

Două capete se ridicară să se uite la ea cu surprindere. *Ei, cu asta le-am captat atenţia, ce bine-mi pare*!

— Chiar Tobias Baron? întrebă Leigh.

Da, aşa e mai bine.

— Chiar el.

Clătină din cap în semn că da.

— De fapt, prietenii îi spun Toby.

Leigh se holbă la ea.

— Glumeşti? Zi odată, femeie! Trebuie să auzim…

— Desigur! zâmbi Adriana. Dar după ce înot puţin.

Se ridică de pe şezlong ca o felină care şi-a încheiat somnul de după-amiază şi se îndreptă spre piscină. *Las că le învăţ eu minte, altă dată să mă ia în serios*. Încercă apa cu degetele, apoi intră în bazin cu totul, abia despicând apa cu corpul ei subţire, şi imediat după aceea începu să înoate stil craul, în forţă, dar cu graţie. Deşi nu era o mare fană a oceanelor (apa sărată îi usca prea tare părul, ca să nu mai zicem de acele creaturi care înţeapă), Adriana înota ca un peşte. Maică-sa, speriată că micuţa Adriana o să intre de-a buşilea în piscina de pe proprietate, ţinuse morţiş **s-**o înveţe să înoate înainte să meargă. Asta **s-**a rezolvat foarte repede **într-**o singură după-amiază. Doamna de Souza a dus-o pe Adriana care avea nouă luni şi ţipa ca din gură de şarpe unde era apa de un metru şi jumătate, i-a scos înotătoarele şi a privit-o cum se duce la fund. Auzind această poveste pentru prima dată în adolescenţă, Adriana a fost îngrozită.

— Stăteai şi te uitai la mine cum mă înec? a întrebat-o ea pe maică-sa.

— Lasă că n-a fost atât de grav – te-ai dus la fund o secundă-două. Apoi ţi-ai dat seama şi ai ridicat căpşorul la suprafaţă. Nu e cine ştie ce că ţi-a intrat puţină apă în nas, nu?

Nu era chiar o metodă agreată de Dr. Phil, dar cu toate astea a fost eficientă.

Adriana înotă zece lungimi de bazin şi primi cu recunoştinţă un prosop de baie rulat frumos de la un servitor musculos, căruia îi oferi în schimb un zâmbet larg drept mulţumire. Când se întoarse, Emmy îndoi pagina pe care o citea şi puse cartea deoparte.

— Adriana de Souza, cum se face că nu ne-ai spus chestia asta până acum? Suntem în Aruba de…

— Bonaire! spuseră Leigh şi Adriana **într-**un glas.

Emmy le făcu semn să tacă din gură.

— Mă rog. Suntem în Bonaire de două zile deja şi tu abia acum spui chestia asta? Ce fel de prietenă eşti tu?

— Nu e ceva serios, spuse ea, bucurân**du-**se de expresia celorlalte două **–** îi plăcea să ţină informaţiile până în momentul în care aveau efect maxim **–** dar cred că promite.

— Promite? Revistele spun că e varianta intelectuală a lui George Clooney. Frumos, realizat, normal, necăsătorit…

— Divorţat, interveni Emmy.

Leigh dădu din mâini că n**-**are importanţă.

— O greşeală de când avea douăzeci de ani şi care a ţinut trei ani, timp în care nu a făcut copii. Eu nu l**-**aş pune în categoria bărbaţilor însuraţi.

Adriana fluieră a surprindere.

— Măi să fie, se pare că amândouă sunteţi foarte informate. Asta înseamnă că sunteţi de acord?

Celelalte clătinară din cap cu tărie.

— Povesteşte**-**ne despre el, spuse Emmy răsuflând uşurată probabil pentru că atenţia nu mai era îndreptată asupra ei.

Adriana îşi ridică puţin de pe scaun bustul de pe care picura apă ca să îndrepte perna, de ajuns ca să**-**l facă pe un tip care înota în apropiere să suspine.

— Păi, ia să vedem. Nu e nevoie să vă dau date biografice **–** văd că le cunoaşteţi deja **–**, dar, ăă, chiar e un scump. L**-**am cunoscut acum două săptămâni pe platoul de filmare la *Citadinul*.

Leigh se întoarse pe partea cealaltă şi îşi desfăcu sutientul la spate.

— Ce făceai acolo?

— M**-**a luat Gil les cu el. Trebuia să le cunosc pe Angelina şi Maddox, dar l**-**am cunoscut pe Toby.

În continuare Adriana reproduse cuvânt cu cuvânt conversaţia ei cu Toby, mai puse de la ea câteva fraze (pentru culoare), dar nu omise nimic. Când termină, îşi puse seducător buzele în jurul paiului cu dungi şi trase o

gură zdravănă din mărgărită. Nu era foarte sigură, dar credea că grupul acela de băieţi drăguţi de cealaltă parte a piscinei se uitau la ea.

— Şi crezi că va suna? întrebă Emmy cu ceea ce părea a fi o reală îngrijorare.

Puţin deranjată de faptul că prietenei ei i-a trecut prin cap ideea că el **s-**ar putea să nu sune, să nu mai zicem că a spus-o cu voce tare, Adriana replică scurt:

— Bineînţeles c-o să sune. De ce să nu sune?

— Oooh, se pare că avem aici pe cineva foarte sensibil… făcu Leigh.

— Ce? Te referi la Yani? Mi-a trecut definitiv.

Adriana îşi îndreptă picioarele cu degetele întinse.

— **S-**a mai întâmplat ceva cu Yani? întrebă Emmy curioasă. De ce eu aflu mereu ultima?

Adriana oftă.

— Nu ştiu de ce mă pisaţi cu chestia asta. I-am dat numărul meu de telefon săptămâna trecută şi i-am spus să mă sune.

— Şi?

— Mi l-a dat înapoi.

Adriana încercă să pară extrem de plictisită, dar prietenele ei o cunoşteau foarte bine: o chinuia gândul ăsta, făcâ**nd-**o încă şi mai conştientă că era timpul să-şi găsească un soţ. Faptul că Yani o respinsese **–** lucru care, era sigură, nu **s-**ar fi întâmplat cu doi ani în urmă **–** arăta clar că nu mai era de aşteptat.

— Ţi-a spus de ce?

— Nu, doar că-i pare rău şi că nu va putea să folosească numărul.

— Sunt sigură că n-a vrut decât să…

— Zău! spuse Adriana dând din mână şi zâmb bând. Nici nu mă interesează. Yani, instructorul de yoga, nu e unul dintre cei mai respectabili regizori de la Hollywood, nu-i aşa?

— Bună, spuse Emmy ridicâ**ndu-**se în picioare şi zâmbind cu gura până la urechi spre umărul drept al

Adrianei.

— Ce?

O clipă Adriana rămase nedumerită până când se întoarse şi văzu un bărbat care stătea în spatele ei. Un tip foarte atrăgător, dacă era **s-**o spună. Măiculiţă, pantalonii aceia scurţi cu model Hawaiian erau lăsaţi pe şolduri, în jurul unui abdomen impresionant de ferm. Părul decolorat de soare era ud, iar Adriana îi observă mâinile puternice când şi-l dădu de pe frunte. Era cam nebărbierit şi nu era chiar atât de înalt cum îi plăcea ei, dar în ansamblu era plăcut. Şi zâmbea. La *Emmy*!

— Bună, zise el. Sper că nu vă deranjez…

Era australian! Preferaţii ei! Primul ei sărut a fost cu un băieţel australian de unsprezece ani, trimis la São Paulo pe perioada verii să stea la vecinii Adrianei şi de atunci ea mai fusese cu atâţia conaţionali de-ai lui încât se putea considera cetăţean de onoare.

— Bineînţeles că nu, gânguri Adriana, trăgân**du-**şi instinctiv umerii în spate şi scoţând pieptul în faţă.

— Ştiţi, ăă, noi **–** prietenii mei de acolo. Arătă spre masa situată de cealaltă parte a piscinei unde stăteau trei tipi care încercau să nu se uite insistent. Ne întrebam dacă n-aţi vrea să ne însoţiţi diseară la cină?

Adriana se holba la el nevenin**du-**i să creadă. Era clar: vorbea direct cu Emmy. Incredibil! Era oare cu putinţă ca deliciosul ăsta să o prefere pe Emmy şi nu pe ea?

— Am venit la un amic de-al meu, la petrecerea burlacilor, ăă, suntem aici de trei zile deja şi am început să ne cam plictisim doar noi singuri. Ar fi, ăă, minunat dacă aţi vrea să veniţi cu noi diseară. Nimic neobişnuit, promit, stăm doar pe plajă **într-**un loc super, bem ceva şi ascultăm muzică. Facem cinste. Ce ziceţi?

De-acum se lămurise şi Emmy că australianul i se adresa ei, iar Adriana, deşi şocată de întreaga situaţie, era impresionată de cât de repede îşi revenise Emmy.

— Vai, ce drăguţ din partea voastră! spuse ea imitând

foarte bine accentul unei sudiste. Cu mare plăcere!

Australianul, aparent mulţumit, dădu fuga la bar să caute ceva de scris. În momentul în care acesta plecă, Adriana îşi impuse să-şi schimbe atitudinea. Încercă să-şi reprime acel sentiment tot mai puternic de teamă că bărbaţii n-o mai consideră atrăgătoare şi îşi înghiţi criticile la adresa australianului – care, observân**du-**l mai bine, era prea scund… ca să nu mai zicem de barba aia nerasă care arăta oribil; nu era ea prea mare pentru nişte tipi care nu se sinchiseau să se îngrijească? – şi în schimb se străduia să surâdă cât putea ea de frumos. Aplecân**du-**se înainte cu un aer complice, le şopti prietenelor ei.

— Emmy, dragă, băiatul ăla are ochi numai pentru tine. Parisul a fost ora amatorilor. Acum, draga mea prietenă, eşti cu un expert. Consideră că te-am avertizat…

Şi, în timp ce Emmy se îmbujoră, iar Leigh o aprobă făcând cu ochiul, Adriana se abţinu cât putu să nu-i dea lacrimile.

Leigh cotrobăia prin geantă căutând ceva, orice, ca să-şi facă de lucru până la sosirea lui Jesse. Nu putea să stea aşa acolo, ce naiba, uitân**du-**se pe pereţi, nici nu voia să pară una care **s-**a cocoşat de tot butonând de zor la Blackberry. Avea un fragment de o sută de pagini din manuscrisul pe care i-l dăduse secretara ei când ieşea din birou, dar renunţă repede şi la ideea asta; să scoată pe masă un manuscris în timp ce lua prânzul la Michaers era ca şi cum ai citi un scenariu la The Coffee Bean în Beverly Hills. Mai bine nu. Ce voia ea totuşi să facă era să-şi pună nepreţuitele ei căşti antifonice ca să nu mai audă vocea ascuţită, iritantă, a bărbatului de alături care vorbea tare la telefonul mobil. Indiferent dacă ar fi fost singură sau cu prietenele, ar fi cerut imediat să se mute la altă masă, dar Jesse trebuia să apară din clipă în clipă, iar ea nu voia **s-**o vadă făcând mare caz din asta. Nu reuşise deloc să doarmă din cauza emoţiei pe care i-o provoca această întâlnire şi a vecinei de deasupra care a bocănit prin bucătărie până noaptea târziu, iar acum dorea cu disperare să-şi pună

căştile la urechi – măcar una, îi era de ajuns! – şi să lase iPodul (pe care avea numai muzică clasică şi de atmosferă, foarte relaxantă) să-i liniştească nervii zdruncinaţi. Tocmai descurca firele iPodului când *maître* d-apăru la masă, iar Jesse în spatele lui.

— Mă bucur să te revăd, spuse ea pe un ton moale, fără să se ridice în picioare să-l salute, doar întinzând-i mâna.

El se aplecă să o sărute pe obraz. Era un gest instinctiv şi absolut impersonal, însă Leigh simţi un mic frison de emoţie. *Doar nervii*, îşi zise ea.

Jesse stătea în picioare lângă scaunul care fusese tras pentru ca el să se aşeze şi se uita în jurul lui.

— Leigh, dragă, pot să te deranjez ca să ne mutăm la altă masă?

Jesse se uită la cei doi bărbaţi în costum care stăteau la masa din spatele ei, dintre care unul vorbea încă la telefonul mobil, şi spuse pe un ton nu foarte scăzut:

— Mă scot din sărite neciopliţii care vorbesc tare la telefonul mobil **într-**un restaurant.

Mustrarea lui trecu neobservată de cel căruia îi era adresată, însă Leigh aproape că sări de pe scaun în braţele lui.

— Îl detest pe tipul ăla, spuse ea, adu**nându-**şi grăbită lucrurile, dar Jesse era deja ocupat să-l cheme pe *maître d*\ Abia când se aşezară din nou – de data asta la o altă masă pentru două persoane poziţionată perfect **într-**un colţ retras, mai în spate – Leigh îşi îngădui să se uite pe furiş spre Jesse.

Purta blugi şi un blazer – poate chiar acelaşi pe care îl purtase în ziua aceea, în biroul lui Henry – şi avea părul dat cu gel. Arăta bine îngrijit, dar uşor neglijent ca şi cum nu se gândise nicio clipă la felul cum arată, iar asta o făcea pe Leigh şi mai conştientă că ea stătuse mult timp să se aranjeze.

De la o vreme acorda foarte puţin timp rutinei de dimineaţă. Fusese atât de ocupată şi dormise atât de puţin

în ultimul timp încât programul de înfrumuseţare care dura o oră fusese redus la limită: o spălare rapidă, câteva minute cu uscătorul de păr cât să nu plece cu părul ud, un strop de rimel, şi ruj pe fugă. Dar în această dimineaţă fusese altfel. **S-**a dat jos din pat fără să mai amâne alarma, cu grijă să nu-l trezească pe Russell, şi din momentul acela trupul ei a trecut prin pregătiri minuţioase de parcă era pe pilot automat.

Şi-a stors creierii gândi**ndu-**se cu ce să se îmbrace la prima ei întâlnire oficială cu Jesse. 1 avea un aer absolut neoficial, asta era clar, dar Leigh voia ca ea să arate ca o profesionistă. Tatăl ei nu uita niciodată să-i amintească faptul că scriitorii mai în vârstă decât ea o vor vedea mai întâi ca femeie şi abia apoi ca editor şi, dacă ţinea cu tot dinadinsul să le câştige respectul, trebuia să nu pună accentul pe feminitatea ei. Sau cel puţin să nu o afişeze cu ostentaţie. Leigh îi urmase întotdeauna cu grijă indicaţiile, dar azi **–** când ar fi trebuit să conteze cel mai mult **–** nu **s-**a îndurat să-şi pună costumul negru cu pantaloni. Sau pe cel gri cărbune. Sau pe cel bleumarin. Nici bikinii ei obişnuiţi, din bumbac, nu păreau de ajuns; şi-a pus în schimb o pereche de tanga elastici, roz aprins şi un sutien asortat care ridica puţin şi nu ascundea nimic. *De ce nu*? şi-a zis ea. Erau mai degrabă drăguţi decât sexy şi ce era rău dacă mai schimba un pic lucrurile? Deasupra şi-a pus rochia ei preferată Diane von Furstenberg, petrecută la bust, lungă până la genunchi, cu mâneci trei sferturi, decolteu adânc, cu model abstract în culorile galben aprins, alb şi negru. Şi-a uscat părul şi **s-**a machiat înainte să se încalţe, după care şi-a pus o pereche de sandale cu barete, optând pentru cele cu tocuri de nouă centimetri în locul sandalelor cu toculeţul comod pe care le purta la serviciu. Încă somnoros, Russell fluierase admirativ când l-a sărutat pe frunte la plecare, dar în momentul în care a urcat în metrou, a început să se întrebe dacă nu cumva era prea elegantă, iar când **s-**a aşezat la masă în restaurant, era convinsă că arăta mai degrabă ca o escortă de elită decât o

profesionistă stilată, dar serioasă.

Spre cinstea lui sau poate pentru că era distrat – Leigh nu era foarte sigură – Jesse îşi ţinu privirea aţintită asupra chipului ei şi îi zise:

— Unde a dispărut editoarea mea cea sfioasă? Sper că nu pentru mine te-ai deranjat atât.

Leigh îl privi aşezâ**ndu-**se pe scaunul din faţa ei şi regretă instantaneu că se îmbrăcase aşa. Era pregătită pentru cele mai sexiste comentarii din partea lui Jesse – Henry o prevenise – şi, judecând după statutul lui de rock star literar, se aştepta ca el să se poarte ca un îngâmfat, dar, chiar şi aşa, nu era pregătită pentru o astfel de aroganţă. O fi el un scriitoi renumit, dar acum era autorul *ei* renumit, iar ea trebuia să se asigure că el pricepe chestia asta.

— Pentru tine? Leigh se uită ostentativ la cum era îmbrăcată şi râse veselă. Jesse, ce drăguţ din partea ta că ai observat, dar de fapt e pentru o petrecere la care mă duc mai târziu. Se opri sperând că fusese mai convingătoare decât i se părea. Acum eu trebuie să înţeleg că şi tu te-ai ostenit atât pentru mine?

El îşi duse imediat mâinile la păr să şi-l dea la o parte de pe faţă.

— Mda, arăt ca dracu', aşa-i? spuse el uşor jenat. Am pierdut trenul de dimineaţă şi asta mi-a dat tot programul peste cap. A fost un coşmar.

— Trenul? Credeam că locuieşti în oraş.

— Aşa e, dar nu mă pot concentra aici, aşa că stau să scriu în Hamptons.

— Oh, e chiar…

El o întrerupse cu un râset mâhnit.

— Al dracului de original, ştiu. Am cumpărat locul ăla în noiembrie, anul trecut, chiar când începuse să se facă frig. Am fost întotdeauna anti-Ha împtons, probabil că nu te miră ce spun, dar locul ăsta era altfel: era mohorât, izolat, locul ideal în care să mă încui cu un calculator şi nimic altceva. Nu vedeam ţipenie de om zile la rând, când

– zbang! – apare şi soarele o fracţiune de secundă în luna mai şi tot Upper East Side năvăleşte peste noi.

— Şi-atunci de ce rămâi? E iadul pe pământ acolo în luna iulie, spuse Leigh.

— De lene.

— Nu, zău. Nu cred aşa ceva.

— Ba să crezi. Am tot ce-mi trebuie. Doar că nu-mi vine să plec. În plus, în oraş se renovează apartamentul de deasupra mea şi zgomotul e insuportabil.

— Mmm, făcu Leigh, luând meniul de la chelner.

Jesse scutură din cap şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Cum de suporţi să stai atâtea ore cu nemernici obsedaţi de propria persoană aşa ca mine?

Leigh nu se putu abţine să nu râdă.

— Face parte din îndatoririle mele, spuse ea.

— Apropo, sunt sigur că eşti curioasă să…

— Jesse, spuse ea dulce, întrerupân**du-**l. O să avem destul timp şi pentru lucru, aşa că m-am gândit că ar fi bine să ne cunoaştem mai întâi şi să lăsăm discuţiile editoriale pentru următoarea întâlnire.

El se holbă la ea.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Dacă nu te deranjează.

El ridică mirat capul.

— Chiar că eşti ciudată. Un editor care nu vrea să vorbească despre cartea mea. Măi, măi, măi. Despre ce doriţi să discutăm, domnişoară Eisner?

Leigh era mulţumită. Călătoria la Curaçao împreună cu fetele nu fusese chiar o* celebrare a logodnei ei, dar îi dăduse răgazul să pună la punct strategia ei cu Jesse. Ştia că ea trebuie să dea tonul de la bun început şi în mod ferm. Singurul mod de a o face era să dicteze ea şi ritmul, şi conţinutul conversaţiei. El venise la această întâlnire crezând că noua lui editoare de la noua lui editură abia aşteaptă să audă despre noua lui carte, dar ea făcuse pe indiferenta.

Până să termine antreurile (salată cu muşchi de vită pentru el şi crochete de peşte cu verdeaţă pentru ea), vorbiseră de toate, numai despre ce scria el nu. Leigh află că Jesse a crescut în Seattle, dar i **s-**a părut deprimant acolo şi că, pe la douăzeci de ani, a prestat diverse munci prin Asia de Sud-Est, dar şi aici i **s-**a părut deprimant. I-a povestit cât de surprins a fost când *Deziluzia* a ajuns în topul celor mai vândute cărţi, ce suprarealist i **s-**a părut să câştige milioane din**tr-**un lucru care era ceva mai mult decât un jurnal de călătorie şi ce dementiale ţi se par petrecerile în New York atunci când eşti tânăr, realizat şi deodată foarte, foarte bogat. Trecuse ceva mai mult de o oră, dar lui Leigh i se părea că începuseră să construiască o legătură neobişnuită pentru amândoi **–** nu romantică, desigur, dar cumva intimă. În treacăt şi fără să insiste sau să atragă atenţia câtuşi de puţin, Jesse a zis ceva de soţia lui.

— Ai o *soţie*? întrebă Leigh.

El clătină din cap că da.

— Adică, eşti *căsătorit*?

— Da, în general aşa se spune. Te surprinde?

— Nu. Adică, da. Nu surprinsă că eşti căsătorit, doar… ăă… surprinsă că… mă rog, n-am citit despre asta în ziare.

Jesse zâmbi, iar ei i se păru că arată mult mai bine când zâmbeşte. Parcă mai tânăr şi nu atât de dărâmat. El se uită la mâna ei stângă şi ridică din sprâncene.

— Văd că şi tu ai de gând să intri în rândul nostru, al celor *căsătoriţi*.

Fără să ştie de ce, ea se simţi brusc fâstâcită. Fâstâcită şi foarte stânjenită.

— Desert? întrebă ea luând meniul şi prefăcâ**ndu-**se că se uită în el cu atenţie.

Jesse comandă espresso pentru amândoi. Fără **s-**o întrebe. Ceea ce, normal, lui Leigh i se păru enervant şi atrăgător în acelaşi timp. Ar fi vrut un ceai de mentă dacă ar fi lăsat-o să aleagă, dar era ciudat de plăcut că nu a

trebuit să aleagă ea.

— Deci, ia spuneţi-mi, domnişoară Eisner. Care a fost ultima carte de succes pe care aţi editat-o? înainte de a mea, bineînţeles.

— Ei bine, domnule Chapman, nu cred că trebuie să vă reamintesc lucrul ăsta, dar rămâne de văzut cât succes va avea cartea dumneavoastră. Suntem cu toţii foarte curioşi.

— Ca şi mine în legătură cu cea care mă va edita pe mine.

— Ce anume aţi dori să ştiţi?

— Ce autori mai aveţi? Pe care îi preferaţi? Care dintre cărţile lor v-au plăcut?

Uşor fâstâcită, Leigh spuse:

— Cred că ştiţi deja răspunsurile.

— Adică?

Leigh se opri o clipă să se gândească la implicaţiile unei sinceităţi totale. Bineînţeles că nu simţea nicio obligaţie morală să-i spună tot adevărul; doar că în acest moment i se părea stupid să mai continue şarada, aşa că îl privi în ochi şi spuse:

— Adică nu mă îndoiesc că ţi-ai făcut temele şi ştii foarte bine că eşti cel mai important autor cu care mă voi întâlni – şi bineînţeles cel mai mare contract – şi mai ştii probabil că şeful meu, colegii mei şi probabil toţi cei de la editură cred că sunt mult prea lipsită de experienţă ca să mă ocup de cartea ta.

Jesse goli ceaşca de cafea.

— Dar *tu*, tu ce crezi, dragă Leigh? întrebă el cu un surâs în colţul gurii.

— Cred că te-ai săturat de tot rahatul ăsta. Nu ştiu de ce ai dispărut în ultimii şase ani, dar presupun că a fost ceva mai important decât nenumărate petreceri sau ce mai zic gurile rele. Cred că vrei un nou început şi un editor care n-are nimic de pierdut. Cineva tânăr, flămând, care nu se teme să-şi asume nişte riscuri. Se opri. Cum mă descurc?

— Foarte bine.

— Mulţumesc.

Simţea că se încarcă cu adrenalină, era agitată şi nerăbdătoare, dar **într-**un fel pozitiv.

— Şi cu riscul de a părea un ticălos condescendent, zise el, simt foarte sigur că am luat decizia corectă.

— Aşa e, clătină ea din cap.

Jesse îi făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată şi, când acesta o aduse, i-o dădu lui Leigh.

— Presupun că o să plătească Brook Harris.

— Desigur.

Puse în carneţel cârdul ei nou-nouţ American Express Corporation şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Aşadar, Jesse, zise ea scoţând din geantă agenda cu coperţi roşii din piele, când ne mai vedem? Simt liberă la prânz marţi şi vineri săptămâna viitoare, dar marţi mi se pare mai bine. Bineînţeles că eşti bine-venit şi la birou să cunoşti…

— Nu pot săptămâna viitoare.

— Oh. Bine, atunci. Peste două săptămâni. Ce zici…

— Nu, nici atunci nu pot.

Firma ei tocmai cheltuise trei milioane de dolari pentru a cumpăra ceea ce era un pic mai mult decât un nume şi o promisiune, iar pentru el nu era o prioritate să-şi găsească timp ca să discute cu editorul?

— Nici măcar nu m-ai lăsat să termin, spuse ea liniştită.

— Îmi cer scuze, zise el abia stăpâni**ndu-**şi un zâmbet. Doar că eu n-am de gând să mai vin în oraş în următoarele săptămâni. Mai ales după nebunia cu trenul de azi-dimineaţă. Şi-atunci, putem **s-**o lăsăm pentru când o să mai vin sau, dacă te tentează, m-aş bucura să te găzduiesc în Hamptons.

— Ei bine, va trebui să-mi verific agenda şi te voi contacta, spuse ea cu răceală.

— O să-ţi spună să vii, zise Jesse.

— Poftim?

— Henry. O să-ţi spună să vii. Nicio grijă, Leigh, nu e chiar atât de departe şi-ţi promit că o să am mare grijă de tine. Avem şi o cafenea Starbucks.

Chelnerul reveni cu cârdul ei şi chitanţa. Ea le puse pe fiecare în compartimentul corespunzător din portofel şi-şi adună lucrurile.

— Sper că nu te-ai supărat, nu? întrebă Jesse.

Leigh avea senzaţia că lui nici nu-i pasă.

— Bineînţeles că nu. Doar că nu vreau să întârzii, mai am o întâlnire. Te sun mai târziu sau mâine şi stabilim următoarea întâlnire.

El zâmbi şi se dădu la o parte ca **s-**o lase să treacă în faţă.

— Mi se pare în regulă. Şi Leigh, încearcă să nu te alarmezi, bine? O să ne înţelegem de minune.

Când ieşiră afară, văzu că începuse să plouă şi, în timp ce ea scotocea prin geanta imensă după umbrelă, Jesse o luă la fugă spre Sixth Avenue.

— Ne auzim mai târziu, strigă el fără să se întoarcă.

Leigh clocotea de furie. Chiar era un încrezut şi un îngâmfat. Nici măcar nu se sinchisise **s-**o întrebe dacă are nevoie de un taxi sau să se ofere **s-**o conducă la birou **–** nici măcar nu-i mulţumise pentru masă! Habar n-avea cum o să se descurce cu omul ăsta care avea un aşa orgoliu imens. Putea să fie mai diplomată şi să-l ia cu binişorul, dar abordarea aceea blândă, senină, sunt-atât-de-impresionată-de-inteligenţa – dumneavoastră-domnule-Bestseller nu era genul ei. Nu este şi nici nu va fi şi cu siguranţă nu cu cineva atât de nesuferit ca Jesse Chapman. Fir-ar să fie, probabil că *Adriana* **s-**ar descurca mai bine cu el, deşi n-a redactat **–** probabil nici n-a citit **–** o carte în viaţa ei. Gândul ăsta o chinui cât merse pe jos tot drumul până la birou, drum şi-aşa mizerabil din cauza sandalelor cu tocuri înalte ude leoarcă. În momentul în care intră în clădire, era pregătită să anuleze totul **–** lucru pe care nici nu i-l ascunse lui Henry.

— Eisner, treci încoace, o strigă acesta când ea trecu

pe lângă biroul lui.

N-avea cum să ajungă de la lift la biroul ei fără să treacă pe lângă biroul lui Henry, o construcţie enervantă pe care fără îndoială el o dirijase cu bună ştiinţă.

Leigh ar fi vrut să stea câteva minute să-şi revină şi, sincer vorbind, poate să-şi mai ascundă ţinuta cu o vestă sau o pereche de şlapi, dar ştia că Henry îşi eliberase toată după-amiaza aşteptând ca ea să se întoarcă.

— Bună, zise ea veselă şi se aşeză cât putu mai modest pe canapeluţă.

— Ei? întrebă el. Henry o măsură din cap până în picioare, dar, din fericire, rămase inexpresiv.

— Ei bine, e categoric o pacoste, spuse ea înainte să-şi dea seama ce stupid sună.

— Pacoste?

— E arogant – exact cum ziceai şi tu –, dar sunt convinsă că până la urmă ne vom descurca. Când am vrut să stabilim următoarea întâlnire, a sărit repede că el nu mai vine în Manhattan.

Henry se uită mirat.

— Păi nu locuieşte în West Village?

— Ba da, dar zice că nu se poate concentra aici, aşa că a cumpărat o casă în Hamptons. Chiar se aştepta *să mă duc eu acolo*...

Şi Leigh începu să râdă.

— Bineînţeles c-o să te duci, o repezi Henry, lucru pe care nu-l făcea de obicei.

— Să mă duc? întrebă Leigh surprinsă mai mult de vehemenţa lui Henry.

— Da. Am să-ţi redistribui celelalte sarcini dacă va fi cazul. Începând de-acum şi până la data publicării, ai să faci din asta singura ta prioritate. Dacă asta înseamnă să vă întâlniţi la grădina zoologică din Bronx pentru că îl inspiră puii de leu, atunci aşa facem. Atâta vreme cât manuscrisul este în termen şi e publicabil, nu-mi pasă dacă următoarele şase luni le petreci în Tanzania. Numai să iasă cum trebuie.

— Înţeleg, Henry. Sigur că da. Poţi conta pe mine. Şi nu e nevoie să-mi redistribui sarcinile, spuse Leigh gândindu-se la autorul acela de memorii care suferea de oboseală cronică, la romancierul a cărui carte aştepta să primească aprobare şi actorul de comedie devenit scriitor care o suna să-i spună poante noi cel puţin de trei ori pe săptămână.

Telefonul lui Henry începu să sune şi o clipă mai târziu secretara lui anunţă prin intercom că îl căuta soţia.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Leigh, zise el ţinând mâna pe receptor să nu se audă.

Ea clătină din cap că da şi se grăbi să iasă din biroul lui, fără să-i mai pese de usturimea pe care o simţea în călcâie. Asistenta ei personală apucă un teanc de mesaje şi rapoarte şi se repezi spre Leigh chiar când aceasta se prăbuşi pe scaunul de la birou.

— Contractul ăsta trebuie semnat imediat ca să-l trimit prin curierat până la sfârşitul programului, iar Pablo de la departamentul de creaţie a spus că are nevoie de nişte note de copertă pentru memoriile lui Mathison cât mai repede omeneşte posibil. Ah, şi…

— Annette, putem să lăsăm puţin lucrurile astea? Trebuie să dau un telefon. Închizi tu uşa când ieşi? Nu durează decât un minut.

Leigh încercă să-şi păstreze tonul calm şi liniştit, dar îi venea să urle.

Annette, draga de ea, încuviinţă din cap şi închise încet uşa în urma ei. Fiindcă nu credea că va mai fi în stare să dea telefonul acela dacă n-o făcea acum, Leigh ridică receptorul şi formă numărul.

— Ce repede te mişti, răspunse Jesse. Părea că vorbeşte în zeflemea. Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Eisner?

— Mi-am verificat agenda şi ne putem întâlni în Hamptons.

El se arătă destul de reţinut să nu jubileze, dar Leigh *simţi* că zâmbeşte satisfăcut.

— Îţi mulţumesc, Leigh. Voi fi plecat din oraş în următoarele două săptămâni ca să mă documentez. Îţi convine a doua săptămână din august?

Leigh nici nu se mai osteni să se uite în calendarul pe care îl ţinea deschis pe ecranul computerului. Ce mai conta? Henry spusese foarte clar: dacă îi convenea lui Jesse, îi convenea şi ei.

Trase adânc aer în piept şi îşi muşcă degetul mare atât de tare că îşi lăsă urme.

— Voi veni, spuse ea.

M (Mi bea friinde. a eu p5. Aug

Izzie o conduse pe Emmy spre liftul din blocul în care locuia şi apăsă pe butonul cu numărul unsprezece.

— Vrei să-mi spui că un australian superb te-a invitat la o plimbare pe plajă seara târziu, după ce aţi băut şi-aţi dansat ore întregi şi că – deşi ţi-ai luat un angajament solemn faţă de tine şi faţă de prietenele tale că, scuză-mi limbajul, o să ţi-o tragi cu oricine are un paşaport străin – *tot* nu te-ai culcat cu el?

— Da.

— Emmy, Emmy, Emmy.

— N-am putut, ce vrei? Pur şi simplu n-am putut! Ne tăvăleam pe nisip făcând ca toţi dracii. Săruta atât de bine. Şi-a scos cămaşa şi mamă, Doamne! Emmy scoase un geamăt şi închise ochii.

— Şi? Până aici n-am auzit nimic rău.

— Şi în clipa când a vrut să-mi descheie blugii, m-am speriat. Nu ştiu de ce, pur simplu m-am speriat. Mi se părea atât de… de *ireal* să văd un tip peste mine, care se pregătea să mi-o *bage*, iar eu nici măcar nu ştiam prea bine cum îl cheamă. N-am putut **s-**o fac.

Izzie descuie uşa apartamentului şi Emmy o urmă în micul vestibul cu marmură pe jos.

— Chiar aşa ai spus, că se pregătea să ţi-o *bage*?

— Izzie, o atenţionă Emmy. Tu auzi ce vorbesc eu aici? Am vrut **s-**o fac, pe bune am vrut **s-**o fac. Eram atât de atrasă de el. Era extrem de drăguţ şi blând şi *australian*

şi ar fi fost o minunată aventură de vacanţă. Dar eu i-am zis să se oprească.

Kevin ridică privirea de pe biroul la care stătea în celălalt capăt al camerei şi zâmbi.

— Conversaţia asta pare mult mai interesantă decât e-mailul pacientei mele care-mi descrie consistenţa scurgerii pe care o are.

Închise laptopul şi veni **s-**o sărute pe Emmy pe obraz, apoi o cuprinse pe Izzie **într-**o îmbrăţişare caldă, de bun venit.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, îi şopti la ureche.

Izzie îşi apăsă buzele pe ale lui şi-l mângâie pe faţă cu dosul mâinii.

— Mmm, şi mie mi-a fost dor de tine. Cum a fost tura?

— Ăă, mă scuzaţi, zise Emmy întrerupâ**ndu-**le schimbul intim de cuvinte. Îmi pare tare rău că trebuie să întrerup această dulce revedere, dar cum voi doi sunteţi deja căsătoriţi, iar eu n-am cui să fac confidenţe, aş vrea să ne concentrăm încă puţin asupra *mea*…

Kevin râse şi o bătu pe Izzie cu palma uşor la fund.

— Mi se pare corect. Îţi duc bagajul în celălalt dormitor şi pe urmă o să aduc ceva de băut. Voi, fetelor, aşteptaţi afară.

El se îndreptă spre bucătărie, iar Izzie se uită după el cu drag.

— E greţos de nemaipomenit, spuse Emmy.

— Ştiu. Izzie oftă stăpâni**ndu-**şi un zâmbet. E al naibii de dulce. Probabil că nu l-aş suporta dacă nu l-aş iubi atât de mult. Vino, hai să stăm pe balcon.

Emmy şi-ar fi dorit un alt loc unde să stea decât la masa din fier forjat, pe scaunul din fier forjat de pe balcon, sub soarele dogoritor al Floridei de Sud, în aerul încărcat de umiditate. Cum ar fi pe covor, chiar în faţa aparatului de aer condiţionat, de exemplu.

— Oare oamenii de pe-aici sunt asudaţi tot timpul? o întrebă Emmy pe Izzie care nu părea deloc să sufere din

cauza căldurii înăbuşitoare.

Izzie ridică din umeri.

— După un timp începi să te obişnuieşti. Deşi trebuie să spun că nu mulţi preferă să vină la Miami în luna august. Se întoarse să stea cu faţa la soare, dar numai după ce îi făcu cu ochiul lui Emmy. OK, deci am rămas la partea în care el se pregătea să ţi-o *bage*…

Uşa glisantă din sticlă se deschise şi Kevin, ţinând în mână o tavă plină cu băuturi, dădu din cap cu dezaprobare.

— Se pare că nu ratez deloc conversaţia asta. Pe bune, Em, n-am putea să trecem mai repede peste?

În timp ce Izzie sări să-l ajute pe Kevin, Emmy se întrebă de unde avea atâta energie. Căldura dogoritoare şi umiditatea îi dădeau lui Emmy impresia că i se lichefiază tot corpul.

— Nu mai e cine ştie ce de povestit, spuse Emmy luând un ciorchine de struguri de pe tava adusă de Kevin.

Scoase o sticlă de apă din**tr-**o frapieră micuţă pe care acesta o aşezase jos şi zise:

— Nu bem şi noi ceva? Credeam că niciunul dintre voi nu e de gardă.

Izzie şi Kevin schimbară o privire rapidă.

— Mda, o să deschidem imediat o sticlă. Dar mai întâi **–** Kevin îi dădu lui Izzie o sacoşă din pânză **–** avem ceva pentru tine.

— Pentru mine? întrebă Emmy nedumerită. Eu ar fi trebuit să vă aduc vouă ceva… sunt musafir.

Izzie desfăcu sacoşa şi îi dădu lui Emmy o cutie mică, ambalată frumos în hârtie galbenă şi cu o fundă în culorile curcubeului.

— Pentru tine, zise ea.

— Foarte drăguţ din partea voastră, dar vă spun de pe-acum că dacă e un cupon cadou pentru un site de matrimoniale sau vreun ghid pentru cum să-ţi găseşti un iubit sau ceva cu informaţii despre congelarea ovulelor, mă supăr pe voi.

Crezând că Izzie îşi dă seama că e doar o glumă, Emmy văzu cu surprindere că îi cam pierise zâmbetul de pe buze.

— Deschide-l odată, o îndemnă Izzie.

Cum nu obişnuia să deschidă cadourile cu delicateţe – ce rost avea să păstrezi hârtia de ambalat şi fundele?

— Emmy rupse ambalajul cu plăcere. N-a fost surprinsă să găsească înăuntru un tricou alb, împăturit frumos în hârtie galbenă. Ea şi Izzie făceau chestia asta de ani de zile, de când erau destul de mari ca să câştige bani singure şi suficient de responsabile să trimită regulat colete prin poştă: îşi trimiteau una alteia tricouri cu inscripţii haioase, nesuferite, isteţe sau pur şi simplu stupide, de fiecare dată sperând să fie mai interesante decât ultima dată. Doar cu câteva săptămâni în urmă, Emmy îi trimisese lui Izzie un maiou pe care scria AI ÎNCREDERE, SUNT DOCTOR, iar Izzie i-a trimis şi ea prin curierat un tricou pentru câini – special pentru rasele de câini de talie mică, dar adresat lui Otis – pe care scria MUŞC DACĂ MĂ MÂNGÂIE OAMENI URÂŢI.

Emmy ridică tricoul să se uite la el.

— CEA MAI BUNĂ MĂTUŞĂ DIN LUME? citi ea cu voce tare. Nu pricep. Ce-i aşa amuzant – Schimbul de priviri dintre Izzie şi Kevin o făcu să se oprească la mijlocul propoziţiei.

— Oh, nu se poate!

Izzie se mulţumi să zâmbească şi să clatine din cap. Kevin se întinse peste masă şi o strânse de mână.

— Nu se poate! murmură Emmy din nou.

— Sunt însărcinată! strigă Izzie răsturnând două sticle de apă în timp ce se repezi la Emmy **s-**o îmbrăţişeze.

— Nu se poate!

— Em, pe bune, mai zi şi altceva, o sfătui Kevin încruntând sprâncenele de îngrijorare pentru soţia lui.

Emmy era conştientă că o înconjurase pe Izzie cu braţele şi că o strângea cu hotărâre, dar nu reuşea să îngaime niciun cuvânt. Gândul îi zbură la lucruri la care te

gândeşti de obicei când cineva te anunţă că va avea un copil. îi veni în minte ziua în care, doar cu un an şi ceva în urmă, a fost de faţă pentru prima dată la o naştere. Izzie o pusese pe Emmy să se îmbrace cu un halat, o instruise cum să se comporte ca o studentă la medicină şi o dusese în sala de naşteri să vadă o banală naştere pe cale naturală, fără complicaţii. Nici filmuleţele acelea educative pe care le-a văzut în clasa a şasea, nici povestirile sângeroase pe care le auzise de la prietene sau de la Izzie nu au pregătit-o pentru ce avea să vadă în ziua aceea, iar acum toate astea îi veneau în minte. Doar că, de data asta, străina de pe masa de naştere era chiar sora ei, iar ea nu-şi putea izgoni din minte imaginea unui căpşor chel de bebeluş ieşind din locul acela intim al surorii ei.

Dar înainte să înceapă să proceseze această informaţie, gândurile îi zburară în cu totul altă parte. Următorul lucru care îi veni în minte era un inventar al magazinelor şi site-urilor pentru nou-născuţi pe care le vizitase ani la rând, minu**nându-**se în faţa unor botoşei pufoşi şi baveţici cu monogramă, imagi**nându-**şi că umple coşul de cumpărături cu toate lucruşoarele alea. Acum ar avea un motiv real **s-**o facă **–** chiar pentru nepoţica sau nepotul ei! **–** dar cum să se decidă? Bineînţeles că ar trebui să-i cumpere bebeluşului costumaşe cu inscripţii haioase gen NIMENI NU PUNE COPILUL LA COLŢ şi MAMI BEA FIINDCĂ EU PLÂNG, dar ce-ai zice de puloveraşul acela drăguţ din caşmir, de cizmuliţele căptuşite cu blăniţă de oaie sau de cărucioarele în serie limitată, din stofă ecosez de culoarea lămâii? Obligatoriu şoseţelele alea ca nişte pantofiori cu baretuţă, la fel şi hălăţelul minuscul din pluş. N-o să cumpere lucruri din acelea funcţionale sau pretenţioase **–** lasă să cumpere alţii pernuţe Boppy pentru sprijin, încălzitor pentru biberoane sau linguriţe gravate Tiffany. Ea va avea grijă ca bebeluşului să nu-i lipsească niciunul din lucrurile necesare care se găseau în Manhattan. Dacă n-avea ea, atunci cine? în niciun caz viitorii părinţi ai acestui copil, care cu siguranţă vor fi mult

prea ocupaţi să aducă pe lume copiii *altora* şi nu să caute cele mai noi, mai haioase şi mai frumoase lucruşoare. Da, n-avea încotro. Dacă voia să arate ce poate, atunci acesta era momentul. **S-**ar ridica la înălţimea inscripţiei de pe tricou şi ar fi cea mai bună mătuşă din câte există. Şi cine ştie? Poate că **într-**o zi va folosi aceste lucruşoare şi pentru copilul ei; copiii ei şi copiii lui Izzie ar putea să folosească aceleaşi hăinuţe şi jucării, aşa cum făcuseră şi mamele lor toată viaţa. Ar fi mai degrabă ca fraţii, decât ca nişte veri primari. De fapt, acum că tot se gândea la treaba asta, îşi dădu seama că ar putea să se sincronizeze astfel încât Izzie să-l nască pe-al doilea când Emmy îl va naşte pe primul, şi-atunci ar fi gravide amândouă. **S-**ar duce împreună la cursuri prenatale de yoga, iar Izzie ar putea să explice cum **s-**a întâmplat, pas cu pas, cu tonul ei calm, profesional, pe care îl foloseşte când stă de vorbă cu pacienţii ei, şi, când ar veni vremea să nască, ar naşte la interval de câteva săptămâni, astfel încât fiecare din ele să poată fi alături de cealaltă. Da, chiar era un plan bun, mai ales că…

— Em? Te simţi bine? Spune ceva! strigă Izzie.

— Oh, Izzie, mă bucur atât de mult pentru voi! spuse Emmy ridicâ**ndu-**se în picioare.

O îmbrăţişă din nou pe sora ei, apoi se repezi să-l îmbrăţişeze şi pe Kevin.

— Îmi cer scuze, am fost atât de surprinsă!

— E o nebunie, nu-i aşa? întrebă Izzie. Abia dacă ne-am obişnuit şi noi cu ideea. Credeam că n-o să fie cine ştie ce pentru că sarcinile şi nou-născuţii sunt, cum **s-**ar zice, *viaţa* noastră, dar e eu totul altceva când ţi se întâmplă ţie, ştii?

Mă rog, tehnic vorbind, nu *ştia*. Dacă lucrurile vor merge în continuare aşa cum merg acum, **s-**ar putea să nu ştie niciodată. Dar ştia că Izzie nu asta voise să zică.

— Cât ai?

Izzie se întinse spre Emmy şi-i cuprinse mâinile **într-**ale ei.

— Să nu te superi, Em…

— Ce? Nu cumva trebuie să naşti luna viitoare? Eşti o ciudată din alea care pot fi însărcinate în nouă luni în timp ce nimeni nu bănuieşte nimic decât că poate au mâncat prea multe dulciuri? Mi **s-**a părut mie că eşti un pic mai plinuţă la faţă.

— Am treisprezece săptămâni. Abia am intrat în al doilea trimestru. Ar trebui să nasc în februarie.

Emmy se concentră să calculeze. Luna are patru săptămâni, treisprezece se împarte la patru de…

— Ai deja peste trei *luni*? Parcă Katie Holmes şi Jennifer Gamer au anunţat *publicul* american când erau însărcinate în numai câteva săptămâni. Iar propria mea soră aşteaptă până în al doilea trimestru?

— Em, şi pentru noi a fost foarte greu să nu spunem nimic, dar am vrut neapărat să**-**ţi spunem ţie personal. Am vrut să fim cu toţii de faţă, cu tricoul ăsta drăguţ…

Izzie păru brusc îngrijorată; i se umplură ochii de lacrimi, iar Emmy simţi şi ea că**-**i vine să plângă.

— Nu, Izzie, nu plânge. Glumeam, îţi jur! îmi place că mi**-**ai spus în felul ăsta. N**-**ar fi fost acelaşi lucru la telefon, se grăbi ea să adauge în timp ce lacrimile începură să şiroiască pe obrajii surorii ei.

Ezită o clipă din cauza lui Kevin, după care, aducâ**ndu-**şi aminte că practic e ca şi fratele ei, Emmy îşi scoase bluza de pe ea şi-şi puse noul tricou pe care scria CEA MAI BUNĂ MĂTUŞĂ DIN LUME.

— Uite, zise ea întorcâ**ndu-**se spre Izzie să**-**i arate şi observând că, din politeţe, Kevin îşi ferise privirea. Îmi place. Mă bucur că o să ai un copil! îmi place mult, mult, mult felul în care mi**-**ai spus. Izzie, te iubesc atât de mult! Vino naibii încoace să te mai îmbrăţişez o dată!

Izzie îşi trase nasul, ştergâ**ndu-**şi o lacrimă de pe obraz.

— E din cauza hormonilor. Am fost dată peste cap zilele astea.

— Aşa e, confirmă Kevin clătinând din cap.

— Nu-i nimic. Haideţi să sărbătorim! în seara asta vă invit în oraş la cel mai tare restaurant din Miami. Unde să mergem? La Joe's Stone Crab?

Kevin se duse să tragă un pui de somn înainte de cină în timp ce Emmy şi Izzie au petrecut aproape două ceasuri îmbrăţişate, discutând toate detaliile acestui nou eveniment. Da, vor afla ce sex are indiferent dacă doreau sau nu, deoarece inevitabil vor dori să vadă analiza cu ultrasunete şi amândoi ştiu, evident, cum să o interpreteze. Nu, încă nu se gândiseră ce nume să-i dea, deşi lui Izzie îi plăcea la nebunie Ezra dacă era băiat şi Riley dacă era fată. Au vorbit ce grozav e să dai fetelor nume de băieţi şi ce supărată o să fie mama lor dacă copilul n-o să poarte numele părinţilor ei. Emmy a rugat-o pe Izzie să-i descrie faza de dezvoltare în care era copilul, iar Izzie adormi în timp ce-i povestea.

Emmy aduse o pătură din dulapul de pe hol şi o acoperi pe sora ei. Biata de ea, probabil că e foarte obosită.

E gravidă, lucrează în schimburi de treizeci şi şase de ore şi a mai fost şi bucuria de a-i spune surorii ei vestea cea mare. Emmy se cuibări şi ea lângă Izzie şi închise ochii, însă mintea îi zumzăia de gânduri. Da, fireşte că se bucura că Izzie va avea un copil. Micuţa Isabelle care şi-a supt degetul până la vârsta de unsprezece ani, care murea de frica păianjenilor şi care era incredibil, îngrozitor de afonă, încât întreaga familie o implora să nu cânte în baie, avea să devină *mama* cuiva. Fetiţa care întotdeauna o imitase pe Emmy şi o ruga să o includă şi pe ea în planurile ei avea să nască în curând. Era aproape prea ciudat ca să înţeleagă. Iar când îi trecu prin minte gândul – oricât de fugitiv – că sora ei mai mică urma să aibă un copil, în timp ce ea, Emmy, n-avea nici măcar un băiat cu care să-i facă plăcere să comunice pe e-mail, îl izgoni iute din minte. Astfel de gânduri egoiste nu-şi aveau locul, nu atunci când doreai să fii alături de sora ta şi să fii cea mai bună mătuşă din lume. Nu, pur şi simplu nu-şi va îngădui

să gândească aşa ceva, punct.

Kevin le zgâlţâi uşor pe amândouă ca să le trezească.

— Nu cumva voi două trebuia să mă treziţi pe mine? întrebă el, aprinzând o veioză.

Izzie îşi vârî capul sub pătură şi mormăi:

— Cât e ceasul?

— E aproape unsprezece şi nu ştiu cum sunteţi voi, dar eu n-am niciun chef să ies în oraş acum. Se aplecă şi o sărută pe Izzie pe frunte. Dulceaţă? Vrei să te culci?

Izzie nu reuşi să îngaime decât „Ahâăm”.

— Nici eu n-am chef, mormăi Emmy.

Petrecea şaizeci şi cinci de ore pe săptămână în restaurante şi întotdeauna se bucura dacă avea ocazia să rămână acasă. Nu se relaxa deloc când intra **într-**un restaurant **–** nu contează ce restaurant **–** în calitate de client. Mintea ei se comuta pe modul manager şi nu se putea împiedica să nu ia seama la atitudinea personalului faţă de clienţi, să nu observe eficienţa barmanului sau cât de repede erau debarasate mesele. Era mai simplu să rămână acasă şi să mănânce ce găsea prin frigider. Dar apoi îşi aduse din nou aminte.

— Oh, Doamne, o să ai un copil!

Izzie râse şi o împunse pe Emmy cu cotul.

— Aşa e, nu glumeam pe chestia asta.

— Numai dacă mă uit la obrăjorii tăi de veveriţă şi**-**mi dau seama imediat, zâmbi Emmy.

— Ticăloaso!

— Vaco!

Kevin ridică mâinile în semn că se predă.

— Eu am plecat. Izzie, să închizi uşa când vii la culcare, bine?

Izzie se întoarse spre Emmy.

— Te superi dacă mă duc acum să mă culc? Ştiu că pentru tine e ca şi cum ar fi abia prânzul, dar noaptea trecută nu am dormit deloc şi sunt frântă de oboseală.

Emmy oftă ostentativ şi clătină din cap prefăcâ**ndu-**se dezamăgită.

— Doar pentru că eşti gravidă şi munceşti în schimburi ca să aduci pe lume copii zi şi noapte nu e o scuză. Fie, cred că am să supravieţuiesc de una singură în următoarele opt ore.

Izzie îi dădu un ghiont lui Emmy, apoi o îmbrăţişă.

— Mâine o să fiu mai veselă, îţi promit.

Îi dădură lui Emmy două prosoape şi dispărură în câteva secunde după ce îi spuseră noapte bună, lucru care pe Emmy nu o deranjă deloc. Era încă puţin cam năucă după somn, dar când îşi aminti că Izzie e însărcinată, simţi că i se pune un gol în stomac. Îşi luă celularul şi ultimul număr din revista *Elle*, coborî cu liftul până la parter şi ieşi prin celălalt capăt al holului spre piscina luminată discret şi frumos amenajată, în afară de doi tipi de vreo douăzeci şi ceva de ani care beau bere şi jucau table la o masă mai încolo, locul era minunat de pustiu, aşa că Emmy îşi suflecă pantalonii pescăreşti şi se aşeză lângă bazinul cu apă caldă, exalând în timp ce-şi băgă picioarele în apa din care ieşeau aburi.

Formă numărul de telefon al lui Leigh.

— Dumnezeule, ce mă bucur să te-aud, spuse Leigh care răspunse de la primul apel.

— De ce? E o seară de vineri absolut minunată, iar tu eşti logodită cu unul dintre cei mai mişto ţipi pe care i-am cunoscut personal. N-ai altceva mai bun de făcut?

— Sora mai mică a lui Russell – înotătoarea – a venit în New York şi stă tot weekendul, aşa că el a rămas acasă cu ea în seara asta.

— Am priceput. Asta e cea cate îţi place, nu?

Leigh oftă.

— Relativ, da, cred. E nemaipomenit de drăguţă, prietenoasă, deschisă şi greţos de perfectă. Seamănă foarte mult cu cealaltă.

Emmy auzi zgomotul familiar pe care îl făcea Leigh când scotea o pastilă de gumă Nicorette din folie şi o mesteca. Aproape că şi simţea uşurarea prietenei ei.

— Mai bine aşa decât vreo ticăloasă pasiv-agresivă

care să-ţi facă viaţa un calvar. Ţi-ar fi inşi greu să fiţi ca nişte cumnate decât enervant da prietene, spuse ea.

— Aşa e. Dar trebuie să mă plâng şi eu de ceva.

Pauză: molf, molf.

— Ce faci în seara asta? Oh, stai, am uitat – nu eşti în Florida?

— Ba da. E cald aici ca-n Africa.

— Ce mai face Izzie? N-am mai văz**ut**-o de un car de vreme.

— Izzie e…

Emmy se gândi cum să-i spună lui Leigh. Ştia că trebuie să pară mai bucuroasă – drace, chiar *era* bucuroasă! – dar poate faptul că era târziu, în combinaţie cu apa aceea caldă, şi şocul veştii lui Izzie o obosiseră pe Emmy. Se bucura din tot sufletul pentru Izzie şi o încânta ideea că va deveni mătuşă, dar tot nu putea scăpa de senzaţia că-i venea să plângă.

— Emmy, este bine? **S**-a întâmplat ceva?

Îngrijorarea şi compasiunea din glasul lui

Leigh declanşară ceva în sufletul ei: în câteva clipe lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Emmy, serios, vorbeşte! Ce se întâmplă cu tine?

— Oh, Leigh, sunt o persoană îngrozitoare, suspină ea. Dezgustătoare. Rea. Detestabilă. Singura mea soră, cea mai bună prietenă de pe pământ, este însărcinată, iar eu nu mă pot bucura pentru ea.

— Izzie e *însărcinată*? întrebă Leigh pe un ton grav.

Emmy clătină din cap, apoi îşi aduse aminte că e la telefon.

— Da, e. Trebuie să nască în februarie. Luna viitoare vor afla dacă e băiat sau fetiţă.

— Oh, Emmy, zise Leigh, aş vrea să pot spune „felicitări” şi „îmi pare rău” în acelaşi timp, aşa că nu pot decât să-mi imaginez prin ce treci.

— Bineînţeles că ştiam că la un moment dat vor face şi copii; doar că nu m-am gândit că se va întâmpla chiar acum. Leigh, e sora mea mai mică!

— Ştiu, ştiu, o linişti Leigh. Numai nu te gândi nicio clipă că greşeşti cu ceva simţind ceea ce simţi. Sigur că te bucuri pentru ea, dar e de înţeles să ai sentimente amestecate în legătură cu asta. Oricine ar avea, mai ales după tot ce **s-**a întâmplat cu Duncan…

Tocmai de aceea Emmy o sunase pe Leigh şi nu pe Adriana sau **–** ferească sfântul! **–** pe maică-sa.

— Vin aici şi-i povestesc trei ore despre aventurile mele eşuate şi stupide **–** practic, trăncănind întruna despre faptul că nu reuşesc să mă culc cu străini iar Izzie îşi întemeiază familia perfectă cu soţul ei perfect la vârsta perfectă. Ce e în neregulă cu mine? Jalea din propria ei voce o făcu pe Emmy să înceapă din nou să plângă, îi făcea bine să-şi plângă de milă şi, dacă se descărca şi ea, avea tot dreptul. În faţa lui Izzie a reuşit să arate că e alături de ea şi că e extrem de bucuroasă, dar asta nu însemna că trebuia să se prefacă în faţa lui Leigh.

— Emmy, scumpo, nu-i absolut nimic în neregulă cu tine. Tu şi Izzie sunteţi doar în etape diferite la momentul ăsta. E doar o chestiune de timp **–** nu are nimic de-a face cu ceea ce sunteţi voi ca oameni. Şi, bineînţeles, nu am nicio îndoială că vei fi o mătuşă şi o soră minunată, dar mai mult decât atât, ştiu că şi tu vei cunoaşte un tip minunat. Un tip *perfect*. Bine?

— Bine, oftă Emmy. Îşi scoase picioarele din jacuzzi, îşi suflecă pantalonii şi mai sus şi le băgă din nou în apă. Vorbeşte-mi despre altceva. Povesteşte-mi ce-ai mai făcut.

Veni rândul lui Leigh să ofteze.

— Nu prea am ce să-ţi povestesc. Oh, stai, de fapt mint. Ghiceşte cu cine m-am întâlnit aseară.

— Dă-mi un indiciu.

— Adriana l-a numit viitorul ei soţ.

— Te-ai întâlnit cu Tobias Baron? Oh, nu se poate! Povesteşte-mi! Nici măcar n-am ştiut că a sunat-o.

— Ştiu, a fost cam ciudată în privinţa asta. Tăcută. De parcă îi era teamă să nu cobească. Cred că el a fost plecat două săptămâni la L.A., iar acum **s-**a întors la New

York. Au ieşit împreună pentru prima dată miercurea trecută, apoi din nou cu mine şi cu Russell aseară şi fii atentă **–** încă nu **s-**a culcat cu el.

Emmy rămase cu gura căscată.

— Nu se poate!

— Pe bune!

— Atunci o fi ceva cu el? Adriana n**-**a ieşit *niciodată* cu un tip frumos, faimos şi de succes fără să se culce cu el **–** iar după două întâlniri cu atât mai puţin. Niciodată.

— Ştiu, râse Leigh. Cred că ia foarte în serios pariul pe care l**-**aţi făcut amândouă, fiindcă nu părea să fie ceva în neregulă cu el. Era seducător în stilul ăla linguşitor de la Hollywood, dar nu arogant. Politicos, fermecător şi categoric îndrăgostit de ea.

— Şi ea? întrebă Emmy.

— Ea părea să**-**l venereze. Am plecat foarte târziu să cinăm la Odeon şi nu ştiu de ce ne**-**am mai dus. Amândoi se giurgiuleau întruna.

— E grozav, spuse automat Emmy, dând răspunsul aşteptat.

Fireşte că ar trebui să se bucure că prietena ei cea alergică la relaţii serioase îşi găsise adevărata dragoste, aşa cum ar trebui să se bucure pentru că sora ei va avea un copil. Dar acest *ar trebui* nu se traducea deloc în realitate.

— Mda, în fine, vom vedea. Pleacă la L.A. să**-**l vadă weekendul viitor şi probabil că atunci o să strice tot. O să facă ea vreuna nefăcută, sunt sigură.

— Leigh! Nu aşa vorbeşte o prietenă foarte bună, se prefăcu Emmy supărată, dar în realitate era încântată.

— Mda, şi? O să mă omori? Amândouă o cunoaştem pe fata asta şi ştim foarte bine că nu va fi nevasta *nimănui*. Nici acum şi probabil niciodată. E de admirat că se străduieşte, dar personal nu cred că va reuşi.

— Cam aşa e. Tu ce mai faci? Ce mai face Russell?

Emmy observă că cei doi tipi îşi strângeau tablele şi îşi urau noapte bună bătâ**ndu-**se bărbăteşte pe spate. Cel

blond, cu părul mai lung şi care părea foarte tânăr, luă cele două sticle goale de bere şi tablele, apoi se îndreptă spre hol. Cel cu părul negru care avea cam 1, 70 înălţime, poate chiar 1, 80*, şi care purta o cămaşă albă din în cu mâneci scurte se îndreptă spre ea.

— E bine. Nu prea am ce să-ţi spun. Mamele noastre au început pregătirile de nuntă, dar noi încercăm să nu ne implicăm.

— Clar că e o decizie bună, murmură Emmy.

O deranja faptul că tipul îşi aruncase portofelul şi prosopul pe şezlongul de alături şi începuse să-şi scoată cămaşa. Din moment ce nu era absolut nimeni la piscină, de ce a trebuit să vină chiar lângă ea?

— Mda, nu prea mă interesează. Acum am destule pe cap la serviciu şi tocmai am aflat că trebuie să mă duc în Long Island la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Hmm, făcu Emmy care nu mai era deloc atentă la ce spune.

Tipul îşi scoase pantalonii din care se ivi un şort albastru de baie cu căptuşeală din plasă, iar

Emmy văzu surprinsă că era mult mai slab decât arăta îmbrăcat. **S-**ar putea spune chiar slăbănog, dar Emmy preferă să-l considere suplu. Avea abdomenul absolut plat şi un piept nedezvoltat, dar era totuşi atrăgător, genul John Meyer. Deprimat şi temperamental. Poate chiar sexy dacă faci abstracţie de cămaşa cu nasturi şi mâneci scurte.

Leigh spunea ceva despre Hamptons şi un scriitor nou, dar Emmy nu mai era atentă. Era conştientă că tipul asculta ce vorbeşte, aşa că zise:

— Leigh, cred că am să intru. Pot să te sun eu peste câteva minute de sus?

— Eu o să mă culc, aşa că hai **s-**o lăsăm pe mâine. Russell e…

— E bine aşa, scumpo. Somn uşor.

Emmy închise telefonul înainte ca Leigh să-i răspundă.

Tipul îi zâmbi – un zâmbet frumos, se gândi ea, deşi nu cine ştie ce-şi intră în piscină păşind pe prima treaptă. Se lăsă repede în apă, părând că nu ia în seamă apă fierbinte şi spuse:

— Auu. Ţi-e dor de prietenul tău?

Ea simţi că se îmbujorează şi nu-i plăcu deloc.

— Nu, ăă, nu era prietenul meu. Nu am prieten. Era prietena mea Leigh. De la New York.

El zâmbi, iar ei îi veni să-l omoare, apoi să se omoare şi pe ea. De ce vorbea întotdeauna aşa? Ce-l interesa pe el cine era la telefon, unde avea ea să doarmă, dacă avea sau nu un prieten? Ştia că spusese deja prea multe, dar el chiar trebuia să râdă de ea?

— Ah, am priceput. Ce mai face Leigh din New York?

Emmy nu-şi dădea seama dacă el glumea sau vorbea serios şi lucrul ăsta i se păru enervant.

— Leigh din New York face foarte bine, zise ea pe un ton mai ironic decât ar fi vrut.

Apoi, în timp ce îşi bălăcea picioarele în apa caldă şi îl privea pe băiatul ăsta care se uita la ea, brusc simţi că nu-i mai pasă ce crede el.

— Are o săptămână încărcată la serviciu şi nu pare să se bucure prea tare de apropiata ei căsătorie aşa cum cred că ar trebui. Ceea ce e cam ciudat fiindcă logodnicul ei e un tip fantastic. Tocmai îmi spunea că o altă prietenă de-a noastră **s-**a îndrăgostit până peste cap de un regizor renumit – dar nu, nu-ţi spun cum îl cheamă, fiindcă sunt o persoană discretă – şi e genul de lucru care nu-i stă în fire pentru că Adriana nu se ataşează de bărbaţi, îi colecţionează. Şi, moţ peste toate lucrurile pe care le-am auzit în seara asta, tocmai am aflat că sora mea – sora mea *mai mică* – va avea un copil.

— Se pare că tu şi Leigh din New York aţi avut să vă spuneţi «o mulţime de lucruri, zise el amuzat, dar nu surprins.

— Poate ai şi tu să-mi spui ceva extrem de personal sau neobişnuit? întrebă Emmy.

El ridică din umeri şi dădu din mâini **într-**un fel care voia să spună „nu e decât ceea ce se vede”.

— Nu prea.

— Oh, păi e nemaipomenit, spuse Emmy.

Măgarule, se gândi ea. Nu ea a intrat în spaţiul personal al altcuiva, nu ea a întrerupt o conversaţie telefonică şi nu ea a deschis discuţia, nu? Emmy îşi scoase picioarele din apă şi se pregăti să se ridice în picioare.

— Bine, bine. Mă cheamă George. Sunt la drept, la UM. Tipul cu care jucam table e vărul meu primar, dar mi**-**e aproape ca un frate. Tocmai îmi spunea că prietena lui are o infecţie cu chlamidia… şi nu e de la el. Ia să vedem, ce altceva aş putea să**-**ţi mai spun? Am intrat la UM pentru că tata a tras nişte sfori şi acum nu pierde niciodată ocazia să**-**mi amintească de chestia asta. Şi probabil cea mai mare tâmpenie pe care am făc**ut-**o vreodată este că m**-**am căsătorit în Vegas **într-**o noapte când eram foarte, foarte beat.

Aşa mai mergea! Nu era ca Paul la capitolul inteligenţă, dar era categoric foarte simpatic. Emmy începu să râdă.

— Ca Britney, zise ea.

— Exact ca Britney, până am anulat**-**o. Deşi la mine **s-** ar zice că a fost mai rău, deoarece o cunoscusem pe fata aia doar cu o seară mai înainte.

— Excelent! Emmy bătu din palme şi îşi vârî picioarele înapoi în apă. Ia spune**-**mi, George, ce părere ai despre…

Se opri în mijlocul propoziţiei şi, cu gura căscată de uimire, se holbă la George care parcă se materializase chiar în faţa ei. Înainte ca ea să mai apuce să gândească sau să zică ceva, el se strecură între picioarele ei, îşi sprijini genunchii de marginea bazinului şi o sărută. Prea surprinsă ca să facă altceva, Emmy îi răspunse la sărut. Instantaneu simţi că o străbate acel fior de emoţie pe care nu**-**l mai simţise de mult, acelaşi pe care îl simţea la început când era cu Duncan, dar pe care nu l**-**a mai simţit

după primul an. Nu-l simţise nici cu australianul pe care l-a cunoscut în Cura-ar – o experienţă absolut minunată dacă se poate numi aşa, dar în acel moment nu reuşiseră să se piardă **într-**atât încât să oprească acel neîntrerupt monolog interior. Aici, cu George, ca prin farmec, nu se mai gândea la nimic, cu o singură excepţie: ştia vag, **într-**un colţişor ascuns al minţii ei, că nu mai fusese sărutată aşa niciodată.

Săruturile delicate au durat doar câteva minute, suficient ca Emmy să se piardă cu totul, apoi George o cuprinse cu braţele, îşi apăsă pieptul gol pe al ei încă acoperit de tricou şi îi apucă buza de jos cu dinţii. Îşi îngropă faţa lângă gâtul ei şi o clipă – doar o clipă – Emmy îşi reveni şi îşi zise *Dumnezeule, e exact ca în cărţile alea siropoase*. Dar în secunda următoare îşi dădu capul pe spate de plăcere, orice reţinere se topi în aer şi practic îl implora **s-**o sărute pe gât şi pe umeri, acolo unde pielea e mai sensibilă. îl încolăci cu picioarele şi îşi trecu degetele prin părul lui în timp ce el respira precipitat, apoi, pe neaşteptate, George o ridică de pe ciment, o trase cu totul aproape de el şi se lăsară amândoi în apă.

Asta, în sfârşit, a reuşit **s-**o trezească pe Emmy din starea ei de reverie.

— George! Oh, Doamne, sunt îmbrăcată. Ce faci?

În loc să-i răspundă, el îşi apăsă buzele peste ale ei. Ea continuă să protesteze până când el îi apucă din nou buza de jos cu dinţii. Moliciunea buzelor lui, aburii care se ridicau şi senzaţia unică a apei calde care îi pătrunsese prin hainfe o făceau pe Emmy să simtă că se topeşte. ca pluteşte. Tocmai de aceea când a observat e & George îi scoate tricoul ud – se îngreunase de ud ce era – nici nu **s-**a gândit prea mult. În seara asta, ca întotdeauna, nu purta sutien, singurul avantaj al faptului că nu prea avea sâni, şi amândoi simţiră imediat atingerea plăcută a pielii; şi chiar momentul acesta de contact intens o făcu pe Emmy să se întrebe cum de nu mai simţise aşa ceva până atunci. Dacă n-ar fi fost atât de înnebunitor, ea **s-**ar fi simţit umilită că

are treizeci de ani şi nu înţelege ce e cu toată agitaţia asta. Nu că ar fi fost altfel decât absolut plăcut cu cei trei foşti prieteni ai ei, dar *acum*? Cine avea nevoie de ceva plăcut când exista aşa ceva?

Din acel moment, George încetă să mai existe ca o fiinţă oarecare sau ca o persoană pur şi simplu. Nu mai era studentul la drept sau tipul care juca table sau străinul pe care îl întâlnise cu câteva minute mai devreme; era doar trupul pe care ea îl dorea cu disperare lângă ea. I se păru cel mai firesc lucru din lume când el îi scoase pantalonii şi tanga din bumbac, lăsâ**ndu-**le să plutească pe apă şi apoi, în timp ce cu o mână îi sprijinea capul de buzele lui, cu cealaltă îşi scoase şi el şortul. O ridică din apă ţi**nând-**o de spate şi aşezâ**nd-**o uşor pe ciment. Suprafaţa şi aerul rece se simţeau plăcut în căldura aceea. Emmy uită cu desăvârşire că era complet goală în prezenţa unui străin şi în văzul naiba ştie câtor vecini; nu se îngrijoră nicio clipă de cum arăta în zona inghinală (aproape acceptabil), de cum se îmbujora când era excitată (culoarea vinului roşu) sau de cât de plaţi i se vedeau sânii când stătea pe spate (foarte). Nu se gândea la absolut nimic, doar la cât de mult îl dorea pe el şi, simţi**ndu-**l lipit de coapsele ei, se străduia în fel şi chip să**-**l aducă mai aproape de ea, dar lui părea că**-**i face plăcere **s-**o tachineze. Abia după îndelungate mângâieri, sărutări şi îmbrăţişări care păreau că nu se mai termină, apăru şi un prezervativ din buzunarul şortului lui şi George 6 pătrunse, iar Emmy ştiu în momentul acela, că nu mai putea să trăiască altfel.

Ijjosfe şi zowbatfe c. un eliitocuie

Adriana nu a înţeles niciodată de ce unora nu le plăcea deloc să zboare cu avionul. Chiar aşa, ce era atât de îngrozitor să petreci câteva ore cuibărit sub o pătură din caşmir, sorbind şampanie şi uitâ**ndu-**te la filme? Mâncarea era oribilă, e adevărat, chiar şi la clasa întâi, dar dacă veneai dotat cu tot ce trebuie (batoane Zone, salată de fructe de la Whole Foods şi o sticlă de apă Evian), putea fi chiar plăcut. Mai ales când, aşa cum **s-**a întâmplat azi,

vecinul tău de scaun e un actor frumos, faimos şi necăsătorit. Un actor de televiziune, trebuie să recunoaştem, dar vedetă la cea mai populară emisiune de pe NBC, la care până şi Adriana se uita. El tocmai trecuse prin**tr-**o foarte mediatizată despărţire de o actriţă de douăzeci şi unu de ani, vedetă **într-**un serial de duzină, cu un corp absolut demenţial. Adriana urmărise tot scandalul în *US Weekly*, până şi reproducerea schimbului de mesaje furioase de pe Blackberry pe care ei şi le-au trimis **într-**o noapte din**tr-**un capăt în altul al ţării, şi era convinsă că el merită mai mult. Aşa credea atunci, dar acum, uitând**u-**se pe furiş la profilul lui drăguţ şi la bicepşii lui sculptaţi, era absolut sigură.

Ce păcat că *ea* nu era disponibilă, se gândi Adriana scăpând un oftat. Asta îl făcu pe vecinul ei de scaun să ridice privirea, gest pe care Adriana îl ignoră în mod voit. Dumnezeu ştie că nu exista specie mai provocatoare decât un actoraş infatuat – Adriana se întâlnise cu destui artişti, muzicieni, actori de comedie şi atleţi profesionişti pentru a se considera o autoritate – şi orice fată care se respectă ştia că ei reacţionează la un singur lucru: dacă sunt provocaţi. Erau mai degrabă ca nişte copii, decât oameni în toată firea, obişnuia Adriana să spună, aşa că singurul lucru pe care îl doreau cu disperare era exact ce nu puteau avea – şi tocmai de aceea Adriana se prefăcea că el nici nu există.

Îl recunoscuse imediat ce el a ocupat locul de alături, dar n-a zis decât „hmm” când el a salutat-o politicos. După ce a flecărit jovială la telefon ca să-şi ocupe timpul dintre îmbarcare şi decolare şi după ce şi-a deschis iPodul când **s-**a permis folosirea dispozitivelor electronice – înainte să se hotărască să o domine el pe ea – Adriana şi-a zis că se descurcase destul de bine până aici. Iar când însoţitoarea de bord a întrebat-o pe un ton vesel dacă doreşte ceva de băut, întrebare pe care domnul Actor TV i-a repetat-o Adrianei, ea i-a zâmbit doar însoţitoarei de bord, a mai comandat o şampanie şi şi-a pus iar căştile.

Câteva minute mai târziu, el a scos un scenariu făcând în aşa fel încât să se vadă coperta pe care scria CAA. A început să citească, dar Adrianei i se părea că numai răsfoieşte paginile aşa, de ochii lumii. Să vadă ea, normal – trebuia să fie impresionată. Şi-a dat ochii peste cap, ba chiar a zâmbit, gest care lui nu i-a scăpat.

Adriana nu era surprinsă câtuşi de puţin. La urma urmei, el abia *aştepta* un motiv ca să intre în vorbă cu ea.

— Asculţi ceva amuzant? a întrebat el, afişând un zâmbet foarte amabil.

De fapt Adriana nu asculta nimic. Ţinea căştile doar aşa, ca să pară că nu e interesată de o conversaţie şi, cum prevăzuse, gestul îşi făcuse efectul la perfecţie.

Se uită la el, aşteptă un moment şi împinse încet casca de pe urechea stângă.

— Poftim? întrebă ea cu ochii mari. Ai spus ceva?

— Mă întrebam dacă ascultai ceva amuzant. Râdeai…

Adriana aşteptă câteva secunde mai mult decât era necesar ca să-l descumpănească complet, apoi se decise să-l salveze.

— Oh, da? Nu, doar mi-am amintit ceva foarte amuzant. Vag. Sugestiv. Misterios. Toate, specialitatea Adrianei.

El zâmbi. Iisuse! Chiar era drăguţ.

— Ei, mi-ar plăcea să-mi spui şi mie. Avem destul timp, a zis el întinzând mâinile. Patru ore şi jumătate, mai precis.

— Poate altă dată, spuse Adriana.

Cu un gest lent, îşi dădu un cârlionţ după ureche, asigurân**du-**se că el i-a văzut bine mâinile delicate, feminine, cu degetele lungi şi elegante, unghiile date cu lac roz pal şi pielea impecabilă, apoi îi întinse o mână.

— Adriana, spuse ea cu o inflexiune braziliană ceva mai pronunţată.

— Dean, spuse el, strângân**du-**i mâna.

Fireşte că ştia deja, dar Adriana nu dădu niciun semn că l-ar recunoaşte.

— Deci, Dean, ce te aduce azi în L.A? întrebă ea cu un aer inocent.

— Am nişte întâlniri. Cu nişte regizori şi oameni de la studio, chestii de genul ăsta.

— Oh, eşti un actor aspirant! Habar n-aveam.

Exagera acum, dar trebuia. Bineînţeles că niciun tânăr actor nu ar zbura la clasa întâi, dar el ajunsese foarte cunoscut prea repede; dacă ea ar ceda cât de puţin, orgoliul lui i-ar distruge pe amândoi. În plus, cel mai mic semn din partea ei că l-ar recunoaşte n-ar face decât **s-**o retrogradeze din**tr-**o newyorkerză sexy şi sofisticată de origine braziliană **într-**o fană isterică şi obsedată, iar Adriana mai degrabă ar muri decât să îngăduie să se întâmple aşa ceva.

— Ah, nu, de fapt, eu…

— Succes la audiţie! Ai emoţii?

El se încruntă…

— Nu e o audiţie. Eu sunt deja…

— Dean? îl întrerupse Adriana pe un ton dulce. Eşti drăguţ să o chemi pe însoţitoarea de bord? Aş dori încă un pahar de şampanie.

El a oftat, a chemat-o pe însoţitoarea de bord şi, în afară de şampania Adrianei, şi-a comandat şi el un whisky cu ghimbir.

— Locuieşti în L.A? întrebă el, acum şi mai nerăbdător să continue conversaţia pentru a corecta ceea ce ea interpretase greşit.

— Eu? în Los Angeles? Niciodată. Adriana râse. Merg în vizită la un prieten în weekend.

Desigur, nu era treaba lui să ştie că de fapt „cunoştinţa” era iubitul ei, nimeni altul decât

Toby Baron, nume care l-ar fi făcut pe bietul Dean să-l ia ameţeala.

— În niciun caz pentru o audiţie! E pentru o emisiune sau pentru un film?

Expresia de pe chipul lui arăta înfrângere. Ca să corecteze presupunerea ei, el ar trebui să o informeze cine

este **-** ceea ce orgoliul lui l**-**ar împiedica **s-**o facă. Acum l**-**a prins, era sigură. Atât de sigură că începu să numere. *Cinci*, *patru*, *trei*, *doi*, *unu şi…*

— Ce**-**ai zice, Adriana, dacă te**-**aş invita să luăm masa împreună? Pe tine şi pe prietenul tău, dacă eşti de acord. L.A. nu e nici pe jumătate atât de rău… dacă ştii unde să mergi.

Bingo. Încă se descurca. O fi având ea aproape treizeci de ani, dar încă reuşea să facă orice bărbat **-** mă rog, aproape orice bărbat, dar probabil era vina lui Yani, nu a ei **-** să o invite în oraş în zece minute sau chiar mai puţin. De data asta îşi făcuse tema.

— Oh, mi**-**ar plăcea foarte mult, Dean, dar sunt foarte ocupată în weekendul ăsta.

Era nevoie de un efort supraomenesc ca să spună cuvintele astea, dar n**-**avea încotro, avea o relaţie monogamă. Chiar săptămâna trecută Toby o anunţase că nu se mai vede cu altcineva şi spera ca şi Adriana să facă acelaşi lucru. Primul ei iubit stabil **-** şi soţul ideal pe deasupra. Şcolit la cele mai bune şcoli de pe Coasta de Est, şi**-**a câştigat faima (şi milioane) cu filme de succes de cum a terminat Academia de Artă Teatrală şi Film din California şi în prezent era unul dintre cei mai căutaţi regizori de la Hollywood. Adrianei îi făcuse o deosebită plăcere să îşi imagineze ţumâi câteva luni, îşi va anunţa logodna. Iar maică**-**sa! Biata femeie ar leşina, era sigură. Numai gândurile astea îi dădeau tăria de a respinge oferta plăcută a bărbatului care stătea lângă ea.

— Păi, atunci, presupun că nu ne rămâne decât să ne vedem în New York, spuse Dean plin de ifose şi zâmbete cuceritoare.

— Cred că da, replică Adriana fără ezitare. *Ce era să facă o fată*? se întrebă ea. O masă în oraş era doar o masă în oraş şi nimeni n**-**ar putea să spună că până aici nu fusese iubita model. Dar el era atât de drăguţ!

Au flecărit până la sfârşitul zborului şi, înainte să coboare din avion, Adriana ştia exact ce i**-**ar face dacă **s-**ar

culca cu el. Abia în ultima clipă îşi aminti că trebuia să se întâlnească cu Toby la bagaje.

— Dean, *querido*, acum mă duc să mă aranjez un pic. Trebuie să ne luăm rămas-bun.

— Te aştept. Vine o maşină să mă ia aşa că pot să te las şi pe tine la prietena ta, spuse el opri**ndu-**se la uşa toaletei pentru doamne.

— Nu e nevoie, dragă, dar îţi mulţumesc. Du-te. îl privi languros printre gene. Mai bine aşteptăm să ne vedem în New York.

— Cu drag, spuse el sărută**nd-**o pe obraz. O să te sun.

— Aşa să faci, gânguri ea.

Adriana intră la toaletă şi îşi omorî timpul vreo cinci minute împrospătâ**ndu-**şi machiajul, după care păşi încrezătoare spre punctul de recuperare a bagajelor să se întâlnească cu *iubitul* ei. Nu **s-**a mirat deloc să vadă că în locul unui Toby zâmbitor o aştepta un şofer în uniformă care ţinea în mână o pancartă cu numele ei. La urma urmei, aveau tot weekendul lâvdispoziţie, iar ei îi prindea bine o pauză de câteva minute în care să nu mai fie nevoită să flirteze, să cocheteze şi să fie fatală. Şoferul îi aşeză cufărul de voiaj marca Goyard pe un cărucior de bagaje **–** geamantanele cu rotile erau atât de burgheze! **–** apoi îi înmână un plic cu sigla Twentieth Century Fox în colţul stâng.

— Domnul Baron vă transmite scuzele sale pentru că nu a putut să vină, spuse şoferul conducâ**nd-**o spre parcare.

— Oh, nu face nimic, spuse veselă Adriana. Am să trag un pui de somn în maşină, dacă nu te deranjează.

Odată instalată pe luxoasa bancheta din spate a unei limuzine ultimul răcnet, Adriana şi**-**a dat seama că era prea agitată ca să doarmă. Trecuseră două luni şi jumătate şi, în sfârşit, avea să vadă legendara vilă din Hollywood unde locuia Toby. Citi şi reciti biletul lui (*Scumpă Adriana, îmi pare atât de rău că nu am putut veni să te iau de la*

aeroport, dar în ultimul moment a intervenit ceva neprevăzut Promit să mă revanşez. Cu dragoste, T), observă că folosise expresia *cu dragoste* – probabil doar o fiţă de Hollywood, se gândi ea, deoarece n-avea cum **s-**o iubească deja… nu? – şi suspină cu încântare. Toată chestia asta cu monogamia era ca o adiere proaspătă. De ce naiba rezistase ea atâta timp? Poate că nu era la fel de incitant ca atunci când te întâlneşti cu o jumătate de duzină de bărbaţi în acelaşi timp, dar cu siguranţă era mai puţin obositor. În plus, oricât nu-i plăcea ei să recunoască, maică-sa avea dreptate. Chiar în dimineaţa asta, în avion, observase că pulpele ei se vedeau o idee mai late pe scaunul din piele. Când a dat fuga la baie să se uite mai bine, a observat o linie fină sub ochiul stâng – un rid. La dracu' cu luminile alea fluorescente şi aşa-zisele măsuri de securitate care împiedicau o femeie să ia cu ea la bord produsele necesare pentru îngrijirea tenului! Doar un centimetru dacă i se mai lăţesc coapsele sau – Doamne fereşte! – îi apare la ochi laba gâştei, şi adio trecere la regizori renumiţi sau actori supermişto. Era timpul să ia lucrurile în serios şi să găsească pe cineva care să aibă grijă de ea aşa cum trebui? J ar Adriana era extrem de mulţumită de cum evoluau lucrurile până acum. Cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea (şi un picuţ cam demodat, trebuia să recunoască), Toby era norocos să aibă lângă el o persoană aşa tânără şi frumoasă ca Adriana, iar el, slavă Domnului, părea să-şi dea seama de lucrul ăsta.

Ca o replică, numele lui Toby apăru pe ecranul celularului. Aşteptă să sune de trei ori, apoi răspunse.

— William? întrebă ea pe un ton confuz.

— Adriana? Tu eşti?

Bietul Toby părea încurcat şi uşor indignat.

— Oh, Toby, *querido*\ Ce mai faci, iubitule? Ce bilet minunat mi-ai scris!

— Cine e William? se răsti el.

— Care William, dragule?

Oftă în sinea ei. Toată şarada asta era obositoare, dar

necesară.

— Credeai că e cineva pe nume William. Când ai răspuns, ai spus „William”. Te mai întreb încă o dată: Cine e William?

— Toby, dragule, am făcut o mică greşeală prostească! Ştii ce uitucă sunt câteodată. Nu cunosc pe nimeni cu numele William, îţi jur. Adriana coborî vocea şi trecu de la drăgălăşenia unei şcolăriţe la tonul seducător al unei femei sexy. Ia spune-mi, te bucuri că mă vezi? Fiindcă eu sunt *foarte* bucuroasă să te văd.

— Abia aştept să pun mâna pe tine, spuse el respirând cu zgomot în telefon.

Bărbaţii sunt atât de uşor de manipulat, era aproape criminal. Cum de atâtea femei nu înţeleg că, doar cu un strop de disciplină şi puţină creativitate, pot avea orice bărbat doresc?

Se auzi un apel pe cealaltă linie chiar când şoferul intra pe strada 405, iar Adriana spuse:

— Toby, trebuie să răspund. Vrei să ne întâlnim la hotel când eşti liber?

— E William? întrebă el pe un ton posesiv.

— Nu, dragule. Regret să te informez că nu e cineva interesant cum ar fi un iubit secret. Nu e decât maică-mea care mă sună.

— Deci recunoşti că *există* un iubit secret?

Ea râse veselă şi decise să-l lase pe bietul om în pace; în plus, nici nu mai era o provocare.

— Nu există niciun iubit secret. Doar o mamă braziliană, de cincizeci de ani, care vrea să-mi spună cu orice preţ că am fost o fiică rea în ultimul timp.

— Ne vedem curând, spuse el morocănos şi închise.

Adriana inspiră adânc şi comută pe cealaltă linie:

— Mama! Ce bine-mi pare să te-aud!

— Spune-mi, Adi, pe unde umbli zilele astea?

— În sens figurativ sau propriu?

— Adriana, n-am poftă de glume, spuse doamna de Souza.

— **S-**a întâmplat ceva? întrebă ea îngrijorată, nu atât că taică-său ar fi făcut vreun atac de cord sau vreunul dintre sutele ei de veri a murit subit, ci că părinţii ei aveau de gând să facă o vizită mai prelungită la New York.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Gerard. Mi-a spus că ai plecat azi-dimineaţă cu un geamantan mare cât un Land Rover.

— L-ai sunat pe portarul meu să mă spionezi? strigă Adriana uitând că şoferul lui Toby putea auzi tot ce vorbeşte. Cum ţi-ai permis?

— L-am sunat pe portarul *meu*, replică doamna de Souza. Adriana, credeam că am lămurit problema asta. Tatăl tău nu a fost încântat de extrasul de cont pentru cârdul American Express luna trecută. Erau, dacă îmi amintesc eu bine, zece mii pentru haine şi pantofi şi alte zece mii pentru călătorii şi distracţii. Ţi **s-**a ordonat să reduci toate cheltuielile pe aiureli şi tu iar umbli creanga.

— Mama! Nu „umblu creanga”. Sunt în Los Angeles. Coborî vocea şi-şi acoperi gura cu mâna. Mă întâlnesc cu un bărbat. Un bărbat *foarte* eligibil. Coborî vocea şi mai mult, aproape şoptit. Asta nu e o cheltuială, e o investiţie.

Ei, cu asta păru **s-**o liniştească pe biata femeie. Adrianei i se părea umilitor că se află la cheremul părinţilor ei deoarece apartamentul era al lor. Puteau veni oricând, fără **s-**o anunţe, şi să stea cât pofteau. Puteau să-i ceară socoteală pentru fiecare dolar pe care îl cheltuia pe haine sau cosmetice sau deplasări cu avionul numai pentru că ei plăteau facturile. Iar ea, femeie de treizeci de ani, era obligată să se justifice pentru Toby. îi părea bine că nu mai era nimeni de faţă;

— Oare? întrebă maică-sa. Şi cine, mă rog, este acest domn?

— Oh, un biet regizor. îl cunoşti pe Ibby Baron, nu?

Adriana o auzi pe maică-sa exclamând cu surprindere şi simţi că înnebuneşte de plăcere.

— Tobias Baron? Nu a câştigat un Oscar?

— Chiar el. A mai primit şi două nominalizări. Da, e

probabil unul dintre cei mai mari trei regizori în viaţă, spuse Adriana cu mândrie.

— Ce relaţie ai tu cu domnul Baron? întrebă maică-sa.

— Oh, e prietenul meu. Oricât se strădui ea, nu-şi putu ascunde încântarea din glas.

— Prieten? Adi, *querida*, tu n-ai mai avut un prieten de când erai în clasa a şaptea. Vrei să-mi spui că te vezi numai cu el?

— Exact asta încerc să-ţi spun, mamă, spuse Adriana. De fapt, vizita asta a fost ideea lui. A spus că i se pare normal să fac parte din viaţa lui din Los Angeles, să-i cunosc prietenii şi să văd casa în care stă.

Coborî din nou vocea şi se aplecă după scaunul şoferului.

— Care, întâmplător, am auzit că arată incredibil.

Sincer vorbind, făcuse mai mult decât doar auzise. În nenumăratele ceasuri petrecute pe internet căutând informaţii despre Toby, a găsit un articol în revista *Inătyle* în care erau o duzină de fotografii din cuibuşorul lui de burlac. Adriana ştia deja că el preferă un stil modern şi aerisit pentru cele patru dormitoare şi cinci băi ale lui; că avea o casă în stil balinez cu ţâşnitori înăuntru/ afară şi grădini, plus pavilioane separate unde se serveşte masa, se primesc musafiri şi se poate dormi; că, pe lângă toate astea, avea o superbă piscină Infinity ce părea să se întindă, ei bine, la infinit în valea de mai jos. Decisese, fără să vadă la faţa locului, că numai cu câteva modificări mărunte (în dormitorul mare era nevoie, desigur, de instalarea urgentă a unei măsuţe de toaletă cu oglindă şi a unor dulapuri California), ar fi foarte, foarte fericită să locuiască acolo.

— Bine, *querida*, de data asta suntem dispuşi să trecem cu vederea. Dar te rog să fii şi tu mei reţinută pe viitor. Nu trebuie să-ţi mai spun că tatăl tău a fost destul de stresat în ultimul timp.

— Ştiu, mamă.

— Şi poartă-te frumos cu domnul Baron, o avertiză maică-sa. Nu uita tot ce te-am învăţat.

— Mama! Fireşte că n-am să uit.

— Dacă e cazul, regulile devin şi mai importante când e vorba de bărbaţi puternici. Ei sunt obişnuiţi ca femeile să le cadă la picioare, în schimb apreciază foarte mult când întâlnesc pe cineva care nu face asta.

— Ştiu, mamă.

— Păstrează-ţi misterul, Adriana! Ştiu că voi ajungeţi să vă culcaţi cu un bărbat mult mai repede decât o făceam noi pe vremea noastră, tocmai de aceea este şi mai important să rămâi inabordabilă în alte feluri. Înţelegi?

— Da, mamă. Înţeleg perfect.

— Fiindcă nu creezi un precedent prea grozav traversând toată ţara să te întâlneşti cu un bărbat, spuse doamna de Souza.

— Mama! Era timpul. El m-a vizitat deja de patru ori la New York. Ei, poate că exagera puţintel, dar maică-sa nu trebuia să ştie.

— Şi sper că vei sta la hotel.

— Fireşte. Deşi ar fi mult mai ieftin să stau la el…

Doar auzind această idee şi maică-sa se alarmă.

— Adriana! Ştii bine ce ai de făcut! Bineînţeles că eu şi tatăl tău ne-am bucura să arăţi şi tu mai multă chibzuinţă în problemele financiare, dar aspectul ăsta nu se negociază.

— Glumeam, mamă. Am rezervat un apartament la Peninsula şi am de gând să stau acolo.

— Şi nu uita: să nu rămâi la el peste noapte! Dacă trebuie neapărat să ajungeţi la intimităţi, atunci cel puţin să ai bunul-simţ să pleci după aceea.

— Da, mamă.

Adriana zâmbi în sinea ei. Când venea vorba de sex la întâmplare, majoritatea mamelor le avertizau pe fiicele lor să n-o facă de teama unor boli, a lipsei de respect sau din cauza reputaţiei. Doamna de Souza nu îşi făcea astfel de griji; se temea doar că o mişcare greşită ar fi de ajuns ca

să strice iremediabil echilibrul de forţe din**tr-**o relaţie şi să facă obiectivul final **–** logodna neîntârziată a Adrianei cu un bărbat potrivit **–** şi mai greu de atins.

— Foarte bine, dragă, mă bucur că am avut această discuţie. Sună foarte promiţător. Cu siguranţă mult mai favorabil decât în cazul bărbaţilor cu care te întâlneşti tu de obicei…

— Te sun când mă întorc la New York, duminică, bine?

Se auzi un ţac-ţac şi maică-sa zise:

— Stai să văd… să verific agenda. Ah, da, atunci vom fi în Dubai. Celularul ar trebui să funcţioneze, dar întotdeauna e mai bine să suni pe telefonul din apartament. Ai numărul ăla?

— Îl am. Vă sun acolo. Urează-mi succes!

— N-ai nevoie, *querida*. Eşti o fată absolut minunată pe care orice bărbat **–** inclusiv domnul

Tobias Baron, desigur **–** şi-ar dori să o aibă. Dar nu uita de îndatoririle tale, Adriana.

Se sărutară la telefon şi închiseră. Adriana se uită la şofer să vadă dacă a auzit conversaţia, dar şi el vorbea încet în casca Bluetooth. Fără îndoială că maică-sa era obositoare şi, judecând după ce povesteau Leigh şi Emmy, foarte diferită de majoritatea mamelor, însă era greu să-i conteşti realizările. Doamna de Souza îşi transformase cariera de model de un succes fenomenal **într-**o viaţă de lux, lipsită de griji, asigurată de un bărbat bun şi muncitor care adora şi pământul de sub picioarele ei. O reşedinţă în São Paulo, o vilă pe malul oceanului în Portugalia şi apartamente superbe în New York şi Dubai… ei bine, nu erau nişte mizilicuri. Blănuri şi bijuterii, maşini şi servitori, nu era rău deloc şi, normal, doamna de Souza ştia foarte bine să se folosească de dreptul ei de a cheltui nelimitat şi fără să fie nevoie să se justifice (clauză asupra căreia insistase înainte să aibă loc ceremonia de căsătorie). Poate că era obositor să suporte lecţiile interminabile ale maică-sii, dar Adriana nu punea la îndoială autoritatea ei în

materie de bărbaţi.

Adriana privi pe geamul maşinii în timp ce ieşeau de pe Autostrada 405 şi intrau pe Wilshire, îndreptându-se spre Westwood, apoi spre Synagogue Alley. Trecuseră aproape doi ani de când Adriana nu mai fusese în L.A., dar era foarte sigură că şoferul trecuse de hotelul ei.

— Domnule? Mă scuzaţi, cred că tocmai aţi trecut de Peninsula. Nu acela era Bulevardul Santa Monica?

El tuşi şi se uită la ea în oglinda retrovizoare.

— Domnul Baron ne-a redirecţionat spre o altă locaţie, doamnă.

— Oh, da? Ei bine, mă tem că va trebui să trec peste ce-a spus el. Aş vrea să merg mai întâi la hotel. Oricât de nerăbdătoare era să vadă domeniul palatului lui Thby, adică viitoarea ei casă, trebuia negreşit să-şi aranjeze mai întâi părul care se pleoştise din cauza umidităţii şi tenul palid după călătorie. Mai era şi chestia asta – că i se adresa cu „doamnă”.

Spre enervarea, apoi spre consternarea ei, şoferul nu luă în seamă ce spusese ea şi îşi văzu mai departe de drum. Era cumva răpită? Şoferul era vreun pervers care-şi pierduse minţile în momentul în care o fată drăguţă a urcat pe locul din spate? Să-l sune pe Toby? Pe mama ei? La poliţie?

— Regret, doamnă. Doar că…

— Vrei să încetezi să-mi mai spui „doamnă”? îl repezi Adriana, în timp ce toate gândurile despre moartea ei iminentă dispărură.

Şoferul se arătă jenat.

— Desigur, *domnişoară*. Spuneam doar că eu cred că veţi fi mulţumită să mergeţi unde vă duc.

— Mergem la Centrul de Kabbala al Madonnei? întrebă ea plină de speranţă.

— Nu, doamnă. Ăă, domnişoară.

— La Centrul de Scientologie al lui Tom?

— Mă tem că nu.

Încetini pentru a vira la stânga, un viraj frumos,

magic, bine-venit spre… Rodeo Drive.

— Penitenciarul lui Paris?

Acum, că se aflau **într-**un loc atât de încântător, îi venea uşor să glumească.

Şoferul trase maşina lângă bordură unde era un indicator NU STAŢIONAŢI, opri şi o ajută pe Adriana să coboare. îi oferi braţul lui şi spuse:

— Vă rog să mă urmaţi…

Au trecut pe lângă un magazin Bebe (pe Rodeo!) şi ea **s-**a panicat o clipă până când a observat firma. Adriana aproape că nu mai putea să respire. îi venea să cânte, să plângă şi să ţipe, toate în acelaşi timp. *Oh*, *Doamne*! *Oh*, *Doamne*! *Oh*, *Doamne*! se gândea ea, forţâ**ndu-**se să tragă aer în piept puţin câte puţin. Nu se poate! Se poate? O privire rapidă în superba vitrină a magazinului confirmă că era adevărat. Tocmai intraseră în sălile sacrosancte ale Marelui Bijutier al câştigătorilor de Oscar, guru însuşi: Harry Winston.

— Oh, Doamne! făcu ea cu respiraţia întretăiată, uitând pentru un moment că şoferul şi o vânzătoare înfumurată se uitau la ea cu atenţie.

— Da, probabil e copleşitor, spuse vânzătoarea şi clătină din cap prefăcâ**ndu-**se că înţelege. Este pentru prima dată?

Adriana îşi reveni repede. A naibii să fie dacă o **s-**o lase pe femeia asta **s-**o trateze de sus. îi aruncă cel mai strălucitor zâmbet şi întinse mâna **s-**o atingă pe femeie pe braţ.

— Prima dată? întrebă Adriana cu un râs amuzat. Aş vrea eu. Am fost puţin surprinsă deoarece credeam că mergem la Bulgari.

— Ah, făcu femeia care se vedea că nu crede. Mă tem că azi nu aveţi încotro decât să rămâneţi deocamdată aici, nu-i aşa?

În mod normal, Adriana ar fi fost nevoită să apeleze la toată voinţa de care dispunea ca să n**-**o repeadă pe vânzătoare, dar ceva din strălucirea din jur părea să**-**i taie

această pornire. În loc de asta, zâmbi:

— De fapt, nu prea ştiu de ce mă aflu aici…

Femeia avea probabil peste patruzeci de ani şi chiar şi Adriana trebuia să recunoască faptul că arăta foarte bine pentru vârsta ei. Costumul albastru închis era de serviciu, dar foarte feminin şi o avantaja, iar machiajul era profesionist, îi arătă Adrianei o mică zonă de aşteptare şi-i făcu semn să ia loc.

Şoferul se retrase discret, iar Adriana se aşeză pe un divan antic din catifea. Era capitonat şi îmbietor de moale, dar ea reuşi să se aşeze la un capăt, cu grijă ca să nu cadă pe spate. O femeie grăsuţă cu o uniformă demodată de fată de casă aduse o tavă cu ceai şi fursecuri.

— Mulţumesc, Ama, spuse vânzătoarea fără să-i arunce nicio privire.

— *Gracias*, Ama, zise şi Adriana. *Me gustau sus aretes*. *Son de aquil* (îmi plac cerceii tăi. Sunt de aici?)

Femeia roşi, neobişnuită să i se adreseze clienţii.

— *Şi, señora, son de aqui*. *El señor Winston me Ios dia como regalo de boda hace ca şi veinte anos*. (Da, domnişoară. Domnul Winston mi i-a oferit ca dar de nuntă cu aproape douăzeci de ani în urmă.)

— *Muy lindos*. Adriana clătină din cap aprobator în timp ce Ama roşi din nou şi dispăru în spatele unei draperii grele de catifea.

— Cum se face că vorbiţi spaniola atât de fluent? întrebă vânzătoarea, mai mult din politeţe, decât din sinceră curiozitate.

— Prima mea limbă este portugheza, dar toţi învăţăm şi spaniola. Sunt limbi surori, explică Adriana cu răbdare, deşi abia îşi încăpea în piele de bucurie.

— Ah, ce interesant.

Nu, nu e, se gândi Adriana, **întrebându-**se dacă nu cumva tocmai stabilea un timp record în care un bărbat o cere în căsătorie. Nu se poate ca Toby **s-**o ceară în căsătorie… sau se poate? Nu, era ridicol: abia **s-**au cunoscut la începutul verii. Probabil că el a început să se

simtă cam neliniştit din cauza „iubitului ei secret” imaginar şi **s-**a decis **–** corect, fireşte **–** că o mică atenţie ar înclina balanţa în favoarea lui.

— E neobişnuit de răcoare astăzi, nu-i aşa? zicea femeia.

— Hmm.

Ajunge cu pălăvrăgeala! îi venea să urle Adrianei. *Vreau Cadoul Meu*!

— Ei bine, draga mea, te întrebi probabil de ce te afli aici, spuse ea.

Subestimarea secolului, îşi zise Adriana.

— Domnul Baron m-a rugat să vă ofer **–** aici, ca la un semn, îşi făcu apariţia un domn de vreo şaizeci de ani îmbrăcat **într-**un costum din trei piese, cu o lupă de bijutier atârnată la gât, şi îi aduse vânzătoarei o tipsie acoperită cu catifea, pe care aceasta i**-**o întinse Adrianei **–** acest cadou.

Aranjată impecabil pe catifeaua neagră, se afla o pereche din cei mai frumoşi cercei pe care îi văzuse Adriana vreodată. Mai mult decât frumoşi **–** absolut încântători.

Vânzătoarea atinse cu mare grijă unul din ei cu o unghie perfect îngrijită şi spuse:

— Sunt minunaţi, nu-i aşa?

Adriana respiră pentru prima dată după un minut întreg de uimire.

— Sunt deosebiţi. Cu safire, cum sunt cei pe care i**-**a purtat Salma Hayek la premiile Oscar, şopti ea.

Femeia ridică iute capul şi se uită surprinsă la Adriana.

— Vai, dar văd că te pricepi la bijuterii, nu-i aşa?

— Nu prea, spuse Adriana râzând, dar mă pricep la bijuteriile *voastre*.

Era de mirare **–** nu, era de**-**a dreptul surprinzător **–** cum de Toby şi**-**a amintit că ea admirase **într-**o revistă mai veche cerceii pe care Salma i**-**a purtat la premiile Oscar. Numai asta şi era deja incredibil, dar faptul că el a păstrat

fotografia şi a găsit o pereche identică, două luni mai târziu, era aproape de neimaginat.

— De fapt, aceştia sunt *exact* cerceii pe care doamna Hayek i-a purtat la premiile Oscar. I-au fost împrumutaţi şi de atunci am primit multe cereri. Cu toate astea – făcu o pauză pentru efect – acum sunt ai tăi.

— Ohhhhhhh, făcu Adriana uitând încă o dată de ea şi grăbi**ndu-**se să şi-i pună ca să vadă cum îi stă.

Cincisprezece minute mai târziu, având la urechi cerceii cu safire, demni numai de o celebritate, şi o sticlă de apă Evian în mână, Adriana sări pe bancheta din spate a limuzinei. Era mulţumită de ea, nu numai pentru noua achiziţie, dar şi pentru ceea ce reprezenta aceasta: un prieten stabil care o adora şi o copleşea cu dragoste şi afecţiune (şi bijuterii de la Harry Winston). În sfârşit, înţelegea de ce toate celelalte fete îşi doreau o astfel de stabilitate. Cine avea nevoie de sute de bărbaţi şi toate durerile de cap care veneau odată cu ei, când puteai să găseşti numai unul care le avea pe toate? Sigur, Dean, actorul de televiziune era un dulce, nu încape îndoială, dar cât de frumos ar mai fi el dacă n-ar mai avea de lucru vreo cinci ani şi ar trăi în vreun cămin de actori în West Hollywood? Fără îndoială că îi plăcuse foarte mult chirurgul din Greenwich şi spionul israelian şi tipul din fraternitatea Dartmouth. Se bucurase de fiecare dintre ei şi, la drept vorbind, de nenumăraţi alţii. Dar asta era înainte, pe vremea când era doar un copil, nu o femeie matură cu dorinţele unei femei mature. Adriana prinse între degete pietrele albastre care îi atârnau la urechi şi zâmbi în sinea ei. Ăsta avea să fie weekendul perfect, era sigură de asta.

— Nu te plăteşte ca să faci şi vizite la domiciliu, murmură Russell în timp ce o mângâia pe Leigh uşor pe spate, cu vârful degetelor.

— Mie-mi spui, zise ea, rugâ**ndu-**se ca el să nu se oprească.

Se lipi mai mult de pieptul lui lat, cald, aproape fără

păr şi îşi îngropă capul în braţul lui. îi plăcea întotdeauna când se îmbrăţişau şi chiar şi acum se simţea încurajată; e adevărat că nu voia să facă sex cu Russell, dar cel puţin atingerea lui nu-i stârnea repulsie. Leigh îşi aduse aminte de Emmy care a trecut prin aşa ceva cu Mark, prietenul dinainte de Duncan. Zicea că sexul n-a fost niciodată grozav, nici măcar la început, dar lucrurile au mers din ce în ce mai rău – mai ales în mintea ei, a recunoscut Emmy – până când a ajuns să se ferească dezgustată de atingerea lui. Povestea asta a obsedat-o întotdeauna pe Leigh care înţelegea perfect cum e să te crispezi la sărutul iubitului tău şi tocmai de aceea i se păreau atât de plăcute aceste momente când se cuibărea în braţele lui. N-ar *vrea* să stea goală în pat alături de Russell, să se giurgiulească cu el şi să se bucure de atingerea lui dacă ar fi ceva în neregulă… nu? Nu, era clar că totul era aşa cum ar trebui să fie. Ce femeie nu a avut fluctuaţii ale apetitului sexual? După cum scria în articolul din *Harper's Bazaar* pe care îl citise cu o săptămână în urmă când era la manichiură, libidoul unei femei este ceva subtil, influenţat de stres, somn, hormoni şi cam de un milion de alţi factori pe care nu-i poate controla. Cu puţin timp şi multă răbdare – ceea ce Russell a demonstrat din plin că are până de curând – în *Bazaar* scria că sigur majoritatea femeilor revin la normal. Nu trebuie decât să aştepte.

— Şi, cum e? întrebă Russell. E chiar atât de nebun cum zice lumea?

Leigh se întrebă când a avut Russell timp să caute pe Google despre Jesse.

— Cum adică? E… nu ştiu, ca orice scriitor. Toţi sunt sonaţi.

Russell se rostogoli pe spate şi îşi acoperi ochii cu braţul să se ferească de soarele dimineţii ce se strecura înăuntru printre jaluzele.

— Da, dar a vândut cinci milioane de exemplare şi a câştigat premiul Pulitzer, apoi a dispărut. Timp de şase ani. Chiar a avut probleme cu drogurile? Sau doar **s-**a dat la

fund?

— Habar n-am. Doar am luat prânzul împreună. Nu mi-a făcut confidenţe. Leigh încerca să nu pară exasperată, dar îi venea greu. Uite ce e, nici eu nu mor să mă duc acolo.

Ceea ce era aproape adevărat. Erau destule alte lucruri pe care Leigh ar prefera să le facă în cele două zile de muncă de teren decât să se ducă cu maşina până în Hamptons chiar înainte de weekendul de Ziua Muncii.

— Ştiu, iubito. Dar nu-l lăsa să te trateze ca pe un nimeni, bine? **S-**o fi crezând el un superşmecher, dar până una-alta *tu* eşti editorul lui. Tu eşti cea care decide, corect?

— Corect, spuse ea automat, deşi se gândea cât de mult o deranjează faptul că Russell vorbea la fel ca tatăl ei. Domnul Eisner îi spusese exact aceleaşi cuvinte cu o seară înainte în ceea ce se dorea probabil a fi o discuţie pregătitoare de încurajare, dar care lui Leigh i **s-**a părut o lecţie condescendentă dată de un profesionist desăvârşit unui biet amator.

Russell o sărută pe frunte, îşi trase pe el o pereche de boxeri şi se duse la baie. După ce deschise duşul să curgă apă fierbinte, se îndreptă spre bucătărie, închizând uşa de la baie în urma lui. Acolo, cât aştepta să se încălzească şi să se facă abur în baie **–** exact aşa cum îi place lui **–** îşi pregăti un mic dejun sănătos: shake de soia, iaurt fără grăsime şi o omletă din trei albuşuri. Obiceiul ăsta o irita de Leigh peste măsură. *Ce-i cu risipa asta de apă*? îl tot întreba ea, iar el se mulţumea să-i amintească doar că apa era inclusă în întreţinerea lunară pe care o plătea, aşa că nu conta. Era doar unul dintre lucrurile care pe ea o enervau la culme. Înţelegea foarte bine că el trebuia să poarte pe faţă un machiaj de televiziune o dată pe săptămână, când înregistra emisiunea, dar detesta să vadă cum şi-l şterge. Folosea demachiantul şi dischetele ei de demachiere şi se tampona atât de delicat sub ochi şi în jurul nasului şi, cu toate că nu ştia să spună exact de ce, ei

i se părea revoltător. Nu chiar atât de revoltător ca atunci când el uita să şi-l şteargă, iar ea se alegea cu feţele de pernă mânjite cu fond de ten pentru bărbaţi, dar oricum, toată chestia asta era de-a dreptul scârboasă.

Se mustră în sinea ei că era atât de inflexibilă şi intolerantă şi respiră adânc să se relaxeze. Era abia ora 9 **într-**o dimineaţă însorită de joi şi se simţea deja de parcă nu dormise de patruzeci şi opt de ore şi trecuse prin**tr-**un război mondial. Epuizată şi totuşi fremătând de o uşoară nerăbdare, Leigh se ridică din pat şi intră în baia plină de aburi.

Reuşi să-şi pună pe ea o pereche de blugi albi şi să împacheteze toate celelalte lucruri înainte ca Russell să-şi termine duşul, aşa că îi transmise un pupic prin uşa de la baie şi plecă grăbită. Trăgând după ea o mică geantă pe role, se îndreptă spre firma de închiriat maşini de pe strada East Thirteen şi, după ce acceptă asigurarea oferită – paza bună trece primejdia rea!

— Leigh îşi luă o cafea mare cu lapte şi gheaţă de la Joe, apoi două pastile de gumă Nicorette şi se aşeză la volanul maşinii, un Ford Focus roşu. Drumul a durat mai puţin decât se aştepta; în două ore şi ceva se opri în parcarea unui restaurant numit Estia’s. Era construit ca o căsuţă cu acoperişul din şindrilă, exact cum o descrisese Jesse; intră ca să se ducă la baie şi mai bău o cafea înainte de a-l suna.

El răspunse abia după ce telefonul sună de patru ori.

— Jesse? Sunt Leigh. Sunt la Estia’s.

— Deja? Credeam că vii după-amiază.

Ea simţi că-i creşte şi mai mult tensiunea.

— Nu ştiu de ce, având în vedere că doar ieri am vorbit şi ţi-am spus că o să ajung între douăsprezece şi douăsprezece jumătate.

El râse. Părea că abia se trezise din somn.

— Mda, dar nu toată lumea e punctuală. Când zic la prânz, mă gândesc de fapt la ora trei.

— Oh, da? întrebă ea. Fiindcă eu, când zic la prânz,

mă gândesc de fapt chiar la prânz.

El râse iar.

— Am înţeles, zise el. Mă îmbrac şi vin acolo. Ia-ţi o cafea. Încearcă să te relaxezi. O să trecem direct la lucru, îţi promit.

Ea mai comandă o cafea şi începu să răsfoiască o revistă pe care cineva o lăsase pe tejghea.

Mai întâi l-a auzit când a intrat şi abia apoi l-a văzut deoarece se uita numai în revistă, prefăcân**du-**se complet absorbită de un articol despre periile din păr natural de porc. Toţi cei de-acolo, obişnuiţi ai localului – oameni de prin partea locului care, după cum arătau, nu erau fani de-ai lui Billy Joel[3] – îl strigau să-l salute şi îi făceau cu mâna. Un tip mai în vârstă, cu înfăţişare aspră, îmbrăcat **într-**o salopetă de lucru cu etichetă pe care era cusut numele SMITH – lina adevărată, nu din cele retro care se găsesc la raionul de îmbrăcăminte pentru tineret de la Bloomingdale’s – ridică spre Jesse cana de cafea şi-i făcu cu ochiul.

— ’neaţa, domnu’, spuse Jesse, bătân**du-**l pe acesta pe spate.

— Şefu’, zise bărbatul clătinând din cap şi luând o înghiţitură de cafea.

— Rămâne pe luni seara?

Bărbatul clătină din cap că da.

— Pe luni.

Jesse **s-**a îndreptat spre tejgheaua unde se servea micul dejun, salutân**du-**i pe toţi cei pe care i-a întâlnit pe drum, apoi **s-**a aşezat pe locul liber de lângă Leigh. Nu ştia exact de ce, dar ei i se păru că azi arăta mai bine decât la oricare din întâlnirile lor de mai înainte. Deşi nu era atrăgător sau frumos în sensul obişnuit al cuvântului, Jesse arăta la fel de zburlit şi, oricât de ciudat ar suna, la fel de *mişto*. În parte pentru felul în care era îmbrăcat – o cămaşă în carouri strânsă pe corp şi o pereche de blugi Levis care îi veneau ca turnaţi –, dar mai era ceva, ceva în

3 Cântăreţ american de muzică pop (n. tr.).

felul în care se purta. Totul la el arăta lejeritate, dar, spre deosebire de stilul *grunge* al anilor ’90 cu părul voit răvăşit, înfăţişarea lui Jesse era veritabilă.

Ea îşi dădu seama că îl priveşte cu insistenţă.

— Ce e luni? întrebă ea repede; era primul lucru care îi venise în minte.

— N-ai chef de obişnuitele amabilităţi, hm? întrebă Jesse zâmbind. Nici eu. Luni seară jucăm pocher şi e rândul lui Smith să fie gazdă. Locuieşte **într-**un mic apartament deasupra magazinului de băutură din sat, dar a aranjat să ne întâlnim cu toţi la aeroportul East Hampton **–** e mecanic de zbor acolo. O să jucăm în hangar, abia aştept. O să fie o dublă sărbătoare fiindcă sărbătorim sfârşitul verii şi sfârşitul Marii Invazii de turişti **–** cel puţin până anul viitor.

Leigh clătină din cap. Poate că toate zvonurile şi articolele din ziarele de scandal erau adevărate, iar Jesse chiar îşi pierduse minţile. Cu câţiva ani în urmă făcea turnee internaţionale pentru lansări de carte, răsfăţâ**ndu-**se cu cele mai bune mâncăruri, haine şi femei, folosi**ndu-**se de proaspăta lui faimă literară pentru a participa la toate petrecerile de soi, iar acum era sechestrat în această suburbie proletară din Long Island, unde juca pocher cu mecanicii în hangare de avioane? Ar trebui ca noua carte să fie al naibii de bună, e tot ce ştia Leigh.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Jesse spuse:

— Sunteţi disperaţi să începem, nu-i aşa? Recunoaşte.

— *Eu* sunt disperată să începem. Am venit aici pentru două zile şi o noapte şi încă nu ştiu la ce lucrezi.

— Atunci să mergem.

Îi întinse o bancnotă de 10$ femeii din spatele tejghelei şi porni înainte spre ieşire. Exact în clipa când ajunse afară, îşi aprinse o ţigară.

— Ţi-aş oferi şi ţie una, dar ceva îmi spune că nu fumezi.

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă; în schimb sări în

jeepul cu care venise.

— Vino după mine. Casa e doar la câteva minute de aici, dar drumul e mai încurcat.

— Eşti sigur că n-ar trebui să mă cazez la hotel mai întâi? întrebă Leigh răsuci**ndu-**şi pe deget o şuviţă din părul prins în coadă. Stătea la hotelul istoric American Hotel în satul Sag Harbor, un loc renumit pentru ospitalitatea de odinioară, atmosfera intimă, pereţii cu lambriuri, dar şi pentru martini-ul cu măsline uriaşe.

Jesse se aplecă în afara geamului.

— N-ai decât să încerci, dar i-am sunat eu pe drum încoace şi ziceau că nu fac cazări până la ora trei. Aş fi mai mult decât fericit să aştept până atunci, crede-mă…

— Bine, bine, hai să mergem. Am să fac o pauză după-amiază ca să mă cazez, apoi ne întoarcem la lucru.

— Sună grozav.

El a ridicat geamul şi a băgat în marşarier, stârnind un nor de praf cu roţile din spate ale jeepului.

Leigh se grăbi şi ea să urce în maşina ei închiriată şi porni pe urma lui. El a virat la stânga pe Sagg Road, a luat-o prin sat şi a trecut pe lângă hotel făcâ**ndu-**i lui Leigh un semn în oglinda retrovizoare ca să i-l arate. Strada principală era absolut minunată. Erau tot felul de prăvălii pitoreşti, taverne, pieţe cu produse proaspete şi printre ele câte o galerie de artă şi un magazin de vinuri. Părinţi cu copii de mână trăgeau după ei cărucioare roşii cu legume. Pietonii aveau prioritate. Oamenii păreau să zâmbească fără un motiv anume. Toată lumea avea un câine.

Au străbătut orăşelul îndreptâ**ndu-**se spre golf unde era un port cu ambarcaţiuni, au trecut peste un pod, apoi au intrat pe un drum şerpuit prin pădure. Drumul spre casa lui Jesse era lung de o jumătate de milă, nu era asfaltat, iar razele soarelui ce pătrundeau prin frunzişul copacilor creau un peisaj eteric. Mergând puţin mai departe, Leigh zări ceea ce părea a fi o casă de oaspeţi la marginea drumului. Era o căsuţă albă cu obloane albastre

şi o mică verandă încântătoare cu un balansoar unde să stai să citeşti. La cinci sute de metri mai încolo se vedea un loc de joacă pentru copii, nou-nouţ şi foarte frumos amenajat. Nu era unul din acelea cu tot felul de obiecte Fisher Price din plastic viu colorat; părea mai degrabă lucrat manual, din lemn de mahon, şi avea un perete pentru alpinism, o căsuţă în copac, un umbrar ca o cupolă, groapă cu nisip, măsuţă de picnic pentru copii şi două balansoare. Leigh rămase o clipă surprinsă. Ştia că Jesse avea o soţie (deşi el îi dăduse impresia că nu era în Hamptons), dar nu şi-l imaginase niciodată cu copii. Fireşte că era normal să aibă – aproape că n-ar fi normal dacă nu i-ar avea –, dar văzând toate astea, ceva o făcea pe Leigh să se simtă uşor iritată şi puţin dezamăgită.

Când ajunseră la casă, inima începuse să-i bată mai iute, iar respiraţia îi devenise precipitată, dând semne clare de anxietate. Mai în faţă, Jesse coborî din jeep şi se apropie de maşina ei. Ea simţi că fruntea începe să-i transpire şi nu-şi dorea decât să fie acasă, pe canapeaua ei, citind un manuscris sau flecărind cu Russell despre viitorul lui interviu cu jucătorul de fotbal american Tony Romo. Ar merita, chiar dacă el ar vrea să facă sex *şi* să se uite la Sportslenter, iar vecina de sus ar da o petrecere numai cu musafiri care poartă proteze de picior. Ar fi vrut să fie oriunde altundeva, dar nu aici, nu acum.

Jesse îi deschise lui Leigh portiera şi o conduse pe o alee până la verandă, un spaţiu larg şi deschis în care se aflau doar un hamac şi un balansoar. Lângă balansoar era o sticlă goală de Chianti şi un singur pahar folosit.

— Copiii tăi sunt aici? Mi-ar plăcea să-i cunosc, minţi Leigh.

Jesse se uită nedumerit împrejurul verandei, apoi zâmbi ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Ah, ai văzut locul de joacă pentru copii? E pentru nepoţii mei – nu pentru copiii mei.

Ceva din felul în care a spus-o părea categoric; chiar dacă îşi zise că nu-i pasă deloc – şi, deşi ştia foarte bine că

e nepoliticos şi mult prea personal – ea insistă:

— Asta înseamnă doar că nu ai copii sau că nu vrei să ai copii?

El râse clătinând din cap şi deschise uşa de la intrare.

— Dumnezeule, tu chiar spui tot ce-ţi trece prin minte, nu-i aşa?

Dacă am intrat în horă, trebuie să joc.

— Ei? întrebă ea.

— Nu, nu vreau să am copii. Nici acum, nici altă dată.

Leigh ridică mâinile în semn de apărare.

— Pare că am atins un punct sensibil.

Jesse încercă să-şi reprime un zâmbet, dar

Leigh tot îl surprinse.

— Altceva ce ai vrea să mai ştii? Cum mănânc, cum dorm?

— Ei, acum am lămurit problema cu copiii. Deci… cum mănânci şi cum dormi? întrebă ea. Surâse larg şi simţi că anxietatea începe să se risipească. Uitase cât de amuzant e să glumeşti cu el.

El avea ochii roşii de oboseală, era nebărbierit şi palid la faţă. Chiar şi părul arăta cam prost – nu murdar sau unsuros, doar nearanjat. Luă o poziţie teatrală de fotomodel – cu un şold în afară şi buzele ţuguiate – şi zise:

— Spune-mi tu. Cum crezi că mănânc şi cum dorm?

— Ca dracu', răspunse Leigh fără nicio ezitare.

Jesse începu să râdă şi deschise uşa.

— Bun venit în umila mea locuinţă.

Leigh privi în jur. Măsură cu privirea podelele care scârţâiau, masa rustică imensă şi veche, cuvertura croşetată aruncată la întâmplare pe sofa şi, deşi se îndrăgostise deja de toată casa doar văzând prima cameră, suspină impresionată şi spuse:

— Jesse, Jesse, Jesse… chiar ai cheltuit *tot* ce-ai câştigat pe cocaină şi curve cum scriu ziarele?

El clătină din cap.

— Cocaină, *băutură* şi curve.

— Accept corectura.

— În regulă, atunci, putem începe? De obicei lucrez afară, în spate, se trece prin camera de zi, aşa că ce-ar fi să te instalezi tu acolo până aduc ceva de băut.

Deschise frigiderul şi se aplecă să se uite în el.

— Ia să vedem. Am nişte bere, o poşircă de vin alb, un vin roze nu chiar poşircă şi Bloody Mary. Cred că e un pic cam devreme pentru un cocteil Bloody Mary, nu crezi?

— Cred că e cam devreme pentru oricare. Aş vrea o Cola dietetică.

Jesse pocni din degete şi scoase din răcitor o sticlă plină pe jumătate de Ketel.

— Excelentă alegere. Un Bloody Mary, vine imediat.

Ştia deja că n-are niciun rost să-l contrazică, şi-apoi părea că el are nevoie de ceva de băut ca să-i treacă mahmureala de seara trecută. Leigh îşi aminti vag cum era. În anii de după liceu, când organismul îi permitea să bea până la ora trei şi să stea la serviciu până la ora nouă, câteodată bea puţin vin la micul dejun ca să-i mai potolească durerea. Îşi aminti de serile petrecute în oraş împreună cu Emmy şi Adriana, când cutreierau toate barurile, la cocteiluri sau chefuri de zilele de naştere, când beau peste măsură, fumau peste măsură şi se sărutau cu peste măsură de mulţi ţipi al căror nume şi chip nu-l mai reţineau. Dumnezeule, i se părea că trecuse o veşnicie… şapte, opt ani i se păreau o viaţă întreagă. Acum nici tocurile pe care le purta nu mai erau atât de înalte (cum de altă dată purtase ceva atât de neconfortabil?), iar barurile aglomerate cedaseră locul restaurantelor mai civilizate (slavă Domnului!), iar ea nu-şi amintea când a stat ultima dată trează toată noaptea din alt motiv decât ca să lucreze sau din cauza insomniei. Dar, îşi zise Leigh, ar fi trebuit să-şi revizuiască opinia despre unele dintre acele momente fericite. Cum ar putea să n-o facă? Pe vremea aceea nu avea o slujbă prestigioasă, un apartament pe care îl întreţinea singură şi, bineînţeles, nu avea un logodnic îndrăgostit nebuneşte de ea.

Leigh se plimbă prin sufrageria luminată natural şi, când deschise uşa glisantă din sticlă, îi apăru în faţa ochilor cel mai primitor spaţiu exterior pe care îl văzuse vreodată. Curtea din spate era mai degrabă o oază în mijlocul pădurii. Stejari şi arţari uriaşi ca nişte turnuri împrejmuiau zona acoperită de un covor de iarbă verde ademenitoare, dar nu prea îngrijită. O mică piscină de ciment **–** atât de mică încât puteai numai să stai în ea ca **într-**un bazin cu apă caldă **–** era flancată de două şezlonguri şi o masă cu scaune şi părea să se piardă în fundal, lăsâ**ndu-**ţi atenţia să se concentreze asupra adevăratului loc de atracţie: un mic iaz minunat, poate de şase pe nouă metri, cu un doc plutitor şi o barcă simplă din lemn legată la mal. Dincolo de iaz, chiar la marginea proprietăţii, ascunsă sub un pâlc de copaci umbroşi, se vedea o canapea balineză din lemn de tec, pentru două persoane, unde puteai să stai la umbră sub acoperişul sprijinit pe patru stâlpi. Leigh abia se abţinu să nu se ducă direct la canapeaua aceea şi să se trântească pe ea; se întreba cum de Jesse mai putea să facă ceva **într-**un loc atât de frumos şi de relaxant.

— Nu-i rău, nu? întrebă el venind pe aleea pietruită şi oferi**ndu-**i un Bloody Mary cu lămâie.

— Dumnezeule, locul ăsta nu arată cine ştie ce din faţă **–** sau dinăuntru **–**, dar aici… aici e superb.

— Mersi. Sper.

— Nu, serios, te**-**ai gândit vreodată să faci nişte fotografii? îmi imaginez cum ar arăta **într-**usa din acele reviste de amenajări şi decoraţâvni, *mm* se cheamă? *Căminul*. E perfect pentru *Căminul*.

El îşi trecu mâinile prin păr şi luă o înghiţitură din sticla de Budweiser.

— Nu prea cred.

— Nu, pe bune, cred că ar fi…

— Reporteri şi fotografi în casa mea? *Niciodată*.

— Am înţeles, zise Leigh căreia îi veni în minte fotografia imensă cu apartamentul lui Russell pe care o

văzuse în revista *Elle Dicor* înainte să se cunoască. Era din**tr-**un articol despre cele mai frumoase case de burlaci din oraş şi arăta, ca piesă de rezistenţă, apartamentul ultramodern de tip loft al lui Russell din cartierul TriBeCa La vremea aceea, Leigh studiase cu atenţie fotografiile cu bucătăria care arăta aşa de profesionist de**-**ai fi zis că aparţine unei firme de catering; patul, cu o platformă de culoare cafenie cu irizaţii arămii, care era atât de jos încât semăna cu o saltea aşezată direct pe covor; şi baia care părea că fusese scoasă din**tr-**un hotel de lux şi aşezată în mijlocul apartamentului. Citise că avea o suprafaţă de 660 de metri pătraţi, spaţiu complet deschis, ferestre imense şi podele din lemn masiv, lăcuite cu negru, dar abia când **s-**au întâlnit a treia oară Leigh a avut ocazia să vadă cu ochii ei. De atunci, a petrecut acolo cât mai puţin timp cu putinţă; lucrurile din oţel, lacul negru şi toate colţurile acelea ascuţite o făceau să se simtă şi mai agitată decât de obicei.

Jesse se aşează la masă şi îi făcu semn lui Leigh să ocupe locul de vizavi. După ce mai luă o gură de bere, încet, fără să se grăbească, inspiră adânc, desfăcu catarama unei genţi ca o tolbă din pânză uzată şi scoase din ea un snop de hârtii de mărimea unei cărţi de telefon. I-l întinse lui Leigh cu ambele mâini, asemenea unui chelner asiatic care aduce nota de plată sau o carte de vizită.

— Să fii blândă, spuse el încet.

— Credeam că vrei să fiu sinceră, nu blândă.

Leigh luă manuscrisul şi îl aşeză în faţă, neştiind cum o să reziste încă un moment să nu se repeadă să**-**l citească.

— „Nimeni nu e sincer cu mine. Toţi mă menajează, mă aprobă, dar eu nu vreau decât un redactor care să**-**mi spună deschis ce părere are”, reproduse ea discursul pe care el îl rostise în biroul lui Henry când **s-**au întâlnit prima dată.

Jesse aprinse o ţigară şi spuse:

— A fost numai o bravadă. Abureli. Sunt ca un biet

copil care abia face faţă unei critici constructive, darămite unei critici de-a dreptul necruţătoare.

Leigh puse palmele pe masă şi zâmbi.

— Ei bine, Jesse Chapman, în privinţa asta eşti asemenea oricărui alt scriitor pe care îl cunosc. Până acum n-am avut cazuri de complexe gen „eu-ştiu-tot”, dar când vine vorba de o lipsă istovitoare de încredere cuplată cu o permanentă îndoială de sine şi autoflagelare? Cu asta sunt în stare să mă descurc.

Jesse ridică ţigara **într-**un gest care voia să spună „stop”.

— Oho, hai să nu ne pripim. Asta **–** şi arătă spre manuscris **–** este cea mai bună contribuţie literară a anului, dacă nu chiar a *deceniului* **–** de asta sunt foarte sigur. Nu doream decât puţină sensibilitate în caz că dai peste un paragraf, două care n-o să-ţi fie pe plac.

— Ah, da, fireşte. Un paragraf, două. Sunt sigură că n-o să fie nici măcar atât. Leigh clătină din cap făcând pe serioasă.

— Perfect. Mă bucur că ne înţelegem.

Se opri, se uită la ea, apoi zise:

— Ei?

— Ei ce?

— Nu-l citeşti?

— O să-l citesc când o să mă laşi singură.

Jesse făcu ochii mari.

— Singură? Nu ştiam că asta e procedura standard.

Leigh râse.

— Ştii şi tu la fel de bine ca mine că nimic nu e după procedura standard.

Jesse o privi cu prefăcută inocenţă.

— Habar n-am la ce te referi.

— Normal ar fi ca şeful meu să-ţi editeze cartea, nu eu. Normal ar fi ca eu să-ţi fi citit manuscrisul **–** sau măcar o schiţă sau un capitol **–** înainte să bat un drum de două ore şi jumătate până aici ca să mă întâlnesc cu tine. Normal ar fi…

Jesse ridică mâinile ca şi cum ar fi vrut să se apere de această tiradă şi se ridică în picioare.

— M-am plictisit, zise el. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva. Mă duc sus să trag un pui de somn. Şi, fără să mai adauge ceva, dispăru în casă.

Abia după o secundă sau două Leigh îşi dădu seama că strânge atât de tare din pumni încât unghiile îi intrau în palme. A încercat să o enerveze sau aşa face el de obicei? Oare glumea când a zis că e hipersensibil la critici sau că, după părerea lui, această carte – indiferent de subiectul ei – avea să fie într-adevăr un al doilea succes, sau totul era doar o faţadă? Putea fi atât de şarmant, de reverenţios şi de sclipitor pentru ca apoi – *bam*! – ca la o apăsare de buton să redevină ticălosul îngâmfat de care vorbea toată lumea.

Se uită la ceas şi văzu că mai avea o oră până să se cazeze la hotel, aşa că, după ce luă o înghiţitură de Bloody Mary uitându-se cu jind la pachetul de ţigări pe care îl lăsase Jesse, începu să citească. Acţiunea romanului începea la Clubul Corespondenţilor Străini din Phnom Penh şi era despre un american care bea de stingea şi care fusese transferat acolo, iar Leigh se gândi că sună foarte cunoscut. Nu cunoscut la modul plagiat, ci doar cam răsuflat: *Sfârşitul unei aventuri*, *Un american liniştit* şi *Acte de credinţă* îi veniră imediat în minte. Până aici nu s-a îngrijorat foarte mult – era destul de uşor de modificat – dar, pe măsură ce parcurgea paginile următoare, îngrijorarea ei creştea. Povestea în sine – despre un tânăr de douăzeci şi ceva de ani care se confruntă cu succesul primului său roman devenit bestseller – era fascinantă prin aceea că invita la un minunat voyeurism; lucru deloc surprinzător având în vedere experienţa nemijlocită a autorului. Dar pe ea stilul o îngrijora: era tern, lipsit de originalitate, chiar monoton pe alocuri. Un stil care nu semăna deloc cu al lui Jesse. Respiră adânc şi îşi spuse că putea fi mult mai rău. Dacă şi povestirea ar fi fost un dezastru, atunci nici n-ar fi ştiut de unde să înceapă.

O oră mai târziu, când Jesse reveni târşâi**ndu-**şi picioarele, cu ochii cârpiţi de somn, dar cu o sticlă de apă în loc de bere, Leigh începuse să-şi dea seama că e depăşită de situaţie. Cum naiba avea să-i spună ea, Leigh Eisner, junior editor, virgină la capitolul editare autori de bestseller, unuia dintre scriitorii cu cel mai mare succes literar şi comercial din generaţia ei, că, în forma lui actuală, acest ultim efort artistic nu avea să ajungă în niciun top al celor mai vândute cărţi? Răspunsul, îşi spuse ea, era simplu: n-o să-i spună.

Jesse aprinse o ţigară şi împinse pachetul spre ea.

— Fă-ţi plăcerea. Te-ai uitat la ele toată ziua.

— Da?

El clătină din cap că da.

Aşa că îl ascultă. Fără să mai aştepte şi doar gândi**ndu-**se fugitiv la cât de dezamăgit ar fi Russell dacă ar şti, scoase o ţigară din pachet, o aşeză între buze şi se aplecă grăbită spre chibritul pe care i-l aprinsese Jesse. Rămase surprinsă când trase primul fum care era atât de tare, încât parcă îi arse plămânii, dar al doilea şi al treilea au mers mult mai uşor.

— Un an de zile **s-**a dus pe apa sâmbetei, spuse ea cu amărăciune înainte să mai tragă un fum.

Jesse ridică din umeri.

— Nu-mi pari a fi o persoană care exagerează cu băutura, cu drogurile, cu mâncarea sau… altceva. Dacă îţi place să fumezi o ţigară din când în când, de ce n-o faci?

— Dacă aş putea să fumez numai o ţigară din când în când, aş face-o, spuse Leigh. Problema e că fumez una acum şi peste zece minute ajung să fumez un pachet.

— Aşa vasăzică. Domnişoara Seriozitate are totuşi o slăbiciune. Jesse zâmbi.

— Minunat, mă bucur că lupta mea cu dependenţa te amuză.

— Nu mi se pare atât amuzantă, cât simpatică. Se opri şi păru că se gândeşte o clipă. Dar da, cred că e şi amuzantă.

— Mersi.

Jesse arătă spre manuscris şi spuse:

— Ai vreo părere până acum sau, după *procedura standard*, nu discuţi până nu termini?

Luă o înghiţitură din sticla cu apă.

Bucuroasă că el îi găsise o scuză în condiţiile în care ei nu-i trecuse prin cap niciuna, Leigh răspunse vag:

— Am citit doar şaptezeci de pagini, aşa că mai bine aştept până termin. Tuşi.

Jesse o privi fix, cu o insistenţă care lui Leigh i se păru incomodă. Părea că îi studiază chipul în căutarea unor indicii şi, după aproape un minut, ea simţi că începe să roşească. Totuşi el nu zise nimic.

— Păi, cred că, ăă, ar trebui să mă duc la hotel să mă cazez, spuse Leigh stingând ţigara în scrumiera improvizată din**tr-**o cutie de Poland Spring.

— Da.

— Să vin înapoi după aceea sau vrei să ne întâlnim în altă parte? în holul hotelului? La o cafenea? Ce zici, la patru, patru şi jumătate?

Tensiunea era aproape palpabilă şi descumpănitoare; Leigh trebui să-şi amintească să nu mai vorbească atât.

— Vino tot aici, dar numai după ce termini manuscrisul.

Leigh începu să râdă, dar îşi dădu repede seama că Jesse nu glumea.

— O să-mi ia cel puţin cinci-şase ore să-l citesc pe tot. Am putea începe să vorbim despre planificare cel puţin.

Dân**du-**şi seama că vorbea de parcă i-ar fi cerut lui permisiunea, Leigh adoptă cel mai autoritar ton cu putinţă şi spuse:

— Henry a spus clar că termenul nu se negociază.

— Leigh, Leigh, Leigh, făcu el, părând cumva dezamăgit. Orice termen e negociabil. Te rog, citeşte manuscrisul. Vino după ce termini. Cred că ţi-ai dat seama că nu mă culc devreme.

Ea ridică din umeri încercând fără prea mare succes să pară nepăsătoare şi îşi adună lucrurile.

— Dacă vrei să nu te mai culci deloc, n-ai decât, din partea mea.

El îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nu te necăji, Leigh. O să ne ia puţin timp până o să găsim o cale. Ai răbdare.

Leigh pufni şi, fără să se gândească, spuse:

— „O să găsim o cale”? „Ai răbdare”? Ce, ai învăţat asta **într-**unul din as/imm-urile în care ai stat după dezintoxicare? Ia stai, nu cumva eşti încă în recuperare?

O fracţiune de secundă el arătă de parcă cineva l-ar fi plesnit peste faţă, dar îşi reveni repede şi zâmbi.

— Sunt încântat să aud că măcar ai citit despre mine, spuse el exalând fumul de ţigară.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Te rog, Leigh, acum fugi. îi făcu semn cu ţigara spre uşă. N-am mai lucrat cu un editor de ani de zile, aşa că iartă-mă dacă pentru început sunt cam incomod, bine?

Leigh clătină din cap.

— Perfect. Abia aştept să ne vedem mai târziu. Nu e nevoie să suni înainte; poţi să vii când vrei. Lectură plăcută.

În timp ce mergea cu maşina pe aleea neasfaltată a lui Jesse, Leigh îşi dădu seama că nu ştia ce să creadă despre această primă întâlnire, dacă fusese un început acceptabil sau un fiasco total. Dar bănuia, cu o senzaţie de gol în stomac, că era mai degrabă acesta din urmă.

Pune4 Ha – PUeAica de Sud

Emmy scoase tava din cuptorul cu microunde, dezlipind atentă, cu vârful degetelor, bucăţile de *pita*, încântată că ieşiseră delicios de crocante şi iritată în acelaşi timp că nu putea să pregătească mai multe **într-**un cuptor ca lumea. Prietenele ei urmau să vină **într-**una din cele două vizite pe an pe care obişnuiau să i le facă şi, în loc să se dea peste cap să le pregătească un adevărat

festin (jfftfete ceva italienesc, o porţie bună de *scaloppine* cu paste preparate *al dente*), ea cocea *pita* **într-**un cuptor cu microunde care îi ocupa tot „frontul de lucru* şi zdrobea năutul **într-**un bol pe care îl ţinea în poală. Emmy se consolase întotdeauna cu gândul că, **într-**o bună zi, ea şi Duncan vor era împreună **într-**o casă nouă, cu o imensă maşină de gătit Viking, combină frigorifică şi dulapuri pline cu vase din inox, dar visul acela se destrămase odată cu relaţia lor.

Nu-i veta Ka să creadă că se despărţiseră de cinci luni de zile. Era şi mai ciudat cum ei **–** sau, dacă era să recunoască, Duncan **–** încetaseră definitiv orice contact. Cu toate că Emmy nu-i spusese lui Izzie şi nici fetelor că ea îl sunase periodic în primele câteva luni şi chiar se dusese la apartamentul lui, cel puţin înainte să schimbe încuietorile. După umilinţa aceea, **s-**a mai domolit şi, până la mijlocul verii, Emmy nu prea l**-**a mai sunat, deşi a recidivat după povestea cu Parisul, când Paul a respins**-**o. Oh, şi mai era şi e**-**mailul acela. Era jenant, dar Emmy a vrut să se asigure încă o dată că lucrurile acestea chiar **s-**au întâmplat. Ea nu intenţionase să**-**i scrie, dar, **într-**o seară, chiar înainte să plece în Florida, când a venit acasă de la serviciu, uşor ameţită de la o degustare de vinuri, **s-**a aşezat la calculator să mai navigheze pe internet până să se ducă la culcare. Aminti**ndu-**şi că Dolly, prietena ei, împlinea treizeci de ani, a deschis e**-**mailul, a tastat *D* la adrese şi bineînţeles că a apărut adresa de e**-**mail a lui Duncan (o avea salvată în listă cu numele „Dovlecel”). **S-**a gândit o clipă, apoi a născocit un e**-**mail către Paul, tipul pe care îl cunoscuse la Costes, care o respinsese hotărât şi a cărui adresă de e**-**mail evident că nu o avea.

Bună, iubitule.

Mă bucur să aud că te distrezi de minune în St. Tropez, deşi pe-aici mie mi-e dor de tine. La serviciu e o întreagă nebunie, dar cred că ar fi trebuit să mă aştept când am un serviciu nou care îmi imput e să călătoresc atât de mult. Doar că mi-e atât de greu să fiu departe de

tine! *îţi mulţumesc foarte mult pentru neglijeul franţuzesc superb pe care mi l-ai trimis. E atât de dantelat, de drăguţ şi de* **s-***e-x-y. ABIA aştept să mă vezi îmbrăcată cu el. Mai e doar o săptămână până o să fiu şi eu acolo cu tine…*

Xoxo E

A apăsat pe butonul *Trimite* şi a simţit un fior de bucurie când a văzut numele lui Duncan în cutia cu mesaje trimise. Dacă asta nu îl făcea să reacţioneze, atunci nimic n-avea să-l facă. A răspuns abia după două zile şi chiar şi atunci a fost dezamăgitor. I-a scris doar „Cred că l-ai trimis greşit" şi a semnat cu o faţă zâmbitoare. Un emoticon! Era o insultă prea mare ca să o descrie în cuvinte şi a regretat imediat toată chestia. Nicio întrebare plină de gelozie despre cine era iubitul ei secret, nicio referire la noua ei slujbă, niciun comentariu ironic despre neglijeul sexy sau despre (presupusa) viitoare călătorie în sudul Franţei. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Trecuseră aproape două luni de la acel schimb umilitor de mesaje şi Emmy nu l-a mai contactat deloc. Mai mult decât atât, şi-a dat seama cu bucurie că nici măcar nu **s-**a mai *gândit* atât de mult la el în cele două săptămâni de când făcuse sex nebun şi fără obligaţii cu George. Ceea ce, evident, însemna un singur lucru: avea nevoie deşi mai mult sex nebun şi fără obligaţii.

La ora 8 fix se auzi soneria şi Emmy se aşteptă să-l audă pe Otis cârâind. Într-adevăr, acesta se trezi şi începu să croncănea

— Cine e? Vino sus! Cine e? Vino sus!

Emmy oftă, îşi puse papucii în picioare şi se îndreptă spre scări. Butonul interfonului ce îi permitea să deschidă celor care sunau era defect şi, cu toate că blocul avea un lift cam din 1925, i-a fost de ajuns să rămână blocată în el o după-amiază întreagă cu trei ani în urmă pentru a se convinge că era mai bine pe scări. Aprecia faptul că Adriana şi Leigh făceau efortul să vină pe la ea cam de două ori pe an – mai ales având în vedere că amândouă locuiau în aceeaşi clădire, în apartamente cu mult mai

confortabile decât al ei **–**, dar lui Emmy ajunsese să**-**i fie jenă de cât de mic era studioul ei şi să se simtă vinovată că erau nevoite să urce pe scări cinci etaje, după care trebuiau să stea pe podea şi să îndure o seară întreagă insultele oribile ale papagalului.

— Bună! strigă veselă, uitând de toate reţinerile ei când deschise larg uşa clădirii şi le văzu pe fete stând în prag. Era cald pentru luna octombrie, dar şi mult fum.

— Uau! Ce văd eu aici?

Adriana o înghionti cu cotul pe Emmy şi arătă zâmbind spre Leigh.

— Ia fii atentă.

Şi ce să vezi, Leigh strivea o ţigară cu piciorul în timp ce expira ultimul fum.

— Leigh! Ce **s-**a întâmplat? Te descurcai atât de bine! strigă Emmy.

— *Mă descurcam*, bine spus.

— Ce **s-**a întâmplat?

— **S-**a întâmplat cu Jesse Chapman, ciripi Adriana cu plăcere vădită.

Fetele începură să urce scările anevoie, în şir indian.

Emmy se întoarse şi se uită la prietenele ei.

— De ce e vina lui Jesse Chapman pentru că te**-**ai apucat iar?

Leigh oftă melodramatic.

— Am bănuit întotdeauna că nu sunteţi atente la ce vorbesc eu.

— Oh, lasă drama, zise Adriana. Să ştii că ascultăm toate melodramele tale gen Chicken Little[4] de la serviciu. Norocul nostru că Jesse Chapman e mai interesant decât obişnuiţii tăi scriitori sonaţi.

— Stai. Să revenim la „S-a întâmplat cu Jesse Chapman”. Ce înseamnă asta? întrebă Emmy. Ajunseseră în sfârşit la apartamentul ei; Emmy era mulţumită să vadă că, în timp ce prietenele ei gâfâiau şi nu mai aveau aer, ea se simţea foarte bine.

4 Puiu’ mic, film de desene animate (n. tr.).

— Nu **s-**a întâmplat nimic. Vorbeşti de parcă **s-**ar întâmpla cine ştie ce lucru scandalos ceea ce, te asigur, nu se întâmplă. E o pacoste.

Adriana zâmbi atotcunoscătoare:

— Pun pariu că aşa e.

Emmy le făcu semn fetelor să se aşeze pe câte o pernă fiecare şi turnă în pahare vinul roşu pe care îl deschisese înainte de sosirea lor.

— Apropo de sexul cu străini…

Adriana ţipă atât de tare că Otis îşi începu seria de chiräieli şi croncăneli, iar Leigh îşi puse mâinile la urechi.

— Emmy! Nu se poate! spuse Adriana.

— Oh, ba da.

Era atât de bine să spună acele cuvinte, să vadă reacţia de pe chipul prietenelor ei. Cu călătoriile lor la Hamptons şi L.A., trecuse toată luna septembrie fără ca Emmy să aibă ocazia să le spună faţă în faţă, dar era încântată că aşteptase până acum.

— Nuuu, făcu Leigh uitâ**ndu-**se pe deasupra paharului de vin cu o privire foarte şocată.

— Daaa, fredonă Emmy voioasă.

— Graso! Graso! Fată grasă! chiräi Otis. Adriana lovi colivia cu dosul mâinii şi imediat Otis încercă **s-**o ciupească.

— Povesteşte**-**ne tot! Cine era? Unde? Când? Cum? A fost bine? E viitorul tată al copiilor tăi?

Emmy se aşeză pe podea şi luă o înghiţitură zdravănă de vin, bucurâ**ndu-**se de atenţia care i se acorda.

— Îl cheamă George. E student la drept în Miami. Evident l**-**am întâlnit când am fost în vizită la Izzie şi Kevin. Pur şi simplu **s-**a întâmplat, spuse Emmy privi**ndu-**şi mâinile.

Adriana o lovi în glumă peste umär.

— Tu ne minţi. Nu crezi, Leigh?

— Eu cred că a comis**-**o, spuse Leigh gânditoare, dar ceva nu se leagă. Nu cred că ne spune *adevărata* poveste.

— Te**-**ai îndrăgostit, nu-i aşa? întrebă Leigh

aplecân**du-**se în faţă. Asta e. Eşti îndrăgostită lulea de tipul ăsta şi deja vorbeşti despre el ca de viitorul tău soţ.

Adriana clătină din cap că şi ea e de acord.

— Sută la sută. Avocat, prietenul surorii tale, probabil cel mai simpatic tip de pe faţa pământului. Ei, mă bucur pentru tine, drăguţo. Nu mă surprinde, trebuie să spun, dar mă bucur pentru tine. Totuşi **–** Adriana agită degetul arătător **–** aş vrea să recunoaştem că eu, ca jumătate a unei relaţii stabile care promit să se finalizeze cu o logodnă în următoarele şase luni, am câştigat oficial pariul pe care l**-**am făcut.

— Sunt martoră, consimţi Leigh. Şi e adevărat. Şi eu sunt bucuroasă că l**-**ai întâlnit pe bărbatul visurilor tale, Emmy, dar Adriana ţi**-**a luat**-**o înainte.

Adriana luă un pliant cu lista de meniuri de pe măsuţa de cafea şi începu să se uite prin el.

— Haideţi să comandăm acum ca să ne aducă până începe serialul *Grey's*. *Sushil*

— Stai o clipă, spuse Emmy.

— Stai! Graso! Stai! Graso! croncăni Otis.

— Nu ştiu cum de suporţi creatura asta respingătoare, zise Adriana.

Emmy îi luă Adrianei pliantul din mână, apoi smulse telecomanda de la Leigh. Închise televizorul, apoi spuse:

— Vă rog să**-**mi acordaţi toată atenţia.

Leigh oftă.

— Te**-**ai logodit? Te rog nu**-**mi spune că *deja* te măriţi cu tipul ăsta.

Adriana şi Leigh izbucniră în râs.

— Vreau să ştiţi că **–** Emmy ridică în sus un deget **–** unu, am făcut sex absolut întâmplător, fără obligaţii, cu cineva cu care n**-**o să mă mai văd niciodată.

Mulţumită să vadă că a reuşit cu asta să le atragă atenţia celor două prietene, continuă:

— Şi doi, mi**-**a plăcut.

Celelalte două rămaseră iară grai după a doua frază şi, până la urmă, Adriana rupse tăcerea:

— Da?

Emmy clătină din cap că da.

— Şi dacă vă spun şi că el era mai mic decât mine, să ştiţi că nu glumesc.

Nici Emmy n-a ştiut prea bine ce făcuse până în dimineaţa următoare când i-a pomenit întâmplător surorii ei numele lui George.

— Cine? întrebase Izzie care pregătea ouă jumări pe aragaz.

— Un tip pe nume George. Aseară am coborât la piscină să vorbesc cu Leigh la telefon şi el era acolo. Am stat puţin de vorbă. Pauză. Părea destul de drăguţ.

— George, George… nu cunosc niciun George, a zis Izzie.

— Poate că **s-**a mutat de curând? Oricum, n-are importanţă.

Până atunci Emmy nu se ferise cu nimic de Izzie, dar pur şi simplu n-a avut curaj să-i povestească întâmplarea cu George, mai ales după ce sora ei i-a spus că va avea un copil. Părea ceva prea… prea neînsemnat, parcă. Prostesc.

Atunci a intrat Kevin în bucătărie ca să-şi ia o ceaşcă de cafea.

— Despre cine vorbiţi?

— Emmy **s-**a întâlnit aseară cu un vecin de-al nostru la piscină. George. Dar nu-mi dau seama cine e.

Kevin **s-**a întors spre Emmy şi a întrebat-o:

— Student la drept?

Emmy a clătinat din cap că da:

— Mda, zicea că e student la drept în Miami.

— Un puşti înalt, prezentabil, poartă întotdeauna şort?

— Da, el, a recunoscut Emmy.

— Jorge! Mă întreb de când îşi spune George. Puştiul e o adevărată legendă pe-aici.

Ceva din felul în care Kevin îi tot spunea „puşti” o neliniştea pe Emmy **–** şi nici partea cu legenda nu suna prea grozav.

— Ce vrei să spui? a întrebat Emmy, deşi chiar nu voia să afle.

— E un mare crai. Nu exagerez, câte o fată în fiecare seară, uneori chiar două. La cei douăzeci şi trei de ani ai lui, tipul ăsta a fost cu mai multe fete decât au fost mulţi bărbaţi **într-**o viaţă întreagă.

Emmy a îngheţat cu paharul suspendat în aer chiar când să bea din el.

— Douăzeci şi trei de ani?

Izzie **s-**a aşezat la masă lângă Emmy şi a muşcat delicat din**tr-**o felie de pâine prăjită.

— Mda, e un copil. Dar fetele îl iubesc. **S-**a uitat la Emmy cu o privire curioasă. De ce? **S-**a întâmplat ceva?

Emmy **s-**a concentrat din răsputeri să nu se înece şi a spus:

— Nu fi caraghioasă! Bineînţeles că nu. Mă cunoşti doar…

Kevin şi-a terminat cafeaua, apoi şi-a legat şireturile la adidaşi.

— Izzie, iubito, o fi Emmy frumoasă, dar îmi închipui că pe Jorge îl interesează mai mult cele între 18 şi 25 de ani.

Au! r

Emmy reproduse conţinutul acestei conversaţii prietenelor ei care, până termină ea de povestit, pur şi simplu râdeau cu lacrimi.

— Nu-se-poate-aşa-ceva! zise Leigh gata să leşine. Se apucă cu mâinile de stomac şi se rostogoli pe podea.

— Avea douăzeci şi trei de ani, *querida*? Pe bune?

— Nici nu ştiam chestia asta! Şi, bineînţeles, habar n-aveam că *hobby-vi* lui era să facă dragoste pe marginea piscinei cu femei care nici măcar nu bănuiesc…

— Femei care nici măcar nu bănuiesc că sunt mai *în vârstă* decât el, completă Adriana.

— N-aveţi decât să râdeţi cât vreţi, spuse Emmy aruncând un prosop pe colivia lui Otis. Dar a fost cea mai tare partidă de sex din viaţa mea de femeie mai în vârstă.

Leigh ridică mâna.

— Ia staţi puţin. Noi nu luăm în seamă un lucru esenţial. Să înţeleg că Jorge era cubanez?

Emmy ridică din umeri.

— Probabil. De fapt, mi se pare că la un moment Kevin a zis că e din**tr-**o familie de cunoscuţi activişti anti-Castro.

— Deci… Leigh înclină capul şi întinse braţul.

— Deci? întrebă Emmy nedumerită.

— Deci tocmai ai avut un străin! spuse Adriana. E drept că poate **s-**a născut în State, dar şi dacă nu **s-**ar fi născut, caraibienii nu se pun. Dar votez **–** în semn de bunăvoinţă şi încurajare **–** că ar trebui luat în calcul.

— Subscriu la ideea asta. Pune**-**l la America de Sud. Dar categoric trebuie luat în calcul.

Adriana se întinse şi o ciupi pe Emmy de obraz.

— Felicitări, *querida*. Unul a gata **–** doi, dacă îl punem la socoteală şi pe Duncan la America de Nord **–** şi mai ai cinci.

Emmy simţi un frison când auzi numele lui Duncan şi aproape ar fi jurat că le**-**a văzut pe Adriana şi Leigh schimbând nişte priviri, dar nu le luă în seamă. Emmy era convinsă că ele nu credeau că ei chiar i**-**a trecut şi începuse să obosească să le tot explice.

— Da, m**-**am vindecat de monogamie. Şi vă mulţumesc că sunteţi amândouă aici să mă încurajaţi pe calea curvăsărelii mele.

După aceea, fetele au ciocnit paharele. Emmy a comandat la telefon ca de obicei *sushi* (trei supe *miso*, două antreuri cu *sushi*, un antreu *sashimi* şi o cutie cu sos extrapicant), iar Leigh a setat aparatul video să înregistreze serialul *Grey's* ca să nu mai piardă vremea cu reclamele. O jumătate de oră mai târziu, după ce Emmy a mai dat o fugă pe scări ca să**-**i deschidă tipului de la livrare şi la întoarcere a găsit**-**o pe Adriana bălăngănind colivia lui Otis afară pe geam, de la etajul cinci, toate trei ciuguleau fericite cu beţişoarele şi erau acum la a doua sticlă de

Gewurztraminer, vinul preferat al lui Emmy.

— Ce mai face Russell? o întrebă Emmy pe Leigh, încercând **s-**o tragă puţin de limbă.

Se cunoşteau de prea mult timp pentru ca Emmy să nu accepte dorinţa îndârjită a prietenei ei de a păstra confidenţialitatea asupra problemelor ei personale, dar nu încetase niciodată să încerce.

— Ce? întrebă Leigh distrată. Russell? Oh, bine. Minunat. Săptămâna asta pregăteşte un interviu cu Tony Romo, aşa că a fost foarte ocupat.

Adriana înmuie o bucăţică de *sushi* în sosul de soia şi o băgă în gură.

— Emmy zicea că sunteţi gata să stabiliţi data nunţii, aşa e?

Leigh confirmă clătinând din cap.

— În aprilie.

— În aprilie? Serios? Nu mai e mult! Emmy era surprinsă. Având în vedere că se cunoscuseră abia de un an şi hotărâseră deja să se logodească, ea credea că vor aştepta până cel puţin în vara următoare, dar era bucuroasă să vadă că, în sfârşit, Leigh părea să accepte.

— Da, la început n**-**am fost de acord, dar va fi bine.

— De ce n**-**ai fost de acord?

— Nu ştiu; poate pentru că întotdeauna mi**-**a plăcut ideea unei nunţi toamna. În plus, mi se pare cam prea repede. Iar cartea lui Jesse este programată să apară cam tot pe**-**atunci, aşa că o să fie o nebunie. Dar părinţii mei insistă că e singurul weekend din următorii doi ani când clubul e liber, deoarece a anulat cineva, şi le convine şi părinţilor lui Russell să vină atunci, aşa că o facem. Chiar nu contează.

Ridică din umeri.

— Ai vorbit ca o mireasă fericită, spuse Adriana.

Leigh ridică din nou din umeri.

— De ce să mă stresez din cauza datei? Tot o să ne căsătorim la un moment dat, deci ce contează când se va întâmpla asta?

— Vai, Leigh, mă omori cu atâta romantism, spuse Emmy. Intenţia ei fusese să mai îndulcească puţin situaţia cam jenantă, dar comentariul ieşise total aiurea.

Se grăbi să schimbe subiectul.

— Aşadar, cum mai merge treaba cu domnul Chapman? Ai cunosc**ut-**o pe nevastă**-**sa?

Leigh lăsă beţişoarele jos, îşi îndoi picioarele sub ea şi se pregăti să ţină un lung discurs.

— Ştii, n**-**am cunosc**ut-**o. Nici nu sunt foarte sigură că există **–** n**-**am citit niciodată despre ea prin**tr-**o revistă sau un ziar **–** şi n**-**aş fi crezut că există dacă el nu mi**-**ar fi spus odată, când am luat masa împreună, că este căsătorit. E ciudat, totuşi, fiindcă nici nu prea vorbeşte de ea **–** nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

— **S-**a dat la tine? o întrebă Emmy.

De altfel se întreba când se va trezi şi Leigh ca să vadă de fapt cum stau lucrurile. Era clar că făcuse un fel de pasiune pentru tipul ăsta **–** care, apropo, părea un nemernic de primă clasă **–** şi Emmy se gândea că situaţia n**-**avea cum să fie altfel decât proastă. În plus, era enervant că Leigh găsise un tip atât de minunat ca Russell şi nu părea să**-**l aprecieze cât ar trebui.

Leigh ridică privirea.

— Să se dea la mine? Emmy, este *autorul* meu. Fireşte că nu.

— Iar tu eşti logodită, adăugă Emmy.

— Evident! Credeam că nu mai trebuie să spun.

Adriana mai turnă pentru fiecare încă un pahar de vin şi spuse:

— Fetelor, fetelor, staţi aşa. Sunt sigură că domnul Jesse Chapman a pipăit**-**o pe Leigh pestetot cu mâinile lui lascive. În fond, nu e cunoscut pentru castitatea lui, iar Leigh a noastră e o femeie frumoasă. Dar asta, desigur, nu este vina ei. Şi**-**acum, n**-**am putea, vă rog, să vorbim despre mine? Am să vă arăt ceva.

Îşi vârî mâna adânc în geanta Chanel matlasată şi scoase o cutie de catifea.

— Ia uitaţi-vă la ăştia. Sunt de la Thby. Sau, mai bine zis, de la Harry Winston.

Amândouă fetele se aplecară să vadă minunaţii cercei.

— Sunt superbi, declară Leigh atingându-i cu veneraţie.

Emmy nu putu să nu observe juxtapunerea dintre inelul strălucitor de logodnă al lui Leigh şi cerceii cu safire ai Adrianei. În timp ce prietenele ei păreau înamorate de nişte fleacuri, Emmy se întreba dacă măcar îşi dădeau seama cât de norocoase sunt să aibă în afara acestor bijuterii nişte bărbaţi care le iubesc. Ea ar renunţa bucuroasă la toate diamantele din lume dacă ar putea găsi fiinţa care îi era hărăzită. Sau, zău aşa, l-ar *păstra* pe cel care îi era destinat. Dacă totul ar fi mers aşa cum discutau ei întotdeauna, ea şi Duncan şi-ar fi planificat propria nuntă chiar acum.

— Toby şi-a amintit cât de mult i-am admirat într-o fotografie mai veche cu Salma Hayek la decernarea premiilor Oscar. Ăştia sunt chiar cei pe care i-a purtat ea.

Emmy fluieră admirativ.

— E un tip serios, Adi. Mi-e ciudă că Leigh îl cunoaşte şi eu nu. Când am să-l cunosc şi eu?

— E în Toronto în următoarele câteva săptămâni, dar vrea să dea o petrecere de ziua mea luna viitoare. Eu i-am spus – vârsta nu-i un motiv de sărbătoare, dar el insistă. Unde e un loc bun?

Fetele au stat la taclale tot timpul cât a durat episodul *Grey's*, o reluare din *Entourage* şi câteva secvenţe din emisiunea *să prinzi un prădător*. Tocmai se uitau absorbite la *Notting HUI* pe Oxygen Network când Emmy le anunţă că e obosită, că trebuie să se trezească devreme a doua zi şi că, oricât se bucura că veniseră să o viziteze, ar fi timpul să încheie distracţia. Leigh şi Adriana părură surprinse, dar nu peste măsură şi, după câteva minute în care îşi strânseră lucrurile şi se îmbrăţişară de despărţire, în sfârşit Emmy rămase singură.

Pur şi simplu nu avea chef de stat la taclale în seara aceea. Era morocănoasă şi un pic cam tristă fără un motiv anume. *Nu-i decât o minciună sfruntată*, îşi zise Emmy în timp ce-şi prindea părul la spate cu o clamă şi se spăla absentă pe faţă. Izzie sunase cu vreo două ore în urmă să-i spună că ea şi Kevin vor avea un băieţel. Când Emmy a sărit în sus de bucurie (reală) şi a întrebat dacă se gândeau să-i pună tot numele Ezra, Izzie a râs şi a spus că lui Kevin părea să-i placă mult Dylan. Dylan care începe cu D. D de la Duncan, Duncan care – dacă reuşeai să-l faci să vorbească despre copii – susţinea că ai lui vor fi numai băieţi şi toţi vor purta numele lui. Ea reuşise să se abţină atât de mult timp, rezistase oricărei tentaţii de până atunci, dar în seara aceea simţea că-i slăbeşte voinţa. Vestea despre copilul lui Izzie şi schimbul de priviri pe care l-a surprins între Leigh şi Adriana când **s-**a pomenit numele lui Duncan au fost de ajuns pentru ca Emmy să nu se mai gândească la altceva decât la el. Şi-a dat seama că poate el a fugit cu instructoarea sau, mai rău, a lăsat-o însărcinată, iar Emmy habar n-avea. Cum de se întâmplase aşa ceva? Cum de ajunsese ea să fie singură la aproape treizeci de ani, iar Adriana şi Leigh – cărora nici nu părea să le pese – urmau să se mărite cât de curând? Era atât de nedrept! Poate că Duncan nu era un regizor faimos sau un superstar de televiziune, dar fusese bun cu ea de cele mai multe ori. Emmy nu era proastă; ştia că lui îi plăcea să flirteze şi îl auzise de atâtea ori jurâ**ndu-**se că nu era pregătit să se aşeze la casa lui, dar cine ar fi prevăzut aşa ceva?

Se apropie şi mai mult de computer.

Un glas din mintea ei îi spunea să nu deschidă laptopul, ţipa *Nu*! *Nu*! *Nu*! *O să regreţi*. *Nu-i o idee bună*! *Nu-i o idee bună*! şi, pentru o clipă, i **s-**a părut atât de real încât se întrebă dacă nu cumva Otis striga cuvintele acelea, dar ea nu mai putea să reziste. Patru secunde mai târziu, degetele îi zburau pe tastatură. După alte zece secunde, se afla în faţa paginii Briannei de pe My Şpace.

Şi în faţa a şaptesprezece fotografii la rezoluţie maximă în care apăreau Duncan şi instructoarea. În vacanţă. În costume de baie. Arătând absolut superb.

Emmy se uită rapid la fotografiile cu fericitul cuplu care stătea la soare, pe o plajă cu nisip alb, desfătâ**ndu-**se în ceea ce părea o piscină de pe o proprietate privată şi zâmbind lângă nişte grămezi de cleşti de crabi consumaţi şi pahare goale de cocteil. Nu erau explicaţii la fotografii, ceea ce o înnebunea. Unde erau? Când? Erau în *luna de miere*? Parcurse toate e-mailurile de pe partea dreaptă, scurte misive vioaie de la prietenele Briannei, înţesate cu emoticonuri, elipse şi foarte multe semne de exclamare. Unul din aceste mesaje insipide cuprindea un link la site-ul galeriei Kodak şi Emmy simţi că tortura ei abia începea.

— Oh, Doamne, nu, se văită ea cu voce tare, trăgâ**ndu-**se înapoi în scaun şi holbâ**ndu-**se la calculator de parcă urma să explodeze. Ştia că n-ar trebui să apese pe linkul ăla, dar nu mai era cale de întoarcere. Îşi îndreptă spatele cu umerii lăsaţi şi pieptul înainte, inspiră adânc şi mută cursorul pe link. Era pe punctul de a da clic când, din fericire, îşi aminti de îngrozitoarea carte de oaspeţi. Dacă ar fi dat clic pe link, galeria Kodak şi-ar fi amintit automat de ea de data trecută şi i-ar fi salvat numele în cartea de oaspeţi a Briannei, împreună cu data şi ora. Coşmar! Uşurată că a evitat un aşa dezastru, Emmy **s-**a dus repede pe pagina de start şi **s-**a logat sub un pseudonim şi o adresă de e-mail falsă pe care o folosea pentru astfel de activităţi de e-spionaj. De data asta, când a deschis linkul, a apărut salutul „Bun venit, Lucy! Apasă aici să vezi fotografii cu Brianna şi Duncan în Aventura din Mexic”.

Aventura din *Mexic*? *Haida de*! *Doar stau întinşi pe o nenorocită de plajă*, *nu urcă pe Kilimanjaro*. Respirând încă o dată adânc, ceea ce nu reuşi deloc **s-**o calmeze, Emmy a apăsat.

Înainte ca ecranul să intre în modul *slide show*, Emmy văzu că erau zeci, poate chiar sute de fotografii.

Ştia că e o idee foarte proastă, că era o tâmpenie din punct de vedere intelectual şi o otravă pentru sănătatea ei mintală, dar acum nu mai avea ce face. Primele şase cadre au trecut **într-**o clipită; abia la a şaptea Emmy **s-**a recules şi a reglat viteza. **S-**a mulţumit cu un ritm mai lent cât **s-**a uitat la încă o jumătate de duzină de fotografii, dar dorinţa ei de a studia, de a *examina* fiecare centimetru de fotografie o consuma şi, în câteva secunde, a oprit complet *slide show*-ul automat. Acum putea să se uite cum trebuie, în ritmul ei.

Din nefericire, primul cadru care a rămas îngheţat pe ecran era unul care probabil fusese făcut de Duncan. O arăta pe Brianna jucân**du-**se în apa până la genunchi, aplecată în faţă ca să stropească cu apă şi în acelaşi timp privind drept înainte, **într-**o mişcare care făcea ca spatele ei să se curbeze aproape pornografic. Emmy se apropie mai mult de ecran. Oare fundul ăla chiar stătea aşa sus, singur? Şi sânii ăia! Chiar dacă tipa, care purta nişte bikini cu şiret, era aplecată în faţă şi părea să aibă cupa C la sutien, nu-i atârnau deloc! Emmy îi privi îndelung timp de un minut şi ajunse cu regret la concluzia că nu, nu erau falşi, erau doar foarte tineri. Unde mai pui că virginele de douăzeci şi doi de ani nu-şi măresc sânii, nu?

Clic.

Ecranul se acoperi cu imaginea lui Duncan. Era întins pe o saltea, cu un braţ musculos, proaspăt bronzat, îndoit peste frunte ca să-şi ferească ochii de soare. Purta un şort Hawaiian pe care ea nu i-l mai văzuse (Emmy se rugase de el să-şi schimbe costumul de baie bătrânicios, brodat cu aligatori, dar degeaba) şi, ia stai… ăla nu era cumva un *bax de bere*? Se uită mai bine miji**ndu-**şi ochii. Da! încleiatul de Duncan, palid, stau-toată-ziua-la-birou, se metamorfozase **într-**un afurisit de Adonis la plajă chiar ăcolo sub ochii ei. Emmy închise ochii apăsâ**ndu-**i cu mâinile, apoi şi-i frecă, dar când îi redeschise Duncan arăta la fel de bine **–** chiar foarte mişto.

Clic.

Din nou fericitul cuplu… pe un vaporaş! Stăteau împreună pe o bancă din lemn, unul cu mâinile pe genunchii celuilalt, arătând atletici şi minunaţi în costumele de scufundători cu fermoarul deschis până la brâu. Erau înconjuraţi de cele necesare unei recente scufundări, rezerve de oxigen şi reglatoare, măşti şi labe de înot şi, mai **într-**o parte, un mexican în uniformă cu pantaloni scurţi albi se pregătea să-i servească cu fructe proaspete şi suc. Emmy îl rugase pe Duncan **–** îl *implorase* practic, îşi aminti ea cu o furie crescândă **–** să încerce împreună *scuba diving* în Bahamas de Crăciun. El refuzase categoric, aminti**ndu-**i că nici în ruptul capului n-o să-şi ocupe preţiosul timp de vacanţă cu o îndeletnicire activă şi dificilă cum sunt scufundările. Nu mergea nici la *snorkel*[5], nemernicul ăla, fiindcă „n-avea poftă să fie o pradă plutitoare”.

Clic.

Brianna stătea întinsă **într-**un pat cu baldachin, citea o revistă şi purta un şort foarte minuscul, deloc feciorelnic, şi un top aproape invizibil. *Clic*. Amândoi în echipament de sport şi cu iPoduri, transpiraţi şi îmbujoraţi ca după alergări. *Clic*. Duncan se prosteşte sărutând în direcţia aparatului de fotografiat, deşi Duncan nu se prostea *niciodată*, îmbrăcat cu tricoul Corneli pe care Emmy i-l cumpărase la reuniunea de cinci ani de la terminarea facultăţii. *Clic*. îmbrăcaţi frumos pentru o cină romantică pe nisip, la lumina lumânărilor, unde se pare că se ospătaseră cu peşte la grătar, multe legume proaspete şi vin alb. *Clic*. *Clic*. *Clic*. Emmy termină să se uite prin tot albumul, îşi analiză rapid nivelul de greaţă şi ameţeală şi se pregăti să o ia de la început.

Avea să fie o noapte foarte lungă.

Pufoasa înse. QnmQ de jyopt sinou/iQ şi dispenata

— Adi, tocmai a sunat portarul să spună că a sosit maşina, anunţă doamna de Souza din uşa camerei Adrianei.

---

5 Un tip de scufundare, cu tub de respirat (n. tr.).

— OK, mormăi Adriana adu**nându-**şi toată răbdarea de care era în stare să nu fie agresiv de obraznică cu maică**-**sa.

— Ce**-**a fost asta, dragă? Tu ai auzit ce**-**am spus? Am spus că portarul…

— Am auzit! spuse Adriana pe un ton mai răspicat decât ar fi vrut.

Maică**-**sa oftă, un oftat din acela lung şi dramatic care aproape întotdeauna preceda o discuţie lungă şi dramatică.

— Adriana, am încercat să fiu înţelegătoare **–** zău, chiar am încercat **–**, dar situaţia a devenit de netolerat.

Adriana simţi că se crispează din tot corpul, însă chiar înainte să spună ceva scăpă din mână ondulatorul de păr care aterizâ pe podea, după o scurtă, dar dureroasă oprire pe coapsa ei.

— În mă**-**ta! ţipă ea, sărind în picioare şi frecâ**ndu-**se sus, pe coapsa dreaptă.

— Adriana! Ce limbaj e ăsta? Mie să nu**-**mi vorbeşti aşa în casa asta.

Doamna de Souza coborî vocea şi adoptă un ton liniştitor.

— Vino încoace. Eşti bine?

— M**-**am ars. O să se facă băşică!

— Îţi aduc **într-**o clipită nişte Neosporin. Dar mai întâi aş vrea să discut ceva cu tine. Înţeleg că eşti…

— Mama, te rog, te rog, *te rog*, putem să discutăm când mă întorc? Am întârziat deja, vezi şi tu, nu sunt nici măcar pe jumătate gata. Îmi pare rău pentru cum am vorbit. Serios îmi pare rău. Dar nu am putea **s-**o lăsăm pe altă dată?

— Nu e vorba doar de limbaj, Adi, e vorba de tonul pe care îl foloseşti cu mine şi cu tatăl tău în ultimul timp. Nu trebuie să**-**ţi reamintesc că acesta este *apartamentul nostru* şi putem să**-**l folosim bine mersi când dorim noi. Tu ai demonstrat foarte clar că nu te bucuri de prezenţa noastră, dar te**-**ai gândit cum ne faci să ne simţim?

— Mama…

— Fireşte, mai sunt şi cheltuielile. Te asigur că şi eu sunt la fel de plictisită de această discuţie ca şi tine, dar văd că nu se schimbă nimic. E pur şi simplu inacceptabil.

Adriana simţi cum i se pune nodul din gât. Hotărâtă să nu plângă şi să strice patruzeci şi cinci de minute de pregătiri minuţioase, respiră adânc şi se apropie de maică-sa.

Ar fi vrut să ia mâinile acestei femei mai în vârstă în mâinile ei şi să-i explice calm de ce nu era momentul potrivit – chiar aşa –, dar furia şi frustrarea o învinseră. Nu exista nimic în lumea asta care să-i inspire o asemenea furie ca privirea aceea de superioritate din ochii mamei ei. Aşa că făcu ceea ce făcea dintotdeauna atunci când se simţea încolţită de maică-sa: începu să ţipe.

— DE CE VREI SĂ-MI DISTRUGI VIAŢA? TE-AM ÎNTREBAT FRUMOS DACĂ PUTEM SĂ DISCUTĂM ALTĂDATĂ ŞI N-AI VRUT SĂ ASCULŢI! Se apropie mai mult de maică-sa care începu să se retragă încet spre hol. AM SĂ TERMIN SĂ MĂ ARANJEZ ŞI PLEC, IAR TU O SĂ TE ÎMPACI CU CHESTIA ASTA. ŞI-ACUM LASĂ-MĂ ÎN PACE!

Îşi încheie diatriba trântind uşa cu putere şi imediat simţi o undă de uşurare. Bineînţeles că era ridicol la vârsta ei să ţipe, să urle şi să trântească uşa: era categoric imatur. Dar femeia asta putea fi atât de enervantă, iar la ea noţiunea timpului era o catastrofă. Era insuportabil că părinţii ei îşi făcuseră apariţia ieri, anunţând-o şi pe ea abia când veneau de la aeroport spre casă, şi că aveau de gând să stea până de Ziua Recunoştinţei, pe care nici măcar nu o sărbătoreau! Singura consolare era că nici Toby nu venise ieri aşa cum plănuise (groaza de a-i vedea pe toţi în vestibul fusese de nedescris), aşa că a avut timp să-şi găsească o cameră la hotel.

— La hotel? Serios? se mirase el când Adriana l-a întrebat dacă doreşte să-i facă ea rezervarea sau şi-o face singur.

— Păi sigur că da, *querido*, la hotel.

— Aş înţelege de ce n-ai vrea să stau în camera ta, dar chiar…

— Toby, te rog! l-a întrerupt supărată Adriana. Nici nu intră în discuţie să stai aici cu *ei*.

El **s-**a conformat, normal, şi **s-**a cazat la Carlyle; Adriana nu putea să-i explice că frumosul ei apartament era de fapt apartamentul *lor*, lucru pe care mai mult ca sigur l-ar fi aflat dacă ar fi stat sub acelaşi acoperiş. Nu, asta era inacceptabil.

Hotărâtă să se calmeze de dragul tenului ei, Adriana **s-**a aşezat la măsuţa de toaletă şi, cu ajutorul unei pensule groase, şi-a aplicat nişte pudră bronzantă pe obraji şi pe frunte. Şi-a conturat cu grijă buzele cu un creion de culoare deschisă, apoi a aplicat un ruj mat puţin mai închis şi deasupra puţin gloss pentru strălucire. **S-**a tamponat uşor cu un şerveţel ca să îndepărteze surplusul şi era gata.

Ţinuta era o adevărată problemă. Ce-ar trebui să poarte la o cină de afaceri? Oh, ce ura chestiile astea! Era o seară de sâmbătă neobişnuit de caldă şi cu siguranţă toate restaurantele vor scoate mesele afară şi toată lumea se va bucura de vara indiană neaşteptată, dând fuga la petrecerile din cluburile de dans, iar *ea* trebuia să se ducă **într-**un apartament plicticos din Upper East Side. Cu siguranţă avea să fie înţesat cu vechi obiecte de artă şi mici obiecte preţioase de colecţie, numai gândi**ndu-**se la ele şi o lua ameţeala. Făcea alergie la antichităţi. Şi la obiecte de artă! Numai ce se uita la cutiuţele alea mici şi simţea că-i vine să vomite. **S-**a plâns ea cât a îndrăznit în momentul în care Ibby a anunţat-o care era planul pentru seara aceea, dar nu voia să forţeze nota; o fi Toby un picuţ cam plictisitor şi cam mormoloc, dar era prietenul ei, iar ea avea de gând să treacă prin toate astea ca o iubită supusă şi iubitoare chiar dacă era să moară.

Fără să se străduiască prea tare aşa cum făcea de obicei, Adriana alese la repezeală o bluză din caşmir, cu mâneci scurte, mulată, petrecută în faţă, pe care o asortă

cu o fustă foarte strâmtă, conică. Nişte ciorapi cu dungă – doamna de Souza susţinea că vor rămâne mereu sexy, încă de pe vremea când Adriana era o fetiţă – şi o pereche de pantofi cu tocuri de zece centimetri au completat ţinuta.

Se simţea ca o călugăriţă.

— Plec, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume.

Maică-sa îşi făcu apariţia ca din pământ; o evaluă pe Adriana cu ochi de expert. Cu o clătinare din cap abia perceptibilă, femeia o întrebă:

— Nu vine să te ia?

— Hotelul la care stă e în Upper East Side, tot acolo o să aibă loc şi petrecerea. A trimis o maşină să mă ia.

Nimeni nu ţinea la cavalerism mai mult decât Adriana, dar chiar şi ea recunoştea că era absurd ca un bărbat să bată atâta drum până aici şi să facă apoi cale-ntoarsă.

Dar nu de aceeaşi părere era doamna de Souza.

— Oh, murmură ea vag, sugerând fără cuvinte că nu era de acord.

— Nu mă aştepta.

Adriana îşi puse pe ea un trenci Burberry – cea mai sobră haină pe care o avea – şi o sărută pe maică-sa pe obraz.

— La ce oră crezi că te întorci?

— Mama…

Doamna de Souza ridică mâinile.

— Ai dreptate, îmi cer scuze. Du-te, distrează-te. Dar tatăl tău şi cu mine am vrea să-l cunoaştem pe domnul Baron. Nu-i aşa, Renato?

Domnul de Souza ridică privirea din ziarul *O Globo* numai cât să clatine din cap, să-i spună Adrianei că arăta bine şi să-i ureze distracţie plăcută.

Adriana ieşi din apartament fără alte întrebări, ţi**nându-**şi respiraţia în timp ce aştepta liftul. Deja era mult prea mult. Era o femeie matură şi tot trebuia să suporte ca părinţii **s-**o chestioneze şi să se bage în treburile ei de parcă era o adolescentă.

Păşi în holul elegant din marmură, atât de copleşită de furie încât la început nu observă pe nimeni acolo.

— Adi, aici, se auzi cineva strigând.

Adriana se întoarse şi o văzu pe Leigh în săliţa de corespondenţă, uitâ**ndu-**se prin**tr-**un teanc de ziare.

— Bună.

Adriana oftă teatral şi se strecură lângă ea.

Leigh nu ridică privirea, doar aruncă la coş un catalog de lenjerie intimă Victoria's Secreta

— Nimic nu te face să te simţi ca un rahat cum te face mizeria aia, spuse ea. Mă rog, nu pe tine, evident, pe noi, celelalte.

— Oh, te rog, eşti superbă, spuse Adriana automat, deşi era mulţumită **–** şi complet de acord **–** cu aprecierea lui Leigh.

— Încotro în seara asta?

Încă un oftat.

— Cu Toby la un dineu simandicos. Nişte directori de studio sau producători sau aşa ceva se întâlnesc nu mai ştiu de ce.

— Poate că n**-**o să fie atât de rău. Unde este?

— În zona rezidenţială.

Leigh strâmbă din nas.

— Oh. Naşpa.

— Tu ce faci?

Adriana ştia deja răspunsul, dar se simţi obligată să întrebe. Leigh avea o mulţime de calităţi, dar să ştie să se distreze nu era una dintre ele.

— Eu? Leigh se uită la pantalonii din flanel cu care era îmbrăcată şi râse. Am o întâlnire importantă cu televizorul şi o cutie de îngheţată Tasti D**-**Lite. Oribil, ştiu.

Adriana clătină din cap.

— Şi unde e logodnicul tău? Nu, stai **–** lasă**-**mă să ghicesc. E în oraş, se distrează şi socializează ca un om normal, iar tu ai refuzat să te duci cu el?

— Nu am *refuzat*, am ales să stau acasă. În plus am o grămadă de lucru.

— Bine, bine, *querida*, trebuie să plec. Dacă mai stau mult aici, o să mă supăr foarte tare pe tine. O să încep să fiu ca maică-ta şi o să te întreb de ce o persoană atât de tânără şi de fermecătoare ca tine ţine morţiş să hiberneze în loc să înflorească.

— *Să înflorească*? Tocmai ai spus aşa ceva? Leigh aruncă o privire la coperta unui catalog *Sharper Image* de aparatură electronică şi îl aruncă şi pe acesta.

— Aş!

Adriana ridică mâinile în semn de frustrare. Fata asta era imposibilă. Şi ce păcat că degeaba are un prieten nemaipomenit. Bietul Russell, probabil că voia să iasă, să se relaxeze puţin, să se distreze niţel, iar prietena lui nici măcar nu cunoştea sensul acestui cuvânt.

— *Tu* ar trebui să te duci în seara asta la dineul ăla plictisitor, iar eu ar trebui să ies cu Russell să ne distrăm.

Leigh îşi dădu ochii peste cap.

— Du-te! Salută-l pe Toby din partea mea. Şi ai grijă cum te porţi, da? Să nu faci vreo trăsnaie la dineul ăla.

— Ce, ţi-e teamă că o să facem sex în baie? întrebă Adriana zâmbind.

— Mai degrabă mi-e teamă că o să faci sex în baie cu *altul*, nu cu Toby.

Adriana se prefăcu că se gândeşte un pic.

— Hmm. Nu mi-a trecut prin cap. Foarte interesant…

Drumul până la intersecţia dintre strada 74 şi Park a fost interminabil. Era prea tânără pentru dineuri simandicoase **într-**un cartier rezidenţial! Prea tânără pentru a-şi ascunde trupul frumos sub fuste lungi până la genunchi şi trenduri! Prea tânără pentru a fi doar cu un singur bărbat pentru tot restul vieţii! Totul era atât de aiurea, graba asta de a găsi un soţ doar pentru că în curând va împlini treizeci de ani. Atâta presiune! Din partea părinţilor, dar şi din partea prietenelor ei: de ce erau atât de convinşi că le bine aşa cum zic ei? Adriana devenea tot mai furioasă cu fiecare stradă pe care o parcurgea; când au trecut în viteză pe lângă clădirea

Metlife, se hotărâse deja să pună capăt întregii farse o dată pentru totdeauna. Ei, şi? O să piardă un pariu **–** mare brânză!

Limuzina trecu pe lângă Bear Steams, iar Adriana îşi aminti de Duncan al lui Emmy aşa cum făcea de fiecare dată când trecea pe lângă clădirea unde se lăudase el (cel puţin în mintea ei) că e nu ştiu ce mare rahat. Adriana nu l**-**a plăcut niciodată, dar trebuia să recunoască faptul că era un bancher tipic newyorkez rezonabil de atrăgător, peste măsură de încrezut şi destul de selectiv când venea vorba de fete. Nu era de presupus că, dacă Duncan o schimbase pe Emmy cu una mai tânără cu opt ani, prietenii şi colegii lui făceau la fel? Normal că da. Şi mai era Yani. În ultimele luni ea **s-**a străduit şi mai mult să**-**i facă ochi dulci, să**-**l facă **s-**o observe, până când totul **s-**a terminat **într-**o dimineaţă devastatoare când l**-**a văzut după program sărutâ**ndu-**se cu o altă fată. Nu era una mai drăguţă sau care arăta mai bine, atenţie, dar avea un avantaj clar şi de necontestat: n**-**avea mai mult de douăzeci de ani. Şi, în fine, era Toby. E adevărat că maică**-**sa a fost prima care a spus chestia asta, iar Adriana n**-**a contestat**-**o: deşi erau destui bărbaţi de succes, frumoşi şi bogaţi, nu mulţi erau hetero sau necăsătoriţi. Din cei care mai rămâneau, câţi ar fi dispuşi să se căsătorească cu o femeie de treizeci de ani în locul unei puştoaice de douăzeci şi doi de ani, cu chipul proaspăt, una care să se uite la ei cu ochi mari şi plini de adoraţie şi o expresie care spune „Te venerez şi cred că fiecare silabă pe care o rosteşti e cuvânt de la Dumnezeu”? La început şi Adriana a putut să se prefacă puţin, dar trecuse vremea aceea când ea venera bărbaţii **–** dacă erau demni de atenţia ei, ar putea **s-**o venereze *ei* pe ea.

Când ajunse, Tobby o aştepta în faţa clădirii. Adriana era cât pe ce să**-**i spună că la blazerul ăla ar fi trebuit să**-**şi pună o pereche de pantaloni clasici în loc de blugi **–** Park Avenue şi Hollywood Hills nu aveau acelaşi cod vestimentar **–**, dar îşi aminti repede că trebuie să o bage la

înaintare pe tânăra de douăzeci şi doi de ani din ea, aşa că se apropie foarte mult de el şi-i şopti la ureche:

— Arăţi atât de sexy în seara asta. *Abia* aştept să se facă mai târziu.

Chipul lui se luminã de bucurie:

— Serios?

Dumnezeule mare, prea era simplu. O fi domnul Regizor Supervedetă ţanţoş şi plin de el când era vorba de filme, dar e clar că nu era obişnuit cu astfel de complimente. Adriana făcu repede un calcul şi se gândi că probabil tocmai redusese cu o lună concursul Căutarea Inelului ediţia 2008.

— Serios, gânguri ea.

Portarul îi salută rosti**ndu-**le numele şi îi conduse la liftul frumos capitonat.

— Să**-**i dăm bătaie, spuse Toby fără urmă de ironie.

Adriana îşi dădu ochii peste cap şi el începu să rejtdă. *Nu-l chiar atât de rău*, se gândi ea lăs**ându-**l să o cuprindă cu braţele pe la spate în timp ce uşile liftului se închideau. *E tandru şi drăguţ şi mă iubeşte*. *M-aş putea obişnui cu chestia asta dacă trebuie*.

Ceea ce a durat exact zece secunde, până când liftul **s-**a deschis direct **într-**un apartament penthouse şi Adriana a dat ochii cu prima persoană.

— Ei, ia uite cine e aici, strigă Thby eliberâ**nd-**o pe Adriana din îmbrăţişare şi se duse să dea mâna cu un bărbat. Iubito, aş vrea să**-**ţi prezint pe cineva. Dean Decker, aceasta este Adriana de Souza. Adriana, Dean.

Mintea Adrianei începu să lucreze la turaţie maximă. Cum se face că Dean şi Toby se cunoşteau? Oare ea îi spusese lui Dean ceva despre Toby în avion în ziua aceea? Avea să fie prinsă sau demascată de cineva cu ceva? Ajunse repede la concluzia că nu, cel puţin până în acel moment nu făcuse nimic rău, dar era încă prea şocată ca să reacţioneze cum ar trebui. Din fericire, Dean părea mult mai stăpân pe el. Chiar amuzat.

— Adriana, da? Frumos nume! Mă bucur să te

cunosc.

Întinse mâna.

— Şi eu mă bucur, reuşi ea să spună.

Când mâna ei o atinse pe a lui, simţi cum i se zbârleşte părul pe braţe. Era imposibil să nu recunoşti că el arăta colosal, mai ales că era îmbrăcat exact în acelaşi stil (blazer negru, cămaşă albă şi jeanşi) ca şi Toby. Dacă mai devreme Toby arăta destul de atrăgător, acum, când stătea lângă Dean, prin comparaţie, semăna izbitor cu o piticanie. Adrianei îi veni în minte o imagine penibilă: fotografii cu Toby şi Dean, unul lângă altul, la rubrica „Cine se îmbracă mai bine" din *US Weekly*, cu un procent de sută la sută din cei chestionaţi la Rockefeller Center votând în favoarea lui Dean. Nu mai văzuse un vot unanim până aici – nici măcar când le-au adus alături pe Rosie O'Donnell[6] şi Petra Nemfcova[7] –, dar în situaţia imaginată de ea rezultatele erau clare ca bună-ziua.

Fără să-şi dea seama că amândoi se îmbrăcaseră la fel şi că el arăta categoric mai prost, Toby îşi petrecu posesiv un braţ pe după umerii Adrianei şi o trase mai aproape de Dean, astfel încât capetele lor erau foarte apropiate.

— Tocmai am semnat cu Dean pentru rolul principal în *Aproape de ea*, anunţă el pe un ton conspirativ.

Adriana îi aruncă lui Dean o privire.

— Aşa e, încuviinţă Dean zâmbind.

Adriana simţi că-i vâjâie capul de surprinsă ce era.

— Serios? ciripi ea.

Revino-ţi! se dojeni Adriana. Respiră adânc, apoi afişă zâmbetul acela absolut cuceritor pe care îl avea rezervat de obicei pentru ocazii speciale (când se întâlnea cu soţia unui actual iubit, când îi cerea lui tăticu' o maşină nouă etc.).

— *Minunaţi* Felicitări pentru amândoi.

---

6 Actriţă de comedie şi realizatoare de emisiuni TV (n. tr.).

7 Fotomodel de succes, solicitată pentru prezentările de lenjerie intimă Victoria's Secret (n. tr.).

Poftim. Aşa mai merge.

O femeie înaltă, remarcabilă, **într-**un costum Channel clasic, **s-**a apropiat de ei.

— Bun venit la mica noastră petrecere, ciripi ea, sărutând în aer în direcţia grupului. Suntem încântaţi că aţi putut veni cu toţii, voi, californienii.

— Catherine, zise Toby, prinzâ**nd-**o de mâini şi sărută**nd-**o pe amândoi obrajii.

Adrianei îi venea să vomite. Zău aşa! mai rău decât se purtau europenii nu era decât să vezi nişte americani purtâ**ndu-**se ca nişte europeni!

— Aş vrea să ţi-o prezint pe prietena mea, Adriana de Souza.

Când auzi cuvântul „prietenă”, Adriana se uită pe furiş la Dean care deja o privea cu sprâncenele ridicate şi o expresie amuzată pe chip.

— Şi de asemenea pe Dean Decker. Adriana, Dean, această minunată doamnă este gazda noastră din această seară.

Adriana **s-**a întors spre femeie şi, la o privire mai atentă, a observat că era mai în vârstă decât crezuse la început, probabil se apropia de şaizeci de ani. **S-**a forţat să spună obişnuitele platitudini despre cât de frumos e apartamentul, ce bucuroasă e că se afla acolo, îmi place colierul tău, bla, bla, bla, dar femeia nu făcea decât să se uite fix la ea. După ce o lăsă pe Adriana să mai trăncănească în felul acesta, Catherine o apucă de bărbie şi, încet, cu mare delicateţe, de parcă ar fi umblat cu un bibelou de porţelan, îi întoarse capul **într-**o parte şi în cealaltă.

— Măi, măi, eşti superbă, spuse Catherine privi**nd-**o îndelung pe Adriana. Minunaţi pometi, ochi mari şi frumoşi. Dar pielea! murmură femeia. Tenul unui înger.

Ei da, aşa mai mergea. Adriana se pomeni că afişează pentru a doua oară în seara aceea zâmbetul ei de premiantă.

— Mulţumesc! Ce drăguţ din partea ta!

Încerca să facă pe ruşinata sau cel puţin pe umila, dar nu era sigură că-i reuşeşte.

— Catherine… o avertiză Toby.

— Scuze, ştiu… fără afaceri la petrecere. Promit să nu o mai deranjez în seara asta, dar de luni nu mai garantez.

Femeia ridică privirea deoarece zărise încă doi oaspeţi care îşi făcuseră apariţia în foaier.

— Barul e pe acolo, în camera de zi. Făcu un gest spre uşile franţuzeşti, impunătoare. Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

— Cred că eu am să mă duc să-mi iau ceva de băut, spuse Dean în timp ce Catherine pleca să-i salute pe noi veniţi. Ne vedem mai târziu?

— Mai târziu, amice, spuse Toby încercând să facă pe interesantul, dar reuşind doar să arate bătrân.

Adriana nici nu ştia de unde să înceapă. Să-l descoasă pe Toby mai întâi despre Dean sau despre Catherine?

— Va trebui să ai grijă, altfel **s-**ar putea să te trezeşti în paginile revistei *Marie Claire*, spuse Toby luând două pahare de şampanie de pe tava unui chelner care trecea pe-acolo şi întinzâ**ndu-**i unul Adrianei.

— Catherine lucrează la *Marie Claire*? întrebă Adriana.

— Catherine a lucrat la *Marie Claire*. A fost redactor de imagine zeci de ani şi ei i se datorează descoperirea a nenumărate fotomodele acum renumite. Aşa că a fost chiar un compliment din partea ei. Nu că eu n-aş fi ştiut deja…

Se apropie atât de mult de ea încât Adriana îi simţi respiraţia care mirosea a şampanie.

— Interesant, spuse Adriana. Foarte, foarte interesant.

Va trebui **s-**o întrebe pe maică-sa despre Catherine; dacă femeia asta a fost într-adevăr un fel de guru la revista *Marie Claire*, atunci doamna de Souza ar trebui **s-**o cunoască.

— Haide, dragă. Vino să te prezint şi celorlalţi.

Când a venit vremea să se aşeze la masă.

Adriana a găsit plăcuţa cu numele ei şi a constatat că era aşezată între o tipă, alt redactor la *Marie Claire*, şi Dean. Catherine **–** ca orice gazdă bună, dar pe care toţi musafirii o urăsc pentru asta **–** separase toate cuplurile şi îi împrăştiase în jurul mesei pentru a încuraja conversaţia între cei care nu se cunosc. Nu era nemaipomenit, dar nici catastrofal nu era. Ar fi putut să o aşeze între Dean şi Toby; ceea n**-**ar fi fost deloc amuzant. Adriana a evaluat situaţia, a pus la punct un plan de joc, apoi şi**-**a ocupat locul. A clătinat din cap spre Dean, după care, aşa cum plănuise, **s-**a întors repede spre femeia din stânga ei.

Adriana se aplecă spre aceasta atât de mult încât aproape îşi atingeau frunţile şi îi zise:

— Îţi dai seama ce norocoasă eşti? Stai lângă cel mai frumos bărbat din încăpere.

Femeia, pe care Toby i**-**o prezentase mai devreme ca fiind Mackenzie Michaels, cea pe care era bine **s-**o cunoşti la *Marie Claire*, **s-**a uitat o clipă la Adriana cu o privire care nu exprima nimic, neştiind cum să reacţioneze. Adriana **s-**a mulţumit să clatine din cap ca şi când ar fi zis *Ei bine*, *aşa e*, iar Mackenzie **s-**a uitat pe furiş în stânga ei. Adriana a observat cum i se măresc ochii şi inspiră adânc. De cealaltă parte a lui Mackenzie era un tip care arăta şi mai bine decât Dean. Purta un costum modern Thom Browne, cu dunguliţe, fără cravată. Avea părul tuns mai scurt la spate şi în părţi, dar uşor zbârlit în faţă, unde era puţin mai lung: super, dar nu ostentativ. Însă mai mult decât orice, părea să *strălucească*. Era proaspăt bărbierit şi bronzat **–** la soare, nu la solar; avea unghiile tăiate scurt şi drept, cu un luciu discret, fără să pară câtuşi de puţin efeminat; chiar şi pantofii uşori, din piele, cu ciucurei străluceau în lumină.

Mackenzie se întoarse din nou spre Adriana şi suspină:

— Ai dreptate. Parcă e un zeu, şopti ea.

Adriana se uită cu atenţie la mâinile lui
Mackenzie şi, văzând că nu poartă verighetă, spuse:
— Ce mai aştepţi, *queridal* Pune mâna pe el.

Mackenzie începu să râdă, pufnind **într-**un fel care nu era nici pe departe la fel de delicat şi de feminin ca al Adrianei.

— Mda, sigur. Am mai multe şanse să plec acasă cu Matt Damon în seara asta.

— E aici? întrebă Adriana uitând de promisiunea pe care şi-o făcuse să nu se uite în direcţia lui Dean. Se uită la cei de la masă, cercetând cu atenţie chipurile celor doisprezece oaspeţi.

— Nu, nu-i aici, spuse Mackenzie râzând. Voiam doar să spun următorul lucru: în niciun caz tipul ăsta superb n**-**o să se uite la mine.

Adriana o examină şi mai atent pe noua ei prietenă. Avea o înălţime potrivită. Un chip peste. medie, cu un năsuc simpatic şi un zâmbet frumos. O figură destul de frumuşică, îşi zise ea, deşi era aproape imposibil să ghiceşti *ce* se afla sub rochiţa aceea babydoll. Nu suporta rochiile: gen babydoll. Orice femeie din lumea asta, inclusiv ea, arăta fie îngrozitor de grasă, fie gra –, vidă în opt luni **într-**o rochie babydoll şi, cu toate astea, erau ultimul răcnet. Adriana bănuia că Mackenzie ar putea să ascundă o siluetă deştul! de frumuşică sub acel muumuu… Din fericire! pe tânără o salva faptul că era îngrijită impecabil. Îşi purta părul pieptănat drept, avea un machiaj care părea profesionist şi o combinaţie i de poşetă şi pantofi pentru care multe femei ar face moarte de om. Înfăţişarea ei, împreună cui succesul ei ca redactor la cea mai căutată revistă, din New York, cum avea să afle Adriana mai târziu, ar fi trebuit să o propulseze pe Mackenzie în stratosfera femeilor sigure pe ele; nesiguranţa ei nu avea absolut niciun sens.

Înainte ca Adriana să o poată opri, Mackenzie se întoarse spre tipul mişto, îl bătu insistent pe braţ, apoi tuşi ca să**-**i atragă atenţia. Părea că) nici nu**-**şi dă seama că

întrerupe conversaţia cu femeia din stânga lui şi nici că observă privirea lui surprinsă şi uşor iritată. El se întoarse şi se uită cu atenţie la Mackenzie.

— Bună, zise el pe un ton neutru, dar Adriana îşi dădu seama că voia mai degrabă să spună „Da? Pot să te ajut cu ceva?”

Mackenzie afişă un imens zâmbet fals şi întinse mâna, un gest cam nepotrivit dat fiind că toţi stăteau la masă foarte aproape unul de altul. Rezultatul a fost că a părut puţin cam toantă, fapt care nu i-a scăpat tipului.

— Bună. Voiam să mă prezint. Sunt Mackenzie Michaels, redactor la revista *Marie Claire*. Probabil că tu nu citeşti aşa ceva deoarece este o revistă pentru femei – dar, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, avem şi câţiva bărbaţi care ne citesc. Şi, culmea, nu sunt toţi gay, ceea ce…

— Mackenzie, *querida*? Ai cumva o bomboană mentolată sau o lamă de gumă? întrebă Adriana, apucând-o strâns pe femeie de braţ. Nu era o idee prea inspirată, dar era tot ce putea face pentru această femeie pe care abia o cunoştea, în plus, nici nu-i păsa ce spune atâta timp cât Mackenzie se oprea din vorbit. Era dureros să vadă aşa ceva, era ca şi când *ar* fi stat în primul rând la un spectacol în timp ce comicul încurca replicile sau cavalerul de onoare se bâlbâia când trebuia să ţină un toast. Pe *ea* o făcea să se simtă prost şi, din acest motiv, Adriana a intervenit.

Se uită la tipul mişto şi o clipă îi trecu prin minte că ar fi numai bun pentru ea. Dacă Mackenzie avea de gând să se autosaboteze… Dar nu! Ea fusese destul de norocoasă să-şi găsească viitorul soţ şi nu şi-ar permite să se lase tentată de un oarecare playboy de doi bani. Această misiune era strict una de necesitate, nu de plăcere.

— Bună! spuse ea cu un accent brazilian ceva mai pronunţat. Eu sunt Adriana. Te superi dacă o împrumut pe prietena mea doar un moment?

Mackenzie deschise gura să exclame ceva, dar

Adriana îndrăzni să o ciupească de braţ.

Tipul mişto zâmbi, clătină din cap şi se întoarse la conversaţia lui de dinainte.

Adriana simţea răceala care radia prin toţi porii lui Mackenzie, dar era încă şi mai conştientă de prezenţa lui Dean în dreapta ei. Acesta urmărise toată scena şi ea a observat cu coada ochiului că zâmbea. Apoi mai era şi Toby care, în celălalt capăt al mesei, îi tot pomenea numele, conversând pe un ton destul de ridicat pentru ca ea să poată auzi fiecare cuvânt. La ora asta, ea ar trebui să se afle pe o banchetă întunecată, cu un pahar de caïpirinha în mână şi un tip alături în loc să îndure asemenea stângăcii sociale.

— Dacă îl voiai tu, de ce m-ai încurajat să mă dau la el? Ca să-ţi baţi joc de mine? îi şuieră Mackenzie cu privirea aţintită drept în faţă. Ambele femei zâmbiră spre chelneriţa care le aşeză pe masă salata de andive”.

Adriana oftă şi se asigură că Dean era angajat **într-**o altă conversaţie, apoi continuă:

— Nu l-am vrut – nu-l vreau – pentru mine, *querida*. Pur şi simplu n-am suportat să văd aşa ceva. Păreai atât de de…

Adriana încercă să găsească un cuvânt mai blând, dar deja se simţea foarte obosită.

— De cum? insistă Mackenzie.

Adriana îi întâlni privirea.

— Atât de *disperată*.

Mackenzie trase scurt aer în piept, iar Adriana simţi o undă de compasiune, însă îşi aminti că în fond îi făcea o favoare lui Mackenzie. Dacă nu-i spusese nimeni până acum, soarta îi era pecetluită. O **s-**o urască, ei, şi? Adriana avea alte lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji decât pentru încă o femeie care o urăşte.

— Nu eram *disperată*, şopti Mackenzie. Încercam doar să fiu *prietenoasă*.

Ah, chestia cu prietenia. Adriana se simţi instantaneu transportată în trecut, pe vremea când era adolescentă şi

mama ei încerca **s-**o înveţe aceste lecţii importante, iar Adriana venise cu exact aceleaşi argumente. Aproape că**-**i veni să zâmbească în momentul când îşi aduse aminte.

— Prietenoasă, sociabilă, atrăgătoare, fermecătoare, cum virei tu să**-**i zici, se traduce tot prin „singură şi disperată” dacă tu eşti cea care iniţiază contactul.

Mackenzie părea că se gândeşte, la un moment dat a vrut să deschidă gura să protesteze, apoi **s-**a răzgândit.

— Crezi? întrebă ea **într-**un final.

Adriana clătină din cap. Era plictisitor, era atât de evident. De ce americancele nu înţelegeau lucrul ăsta? De ce nu li **s-**a spus? *Regulile* te ajută, dar nu erau de ajuns; le învăţau pe femei cum să refuze un bărbat, dar nu cum să**-**l seducă. Dacă în ultimii zece ani n-ar fi văzut cu ochii ei, n**-**ar fi crezut niciodată că există femei mature care credeau că, pentru a obţine un bărbat, trebuie să alergi după el. Constatase exact acelaşi lucru şi la prietenele ei **–** Leigh mai puţin, din pricina, personalităţii ei mai rezervate, dar Emmy se umilise pur şi simplu, luând iniţiativa în conversaţii, sunând ea prima, sugerând planuri şi fiind în permanenţă disponibilă.

— Deci, n**-**ar fi trebuit să mă prezint?

— Nu, spuse Adriana sorbind din paharul cu vin.

— Păi cum altfel să facem cunoştinţă?

Adriana se uită la ea încercând să nu se enerveze; nu trebuia să uite că nu era chiar vina lui Mackenzie.

— Aţi fi făcut cunoştinţă în câteva minute când *el* **s-**ar fi prezentat singur.

— Nu zău! Ce importanţă are cine…

Adriana continuă ca şi când nu auzise nimic:

— În momentul ăla, tu i**-**ai fi răsplătit politeţea cu un zâmbet şi o privire cuceritoare, apoi i**-**ai fi evitat prompt orice întrebare directă, i**-**ai fi întors spatele şi te**-**ai fi angajat **într-**o altă conversaţie care nu îl includea şi pe el.

— Chiar dacă…

— Chiar dacă ar fi în mijlocul propoziţiei, chiar dacă te**-**ar întreba ceva, chiar dacă i**-**ar plăcea de tine. *Mai ales*

dacă i-ar plăcea de tine. Poţi continua numai dacă el este urât pentru că, ei bine, atunci nu prea ne interesează rezultatul, nu-i aşa?

Mackenzie clătină din cap, mai degrabă fermecată de Adriana decât deranjată de tonul ei povăţuitor. Era atât de simplu, de elementar; cum e posibil ca o femeie de succes atât de atrăgătoare să nu ştie treaba asta?

— Deci, practic, ce vrei tu să spui este că ar trebui să fim întruchiparea *Regulilor*? Ceea ce, în opinia mea, este absolut nerealist.

— De acord, zise Adriana. *Este* absolut nerealist. *Regulile* sunt un punct de pornire, pentru adolescente. Dar ele nu înseamnă nimic pentru femeile mature. Vreau să spun că orice carte care vorbeşte despre sex doar ca despre ceva ce ar trebui evitat sau de la care trebuie să te reţii nu este nici pe departe relevantă.

Adriana se bucură când văzu că Mackenzie părea înmărmurită şi continuă:

— Pentru că, zău aşa, ce rost au bărbaţii dacă nu ştii în primul rând să te bucuri de ei?

Mackenzie o aproba clătinând din cap cu vehemenţă, aşa pă Adriana a continuat să vorbească. De mult nu mai făcuse ceva din bunătate pentru cineva; era timpul să împărtăşească din învăţăturile ei cuiva mai puţin norocos.

— E doar un mit că, odată ce **s-**a culcat cu tine, bărbatul îşi pierde interesul. De fapt, ar trebui să fie exact invers: dacă ştii cum să te porţi, îl vei face să te dorească şi mai mult. Totul e să găseşti un echilibru între a fi misterioasă şi disponibilă, provocatoare şi senzuală, seducătoare şi sexy. Fă-i să se străduiască **–** nu doar prima dată, ci iar şi iar şi iar **–** şi ei vor fi mereu îndrăgostiţi de tine.

— Pari atât de sigură… spuse Mackenzie cu voce pierdută, dar Adriana îşi dădea seama că ea crede ce-i spune.

— *Sunt* foarte sigură. Sunt braziliancă. Ne pricepem la bărbaţi şi ne pricepem la sex.

Adriana începu să mănânce din salată în timp ce Mackenzie continua să se holbeze la ea. Aproape în aceeaşi clipă, Adriana îl văzu pe tipul mişto încheind conversaţia şi întorcându-se spre Mackenzie.

— Scuză-mă, zise el.

Mackenzie se opri o clipă, apoi se întoarse spre el şi îi zâmbi radioasă.

— Da?

— Mă tem că nu m-am prezentat cum se cuvine. Mă cheamă Jack. Mă bucur să te cunosc.

Ca o profesionistă, Mackenzie îl privi lung, după care îi zâmbi din nou – doar că de data asta ceva mai seducător, cu buzele strânse.

— Încântată să te cunosc, Jack, gânguri Mackenzie.

— Şi cum de o cunoşti pe Catherine? întrebă el.

— Oh, cine n-o cunoaşte pe Catherine? râse ea încrezătoare şi îi întoarse spatele.

— Adriana, scumpo, îmi povesteai ceva amuzant despre dezastrul ăla de la cumpărături de săptămâna trecută. Vrei să continui, te rog?

Dumnezeule, se gândi Adriana, *femeia asta are un talent înnăscut*. Adriana a intrat în joc şi a început să inventeze o întâmplare doar aşa, de dragul conversaţiei, până când Jack şi-a cerut scuze şi s-a dus la toaletă.

— A fost perfect, îi zise Adriana în momentul în care el se ridică în picioare.

— Serios? Am impresia că l-am jignit. Am fost atât de nepoliticoasă că l-am făcut să plece!

— Absolut *perfect*. Nu l-ai jignit şi n-ai fost nepoliticoasă – ai fost misterioasă. Ţine-o aşa toată seara şi sigur veţi pleca împreună acasă. Dă-i puţină atenţie, apoi ignoră-l. Fă-i ochi dulci, apoi retrage-te. O să înnebunească încercând să te cucerească.

Într-adevăr, după ce a revenit la masă, cât a durat cina, desertul şi încă o oră după aceea când s-a trecut din nou la băuturi, Jack a tot încercat să-i atragă atenţia lui Mackenzie. Omul se *străduia*, iar Mackenzie în mod clar

savura fiecare minuţel. Adriana a observat că devenea tot mai sigură pe ea pe măsură ce flirta şi se felicita în sinea ei că făcuse o treabă bună. Era o plăcere să priveşti, mai ales că şi ea era ocupată să aplice nişte tehnici mai avansate decât ceea ce tocmai o învăţase pe Mackenzie, încercând să jongleze cu alţi doi tipi, tratâ**ndu-**i când cu indiferenţă, când cu fluturări de gene.

Puţin după miezul nopţii, Toby **s-**a hotărât în sfârşit că e momentul să plece. Dean dispăruse ceva mai devreme cerâ**ndu-**şi mii de scuze că trebuia să ajungă la petrecerea unui alt prieten de la care nu putea lipsi (afurisitul!), Mackenzie se prefăcea că n**-**o interesează persoana lui Jack cu care se retrăsese pe o canapeluţă **într-**un colţ întunecat, iar Adriana se plictisea iarăşi de moarte. Încercase deja toate trucurile pe care le ştia că să**-**l facă pe Toby **s-**o invite la dans, dar nu-i ieşise niciunul. Era obosit de cât mundise şi după călătorie; voia să se ducă direct la hotel şi spera ca iubita lui să vină cu el.

Toby nu mai termina de vorbit în timp ce o ajută pe Adriana să se îmbrace, dar ei nu îi era greu să facă abstracţie de asta. Mai greu îi era să**-**şi aducă aminte că era o femeie de treizeci de ani **–** o copilă, în fond! **–** şi nu una de cincizeci de ani, cum se simţea. Cel puţin seara nu era de tot compromisă; părea că Mackenzie, numai ochi peste cap şi râsete alături de Jack, era o femeie schimbată. Adriana aşteptă să**-**i surprindă privirea şi**-**i făcu „Pa” cu mâna.

Mackenzie îi făcu semn să aştepte puţin şi, atingând uşor buzele lui Jack cu vârful degetului ca o profesionistă desăvârşită, se îndepărtă de el cu un mers afectat şi veni la Adriana.

— Pleci? întrebă Mackenzie văzând că Adriana se îmbrăcase.

— E trecut de douăsprezece, sunt frântă, minţi Adriana. *Nu frântă de oboseală*, *ci de plictiseală*, îşi zise ea. Dar tu se pare că te descurci de minune.

— Eşti o ze**-**iţă! şopti Mackenzie apropii**ndu-**se şi

apucâ**nd-**o pe Adriana de braţ. M-a invitat deja la el să bem ceva. I-am spus că mă mai gândesc.

Adriana era impresionată. Nimic nu era mai eficient decât un „poate”. Nu însemna o respingere clară, dar cu siguranţă transmitea mesajul că trebuie să se străduiască mai mult.

— Dar nu uita, dacă te culci cu el, să nu rămâi acolo. Nu contează că e cinci dimineaţă; tu *trebuie* să fii cea care se ridică şi pleacă. Rămâi doar cât faceţi sex. Când e momentul să dormiţi, pleci de-acolo, o sfătui Adriana pe noua ei elevă şi încercă să nu se gândească la faptul că vorbea exact ca maică-sa.

Mackenzie clătina din cap, sorbi**ndu-**i fiecare cuvânt.

— Dar dacă…

— Nu există excepţii.

Clătină iar din cap.

— Distrează-te! zise veselă Adriana.

Îl strânse uşor de braţ pe Ibby pentru a-l scoate din grupul de oameni care îl acaparaseră.

— Iubitule, chiar că trebuie să plecăm…

— Oh, şi încă ceva, şopti Mackenzie. Vreau să discut cu tine o idee de articol pentru tema următorului nostru număr. Nu ştiu încă din ce perspectivă, dar eşti extrem de talentată şi cred că cititoarelor noastre le-ar plăcea să afle şi ele.

Ei da, asta chiar că era o chestie interesantă şi neaşteptată. Adriana era obişnuită să fie rugată pentru a se lăsa fotografiată de diverşi turişti care o considerau o frumuseţe exotică, iar în seara aceasta n-ar fi prima dată când un redactor o considera destul de frumoasă pentru a apărea în paginile unei reviste. Dar un articol despre priceperea ei înnăscută în materie de bărbaţi şi talentul de a le învăţa pe alte femei cum să pună mâna pe ei? Aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

Se prefăcu indiferentă, deşi vocea îi tremura uşor de atâta bucurie.

— Oh, ar fi drăguţ, spuse ea cu amabilitate.

— Oh, sper să te gândeşti la treaba asta şi să fii de acord. Parcă şi văd un material pe două pagini cu un lung interviu şi o mulţime de fotografii superbe, lucioase. O să fie ceva fenomenal, îţi promit, spuse Mackenzie entuziasmată. Mai devreme, nu păruse a fi o persoană în stare de atâta efuziune, dar niciuna care să agaţe un tip cu atâta dibăcie.

IAdriana abia se abţinu să nu ţipe de bucurie.

— Păi, ăă, Catherine ştie unde să mă găsească – sau cel puţin unde să-l găsească pe Toby – probabil că aşa ar fi cel mai bine să…

Dar Mackenzie o luase deja din loc şi se întorcea la Jack.

— Te sun săptămâna viitoare! Mă bucur enorm că te-am cunoscut. Şi mersi… pentru tot.

Îi făcu cu mâna şi se întoarse cu un mers graţios la canapeluţa retrasă în întuneric.

— Sper că te-ai simţit bine, iubito, îi zise Toby în timp ce oprea un taxi odată ajunşi afară.

— Mai mult decât bine, Toby. M-am simţit *minunat*, spuse Adriana cu mai multă sinceritate decât ar fi fost în stare înainte de ideea lui Mackenzie. A fost extraordinar, splendid, minunat.

Un ciocănit în uşă o trezi pe Leigh care doimea profund, ceea ce noaptea se întâmpla rar, ca să nu mai zicem după-amiaza când nici măcar nu îşi propusese să doarmă. Era ceva în aerul sau apa de aici, ceva ce ar fi trebuit să ia şi ea acasă la pachet: de câte ori intra cu maşinuţa ei închiriată în Sag Harbor, simţea că tot trupul ei începe să se destindă.

— Intră, strigă ea după ce se uită repede să vadă dacă e îmbrăcată şi dacă nu-i cursese salivă din gură. Rămase surprinsă când văzu că afară se întunecase deja.

Jesse deschise uşa şi băgă capul înăuntru.

— Te-am trezit? Scuze, credeam că rezişti la muncă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Ah-haha, pufni Leigh. Am învăţat pe pielea mea că

dacă bei două Bloody Mary înainte de prânz, nu dai randament.

— Asta cam aşa e. Dar cât de bine te simţi?

— Destul de bine, recunoscu ea. În ciuda frânturilor din visul ce îi reveni în minte **–** se făcea că mergea în pielea goală spre altar şi tremura **–** se simţea totuşi odihnită şi liniştită.

— Ia stai puţin, spuse Jesse traversând încăperea cu trei paşi mari. Se aşeză pe marginea patului unde Leigh stătea îmbrăcată, sprijinită de vreo şase perne, peste aşternuturi. Ce văd eu aici?

Leigh îi urmări privirea spre volumul care stătea deschis peste stomacul ei. Avea coperţi bleu deschis cu imaginea unui cadou ambalat frumos şi era continuarea la romanul *Ceva de împrumut*, o carte pe care tocmai o terminase şi care îi plăcuse.

— Asta? întrebă ea, îndoind colţul paginii, apoi îi întinse cartea. Se cheamă *Ceva albastru*. Prima a fost despre o fată care se îndrăgosteşte de logodnicul celei mai bune prietene şi nu ştie ce să facă. Mă rog, până la urmă rămân împreună, iar în asta vedem povestea din perspectiva celei mai bune prietene care îşi pierde logodnicul. Nu e chiar atât de inocentă fiindcă şi ea **s-**a culcat cu unul dintre cavalerii de onoare ai fostului ei logodnic.

Jesse citi textul de pe ultima copertă şi clătină din cap neveni**ndu-**i să creadă.

— Incredibil, murmură el.

— Ce?

— Că *tu* citeşti aşa ceva.

— Adică ce vrei să spui?

— Oh, zău aşa, Leigh. Nu ţi se pare amuzant că domnişoara Absolventă-de-filologie-a-universităţii-Comell-nu-editează-decât-literatură-serioasă citeşte *Ceva albastru* în timpul liber?

Leigh îi smulse cartea şi o strânse la piept.

— E foarte bună, spuse ea încruntâ**ndu-**se.

— Sunt convins că e.

Leigh vru să spună că, cel puţin până în acel moment, *Ceva albastru* era cu mult mai bine scrisă decât ultima schiţă a romanului lui Jesse. Că avea o structură logică şi un limbaj coerent. Că poate nu explora ea măreţe teme intelectuale, dar ce-i cu asta? Era o lectură spirituală, inteligentă şi amuzantă – trei calităţi care i-ar prinde bine domnului Şmecher Literar.

Dar fireşte că Leigh nu zise nimic din toate astea. Spuse doar atât:

— N-am de gând să mă justific în faţajta pentru lecturile mele de plăcere.

Jesse ridică mâinile în semn că se predă.

— Mi se pare corect. Dar îţi dai seama că asta schimbă totul, nu? Acum am dovada clară că nazista de editoare este şi ea o fiinţă umană.

— Doar pentru că citesc literatură *chic*?

— Te-ai prins. Cât de dur poate fi cineva care citeşte *Jurnalul lui Bridget Jones*?

Leigh oftă.

— Mie mi-a plăcut cartea aia.

Jesse zâmbi.

— Cum se chema cealaltă… *Jurnalul unei dădace*?

— Categoric un roman clasic.

— Mmm, murmură Jesse, iar Leigh îşi dădu seama că el îşi pierduse deja interesul. De-acum îi cunoştea gesturile, expresiile, putea desluşi înţelesul unor sprâncene încruntate sau al unui zâmbet reţinut. Fusese la Hamptons de patru ori în ultimele trei luni şi, cu fiecare întâlnire, lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. A doua oară stătuse tot la American Hotel, deşi abia dacă petrecuse câteva ore acolo – ceea ce spunea multe ţinând cont că vizita avusese loc **într-**o luni Fără Contacte Umane (făcuse excepţie de la regulă pentru o seară). A treia şi a patra oară a acceptat oferta lui Jesse de a rămâne în casa de oaspeţi pe care o construise pentru nepoţi – era mult mai convenabil – şi abia ieri, la a cincea vizită, Leigh **s-**a

gândit că e mai bine să doarmă **într-**una din camerele de oaspeţi de la etaj. În fond, lucrau adesea până seara târziu, iar drumul până la casa de oaspeţi era sinuos şi întunecat.

Nu era nimic rău în asta şi, spre surprinderea lui Leigh, părea ceva foarte normal. Era mulţumită că puteau să lucreze atât de bine împreună şi să păstreze totuşi distanţa profesională, chiar dacă dormeau în camere destul de apropiate. Lui Henry nu i **s-**a părut ciudat când Leigh i-a spus că nu se mai ducea să stea la hotel; erau şi alţi editori care se deplasau acasă la scriitori **–** unii în locuri mult mai îndepărtate decât Hamptons **–** şi adesea rămâneau să doarmă pe proprietatea acestora. Când Leigh i-a spus tatălui ei la cină, săptămâna trecută, că ajunsese să stea două sau trei zile pe săptămână ca să lucreze cu Jesse la el acasă, acesta a răspuns ceva de genul „Nu e ideal, dar dacă ei nu vor să vină la tine, te duci tu la ei”. Atitudinea lor blazată nu făcea decât să-i întărească lui Leigh convingerea că nu era nevoie ca Russell să ştie.

— Mă întrebam ce vrei să mănânci la cină, zise Jesse. E aproape ora şase, şi e extrasezon, aşa că, dacă nu ne hotărâm mai repede, **s-**ar putea să nu avem noroc să găsim deschis. Vrei să mâncăm un burger pe undeva sau să pregătesc eu ceva?

— Când spui „să pregătesc eu ceva” te referi la „a turna nişte cereale **într-**un castron”? Fiindcă, dacă-i pe-aşa, prefer un burger.

— Ah, drăguţa de Leigh, încântătoare ca întotdeauna. Ăsta e un mod de a-mi spune „Mersi, Jesse. Mi-ar plăcea o masă gătită, doar că sunt prea afurisită ca **s-**o spun”?

Leigh râse.

— Da.

— Bănuiam eu. OK, atunci, gătită o să fie. Am să dau o fugă până la Schiavoni să cumpăr ce trebuie. Vrei ceva în mod special?

— Cereale Lucky Charms? Sau Toast Crunch cu scorţişoară? Şi lapte cu 2% grăsime, te rog.

Jesse a ridicat mâinile în sus prefăcân**du-**se

dezgustat şi a ieşit din cameră. Leigh a aşteptat să audă uşa de la intrare închizâ**ndu-**se şi maşina pornind, apoi şi-a luat telefonul.

Russell a răspuns de la primul apel.

— A1°?

Întotdeauna se prefăcea că nu ştie că e ea, deşi telefonul lui afişa identitatea apelantului, cum se întâmplă de obicei în lumea civilizată.

— Bună, spuse ea. Eu sunt.

— Bună, iubito, ce mai faci? Ce-a mai făcut nebunul zilele astea? E destul de treaz ca să mai lucreze cât de cât?

Russell vorbea foarte urât de Jesse ori (Le câte ori prindea ocazia, chiar dacă Leigh îl asigura mereu că Jesse era altfel decât reputaţia pe care o avea sau îi spunea că nu era decât un scriitor, când sigur pe el până la aroganţă, când nesigur până la epuizare. Părea că nu contează, iar Leigh îşi dădea seama că, cu cât îl apăra mai mult pe Jesse, cu atât îl stârnea mai mult pe

Russell. Era gelos – cu siguranţă că şi ea ar fi dacă el ar petrece atâta timp cu o altă femeie dar nu reuşea să-l liniştească. Chiar dacă Jesse nu vorbise niciodată de soţia lui (iar Leigh încă nu găsise vreo dovadă a existenţei ei), tot rămânea faptul că Jesse era căsătorit şi Leigh era logodită, iar ei ajunseseră să aibă o prietenie frumoasă pe lângă relaţia lor de muncă. O frumoasă prietenie *platonică* – ceva ce Russell pretindea, spre iritarea lui Leigh, că nu poate exista între un bărbat şi o femeie.

Leigh oftă.

— Nu e deloc aşa, Russell. Nu e un beţiv, e doar… altfel. Nu e atât de înregimentat ca noi.

Fir-ar să fie. Nu asta era abordarea corectă. De câte ori lăsa conversaţia să se îndrepte spre Jesse, întotdeauna ajungeau să se certe, lucru care, în ciuda eforturilor ei, părea să se întâmple tot mai des în ultimul timp.

— *Înregimentat 1*

— Ştii ce vreau să spun.

— Sună de parcă ai zice că el e calm şi liniştit, iar eu

stresat şi… şi… *înregimentat*.

— *Noi* suntem altfel, Russell. Şi, după părerea mea, noi suntem, cei care trăim ca nişte adulţi responsabili în timp ce el e rătăcit şi debusolat. Leigh nu recunoştea faţă de Russell că, deşi asta fusese şi părerea ei cu doar o lună în urmă, stilul de viaţă al lui Jesse nu mai părea atât de respingător. De ce discutăm noi despre el? Cui îi pasă? Te-am sunat să văd ce mai faci. Cum a fost şedinţa postoroducţie de astăzi?

— A fost bine. Nimic ieşit din comun.

— Russell, nu fi botos. Nu-ţi stă bine.

— Mulţumesc pentru lecţia de etichetă, *dragă*. O să ţin minte.

— De ce te porţi aşa? oftă Leigh.

Ea nu voise decât să vadă ce mai face, să schimbe câteva amabilităţi şi să se întoarcă la cartea ei, dar simţea că Russell se pregătea de o megadiscuţie despre Starea Relaţiei. Era specialitatea lui şi cel mai negru coşmar al ei.

— Leigh, ce se întâmplă cu noi? Vocea lui deveni mai moale, mai blândă. Serios, cred că ar trebui să discutăm despre asta.

Leigh inspiră adânc şi exală tăcută. Se străduia să rămână calmă, deşi îi venea să urle *Nu*, *nu*, *nu*! *M-am săturat să discut despre asta*. *Hai să nu mai discutăm deloc*. *N-am putea să povestim cum a fost azi şi să ne vedem de treabă*? *Te rog*, *nu-mi face asta*! apoi zise:

— Ce vrei să spui, Russ? Nu e nimic în neregulă cu noi.

El tăcu un minut.

— Aşa crezi tu? Nu ţi se pare că ne-am îndepărtat? Şi ce-ar trebui să spun când oamenii mă întreabă de ce nu am dat încă petrecerea de logodnă? Că se pare că logodnica mea nu are timp, deşi suntem logodiţi de cinci luni?

Oh, *Doamne*, *te rog*, *să nu înceapă din nou cu chestia asta*.

— Ştii bine că e o afacere importantă – de ce nu vrei

să înţelegi?

— Mda, în fine, zi că sunt nebun, dar eu credeam că şi să te căsătoreşti e un lucru important pentru tine.

— Fireşte că e. De aceea vreau să aştept până când totul va fi perfect.

Nu era tocmai neadevărat. Leigh ştia că nu se grăbea cu planurile. Pe de o parte, era o lipsă de interes pentru toate lucrurile legate de nuntă – ea nu era genul care să-şi aleagă rochia de mireasă încă de la vârsta de doisprezece ani –, pe de altă parte, era îngrozită că va avea de-a face atât cu mama ei, cât şi cu mama lui Russell, dar, dacă era să recunoască, Leigh ştia că era mai mult decât atât.

Pentru un timp şi-a spus că totul se întâmpla prea repede. În fond, parcă abia ieri se sărutau pentru prima dată pe o bancă din Union Square. Atunci îi plăcuse foarte mult de Russell – se gândea că e drăguţ şi arată bine, iar ea se simţea flatată că el e interesat de ea. Spera că vor ieşi împreună şi că relaţia dintre ei va evolua sau se va destrăma firesc. Doi oameni devin mai apropiaţi şi se înţeleg bine sau legătura slăbeşte treptat şi vine vremea despărţirii. Ea se simţise bine alături de Russell şi nu se gândise prea mult la ce avea să aducă viitorul. Lucrurile mergeau destul de bine când el a făcut pasul de a o cere de soţie. Şi nu numai că a cer**ut**-o de soţie, dar i-a şi pus inelul pe deget în timp ce Leigh încremenise de uimire, apoi a sărutat-o pe gură, că tot îi rămăsese deschid, nevenin**du**-i să creadă, în viaţa ei nu fusese aşa nepregătită pentru ceva şi nu trebuia să fii un geniu să vezi că în ultimele câteva luni era chinuită de îndoieli. Ce nu ştia ea să-i explice lui Russell – sau altcuiva – era ce anume nu mergea. Nu se schimbase nimic între ei de când se cunoscuseră; el era la fel de drăguţ, de bun şi de înţelegător. Problema era că Leigh aştepta încă să se îndrăgostească nebuneşte de el în vreme ce toţi ceilalţi – prietenele ei, părinţii şi, mai rău decât toţi, Russell – credeau că era deja îndrăgostită. Şi-atunci, era oare atât de ciudat că nu voia să se grăbească?

El oftă la rândul lui.

— Înţeleg. Aş vrea, nu ştiu, să fie puţină *bucurie* în glasul tău. Măcar cu prietenele tale vorbeşti despre asta?

— Fireşte că vorbesc, minţi Leigh.

Emmy şi Adriana au tot întrebat-o despre planurile ei de nuntă – erau înnebunite să organizeze o petrecere a burlacelor –, dar Leigh se pomenea întotdeauna că schimbă subiectul. Oare de ce nu înţelegeau că lucrurile se petreceau mult prea repede? Numai gândindu-se la asta şi se simţea vinovată, aşa că îşi îndulci tonul şi spuse:

— Iubitule, mă bucur pentru tot. Ne vom căsători şi după aceea vom merge într-un loc exotic, undeva foarte, foarte departe, în Maldive, de exemplu, o să ne relaxăm şi o să stăm împreună, bine? Promit.

— O să porţi bikinii ăia care îmi plac mie? Cei cu cercuri metalice pe şolduri şi la mijlocul sutienului?

— Cu siguranţă.

— Şi n-o să iei cu tine laptopul sau vreun manuscris, nici măcar ca să citeşti în avion?

— Absolut niciunul, spuse ea cu hotărâre, deşi asta o puse pe gânduri. O să fie perfect.

— S-a făcut, zise Russell părând că rezolvase problema definitiv.

— Te mai sun eu mai târziu să-ţi spun noapte bună, bine?

— Mâine te întorci sigur, da? Trebuie să stăm şi noi măcar o noapte împreună înainte de marea întâlnire cu părinţii de Ziua Recunoştinţei.

— Fireşte, iubitule. Sigur mă întorc mâine seară, se forţă Leigh să spună. Nu era chiar îngrozită că vor petrece Ziua Recunoştinţei în Connecticut, deşi poate ar fi trebuit, având în vedere că toată familia lui Russell venea cu avionul să petreacă sărbătorile la ai ei, dar dorinţa ei disperată de a închide telefonul întrecea orice în clipa aceea.

— *Mmmuah*! *o* sărută Russell cu zgomot în receptor, o prostioară de-a lor pe care o făceau întotdeauna când

erau departe unul de altul.

Leigh îi răspunse la fel, simţi**ndu-**se aiurea şi uşor enervată, apoi vinovată pentru că se simţea aiurea şi uşor enervată. Au închis şi ea **s-**a simţit uşurată, apoi obosită, prea obosită chiar ca să mai deschidă cartea.

S**-**a trezit cu sentimentul deconcertant că o priveşte cineva. **S-**a uitat afară pe geam şi a văzut câţiva fulgi răzleţi în lumina de la intrare, în cameră aproape că se întunecase, dar se simţea prezenţa cuiva.

— Jesse?

— Hei. Scuze. Te**-**am speriat?

Când se uită mai bine, văzu că stătea în balansoarul din lemn de mahon în celălalt capăt al camerei. Ţinea mâinile încrucişate la piept şi capul sprijinit de speteaza scaunului. De undeva venea miros de usturoi şi pâine coaptă.

— Ce faci aici?

— Te admiram cum dormi.

— Cum dorm?

— Am urcat să te chem la masă, dar arătai atât de senină. Eu nu prea pot să dorm, aşa că întotdeauna îmi place să mă uit la cineva care doarme. Poate e cam ciudat, dar sper că nu te superi.

— E o ironie, fiindcă nici eu nu pot să dorm decât aici. E ceva cu locul ăsta, e mai bun decât un Bambien, spuse Leigh.

— Nu cumva e Ambien[8]? Fără B?

— Baie plus Ambien egal Bambien. Dar nici chiar ăsta nu îşi face efectul întotdeauna.

Jesse a început să râdă, iar Leigh a simţit o undă de fericire. Şi pentru prima dată în cei treizeci de ani ai ei, Leigh a făcut un lucru fără să se gândească deloc la consecinţe sau la ce reacţii ar putea stârni. Fără să se gândească la ceva anume şi fără să simtă niciun fel de nelinişte, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre balansoar. Nici când ajunse lângă Jesse, stând în picioare lângă el, nu

8 Sedativ Ambien (n. tr.).

se neliniști; îi întinse mâna și, când el i-o luă privi**nd-**o ușor confuz, îl trase să se ridice. Erau față în față, ceea ce i se păru ciudat fiindcă Russell era mult mai înalt. Leigh privi în jos spre mâinile ei cu degetele împletite **într-**ale lui; era, fără îndoială, un moment de intimitate. El își desprinse mâinile ca să o cuprindă pe după gât, își trecu degetele prin părul ei și buzele lor **s-**au imit și **s-**au deschis; sărutul lui părea mai degrabă ireal decât excitant, ciudat sau străin.

Din momentul acela, totul **s-**a petrecut cu repeziciune. **S-**au lăsat să cadă pe pat și în doar câteva secunde erau deja dezbrăcați. Au făcut dragoste sălbatic, cu o dorință aprigă, cum rareori i se mai întâmplase lui Leigh până atunci. Deși se juca cu părul ei, îi cuprindea fața cu palmele, îi săruta vârful nasului, o mângâia pe spate, la un moment dat, fără să ezite, Jesse i-a imobilizat mâinile deasupra capului **într-**un mod aproape brutal. După aceea, a tras-o aproape de el, încă întinși peste pătură, plimbâ**ndu-**și ușor degetele peste umerii ei până ce Leigh a simțit că i se face pielea de găină. O întreba dacă e bine, se simte bine, nu dorea puțină apă? Când Leigh a rămas tăcută câteva minute, el i-a ridicat bărbia și a sărutat-o cu atâta delicatețe încât ea a simțit că se topește. **S-**au sărutat așa minute în șir, mult, leneș, languros, iar când Jesse și-a apăsat limba pe buza ei de jos, Leigh a avut senzația că putea să dispară cu totul în gura lui. Niciunul dintre ei nu și-a ridicat capul de pe pernă; se răsuceau și se sărutau, atât de tandru și de ușor până când ceva **s-**a produs și dorința a devenit copleșitoare; dinții se încleștară, unghiile se înfipseră, mâinile apucară și traseră.

După aceea Leigh și-a odihnit capul pe pieptul lui și, cu ochii pe jumătate deschiși, **s-**a uitat la Jesse și a văzut că era treaz și o privea. Dar nu cu dragoste sau curiozitate; se uita de parcă încerca să-și amintească fiecare detaliu. Contactul vizual în timpul sexului se presupunea că înseamnă intimitate maximă, o privire furișată în suflet,

bla, bla, bla. Dar oricât de apropiată se simţise ea de Russell sau de alţi ţipi înaintea lui, întotdeauna i se păruse forţat sau artificial să se privească în ochi, de parcă ar fi citit amândoi acelaşi articol care spunea că şi contactul vizual e important când faci dragoste. Întotdeauna o făcea să se simtă stânjenită, o scotea din atmosferă, dar de data asta a fost altfel. Când privirea lui Jesse a întâlnit-o pe a ei, nu mai putea nici să respire; nimeni nu o mai privise aşa. Era ca **într-**un film, iar Leigh se simţea ca o vedetă. Nu mai conta că avea o mică iritaţie pe burtă, o alergie la noua loţiune, sau că pielea lui Jesse era cam prea palidă în contrast cu părul negru de pe piept sau că amândoi erau roşii, transpiraţi şi gâfâiau; deveniseră cel mai sexy cuplu din lume. Se găsiseră unul pe altul în adevăratul sens al cuvântului.

La un moment dat probabil că au adormit fiindcă atunci când Leigh a deschis ochii, cerul începuse să se lumineze. **S-**a strecurat de sub pătura pe care Jesse o trăsese peste ei şi **s-**a dus în vârful picioarelor la baie, în cealaltă parte a holului, aşteptâ**ndu-**se parcă să o năpădească regrete, sentimente de vinovăţie şi autoflagelare. Nu **s-**a întâmplat nimic din toate astea. În schimb, a urinat şi **s-**a pregătit să simtă înţepătura aceea cunoscută, ca de infecţie urinară, dar în mod miraculos se simţea bine. **S-**a spălat pe faţă şi, când **s-**a văzut în oglindă, aproape că i-a venit să leşine. Avea bărbia şi obrajii iritaţi şi, pe alocuri, era zgâriată de la barba lui, avea buzele umflate, pielea gâtului era roşie din loc în loc, cu urme de muşcături, părul încâlcit, cu noduri prin el, avea vânătăi pe pulpe de cât de tare se împinsese în ea. Capul îi pulsa de cât se izbise în tăblia patului, osul pelvian o durea de la atâta frecat şi pielea sensibilă dintre picioare păţea că fusese lustuită cu şmirghelul. Până şi picioarele o dureau de la atâtea ore de încordare.

Nu se simţise niciodată atât de groaznic, dacă *groaznic* voia să însemne *absolut fantastic*. **S-**a întors în camera de oaspeţi şi l-a găsit pe Jesse în pat, încă

dezbrăcat, dar acoperit cu pătura. Lumina care venea dinspre fereastra de lângă pat îi lumina chipul şi Leigh a desluşit cât era ceasul – 7: 23 a.m. El a ridicat privirea şi, pentru prima dată după atâtea ore, ea **s-**a simţit cuprinsă de jenă. Stătea în picioare, complet goală în lumina zilei, în faţa acestui bărbat pe care abia îl cunoştea, *autorul* ei, fir-ar să fie. Chiar *făcuse* ea aşa ceva?

— Leigh.

Ea se forţă să-l privească în faţă. În cameră era frig şi simţi că i se zbârleşte părul pe picioare.

— Leigh. Iubito. Vino încoace.

Ridică puţin pătura şi-i făcu semn să vină alături.

Ea se vârî lângă el. El o cuprinse în braţe şi trase pătura peste ei. O sărută pe frunte aşa cum obişnuia tatăl ei când era bolnavă. Dar ce-ar zice taică-său dacă ar vedea-o acum… nu numai în pat cu cineva – lucru destul de rău pentru un tată –, dar cu omul pe care ea avea obligaţia să-l editeze… şi Russell… logodnicul ei… ea încă purta frumosul inel pe care el i-l pusese pe deget cu doar cinci luni în urmă. Era o târfă mizerabilă şi dezgustătoare, nedemnă de ei.

— Arăţi de parcă eşti în pragul unui groaznic atac de panică, îi şopti Jesse în ureche. O trase şi mai mult lângă el, dar **într-**un gest protector care n-avea nimic sexual.

— Sunt o târfă mizerabilă, dezgustătoare şi demnă de dispreţ, spuse ea fără să se mai poată abţine, dar chiar în clipa aceea regretă ce spusese.

Aşteptân**du-**se ca Jesse să o contrazică sau, cel puţin, să o îmbrăţişeze din nou şi să-i arate puţină înţelegere – specialitatea lui Russell – Leigh se simţi îngrozită, apoi se supără de-a binelea când el începu să râdă.

Se smulse de lângă el şi îl privi năucă.

— Ţi se pare amuzant? Ţi se pare *distractiv* că tocmai mi-am distrus viaţa?

El o strânse şi mai mult în braţe, iar Leigh, în loc să simtă că se sufocă aşa cum simţea de obicei, îşi permise să se relaxeze. Jesse o sărută pe buze, pe frunte şi pe fiecare

obraz, apoi îi zise:

— Râdeam numai pentru că îmi aminteşti atât de mult de mine.

— Oh, minunat, mormăi Leigh.

— Dar, Leigh, n-am făcut nimic rău.

— Cum adică n-am făcut nimic rău? Nici nu ştiu cu ce să încep. Poate cu faptul că sunt logodită? Sau tu căsătorit? *Sau că lucrăm împreună*?

Rosti cuvintele mai apăsat când spuse că lucrează împreună, dar abia după ce le-a enumerat pe toate, Leigh recunoscu în sinea ei un lucru: aştepta ca Jesse să-i ofere o explicaţie rezonabilă asupra faptului că era căsătorit, ceva de genul „De fapt am divorţat" sau „De fapt nu sunt căsătorit". Ştia că era puţin probabil. Dar asta n-o împiedica pe Leigh să spere.

El îi puse degetul pe buze ca **s-**o facă să tacă, ceea ce, constată ea cu surprindere, i se păru un gest simpatic şi liniştitor.

— Ceea ce **s-**a întâmplat între noi **s-**a întâmplat în mod firesc. Amândoi am vrut. Ce-i rău în asta?

— Ce-i rău în asta? sări ea pe un ton răutăcios, aproape aspru. Dar *soţia* ta?

Jesse se răsuci **într-**un cot aplecâ**ndu-**se asupra lui Leigh şi o privi direct în ochi.

— N-am de gând să-ţi ţin lecţii şi să-ţi pun placa aia cu cât de mizerabilă e căsnicia noastră, că ea nu mă înţelege şi că am de gând **s-**o părăsesc, fiindcă nu-i adevărat şi nu vreau să te mint.

Dar asta nu înseamnă că nu există circumstanţe atenuante. Şi, desigur, nu înseamnă că eu nu te doresc cu disperare chiar acum.

Ei bine, cu siguranţă nu *asta* voise ea să audă. Din partea ei, ar fi mers şi placa cu o-urăsc-pe-nevastă-mea-că-nu-mă-înţelege. Faptul că explicaţia nu venise o făcea să fie şi mai conştientă că era greşit ce se întâmplă, ceea ce era şi mai derutant pentru că totul părea să fie atât de bine. Atât de *bine*? Ce naiba credea ea? Era o nebunie…

Nu era deloc bine că-l trădase pe Russell sau că se culcase cu un bărbat cu care ea trebuia să lucreze. Fusese o îngrozitoare eroare de judecată, chiar impardonabilă, şi mare minune ar fi dacă ar scoate-o la capăt fără să se ardă. Fireşte că nu mai putea să-l editeze pe Jesse, era un lucru foarte clar, dar ăsta i se părea un preţ mult prea mic pentru prostia ei imensă.

Era cazul să plece. Neîntârziat.

— Ce faci? întrebă Jesse în timp ce Leigh se smulse de lângă el şi se înfăşură cu pătura. Îşi luă tot bagajul cu schimburile de noapte şi, ţinând pătura cu o mână ca să nu cadă de pe ea, se îndreptă spre baie, împiedicân**du-**se de atâta grabă. Abia după ce a încuiat uşa în urma ei a lăsat pătura să cadă de pe ea, dar de data asta n-a mai avut curajul să se privească în oglindă. Ştiind că n-ar face decât să izbucnească în plâns dacă şi-ar permite luxul să rămână să facă un duş, îşi trase pe ea o pereche de chiloţi curaţi, jeanşii şi o cămaşă, apoi îşi strânse părul încâlcit **într-**un coc. Doar se spălă pe dinţi şi, după ce termină treaba asta, Leigh strânse din dinţi ca să nu plângă şi deschise uşa.

El stătea în prag cu un tricou şi un şort pe el şi părea trist. Leigh nu mai voia altceva decât să-l ia în braţe, dorinţă care i se păru respingătoare şi atrăgătoare în acelaşi timp, dar reuşi să se strecoare pe lângă el atingân**du-**i în trecere braţul.

— Leigh, iubito, nu face asta, zise el urmân**d-**o în hol, apoi pe scări. Mai stai un minut cu mine. Hai să discutăm.

Ea se repezi în bucătărie să-şi adune hârtiile şi carnetul de notiţe şi văzu masa pregătită pentru cina pe care n-apucaseră **s-**o mănânce. O tavă cu lasagna întărită era aşezată pe o plită, între două farfurii şi două pahare cu vin roşu; două sfeşnice simple din argint erau acoperite de ceara ivorie de la lumânările care se topiseră.

— Nu vreau să discut. Vreau să plec, spuse Leigh pe un ton liniştit, fără intonaţie.

— Ştiu, iar eu te rog să stai.

Leigh îi aruncă o privire şi văzu că barba lui nerasă

era căruntă, iar cearcănele din jurul ochilor erau atât de adânci că păreau nişte vânătăi.

— Jesse, te rog.

Oftă întoarsă cu spatele la el în timp ce-şi punea dosarele în geantă. Îşi aminti că-şi lăsase cartea *Ceva albastru* în camera de oaspeţi, dar n-avea de gând să se mai întoarcă acum după ea.

El îi puse mâna pe umăr şi o trase uşor încercând **s-**o întoarcă cu faţa spre el.

— Uită-te la mine, Leigh. Vreau să ştii că nu regret deloc ce **s-**a întâmplat noaptea trecută.

Pentru prima dată de când se dăduse jos din pat, Leigh îi întâlni privirea. Se uită la el cu ochii mijiţi, cu o privire rece, şi zise:

— Oh, mă simt atât de uşurată! Bine că măcar *tu* nu regreţi ce **s-**a întâmplat. O să dorm mai bine la noapte ştiind lucrul ăsta. Până una-alta, *ia-ţi mâinile de pe mine*.

El se dădu la o parte.

— Leigh. Nu asta am vrut să spun. Te rog, mai rămâi măcar un minut…

Ceva din felul în care el lăsase fraza neterminată le-a dat de înţeles amândurora că invitaţia, deşi sinceră, nu era de fapt ceea ce-şi dorea el. Părea sătul şi obosit, ca un bărbat epuizat de gândul că iar are de-a face cu isteriile postcoitale ale unei femei.

Ea ar fi dat orice ca el să-i spună că o iubeşte din clipa în care a cunosc**ut-**o şi că nu era doar o nouă cucerire extraconjugală a legendarului Jesse Chapman **–** că ea, Leigh Eisner, era altfel –, dar ştia că n-o să se întâmple aşa. Îşi aruncă geanta pe umăr şi ieşi ţanţoşă pe uşa din faţă, cu capul sus, surprinsă şi tristă în acelaşi timp că Jesse nu vine după ea.

Tilei beikbaţi nu (jac. din tine o (jmeie. (jittafă

Pur şi simplu Adriana nu-şi aducea aminte când a aşteptat ultima oară cu atâta nerăbdare să sune telefonul. La şcoală, înainte de pubertate, când, asemenea celorlalte fete, se întreba dacă va fi invitată la dans? Poate. De

câteva ori fusese destul de nerăbdătoare să afle de la cabinetul medical al campusului cum a ieşit testul de sarcină, şi mai era acel mic incident din Ibiza, cu praful de cocaină, pentru care a fost nevoie să-şi caute repede un avocat ca lumea… Nici atunci nu i-a fost uşor să aştepte. Dar de data asta era altfel: îşi dorea atât de mult să fie sunată de cei de la revista *Marie Claire* să-i dea vestea cea bună, că nici nu se mai gândea la altceva.

Nu că se aştepta la altceva decât la o veste bună, fireşte – dacă era să se ia după întâlnirea de ieri cu doamna redactor-şef, era convinsă că făcuse impresie bună –, dar redactorii ăştia de la reviste erau imprevizibili. Nu cum fusese îmbrăcată o neliniştea pe Adriana (ce femeie normală la cap n-ar aprecia contrastul dintre o rochie vaporoasă Chloe, pantofi Sigerson veritabili şi un cojocel supărat foc care se închidea strâns în talie?) sau cum decursese întâlnirea (amândouă au băut apă Pellegrino şi au schimbat păreri despre cei mai buni chirurgi plastici din oraş); se tot întreba de ce Elaine Tyler voise să se întâlnească cu ea de la bun început.

Aşa cum promisese, Mackenzie a sunat-o pe Adriana la câteva zile după dineul acela să vadă dacă o interesează să dea probă pentru o rubrică cu sfaturi despre sex şi relaţii de dragoste, la care Mackenzie ar adăuga şi ea nişte comentarii ca să descrie talentele înnăscute ale Adrianei în materie de bărbaţi. Dacă totul mergea aşa cum se aşteptau, Elaine urma să aprobe rubrica pe o perioadă de probă pe site-ul revistei, apoi ar aştepta să vadă reacţia cititoarelor. Adrianei i-a luat doar o după-amiază să compună jumătate de duzină de eseuri (cine **s-**ar mulţumi numai cu unul?), misive cu titluri de genul „Sex da, dormit nu” sau „încercam doar să fiu prietenoasă şi alte scuze tâmpite”. Era foarte convinsă că împărtăşise din înţelepciunea ei cu greu dobândită, păstrând în acelaşi timp un ton simplu şi amuzant, atunci de ce naiba insistase Elaine să se întâlnească cu ea? Mai precis, de ce nu sunase încă nimeni de la biroul lui Elaine? Fraiera de Adriana

dăduse numărul de telefon de acasă când secretara Elainei îi ceruse informaţiile de contact şi, când a vrut să se corecteze şi să-i dea numărul de mobil, fata i-a făcut semn că nu-i trebuie. Era aproape ora şase şi era vineri! în câteva ore trebuia să se extragă de sub păturica ei preferată din blană de nurcă şi să se pregătească pentru întâlliirea cu Toby. Astea chiar îşi imaginau că ea n-aifă altceva de făcut decât să stea şi să aştepte să sune telefonul?

— Plictisitor! croncăni Otis. Mare plictiseală!

Se aşezase pe glezna Adrianei acoperită cu pătura şi o privea în timp ce ea se uita la televizor.

— Bine, bine, era doar o reclamă. Haide, uite. Începe din nou.

Otis îşi roti capul spre televizor şi începu să se uite foarte concentrat la serialul *The Hills*.

Adriana se întinse spre el şi îi mângâie spatele mătăsos. Otis se arcui sub mâna ei, încântat de masaj, iar AIL – iana zâmbi mulţumită de progresele pe care le făcuse pasărea. După nesfârşite ţipete, multe nopţi nedormite şi nenumărate telefoane în care Adriana a ameninţat-o pe Emmy că-l mutilează şi-l dezmembrează pe Otis dacă nu venea imediat să şi-l ia, pasărea şi fata **s-**au împrietenit.

Noroc cu revelaţia ei salvatoare **–** fără ea, cine ştie ce **s-**ar fi ales de bietul Otis. Se întâmplase abia săptămâna trecută şi a fost o surpriză bine-venită. Adriana tocmai se dezbrăcase de pijamale şi turna sare de baie în cadă când, de pe stinghia lui de lângă toaletă, Otis a strigat: „Graso!”. Instantaneu Adriana şi-a aţintit privirea în oglindă să se asigure că nu se umflase peste noapte; când a văzut mulţumită că pulpele ei arătau ferme ca întotdeauna, **s-**a întors să se uite la Otis. Stătea pe o bară din colivia lui metalică, cu capul în jos, cu ciocul încremenit în ceea ce **s-** ar putea descrie o expresie tristă. Dar mai ales se privea în oglindă şi, chiar când Adriana a înţeles importanţa acestui fapt, Otis a slobozit un oftat trist şi lung şi a cârâit „Grăsană” cu un calm resemnat.

4 bia atunci Adriana şi-a dat seama că Otis credea că *el* e gras, nu ea.

În tot acest timp în care Otis strigase „graso” şi „grăsană”, de fapt el strigase după ajutor! Probabil că el ştia că Emmy îi oferea întotdeauna prea multă mâncare în încercarea disperată de a-l linişti. Bietul de el! Cum să se controleze când în colivia lui se perindau cantităţi interminabile de seminţe procesate de la magazinul pentru animale? Adriana a căutat imediat pe internet câteva site-uri despre nutriţia corespunzătoare pentru specia de papagali gri, africani şi a constatat îngrozită că mâncarea preambalată pentru păsări care se găseşte în comerţ ducea garantat la obezitate morbidă şi moarte prematură din cauza îmbolnăvirii rinichilor. Să nu mai vorbim de impactul psihologic pe care îl avea asupra lui! Să te priveşti în oglindă zi de zi – să-ţi trăieşti viaţa **într-**o colivie în faţa oglinzii! – şi să recunoşti că eşti supraponderal, dar incapabil să faci ceva în privinţa asta… ei bine, Adriana nu credea că există ceva mai rău de-atât!

Asta a schimbat cu totul situaţia. Îndată ce a înţeles că furia şi insultele lui Otis nu erau îndreptate împotriva ei, a cuprins-o simpatia pentru mica creatură dolofană. Chiar în după-amiaza aceea i-a telefonat lui Irene Pepperberg, ea însăşi o legendă vie în materie de papagali, şi a întrebat-o cu ce îl hrănea pe Alex, renumitul ei papagal gri african care avea un vocabular mai bogat decât al unui elev mediu de clasa a opta. Înarmată cu noile informaţii şi cu o dorinţă foarte străină ei de a ajuta, Adriana **s-**a dus glonţ la Whole Foods, piaţa ţăranilor din Union Square, la un magazinaş pentru animale şi la un veterinar specializat în păsări exotice-Jra. O săptămână

transformarea stilului de viaţă al lui Otis se apropia de sfârşit.

Era greu de spus ce anume a avut cel mai mare efect, dar Adriana bănuia că noua locuinţă a lui Otis. I-a fost confiscată colivia rahitică din aluminiu cu mirosul ăla scârbos şi barele oribile de sârmă care arătau – şi sunau –

ca nişte obiecte din**tr-**o celulă de tortură din Orientul Mijlociu. A înlocuit**-**o cu o casă adevărată pentru păsări: un cuib lucrat din lemn cât un dulap de mare, proiectat de unul dintre cei mai buni arhitecţi din New York şi construit de un reputat contractant care a executat proiectul impecabil. Cadrul era făcut din stejar masiv pe care Adriana l**-**a comandat vopsit în culoarea cafelei ca să se potrivească cu mobila din camera de zi; podeaua şi tavanul erau făcute din granit; pereţii erau din plasă de inox; iar panoul din faţă, făcut din acrilic insacabil, părea că e de sticlă. Comandase la un fotograf renumit de la *National Geographic* un poster de înaltă rezoluţie, reprezentând o junglă luxuriantă, îl laminase şi îl aşezase în spate, astfel încât Otis să se simtă ca în natură, şi mai ceruse să se instaleze un sistem de iluminat cu spectru larg ca el să nu se mai chinuie atâta cu ziua şi noaptea. La sfatul unui specialist în comportamentul papagalilor, Adriana atârnase înăuntru tot felul de poliţe pe care să stea, leagăne, scăriţe, cutiuţe pentru mâncare şi stinghii, deşi după câtva timp a mai scos câteva accesorii de teamă că spaţiul era prea aglomerat. Merita fără îndoială cei opt mii de dolari pe care îi cheltuise, lucru care **s-**a văzut şi din faptul că Otis a început pur şi simplu să cânte când a dat prima dată cu ochii de noua locuinţă. Adriana era sigură că l**-**a văzut zâmbind când **s-**a uitat la panorama junglei de pe stinghia lui din bambus.

Credea că şi dieta lui Otis, care includea numai grăunţe bogate în substanţe nutritive, fructe şi legume, contribuise mult la îmbunătăţirea imaginii despre propriul lui corp. Adriana achiziţionase o mare cantitate de grâu quinoa foarte nutritiv, pe care îl suplimentase cu fructe de pădure, morcovi organici şi **–** pentru calciu **–** două porţii săptămânale de iaurt grecesc. După ce a descoperit că Otis prefera gustul apei Fiji în locul apei Evian şi Poland Spring, Adriana îi umplea sticla de trei ori pe zi să fie sigură că elimină toate toxinele. O vizită la îngrijitorul de păsări ca să**-**i facă baie, să**-**i lustruiască penele şi să**-**i taie

din gheare a completat regimul de întinerire.

Cât de mult însemna puţin răsfăţ! Adriana îşi zise să ţină minte chestia asta în caz că vreodată o să se îndoiască de faptul că e important să se răsfeţe (oricât de improbabil era aşa ceva). Otis părea o altă pasăre. Cânta, ciripea, bălăngănea din cap în ritm de bossa-nova, muzică ce răsuna în permanenţă în apartament. În doar o săptămână, se metamorfozase din bestia agresivă, închisă în baie, **într-**un tovarăş dejoacă simpatic căruia îi plăcea să se ghemuiască pe sofa. În această dimineaţă demonstrase cât de mult se schimbase când, în sfârşit, a dat răspunsul corect, după câtă instrucţie făcuse Adriana cu el.

— OK, Otis, încearcă să te concentrezi, *querido*, gânguri ea scoţând o oglinjoară din sertarul măsuţei de toaletă. Merseră în camera de zi şi se aşezară amândoi pe podea unde Otis ciugulea fericit un morcov şi Adriana îl învăţa cuvinte noi.

— Fii atent, eu am să-ţi arăt oglinda şi tu ai să-mi spui pe cine vezi, bine? Nu uita, eşti o pasăre deşteaptă, frumoasă, care nu are de ce să-i fie ruşine. Eşti gata?

Otis continuă să molfăie.

Adriana îi puse oglinda în faţă şi aşteptă ţi**nându-**şi respiraţia. Erau aproape, simţea asta, dar până acum Otis nu reuşise să meargă mai departe de strigătul „Graso!” când vedea reflexia propriei lui imagini. Ţinu oglinda nemişcată şi aşteptă, sperând ca el să spună cuvintele potrivite.

Era clar fermecat de propria lui imagine **–** semn bun, dacă era să se ia după aşa ceva **–** căci îşi înfoie uşor penele şi deschise puţin ciocul. Părea să fie mulţumit de ce vede, deşi evident că n-avea cum **s-**o spună. *Haide*, îl îndemna Adriana, *poţi*! Şi atunci, cu capul ridicat ţanţoş şi ochii strălucind, Otis croncăni:

— Frumuşico!

Adriana era cât pe ce să leşine de bucurie.

— Oh, ce băiat cuminte! spuse ea cu voce entuziasmată de fetiţă. Ce băiat cuminte eşti! Vrea băiatul

ceva bun?

Decisese să-l mai lase pe Otis cu confuzia de gen – deocamdată cel puţin. Era destul timp pentru toate, dar pe ea o îngrijorase cel mai mult zdrobitoarea lui lipsă de autorespect.

— Strugure! croncăni Otis vădit încântat. Frumuşico! Strugure! Frumuşico! Strugure!

Când rostea cuvintele se bâţâia de sus în jos pe gamba Adrianei.

— Un strugure fără pesticide, vine imediat pentru… pentru cine? Cine vrea strugure? Băiatul frumos primeşte strugure! Adriana îl ridică pe braţul canapelei şi se duse la bucătărie. Tocmai căuta în frigider după castron când începu să sune telefonul.

— Alo? zise Adriana uşor iritată că a fost întreruptă. Îşi sprijinea mobilul între umăr şi bărbie în timp ce aranja câţiva struguri pe o farfurie de apetitive.

— Adriana? întrebă grăbită o voce de femeie.

Pe Adriana o scoteau din sărite cei care sunau şi întrebau cum te cheamă înainte să se prezinte, dar se strădui să fie politicoasă.

— Chiar ea. Cine întreabă, vă rog?

— Adriana, sunt Mackenzie. Bună, iubito! Fii atentă, am o veste nemaipomenită. Te-ai aşezat?

O veste nemaipomenită sună bine, se gândi Adriana anticipând ce voia să spună. O veste nemaipomenită însemna că Elaine a decis să posteze unul (poate chiar mai multe) din eseurile ei pe site-ul revistei *Marie Claire*. O veste nemaipomenită ar putea fi şi că Elaine a plăc**ut-**o pe Adriana atât de mult încât avea de gând **s-**o ia colaboratoare permanentă pentru site, cu un link super pe pagina de pornire şi (evident) o fotografie artistică a autoarei însăşi. Autoare! Cine şi-ar fi imaginat că ea, Adriana de Souza, avea să înceapă o carieră… ca autoare! Şi încă una care cu siguranţă va culege mii, dacă nu chiar milioane de laude în fiecare zi. Fetele ar redirecţiona linkul ei către toate prietenele lor, ataşând câteva notiţe de genul

„Ia citeşte aici” şi „atât de adevărat* şi „ce amuzant e”, în timp ce bărbaţii ar vizita pe furiş site-ul ca să se uite cu admiraţie la fotografia de autor a Adrianei şi poate că ar prinde şi câte un pont sau două din tabăra adversă. Era mult prea fabulos ca să poată cuprinde totul.

— M-am aşezat, m-am aşezat, spuse ea, încercând să se abţină să nu chiuie de bucurie.

— Ei, tocmai am ieşit din**tr-**o şedinţă cu Elaine. Pauză. A fost foarte impresionată de tine.

— Da?

— Foarte. Lucrez aici de aproape nouă ani şi nu cred că am mai văz**ut-**o vreodată atât de entuziasmată de o idee.

— Serios? Asta înseamnă că o să publice pe site unul din articole?

Evident că era aşa, dar Adriana trebuia **s-**o audă spunând lucrul ăsta. Se gândea deja cui să spună mai întâi. Fetelor? Lui Toby? Mamei ei?

A mai urmat o pauză, suficient de lungă să-i stârnească Adrianei nerăbdarea, după care Mackenzie spuse:

— Ăă, de fapt, nu la asta **s-**a gândit.

Nu la asta **s-***a gândit*? *Dar i-a plăcut*! îi venea Adrianei să ţipe. *Chiar tu ai spus*! *Cum a fost oare posibil să înţeleg greşit*? se întrebă ea în timp ce se aşeză alături de Otis pe canapea şi puse farfuria cu struguri între genunchi. îl mângâie pe spate în timp ce el atacă fructul cu bucurie. Apoi începu să demonteze toată ideea aceea stupidă. Americancele nu aveau să se schimbe niciodată – la naiba, de zeci de ani le plăcea să fie femeia-bărbat – atunci ce rost avea? Şi-apoi, chiar avea nevoie de o astfel de expunere? Publicitatea era una, dar expunerea pe web, cu toate site-urile alea de prost gust şi tot felul de obsedaţi… bleah! I se încreţea pielea numai când se gândea. Era timpul să pună capăt acestei aiureli o dată pentru totdeauna.

— Oh, nu? Ce păcat, zise ea cu ipocrizie. Îţi

mulţumesc că m-ai sunat să…

— Adriana! Taci odată din gură şi ascultă. Este adevărat că pe Elaine n-o interesează nişte articole postate pe site, dar asta numai pentru că – eşti gata să auzi ce urmează? – vrea să te angajeze ca editorialist! îţi vine să crezi?

— Ce?

— Editorialist!

— Editorialist? întrebă din nou Adriana. Mintea ei refuza să proceseze cuvântul.

— Da! în ediţia tipărită a revistei.

— Pe care l-a ales?

— Adriana, nu cred că înţelegi ce spun. Le-a ales pe toate! Cred că vrea să înceapă cu „Nu doream decât să fiu prietenoasă”, dar până la urmă le publicăm pe toate.

— Pe toate?

— Unul pe lună. În fiecare lună. În funcţie de reacţia cititoarelor, care şi eu şi ea credem că va fi excelentă, o să facem o rubrică periodică. O **s**-o intitulăm „Ghidul braziliencei de manipulare a bărbaţilor”.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! Adriana renunţase complet să mai facă pe serioasa, dar nici că-i păsa.

— Ştiu! E fenomenal. Uite ce e, trebuie să fug la o şedinţă, dar o **s**-o rog pe secretara mea să facă toate aranjamentele pentru şedinţa foto. Închidem numărul din martie în două săptămâni, aşa că va trebui să ne grăbim, deşi cu timpul ne-am descurcat întotdeauna. Ţi se pare în regulă?

— Perfect, murmură Adriana.

— Ah, şi încă ceva, Adriana. Jack m-a sunat aseară şi m-a invitat să ieşim împreună weekendul ăsta şi…

Asta o scoase brusc pe Adriana din reverie.

— Aseară? Joia? Dar ce îşi închipuie el că eşti tu? Vreo fraieră care n-are ce face şi stă să-l aştepte pe el să sune? În niciun caz nu poţi să…

Mackenzie începu să râdă.

— Poţi să taci din gură o clipă? I-am spus că sunt

ocupată tot weekendul chiar dacă singurul lucru din programul meu este să iau prânzul cu maică-mea sâmbătă şi – făcu o pauză şi inspiră adânc – el a spus că nu mă mai reţine dacă îi spun când aş putea, **într-**o seară, săptămâna viitoare… Ieşim marţi. A făcut deja rezervări.

— *Querida*! Sunt atât de mândră de tine. Ai putea să scrii chiar tu rubrica!

Adriana era extrem de mulţumită de cum evoluau lucrurile. Nu numai că asta spunea foarte multe despre priceperea şi sfaturile ei, dar, din puţinele lucruri pe care le ştia despre Mackenzie, se pare că era o femeie care merita un bărbat adevărat care **s-**o iubească. Erau numai veşti bune.

Mackenzie începu să râdă, simţi**ndu-**se atât de fericită şi de bucuroasă, încât Adriana parcă era un picuţ geloasă. Îşi amintea cum e să te bucuri atât de mult pentru că ai cunoscut un tip.

— Nu, deocamdată îi las pe profesionişti **s-**o facă. Dar ar putea fi o introducere bună pentru primul tău articol: o povestioară adevărată cu ilustraţii despre cum acţionează farmecele tale chiar şi asupra celei mai înrăite şi mai încăpăţânate editoare singure din tot Manhattanul.

— Fostă înrăită, în curând deloc singură, îi reaminti Adriana.

— Cam aşa. Bine, trebuie să fug. Vorbim mai târziu?

— Cred că da. Îţi mulţumesc foaarte mult, *querida*. Ciao!

Adriana se prăbuşi pe canapea şi îi făcu semn lui Otis să vină lângă ea. El scoase un scurt ciripit recunoscător şi ţopăi în poala Adrianei. O atinse pe mână ca să-i mai dea un strugure, dar Adriana era deja ocupată să formeze un număr de telefon.

— Biroul lui Leigh Eisner, se auzi vocea plictisită a secretarei.

— Bună, Annette, sunt Adriana. Poţi să mi-o dai pe Leigh, te rog?

— Acum n-o am. Te sună ea când se eliberează?

Adriana n-avea chef de jargonul secretarei.

— Ei bine, draga mea, va trebui **s-**o găseşti. E o urgenţă.

— Aşteaptă, te rog, spuse Annette scurt.

O clipă mai târziu pe fir se auzi vocea exasperată a lui Leigh.

— O urgenţă? întrebă ea. Te rog, nu-mi spune că iar m-ai sunat pentru că nu mai găseşti nicăieri gelul de duş preferat Molton Brown. Parcă asta a fost urgenţa de data trecută.

— N-o să-ţi vină să crezi, fredonă Adriana neluând în seamă ce spunea Leigh. Pe bune n-o să-ţi vină să crezi.

— Vai de mine! Nu se mai găsesc nici lumânări parfumate? Ce se face fata? se smiorcăi ea.

— Vrei să-ţi ţii gura? Te sun în calitate de prietenă, nu de cumpărător frustrat. Fraiera de mine credeam că te-ar interesa să ştii şi tu că **s-**ar putea să apar în numărul din luna martie a revistei Marie *Claire*.

Leigh căscă plictisită la celălalt capăt al firului.

— Mmm, serios? Felicitări. Asta ar fi, a câta, a o mie suta oară când aleg una din fotografiile tale de model? Sau te referi la rubricile despre petreceri? în cazul ăsta, ar fi a unsprezece mia oară.

— Eşti o javră, declară Adriana. Dacă ai tăcea şi tu din gură, ţi-aş spune că n-are de-a face cu portretele mele sau fotografiile de la petreceri. O să fiu editorialist.

Leigh, care între timp îi dădea instrucţiuni în şoaptă secretarei sale, se opri la mijlocul propoziţiei şi rămase absolut mută preţ de douăzeci de secunde.

— O să ce? întrebă ea **într-**un târziu.

— Ai auzit şi tu. O să fiu editorialist. Editorialist în ediţia tipărită. Rubrica se va numi „Ghidul braziliencei de manipulare a bărbaţilor” şi o să dea sfaturi despre cum trebuie să te porţi cu bărbaţii.

— Vrei să spui cum să-i seduci.

— Da, fireşte că vreau să spun cum să-i seduci! Ce altceva vor femeile să ştie? N-o să fie uşor şi eu, una, nu

cred că ar fi putut să găsească o persoană mai potrivită decât mine pentru chestia asta.

— Nici eu nu cred, murmură Leigh. Părea nu doar sinceră, dar şi impresionată, iar Adriana nu se putu abţine să nu zâmbească. Adriana, scumpo, nu cred că e prea devreme **s-**o spun, dar în viaţa mea n**-**am fost mai sigură de un lucru: **s-**a născut o stea.

*

* * *

Emmy oftă din greu în timp ce închise robinetul cu piciorul, apoi închise ochii, scufundâ**ndu-**se cu pieptul şi picioarele sub apă. Stătea în cada hotelului deja de o jumătate de oră, când moţăind, când citind, sub jetul plăcut de apă caldă pe care o lăsa să curgă la interval de câteva minute ca să mai împrospăteze apa din cadă. Nu-i păsa că mâinile i se încreţiseră, că de pe frunte începuseră să i se scurgă şiroaie de transpiraţie sau că era de**-**a dreptul iresponsabilă faţă de mediul înconjurător. Ce mai contau toate astea când putea să stea întinsă acolo în prima zi din Anul Nou, după o noapte lungă şi minunată, în care a băut şi a făcut dragoste, să se simtă atât de liniştită şi de relaxată?

Îl chema Rafi, cam aşa ceva, şi era un dulce. Emmy fusese uimită să vadă câte lucruri **s-**au schimbat în cincisprezece ani de când fusese în Israel, dar, din fericire, frumuseţea bărbaţilor de aici nu era unul din ele. La o adică, acum erau şi mai adorabili, toţi soldaţii aceia tineri şi bine făcuţi, îmbrăcaţi în uniformă, şi confraţii lor mai mari, arătoşi, care păreau **într-**o formă fizică şi mai bună la treizeci de ani sau chiar patruzeci de ani decât partenerii lor americani. Oriunde se uita, dădea cu ochii numai de specimene cu tenul măsliniu, părul negru şi muşchi frumos sculptaţi şi, în această abundenţă de bărbaţi, Rafi era unul dintre cei mai cei.

S**-**au cunoscut cu două zile în urmă, **într-**o joi, **într-**un restaurant din Tel Aviv, numit Yotvata.

Era o adevărată instituţie în Israel, un loc deloc

pretenţios, dar vesel, chiar pe promenada din apropierea plajei, care era specializat în salate uriaşe foarte bune şi cocteiluri delicioase din iaurt şi fructe. Toate ingredientele folosite în restaurant proveneau direct de la kibbutzul cu acelaşi nume de la graniţa cu Iordania, pe Valea Aravah.

Emmy n-a mai stat pe gânduri când *chef* Massey i-a cerut o listă cu zonele şi bucătăriile mai puţin cunoscute care ar putea servi drept surse de inspiraţie pentru noul local de lux pe care dorea să-l deschidă la Londra. Nu mai mâncase în Yotvata de când fusese ultima oară în Israel – la vârsta de treisprezece ani, de ziua ei de bar mitzvah, apoi doi ani mai târziu de ziua lui Izzie de bar mitzvah – dar tot şi-l mai amintea ca pe un loc unde mâncase cea mai proaspătă şi mai gustoasă mâncare. Ea i-a vorbit despre preocuparea restaurantului de a servi lapte şi faptul că bucătarul folosea numai fructe şi legume organice.

Lui *chef* Massey i-a plăcut şi a rugat-o să-l însoţească **într-**o călătorie de documentare în Israel, unde să caute idei pentru a-şi diversifica meniul şi cu alte sortimente în afară de obişnuitele salate verzi Caesar/grecească şi cu sos vinaigrette, dar şi să experimenteze diferite tipuri de bucătărie din Orientul mijlociu. În ce-o priveşte pe Emmy, era bine-venit orice motiv pentru a pleca din New York de Revelion, iar dacă destinaţia era Israel, cu atât mai bine. La ce nu se aşteptase ea era ca el să renunţe la călătorie în ultimul moment, pretinzând că trebuia să fie împreună cu familia când toată lumea ştia că de fapt se întâlnea în St. Barths cu prietena lui pakistaneză care era fotomodel. Emmy se temuse că nu va mai pleca, dar a trimis-o totuşi pe ea.

Emmy a intrat în restaurant aşteptâ**ndu-**se să ia masa cu versiunea israeliană a unei responsabile de PR: una bine îmbrăcată, care vorbeşte repede şi enervant de încrezută. În schimb a fost condusă la o masă aşezată la geam unde i-a ţinut companie clona lui Josh Duhamel cu ochii verzi, o frumuseţe sexy printre bărbaţii israelieni. Lui Emmy nu i-au trebuit decât trei secunde să observe că nu

purta verighetă **–** verificare obligatorie, dar neconcludentă **–** şi alte cinci minute să constate că nu avea prietenă.

— Nu ai o prietenă? se alintase Emmy dâ**ndu-**şi seama, dar nepăsâ**ndu-**i că prea se pisiceşte. Probabil că sunt atâtea fete drăguţe care dau târcoale kibbutzului tău.

Rafi a râs, iar Emmy a ştiut atunci că avea să se culce cu el.

Ceea ce a şi făcut în noaptea aceea, şi în dimineaţa următoare, şi în seara următoare. Făcuseră dragoste de exact şase ori în ultima zi şi jumătate, atât de mult şi cu atâta entuziasm că Emmy a ţinut să vadă cu ochii ei permisul de conducere al lui Rafi.

— Dumnezeule, nu glumeşti. 1978. N**-**am întâlnit în viaţa mea un bărbat care să aibă peste douăzeci şi unu de ani şi care să fie atât de viguros.

El a râs din nou şi a sărutat**-**o pe burtă.

— E o calitate specială, a zis el cu un accent ca din filme.

— Cred şi eu, a spus Emmy întinzâ**ndu-**se ca un căţeluş satisfăcut peste cuvertura pufoasă, **într-**o dulce nepăsare, în ciuda faptului că erau dezbrăcaţi. Vrei să comandăm micul dejun în cameră? Am un cont de cheltuieli.

El **s-**a prefăcut îngrozit şi a mustrat**-**o arătând cu degetul.

— Hotelul Dan este bun pentru multe lucruri… covoare, perne, o piscină frumoasă, da? Dar e mare păcat să comanzi micul dejun de la bucătăria lor când Yotvata e la numai câţiva paşi.

— Ştiu, dar pentru acei câţiva paşi trebuie să fac un duş, să mă îmbrac şi să ies afară. Emmy şi**-**a ţuguiat buza de jos şi a făcut ochii mari în cea mai dramatică figură cu putinţă. Vrei să mă dau jos din pat?

— Nu, nu. Aşteaptă aici.

El a dispărut la baie.

Emmy a auzit apa curgând şi nu **s-**a putut abţine să nu se simtă puţin dezamăgită că n**-**o invitase şi pe ea.

Tocmai ridicase receptorul să comande la room service când a reapărut Rafii.

Ţinea desfăcut în mâini un halat de hotel cu care a înfăşurat-o ca **într-**o uriaşă îmbrăţişare, după care a condus-o la baie.

— Pentru dumneavoastră, doamnă, a spus el, făcând un gest reverenţios cu mâna. Cada era plină cu apă caldă şi spumă cu parfum de vanilie; o jumătate de duzină de lumânările aprinse erau aşezate de jur-împrejur pe suprafaţa de marmură.

Fără să mai stea pe gânduri, Emmy a lăsat halatul să-i cadă de pe umeri pe podea şi **s-**a băgat în cadă. A intrat mai întâi cu picioarele ca să se obişnuiască, apoi **s-**a lăsat încet în apă. Când în sfârşit **s-**a scufundat cu tot corpul în apa caldă, a închis ochii şi a gemut de plăcere.

— E minunat. Vino şi tu.

— Nu, nu.

El a făcut semn că nu şi **s-**a aplecat **s-**o sărute uşor pe buze.

— Asta e numai pentru tine. Mă întorc **într-**o jumătate de oră cu un ospăţ.

A mai sărutat-o o dată, apoi a plecat.

Aşa că ea a lenevit. **S-**a înmuiat. **S-**a refăcut. El a lipsit mai mult de o jumătate de oră, dar lui Emmy nici că-i păsa. A avut timp să se dea cu lapte hidratant cu miros de vanilie din cel pus la dispoziţie de hotel şi să se aranjeze frumos în cămăşuţa pe care o cumpărase cu o zi înainte din**tr-**un mic magazin de lenjerie de pe Sheinken Street. Nu mai ţinea minte de când nu-şi mai cumpărase ceva atât de drăguţ şi de sexy, dar n-a putut rezista când a văz**ut-**o în vitrină. Moliciunea jerseului de culoare roz se simţea minunat când **s-**a îmbrăcat cu ea, iar dantela de culoare verde cu care era festonat decolteul o făcea să pară comodă şi sexy în acelaşi timp. *Adriana ar fi foarte mândră*, **s-**a gândit ea zâmbind. Începuse 2008 în braţele unui străin sexy şi era foarte mulţumită de treaba asta. Când Rafi a revenit cu sacoşele în braţe, ea era, ca prin

minune, pregătită pentru o nouă rundă.

— Vino înapoi în pat, **s-**a pisicit ea, lăsâ**ndu-**l mai întâi să aşeze pungile, după care l**-**a tras peste ea.

— Emmy, trebuie să mai şi mănânci, a zis el sărutâ**nd-**o la rândul lui.

Au făcut sex din nou şi, chiar dacă erau amândoi prea obosiţi ca să termine, tot a fost minunat. Rafi nu i**-**a dat voie să se dea jos din pat să**-**l ajute să despacheteze mâncarea, aşa că Emmy **s-**a lăsat la loc pe pernă **–** patul era prea moale, aproape ca un hamac, dar cine era ea să se plângă? **–** şi **s-**a uitat la el cum aşază cu grijă pe farfurii diferite salate, pâine şi iaurt. El a pus totul pe pat şi a aşezat un cocteil de fructe şi o ceaşcă de cafea pe noptieră, apoi i**-**a dat lui Emmy tacâmurile de argint, înfăşurate **într-**un şervet din pânză.

— Poftă bună, a zis el ridicând ceaşca de cafea lângă cea a lui Emmy.

— *B'tayavon*, a răspuns ea cu un zâmbet.

Rafi a făcut ochii mari nevenin**du-**i să creadă.

— Suntem împreună de două zile şi nici nu mi**-**ai spus că vorbeşti *ivrit*!

— Pentru că nu vorbesc *ivrit* **–** am fost la şcoala evreiască la fel ca toţi copiii evrei din America şi am avut ca învăţătoare o femeie extrem de grasă care, pe lângă rugăciuni, ne**-**a învăţat o mulţime de cuvinte despre mâncare.

— Ce cuvinte mai ştii?

— Hmm, să mă gândesc. Ştiu *în tzi-tzah*.

Rafi a izbucnit în râs şi aproape că a scuipat mâncarea din gură.

— Învăţătoarea ta de la şcoala evreiască v**-**a învăţat cum se zice *felaţie*?

— Nu, pe asta o ştiu de la Max Rosenstein. Emmy a sorbit din cocteilul de fructe. Cum de vorbeşti engleza atât de bine? Şi te rog scuteşte**-**mă de chestia aia că „americanii sunt singurii care nu învaţă limbi străine".

— Dar e adevărat, a protestat Rafi.

— Bineînţeles că e adevărat; doar că m-am săturat să tot aud. Deci? Cum ai învăţat să vorbeşti aşa?

El a ridicat din umeri şi a părut puţin ruşinat.

— Maică-mea e americancă. L-a cunoscut pe tata când a plecat să-şi facă studiile în străinătate, apoi a rămas. Având în vedere lucrul ăsta, ar trebui să vorbesc mult mai bine, dar ea aproape că nu vorbea niciodată cu noi în engleză deoarece tata nu prea înţelegea, iar ea voia să înveţe ebraică.

— Incredibil, a spus Emmy.

— Nu chiar. **S**-o auzi pe soră-mea. Acum locuieşte în Pennsylvania. Engleză, ebraică şi un accent olandez de Pennsylvania, toate la un loc.

Emmy a tras pătura în jurul ei în timp ce Rafi îi povestea de toate despre familia lui şi cum de el era singurul care a rămas în Israel. Ea încerca să-l urmărească cu atenţie, dar cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, devenea tot mai convinsă că îl plăcea. Nu era bun de soţ, desigur – nici nu mai îndrăznea să se gândească până acolo –, dar părea un tip foarte de treabă. Odată cu acest lucru de care ea şi-a dat seama, **s**-au strecurat şi vechile îndoieli. O plăcea şi el? Se vor vedea din nou în State? Oare avea să se răzgândească şi să dispară şi el aşa cum a făcut Paul în noaptea aceea la Paris?

— Foarte interesant, a murmurat Emmy. Totul e foarte clar, dar cum ai devenit responsabil PR? Fiindcă trebuie să-ţi spun că nu prea eşti genul.

— Am terminat Limbi Străine… engleza.

— Am priceput.

— Dar tu? a întrebat Rafi luând în furculiţă nişte salată cu bucăţi de brânză de capră.

— Dispoziţie de la Guvern.

El a făcut o figură care părea să spună „fugi de-aci” şi i-a dat un ghiont.

— Nu ştiu, nimic interesant, a spus Emmy şi vorbea serios – nu-i plăcea când oamenii îi cereau să povestească despre viaţa ei fiindcă nu prea avea ce povesti. Născută şi

crescută în New Jersey, **într-**o suburbie foarte plăcută, cu şcoli publice bune, echipă de fotbal şi toate celelalte. Tata a murit când aveam cinci ani, aşa că nu prea mi-l mai amintesc, apoi pe mama n-a mai interesat-o. Era întotdeauna alături de noi, dar de fapt nu era, înţelegi? **S-**a recăsătorit în urmă cu câţiva ani şi **s-**a mutat în Arizona, aşa că nu o vedem prea des. Sora mea mai mică, acum însărcinată cu primul ei copil, este medic în Miami. Ia să vedem, ce altceva vrei să mai ştii? Am făcut studiile la colegiul Corneli şi atunci m-am decis să mă fac bucătar, aşa că m-am dus la o şcoală de artă culinară, apoi am zis că nu mai vreau să mă fac bucătar şi aşa am renunţat. Fascinant, nu-i aşa?

— Bineînţeles că e.

— Mincinosule.

— Mi se pare că ai o slujbă mişto, a zis Rafi.

— Asta aşa e. De şase luni abia, dar până acum mi-a plăcut.

— Cum să nu-ţi placă să călătoreşti peste tot în lume, să stai la hoteluri frumoase şi să ai aventuri cu străini?

— Nu fac chestia asta! a protestat Emmy.

— Acum tu eşti mincinoasă.

— Nu toate hotelurile sunt frumoase…

Rafi a râs, un râs sănătos, bărbătesc şi a înghiontit-o din nou.

— Ei, nu mă plâng. Sunt onorat să fiu tipul cu numărul şase sute doisprezece sau la cât ai ajuns tu.

Mai degrabă şase, şi-a zis Emmy în sinea ei. Ceea ce, având în vedere că Duncan fusese al treilea, era un număr destul de respectabil: de când începuse Turneul Curvăsărelii, în iunie trecut, reuşise să dubleze numărul la care ajunsese în aproape treizeci de ani. Cu puţin efort, trecuse hopul, cum **s-**ar zice, iar George fusese startul perfect. A urmat australianul din săptămâna de dinainte, care acum locuia la Londra, dar care crescuse în Zimbabwe fiindcă părinţii lui aveau o firmă de safari **–** era cam necizelat şi cam fluşturatic şi, cu toate că nu era blond

şi nici măcar pe jumătate la fel de drăguţ, îţi amintea de Leo din *Blood Diamond* după câteva pahare de votcă cu gin tonic. Emmy a stat acolo doar în weekend şi a fost ocupată până peste cap, dar care fată din lumea asta l-ar fi ratat pe acest Mick Dundee? Iar acum pe lista ei se adăuga Rafii care era un dulce. Toţi trei fuseseră absolut respectuoşi, dacă nu de-a dreptul reverenţioşi, iar Emmy nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai sexy şi mai stăpână pe ea. Atâta timp cât era în siguranţă, şi era – folosind pilule şi prezervative – şi nu avea speranţe absurde în legătură cu ce avea să urmeze – în general, absolut nimic – erau destule lucruri de care să se bucure. Tocmai de aceea o deranja atât de mult că Leigh şi Adriana au început brusc să dispreţuiască acest dezmăţ pe care altă dată îl încurajau cu atâta entuziasm.

Când le-a spus despre australian, amândouă au râs şi au aplaudat cucerirea pe care o făcuse. Leigh a declarat oficial că nu mai exista riscul să rămână asemenea unei cântăreţe care a lansat şi ea un hit şi, pe urmă, pa! Ca de obicei, Adriana a insistat să afle detalii despre mărime/poziţie/fetiş şi a părut de-a dreptul invidioasă când Emmy le-a oferit cu mare plăcere. Turneul Curvăsărelii a fost declarat oficial deschis şi în plină desfăşurare. În ce-l priveşte pe Rafi, Emmy se aşteptase la acelaşi entuziasm din partea lor, poate chiar mai mult, în special ieri când i-a telefonat Adriana, dar aceasta a părut mult mai potolită.

— Hei, un an nou fericit! îi răspunsese Emmy la telefonul mobil. Ce mai e pe-acasă?

Adriana a oftat.

— E minunat la São Paulo şi mă bucur să-i văd pe toţi, dar cred că o săptămână întreagă între Crăciun şi Anul Nou e deja prea mult.

— Dar presupun că tatăl tău este fericit.

— E în al nouălea cer. E singura dată pe an când vin toţi copiii lui, aşa că ce poţi să faci? E un spectacol la comandă, dar atâta vreme cât toţi înţelegem lucrul ăsta, venim şi zâmbim, nu e chiar aşa insuportabil.

Emmy a râs în sinea ei de ceea ce i se părea Adrianei insuportabil: vreme tropicală, un domeniu imens, mai mulţi servitori decât la un hotel mediu şi o săptămână întreagă în care să nu faci altceva decât să mănânci, să bei şi să vizitezi vechi prieteni. A decis să schimbe subiectul înainte să apuce să zică vreo răutate.

— Ei, ia ghiceşte! Se pare că aseară am cunoscut **–** în sensul biblic **–** un israelian supermişto. Iar seara asta o **s-**o petrecem împreună.

Adriana a fluierat cu admiraţie.

— Uau, *querida*. Ce repede te-ai mişcat! Ca fulgerul.

— Hai, zău aşa, nu-mi spune că n-ai sări să te culci cu un soldat!

— Fireşte că aş sări. Dar parcă numai ce-a fost Croc Dundee weekendul trecut? Sau confund eu? Vai de mine, Emmy, nu m-am gândit niciodată c-o să pierd şirul bărbaţilor cu care ieşi tu.

Oare Adriana era supărată pe Emmy? O judeca? Să îndrăznească să creadă că poate chiar o invidia?

— Rafi e drăguţ şi inteligent, e o dulceaţă. Ne-am simţit foarte bine împreună.

— Să nu uităm că e evreu, a zis Adriana, iar Emmy parcă o şi vedea arătând mustrătoare cu degetul. Ştim cu toţii ce înseamnă asta… soţul ideal!

Emmy a oftat teatral.

— Acum şase luni, tu şi Leigh spuneaţi sus şi tare că nu trebuie să-mi caut un soţ, că trebuie negreşit să-mi extind repertoriul sexual. Şi-acum, când eu exact asta fac, nu vorbiţi decât de măritiş!

— Foarte bine, *querida*, linişteşte-te. Fireşte că vreau să te distrezi şi tu. Hai să vorbim despre altceva **–** cum ar fi despre mine.

Emmy a început să râdă în timp ce butona canalele pe televizorul dat fără sonor.

— Mi se pare normal. Ce mai face domnul Baron? Minunat ca întotdeauna?

— Face bine. **S-**a întors la filmări în Toronto. Dar am

să-ţi dau o veste.

— Nu-mi spune că…

— Nu, nu ne-am căsătorit. Totuşi…

A făcut o pauză de efect în timp ce lui Emmy îi venea **s-**o strângă de gât.

— *Marie Claire* o să-mi publice articolele!

— Articolele? Emmy ştia că nu e prea drăguţ din partea ei, dar era pentru prima dată când auzea aşa ceva.

— Da, îţi vine să crezi? Am cunosc**ut-**o pe una dintre redactoriţe la un dineu la care m-a luat Toby în noiembrie şi am învăţat-o regulile seducţiei **–** ceea ce, aş putea adăuga, a dat rezultate frumoase deoarece încă se mai întâlneşte cu tipul pe care l-a cunoscut în seara aia **–**, iar acum vrea să-mi publice sfaturile!

Emmy abia reuşea să-şi ascundă stupoarea. Adriana editorialist? Adriana plătită de cineva pentru un lucru făcut de ea? Era aproape inimaginabil.

— Adi, felicitări! Vei avea ocazia să împărtăşeşti din cunoştinţele tale unei noi generaţii de tinere. Incredibil.

— Dumnezeu e martor că au mare nevoie. Americancele astea… Doamne Dumnezeule… dar am să încerc. Uite ce e, trebuie să mă pregătesc pentru prânz. Papa i-a invitat pe toţi vecinii pe la noi de Revelion. Tu unde te duci cu israelianul tău diseară?

— La un restaurant în Tel Aviv, apoi, pot să mai adaug ceva, direct în camera mea de hotel.

Adriana a oftat.

— Parcă aud vorbind o altă Emmy. Îmi încălzeşte sufletul, *querida*, chiar aşa. Doar ai grijă, bine? Nu trebuie să te culci cu fiecare tip pe care îl cunoşti.

— Chiar ai spus tu aşa ceva? Ce naiba ai vrut să spui cu asta? Chiar trebuie să-ţi amintesc că…

Adriana a întrerupt-o cu un râs cântat.

— Trebuie să fug, *querida*! Distracţie plăcută diseară şi la mulţi ani! vorbim anul viitor!

Conversaţia a făc**ut-**o pe Emmy să se simtă ciudat, puţin descumpănită, aşa cum se simţea în liceu când le

vedea pe prietenele ei că fură rujuri din Kmart: nu sută la sută vinovată, dar agitată şi puţin ruşinată. Păi nu făcea exact ce-i porunciseră ele să facă? Nu încerca să ia pe nimeni de bărbat – nu se gândise la măritiş nici măcar o singură dată în atâtea luni – şi tot avea impresia că nu erau de acord. Părea atât de nedrept. Până şi îngeraşul de Leigh fusese cu doisprezece, poate cincisprezece ţipi înainte de Russell şi nimănui nu i **s-**a părut cine ştie ce. Şi Adriana! Dumnezeule mare! Fata asta se culcase cu bărbaţi (la plural) pe care îi cunoscuse în taxi în drum spre casă când se întorcea dimineaţa de la petreceri şi pe care nu-i mai văzuse niciodată până atunci, şi tocmai ea avea tupeul să se arate şocată că Emmy a cunoscut un tip drăguţ prin**tr-**o relaţie de serviciu şi a luat decizia matură, trează fiind, să-şi facă de cap. *Pardon*, *Adi*, îşi zise în sinea ei dâ**ndu-**şi ochii peste cap, să aibă o *aventură*. Dacă ai făcut sex cu trei bărbaţi bine şi absolut politicoşi, asta nu face din tine o femeie fatală.

Promiţâ**ndu-**şi să nu se mai gândească la pudoarea prietenei ei ca să nu se mai amărască, Emmy dădu farfuria la o parte şi se cuibări în braţele musculoase ale lui Rafi.

— Vrei să mergem la un film în seara asta? se alintă ea, acoperi**ndu-**i braţul cu sărutări mărunte. Sau poate să ne uităm la ceva pe canalul cu plată?

Rafi o mângâie pe păr şi se aplecă **s-**o sărute pe frunte.

— Mi-ar plăcea scumpo, dar trebuie să mă întorc acasă.

Se uită la ceasul de pe noptieră.

— De fapt, ar cam trebui să plec chiar acum.

— Acum? tresări Emmy, aproape lovi**ndu-**l cu umărul în maxilar. Nu aveau să stea în pat toată după-amiaza, să facă dragoste, să facă baie şi să bea cocteil din fructe şi iaurt? Credea că aşa vor face cel puţin până la venirea serii, când puteau să se îmbrace cu ce haine găseau pe-acolo şi să meargă **într-**un local tainic unde se mânca bine şi unde se duceau doar localnicii. **S-**ar ospăta cu chifteluţe

de năut şi hummus şi ar bea vin roşu ieftin, apoi **s-**ar întoarce acasă chercheliţi, râzând şi ţi**nându-**se de mână, îmbrăţişâ**ndu-**se tot drumul spre casă. Sătui şi obosiţi, **s-**ar prăbuşi pe aşternuturile reci şi ar dormi zece ore, după care **s-**ar trezi ca să mai facă o dată dragoste înainte ca el **s-**o conducă la aeroport şi să-i sărute lacrimile, promiţâ**ndu-**i să vină **s-**o viziteze la New York de sărbători, dacă nu chiar înainte. Desigur, ea i**-**ar cunoaşte pe părinţii lui, apoi **–** în mod normal, asta ar fi mult prea curând, dar având în vedere că el ar veni tocmai din Israel şi că ei erau în Philadelphia, ar fi total aiurea să nu se întâlnească să ia masa împreună, chiar dacă ar fi un prânz rapid, undeva la…

— Emmy, scumpo, ţi**-**am spus de ieri că azi trebuie **s-**o iau spre sud. Nu**-**ţi aminteşti? Vocea lui părea îngrijorată, dar Emmy era convinsă că se simţea şi o undă de iritare.

Bineînţeles că îşi amintea, i**-**a spus că trebuie să plece, dar ea nu crezuse.

Emmy îşi puse capul pe umărul lui.

— Îmi amintesc, Rafi, dar asta era… asta era ieri. Chiar trebuie să pleci?

Nu-i plăcea vocea ei rugătoare şi un picuţ cam patetică. Tocmai spusese oricui dispus să o asculte că ea nu dorea decât să se distreze, fără alte pretenţii, şi acum iat**-**o agăţâ**ndu-**se ca un scai de acest străin. *Te rog*, *să nu faci cum ai făcut cu Paul*, îşi repeta ea în gând. *Te rog*, *te rog*, *te rog*.

El se îndepărtă puţin de ea şi o privi ciudat.

— Mda, trebuie totuşi să plec, au fost cuvintele pe care le**-**a rostit el, dar lui Emmy i **s-**a părut că aude ceva de genul „Ultimele douăzeci şi patru de ore au fost minunate, dar nu **într-**atât încât să**-**mi schimb planurile şi să rămân cu tine”.

Înţepată, Emmy îşi trase cearşaful sub braţ şi se înfăşură ca să se acopere mai bine. Da, se simţea expusă şi vulnerabilă, dar era mai mult decât atât: se întâmplase brusc, însă acum era foarte conştientă că mai mult ca sigur

nu-l va mai revedea pe Rafi. Şi ce dacă plecarea lui confirmă că doar se simţiseră bine împreună? Asta era, oricum, ceea ce-şi dorise. Rafi era simpatic şi arăta bine, dar ea abia dacă îl cunoştea şi, dacă era să fie sinceră, nu se vedea petrecând tot restul vieţii alături de el. Aşa că de ce să se supere că pleacă din moment ce el oricum spusese că va pleca? Era foarte simplu, atât de simplu încât Emmy bănuia că orice femeie de pe pământ înţelegea instinctiv ideea, chiar şi atunci când niciun bărbat nu era în stare să-şi bată capul cu asta: ea nu dorea neapărat ca el să rămână, dorea doar ca el *să vrea* să rămână. Chiar cerea prea mult? Şi chiar dacă niciodată ea n-ar fi de acord să plece cu el – adevărul e că i-ar prinde bine să stea puţin timp singură şi fără îndoială că trebuia să recupereze ce avea de lucru – n-ar putea să aibă şi el bunul-simţ **s-**o întrebe? **S-**o invite pur şi simplu să vină cu el? Chiar era ceva atât de extraordinar?

El se dădu jos din pat şi se duse la baie.

— Mă duc să fac un duş, strigă el închizând uşa. Sper că ştii că poţi să vii şi tu dacă vrei.

Să vin ca să ce? Să facem duş împreună? Să îl însoţesc în călătoria spre sud? Să fiu iubita lui logodnică pentru tot restul vieţii?

Era obositor. Dacă avea să facă o astfel de investiţie sentimentală în cineva, acela ar trebui să fie cel puţin un prieten adevărat. Dar **într-**un flirt de ocazie? **S-**ar putea **s-**o ia razna. Prin minte îi treceau tot felul de îndoieli. (*Recunoaşte că nu eşti făcută pentru o astfel de viaţă. Eşti o monogamă, nu te mai purta ca o petrecăreaţă imatură* şi tot aşa.)

Revino-ţi, îşi zise Emmy în timp ce trase pe ea cu hotărâre nişte bikini trainici, din bumbac, şi un sutien cu cupe mari, cu întăriturii groase din burete, gen moartea pasiunii. Pe urmă se îmbrăcă **într-**un costum cu pantaloni de culoare albastră şi o cămaşă albă cu nasturi şi, chiar când auzi opri**ndu-**se apa la duş, se încălţă cu mocasinii ei clasici în locul pantofilor cu tocul înalt pe care îi purtase în

ultimele săptămâni. Când Rafi apăru îmbrăcat **într-**o pereche de jeanşi curaţi şi o cămaşă albastră, Emmy stătea pe pat, cu un aer serios, şi se uita prin agenda ei încercând să pară distantă şi preocupată.

Rafi se opri în faţa ei, îi strânse părul în coadă şi o sărută pe gât. Era un gest intim, cum vezi la cei care petrec mult timp împreună şi, pentru o clipă, Emmy se simţi mulţumită. Mulţumită, da, până când Rafii îi dădu drumul la păr şi, după ce o sărută pe frunte ca un părinte, începu să-şi adune ceasul, portmoneul şi rucsacul. În numai un minut îşi strânsese deja lucrurile şi nu părea deranjat de faptul că Emmy nu zicea nimic şi era complet absorbită de planificările ei.

— Ştiu că probabil ai mult de lucru, scumpo, aşa că n-o mai lungesc cu despărţirea.

Luă ochelarii de soare de pe noptieră şi şi-i puse pe cap.

— Mmm, reuşi să mormăie Emmy.

Chiar avea de gând să se ridice şi să plece?

— Vino încoace să te îmbrăţişez.

O strânse de braţ ca să-i dea de înţeles că ar trebui să se ridice în picioare; când ea se conformă, se pomeni **într-**o îmbrăţişare atât de lipsită de entuziasm şi de pasiune, de parcă era o rudă îndepărtată sau coafeza cu care era prietenă.

— Emmy, a fost nemaipomenit. Chiar nemaipomenit.

— Îhâm, mormăi ea din nou, dar el fie nu băgă de seamă, fie nu-i păsa.

După aceea, o sărută iar părinteşte şi o îmbrăţişă încă o dată, apoi se îndreptă spre uşă.

— Să ajungi cu bine acasă mâine. O să mă gândesc la tine.

— Şi tu la fel, spuse ea automat, fără sentimente, deşi lui asta îi stârni un zâmbet de uşurare, unul care părea să spună: *Slavă Domnului că n-ai de gând să complici lucrurile mai mult decât e cazul*.

O clipă mai târziu plecase. După un minut sau cam

aşa ceva, Emmy şi-a dat seama că el nici măcar nu-i ceruse adresa de e-mail sau numărul de telefon: nu avea să-l mai vadă niciodată… şi era clar că lui nici nu putea să-i pese mai puţin.

fâslertia pejijjectQ

momentoK

Mâinile terapeutei care îi masa umerii încordaţi se simţeau extraordinar, dar chiar şi cu muzica ambientală, lumina discretă şi uleiurile aromatice de lavandă, Leigh nu-şi putea linişti gândurile. Luna care trecuse de când se culcase cu Jesse fusese un calvar şi, pentru cineva care **s-**a obişnuit cu gândurile obsesive şi comportamentul vicios, ei bine, asta spunea multe. Nu trecuse nicio secundă **–** absolut niciuna **–** în care să nu fi tocat mărunt iar şi iar ce se întâmplase cu Jesse, ce avea să se întâmple cu Russell sau o combinaţie încurcată a ambelor situaţii. Se pregătise să-i povestească imediat totul lui Russell, dar cântărind mai bine lucrurile în timp ce se întorcea cu maşina din Hamptons spre casă, **s-**a răzgândit. N-ar fi cinstit faţă de Russell sau faţă de părinţii lui să le strice Ziua Recunoştinţei cu un anunţ dramatic **–** care foarte probabil ar însemna sfârşitul relaţiei. La asta a contribuit foarte mult şi faptul că a primit un mesaj vocal de la Jesse care spunea că pleacă a doua zi în vacanţă în Indonezia şi că se întoarce abia după Anul Nou. Era ca şi când i-ar fi oferit un permis de liberă trecere pe o tavă de argint şi, deşi conştiinţa ei implora să se descarce, **s-**a decis să suporte vina şi să se prefacă în continuare că totul era bine până treceau cu toţii de săptămânile acelea groaznice cu Ziua Recunoştinţei, Crăciunul şi Anul Nou.

Leigh reuşise cumva să treacă de ultimele săptămâni fără să aibă o cădere nervoasă, dar era şi mai tulburată decât de obicei. Cum Emmy era în Israel, iar Adriana în Brazilia, ea nici nu avusese când să le spună prietenelor ei ce făcuse, deşi, la drept vorbind, era mulţumită că nu trebuia să vorbească despre subiectul ăsta. Îndurase chiar să meargă la o chinuitoare petrecere de Revelion la unul

dintre colegii lui Russell **–** **într-**un apartament la o mansardă, aproape identic cu cel al lui Russell, numai că se afla în SoHo **–**, dar când a venit timpul să se întoarcă la serviciu pe 2 ianuarie, pur şi simplu n-a mai putut. În ziua aceea şi în ziua următoare a sunat să spună că e bolnavă, lucru care se întâmplase atât de rar încât Henry, suspicios, a dat un telefon să întrebe ce mai face.

— Chiar eşti bolnavă, Eisner, sau **s-**a întâmplat ceva de care ar trebui să ştiu? a întrebat el. Ea îl sunase la şase dimineaţa să-i lase un mesaj pe robot, dar el a ridicat receptorul după ce telefonul a sunat de două ori. De când se ştia, Henry avea insomnii duminică noaptea, aşa că luni ajungea la birou la ora patru sau cinci dimineaţa, pretinzând că din toată săptămâna numai în orele acelea putea să lucreze şi el cum trebuie. Supărată fiind, Leigh uitase de treaba asta.

— Ce tot spui? a întrebat Leigh pe un ton care a reuşit să sune destul de iritat. Bineînţeles că sunt bolnavă. De ce crezi c-ar fi altceva?

— Oh, nu ştiu, poate pentru că n-ai fost bolnavă nici măcar o singură zi în toţii anii ăştia de când lucrezi aici, plus faptul că Jesse Chapman **–** proaspăt aterizat din Asia **–** mi-a lăsat trei mesaje ieri şi alte două în dimineaţa asta. Să zicem că mi-a şoptit intuiţia.

— Şi ce-a spus? a întrebat Leigh. Ştia în sinea ei că relaţia lor profesională practic se încheiase, dar voia să aibă ocazia să i-o spună ea personal lui Henry, când o să fie pregătită.

Leigh îl auzi pe Henry cum bea ceva, apoi râde pe înfundate.

— Nu spunea mai nimic. Zicea că nu vrea decât „să vadă ce mai e”, „să ia legătura cu baza” şi „să ne salute” ceea ce, fiind vorba de domnul Chapman, e ca şi cum ar scrie pe cer „ceva **s-**a stricat rău de tot şi vreau să văd dacă ştii sau nu”.

Leigh inspiră adânc, impresionată de intuiţia lui Henry şi în acelaşi timp furioasă de cât de transparent era

Jesse.

— Eu nu pot să vorbesc în numele lui Jesse, dar în ceea ce mă priveşte, n-am nimic de spus. Manuscrisul nu este încă aşa cum aş vrea eu să fie, dar nu există motive de îngrijorare, a spus ea cu o fermitate pe care de fapt n-o avea.

Henry **s-**a oprit o clipă, a vrut să zică ceva, apoi **s-**a răzgândit.

— Deci asta e versiunea ta şi nu ţi-o schimbi, hm? Foarte bine. N-o cred, dar o accept **–** deocamdată. Dar dacă o să apară ceva ce ar putea să pună în pericol termenul de publicare, vreau să ştiu. Nu contează la ce oră din zi sau din noapte, dacă e prin Fedex sau prin**tr-**un porumbel călător, eu vreau să ştiu. Ne-am înţeles?

— Desigur! Henry, nu trebuie să-mi explici cât e de important, crede-mă. Pe cuvântul meu că am situaţia sub control. Îmi pare rău că trebuie să scurtăm conversaţia, dar mă simt de parcă aş înghiţi cioburi de sticlă.

— Sticlă, zici?

Leigh clătină din cap că da, deşi el n-avea cum **s-**o vadă.

— Da, cred că vreun streptococ, aşa că probabil nu vin nici mâine. Dar am laptopul la mine şi fireşte că mă găseşti oricând la telefon.

— Ei, să te faci bine. Şi mă bucur că am avut discuţia asta.

O durere la ceafă o readuse în prezent, la masajul pe care îl programase imediat după ce a vorbit la telefon cu Henry. Tresări.

— Oh, îmi cer scuze, spuse terapeuta. A fost prea tare?

— Nu, deloc, minţi Leigh. Ştia că poate să spună dacă îi convine sau nu masajul, că era atât de aiurea să plăteşti o căruţă de bani şi să nu te bucuri de el sau, mai rău, să înduri o oră de dureri, dar indiferent de câte ori îşi spunea lucrurile astea, Leigh nu era în stare să zică ceva. De fiecare dată se jura că o să vorbească şi de fiecare dată

strângea din dinţi dacă o masa prea puternic, muzica era prea tare sau era prea frig în cameră. Se întrebă dacă nu cumva îşi făcea griji că **s-**ar putea **s-**o jignească pe maseuză. Ar fi o ironie. Când şi-a înşelat logodnicul, n-a avut nicio ezitare, dar ca să-i spună unei salariate străine să n-o mai apese atât de tare, mai bine nu! Leigh scutură din cap cu dezgust.

— Te-a durut, nu-i aşa? întrebă fata văzâ**nd-**o pe Leigh că se mişcă.

— E puţin spus că m-a durut. Mai degrabă parcă mă burduşeşte un boxer profesionist, spuse Leigh fără să gândească.

Fata începu să-şi ceară mii de scuze.

— Vai de mine, nu mi-am dat seama. Îmi cer scuze. O să fac mai încet.

— Nu, nu, eu îmi cer scuze. Ăă, n-am vrut să spun asta. Doar că, ăă, aşa **s-**a înţeles. Este foarte bine aşa, se repezi Leigh să spună **–** de ce naiba n-avea grijă ce spune?

Masajul i se păruse o idee bună dimineaţă **–** dacă a avut vreodată nevoie să se relaxeze, acum era momentul, iar un autor de-al ei îi trimisese un cupon cadou de Crăciun, aşa că nu avea de ce să se simtă vinovată că cheltuia nişte bani **–**, dar asta numai pentru că până acum îi oferise un moment de linişte şi singurătate în care Leigh nu făcea altceva decât să se gândească.

Ea şi Russell plănuiseră să discute despre nuntă în seara aceea, iar Leigh se îngrozea de aşa ceva mai mult decât orice.

— Ai ceafa foarte încordată. Ai fost stresată în ultimul timp? întrebă fata lucrând cu palma întinsă un muşchi, cu aceeaşi mişcare circulară dureroasă.

— Mmmm, murmură Leigh evaziv, rugâ**ndu-**se ca fata să-şi dea seama că ea n-are poftă de conversaţie.

— Mda, îmi dau seama. Oamenii se întreabă cum de ştim că sunt tensionaţi, iar eu întotdeauna le spun „Oameni buni, pentru asta suntem instruiţi?, ştii? Sigur, oricine poate să te frece pe spate ca să te simţi bine, dar

numai un specialist poate să localizeze acele puncte de presiune ca să le detensioneze. Deci, ce e? întrebă ea. Avea vocea scăzută şi nu foarte aspră, dar după viteza cu care vorbea părea şi ea agitată.

— Ce e ce? întrebă Leigh, deranjată că era obligată să participe la această conversaţie.

— De ce eşti stresată?

Pentru cineva care nu se mai ducea la psiholog fiindcă i se părea că trebuie să dezvăluie prea multe lucruri personale, Leigh nu era prea încântată de acest şir de întrebări. Sau de orice fel de întrebări, despre orice, de la oricine. Şi, cu toate astea, nu era deloc în stare să spună câteva cuvinte simple, ceva de genul „Mă cam doare capul; te superi dacă stau aşa şi nu zic nimic?”, în schimb, Leigh inventă o poveste stupidă despre nişte termene apropiate la serviciu şi tensiunea planificării unei nunţi perfecte în Greenwich. Fata o aprobă înţelegătoare. Leigh se întrebă ce reacţie ar avea dacă i-ar povesti despre sursa reală a tensiunii ei, adică faptul că se culcase cu unul dintre autorii ei (şi când spunea „s-a culcat cu „însemna de fapt „a avut cea mai tare partidă de sex din viaţa ei, în toate poziţiile şi felurile imaginabile timp de zece ore halucinante”) în timp ce juca în continuare rolul de parteneră veselă şi iubitoare faţă de logodnicul ei, care era un dulce, o sprijinea şi nu bănuia absolut nimic.

Când se termină masajul, Leigh se simţea parcă mai agitată şi mult mai puţin relaxată. Îşi puse hainele pe ea – fără să mai facă un duş ca să se spele de toate uleiurile acelea aromatice – şi încercă să se pregătească psihic să facă faţă situaţiei mizerabile pe care o crease. Nu-şi dorea decât să se întoarcă în casa copilăriei, să se cuibărească sub pături şi să se uite în neştire la televizor şi era cât pe ce să se îndrepte cu maşina lui Russell spre casa părinţilor ei când o altă imagine îi apăru în minte. Era tot aşa, cu o pătură moale şi romanele ei preferate, dar îi includea şi pe părinţii ei care soseau acasă şi o luau la întrebări. *Ce cauţi aici în mijlocul săptămânii*? *Unde e Russell*? *Cum merge la*

serviciu? *Când alegem meniul pentru recepţie*? *Ce se întâmplă cu cartea lui Jesse*? *Unde ai de gând să te înscrii*? *De ce arăţi atât de prost*? *De ce*? *Unde*? *Când*? *Spune-ne, Leigh, spune-ne*! Durerea de cap devenise acum sfredelitoare şi brusc îşi simţi pe sub haine pielea încărcată cu un strat lipicios de ulei de masaj.

Plăti repede şi reuşi să se stăpânească atunci când o rugară să completeze un chestionar cu impresiile ei despre serviciile oferite de salonul de spa.

— Sunteţi sigură? o întrebă recepţionera, clefăind guma de mestecat cu pocnituri rapide şi enervante. Primiţi un cupon cu 15% reducere la următorul tratament.

— Mulţumesc, dar mă grăbesc, minţi Leigh aproape zâmbind în sinea ei (aproape) când îşi dădu seama că probabil jumătate din ce spusese în ultimele zile era neadevărat. Mâzgăli o semnătură ilizibilă pe cuponul cadou, lăsă un bacşiş de douăzeci şi cinci la sută *cash*, fiindcă se simţea vinovată că nu fusese mai comunicativă cu terapeuta, şi ieşi pe uşă înainte ca pocnetul unui alt balon de gumă să o determine să comită vreo crimă.

În ciuda traficului infernal de la orele de vârf, drumul cu taxiul de la salonul de spa din Upper East Side până la THBeCa n-a durat decât treizeci de secunde. Taxiul tocmai o lăsa în faţa casei lui Russell când telefonul începu să sune.

— Hei, spuse Russell când ea răspunse la telefon.

Părea puţin altfel, mai distant, dar Leigh îşi zise că doar i se pare.

— Bună! Chiar acum ajung în faţa casei tale. Eşti acasă? Vocea îi suna forţată şi fals veselă, dar Russell nu părea să-şi dea seama.

— Nu, mai stau cel puţin o oră, dar sper să mă aştepţi. Intră şi poate comanzi ceva de mâncare. Abia aştept să te văd diseară.

— Şi eu, spuse Leigh şi se simţi uşurată când îşi dădu seama că nu era chiar o minciună.

Tocmai îi plătise şoferului şi coborâse din taxi când

telefonul începu să sune din nou. îl deschise fără să se uite să vadă cine e.

— Am uitat să întreb, vrei *sushi* sau ceva mâncare italienească? spuse ea.

— Prefer italienească, se auzi o voce de femeie care începu să râdă.

— Emmy! Suni din Israel? Ce mai faci?

Leigh nu prea avea chef să vorbească cu cineva chiar atunci, dar nu putea să-i închidă telefonul celei mai bune prietene când ele nu mai vorbiseră de o săptămână.

— Nu, tocmai am aterizat. Sunt **într-**un taxi, am plecat de la aeroport. Ce faci în seara asta? Speram să te scot în oraş. Mi-e dor de prietenele mele.

— Mă despart de Russell, spuse Leigh calin, fără nicio intonaţie. Abia după o secundă şi-a dat seama că a rostit acele cuvinte, dar surprinderea lui Emmy confirmă şi ea acelaşi lucru.

— Ce-ai spus? Telefoanele astea sunt de rahat. Nu cred că am auzit…

— Ba da, m-ai auzit, spuse Leigh cu mult mai calmă decât fusese în ultimele şaptezeci şi două de ore. Am spus că mă despart de Russell.

— Unde eşti? întrebă Emmy.

— Emmy, sunt bine. Îţi mulţumesc pentru…

— Unde dracului eşti? strigă ea atât de tare că Leigh se văzu nevoită să depărteze telefonul de ureche.

— Tocmai intru în apartamentul lui. Încă n-a ajuns acasă, dar comand ceva pentru cină şi atunci am să-i spun. Emmy, ştiu că probabil te întrebi ce mi-a venit, dar…

Vocea i se frânse, sugrumată de un suspin.

— Vin acolo imediat. Ascultă-mă, Leigh Eisner. Vin **într-**acolo, bine? Leigh o auzi pe Emmy redirecţionând taxiul spre strada lui Russell. Mai eşti acolo? Trecem deja prin tunel şi ne îndreptăm spre sud. Ajung în zece, douăsprezece minute. Mă auzi?

Leigh clătină din cap.

— Leigh? Spune ceva.

— Te aud, spuse Leigh cu vocea gâtuită de un suspin.

— Bine, nu te mişca. Nu te mişca. Ai înţeles? Ajung **într-**o clipită.

Leigh o auzi pe Emmy închizând, dar nu se simţea în stare să-şi închidă şi ea telefonul. De ce spusese că vrea să se despartă de Russell? Nu la asta se tot gândea ea de două zile încoace, în timpul masajului, când venea cu maşina spre oraş. Pur şi simplu ajunsese la concluzia că trebuie să fie cinstită cu el – cu orice preţ – şi să-i spună de Jesse. Şi chiar dacă era numai un mod egoist de a-şi diminua propria vină, să pornească **într-**o căsnicie bazată pe înşelăciune probabil nu era o idee strălucită, iar Russell merita să ştie tot adevărul de la bun început. Odată spu**nându-**i, ea era sigură că Russell – cu asigurările de rigoare – ar putea fi convins să-i acorde o a doua şansă. Nu ar fi fost frumos sau plăcut pentru niciunul dintre ei, dar dacă se străduia suficient să-l asigure că Jesse a fost doar o întâmplare (ceea ce a şi fost) şi nu se va mai întâmpla niciodată (nu-i o minciună), ea credea că aveau şanse destul de bune să treacă peste toată povestea asta. La ce nu se gândise era că poate ea nu *dorea* să treacă peste toată povestea asta… până când scăpase cuvintele acelea cu câteva minute în urmă.

Leigh cumpără o ceaşcă de cafea de la o prăvălie cu mâncare sănătoasă din colţ, fără lapte sau îndulcitori sintetici – unde erau gogoşeriile Dunkin Donuts când aveai nevoie de ele? – şi îşi înnodă mai strâns fularul la gât. Tocmai se pregătea să intre în holul clădirii lui Russell când o auzi pe Emmy strigâ**nd-**o din urmă. Se întoarse şi văzu un taxi care opri cu scrâşnet de roţi la un stop şi o Emmy bronzată, dar agitată, care scoase capul pe geamul din spate al maşinii.

Leigh se opri şi o aşteptă calmă în uşă, uitâ**ndu-**se la prietena ei care îi dădu şoferului trei bancnote de douăzeci de dolari, luă restul de câţiva dolari şi scoase trolerul din portbagaj.

— Când naiba **s-**a făcut atât de frig? bombăni Emmy

chinui**ndu-**se să tragă de mânerul genţii care se blocase.

— Cam la două secunde după ce ai plecat tu, spuse Leigh conştientă că ar trebui să o ajute pe prietena ei, dar neavând niciun chef **s-**o facă. Deocamdată îi era foarte bine să stea acolo şi să se uite cum îi ieşeau aburi din gură în aerul rece de afară. Urma să se despartă de Russell. Să se despartă de Russell. Oare chiar avea de gând **s-**o termine, pur şi simplu? Să anuleze logodna, să dea înapoi inelul, să fie nelogoditã? Da. Da, asta avea să facă.

— Vai de mine, ce lipsă de civilizaţie! Aici nu se poate locui! De ce alegem să trăim aşa?

Emmy o sărută pe Leigh pe obraz.

— Russell nu-i acasă, nu? Deci putem să urcăm?

Leigh ţinu uşa deschisă şi îi făcu semn lui Emmy să intre. Folosi cheia să cheme liftul care le duse direct în apartamentul lui Russell ce se întindea pe tot etajul şi traseră amândouă de geamantanul lui Emmy ca să**-**l bage în casă. Priveliştea aceea cu atâta oţel inoxidabil şi lac negru care le întâmpină când se deschiseră uşile liftului a fost de ajuns pentru ca Leigh să revină brusc la realitate; îndată ce văzu colecţia de sculpturi metalice a lui Russell şi imprimeurile alb**-**negru alese de decorator, simţi ca de obicei că începe să strângă din pumni până ce unghiile îi intră în carne.

— Bine ai venit! fredonă Leigh cu prefăcută bucurie. Ceva din locul ăsta îţi încălzeşte sufletul, nu-i aşa?

Emmy lăsă geamantanul la uşă, îşi scoase canadiana şi o aruncă pe un scaun din sufragerie, apoi se lăsă să cadă cu un aer stingher pe canapeaua tare ca piatra, îngrozitor de şic a lui Russell.

— Ţi**-**aş putea numi imediat treizeci de femei care ar face moarte de om numai ca să petreacă o singură noapte **într-**un apartament ca ăsta.

Leigh o fulgeră cu o privire de avertisment.

— Voiam doar să spun că…

— Ai dreptate, desigur. Ce e şi mai ironic e că eu nu sunt una din ele. Avea vocea calmă şi gravă şi o clipă Leigh

se întrebă de ce nu începuse să plângă.

Emmy bătu cu palma în canapea ca să-i facă semn să se aşeze lângă ea, dar nu reuşi decât să producă nişte plesnituri.

— Doamne, ce tare e, murmură ea. Vino-ncoace, aşază-te şi povesteşte-mi ce **s-**a întâmplat. Parcă e aşa, din senin.

Leigh se îndreptă spre Emmy, dar se aşeză în faţa ei, pe canapeluţa Ligne Roset.

— Probabil că aşa pare. Fir-ar să fie, cam aşa pare. Dar nu şi dacă e să fiu sinceră cu mine.

Leigh simţi că i se pune un nod în gât şi se simţi aproape uşurată că în sfârşit avea ceva ce semăna cu o reacţie normală.

— Ce **s-**a întâmplat? V-aţi certat?

— Dacă ne-am certat? Nu, fireşte că nu. Russell e la fel de drăguţ şi mă sprijină aşa cum a făcut întotdeauna. Nu ştiu, pur şi simplu, ei bine, nu ştiu…

— Vai de mine! Emmy se plesni cu palma peste frunte. Cum de n-am ghicit? E bărbat, la urma urmei. Russell te înşală, nu-i aşa?

Leigh făcu ochii mari, dar nu reuşi să îngaime o vorbă.

— Vai de mine! Ce porcărie! Domnul sunt-Al-Dracului-De-Perfect te înşală? Leigh, scumpo, din nefericire pentru amândouă, ştiu exact ce simţi acum. Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că el, de fapt…

— Nu el mă înşală pe mine, Emmy. Eu îl înşel pe el.

Cu asta amuţiră amândouă vreo treizeci de secunde. Emmy arăta de parcă îi dăduse cineva în cap, avea chipul schimonosit de atâta stupoare şi încerca din răsputeri să înţeleagă ceea ce tocmai auzise.

— Tu îl înşeli pe Russell?

— Da. De fapt, nu. Nu acum. Dar l-am înşelat.

— Cu cine? Cine? în fine…

Leigh oftă.

— N-are importanţă. Ceea ce contează este că **s-**a

terminat, dar eu cred că **s-**a întâmplat din**tr-**un motiv anume. Oamenii care sunt foarte fericiţi **într-**o relaţie nu înşală.

Emmy întinse mâna pentru a**-**i cere să tacă din gură.

— N**-**are *importanţă*? întrebă ea. Leigh, dragă, eşti una dintre cele două foarte bune prietene ale mele de pe această planetă. Nu vreau să vorbim acum despre mine, dar, zău! E şi**-**aşa destul de rău că n**-**am ştiut că te culcai cu altcineva **–** şi recunosc că acum nu e momentul să mă supăr din cauza asta **–**, dar fie şi numai să dai de înţeles că nu ai de gând să**-**mi spui după ce faptul e consumat este absolut ridicol! Adică, tu chiar…

— Cu Jesse. Jesse Chapman.

Emmy ridică mâinile exasperată.

— Iisuse Hristoase, nu ştiu cum reuşeşte! Parcă ar avea un al şaselea simţ în chestiile astea. Sau poate când ţi**-**o tragi cu atâţia, începi să *simţi* când o fac şi alţii. Incredibil, să fiu a naibii. Fata asta e pur şi simplu incredibilă!

— Despre ce vorbeşti? Cine e incredibilă?

Vocea lui Leigh păru **s-**o readucă pe Emmy la realitate.

— Oh, scuze. Doar că Adriana tot zicea de câteva săptămâni **–** poate chiar luni **–** că tu te culci cu Jesse, iar eu tot ziceam că nu. Eu o ţineam sus şi tare că e cea mai tâmpită idee cu putinţă. Cum adică, doar eşti logodită cu Russell, ce Dumnezeu…

Emmy se opri în mijlocul propoziţiei şi se lovi cu palma peste gură.

— Scuze, Leigh. Îmi pare rău, n**-**am vrut să spun asta.

Leigh ridică din umeri.

— Ei bine, ca să ştii şi tu, nu „mă culc” şi nu mă culcam cu Jesse. **S-**a întâmplat o dată, dar nu se va mai întâmpla niciodată. Aşa că data viitoare când vorbeşti cu Adriana, poţi să**-**i spui că **s-**a înşelat.

Telefonul lui Emmy începu să sune. Expresia de pe chipul ei când se uită să vadă cine e confirmă că era

Adriana.

— Dumnezeule, ţi-a implantat cumva un microfon? spuse Leigh nevenindu-i să creadă.

— E doar intuiţia ei latină, aşa zice ea. Emmy închise telefonul şi îl băgă înapoi în geantă. Deci, cu riscul de a părea, ăă, insensibilă, pot să te întreb şi eu de ce crezi că trebuie **s-**o termini cu Russell? Adică, dacă Jesse a fost doar o aventură de o noapte **–** şi tu vrei să rămână aşa **–** sunt eu o fiinţă atât de îngrozitoare dacă ţi-aş sugera să încerci să uiţi toată povestea?

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Asta înseamnă că simţi ceva pentru Jesse?

— Nu! Adică, da**. Într-**un fel. De fapt Jesse n-are nicio legătură. E vorba de Russell şi de mine.

Emmy scoase o sticlă de apă din geantă, bău din ea o înghiţitură, apoi i-o întinse lui Leigh. Leigh refuză clătinând din cap.

— Am priceput, spuse Emmy atentă. Dar sunt sigură că nu ai de gând să spui cuiva ceva dureros numai ca să te descarci tu. Adică, dacă nu-ţi ajută cu nimic să ştii, mai bine să nu afli, nu?

Leigh îşi impuse să-şi descleştеze pumnii şi să se calmeze. Nu voia să fie atât de supărată pe Emmy, dar îi venea tot mai greu să se ascundă. Fireşte că se gândise la toate şi că lucrurile erau cu mult mai complicate decât bănuia Emmy. De bună seamă că Leigh nu se simţea obligată să **–** cum zisese Emmy? **–** *se descarce* în faţa lui Russell numai pentru că ea greşise şi dorea să fie iertată. Dacă aşa ar sta lucrurile, ar lua singura decizie raţională care **s-**ar impune şi ar face exact cum îi zisese Emmy: **s-**ar simţi vinovată că-şi trădase logodnicul, **s-**ar jura că nu se va mai întâmpla niciodată şi şi-ar vedea de treabă. Problema a apărut când şi-a dat seama că, deşi ar putea, ea nu *dorea* să meargă mai departe.

Inspiră adânc.

— Nu îl iubesc pe Russell, spuse ea.

— Oh, Leigh. Emmy sări de pe sofa şi se îndreptă

spre canapeluţă, dar Leigh o opri cu un gest al mâinii.

— Nu. Te rog, nu.

Emmy se îndepărtă şi se aşeză la loc, punând mâna pe braţul lui Leigh.

— Acum urmează să spun ceva absolut stupid şi ridicol de banal, cum ar fi „fi iubesc pe Russell, dar nu sunt îndrăgostită de Russell", nu?

Leigh râse şi-şi şterse o lacrimă care-i atârna de gene.

— Doamne, ce porcărie e toată povestea asta. Cine ar fi crezut aşa ceva? Perfecţiunea întruchipată – Marcia, Marcia, Marcia! – e de acord să se mărite cu un tip pe care nu-l iubeşte doar pentru că toţi ceilalţi îl iubesc şi crede că, cu timpul, îl va iubi şi ea. Apoi, în loc să rezolve situaţia pe care ea singură a creat-o, **într-**un mod rezonabil şi matur, ea preferă să se încurce cu un tip cu care lucrează. Cu cineva însurat! Cu asta distrugâ**ndu-**şi cariera şi viaţa amoroasă din**tr-**o singură lovitură. Ar fi de râs dacă n-ar fi atât de patetic.

— Nu e patetic, spuse Emmy automat.

— Vorbesc despre mine la persoana a treia. Ce nu ţi se pare patetic?

— Oh, scumpo, oftă Emmy. Îmi pare rău. Chiar nu ştiam că e atât de grav. Niciuna dintre noi n-a ştiut. Dar nu poţi să te legi la cap dacă nu te doare. O fi Russell un tip nemaipomenit şi da, sunt convinsă că e tipul perfect. Dar nimic nu contează dacă el nu e tipul perfect pentru tine.

Leigh clătină din cap.

— Totul **s-**a întâmplat atât de repede! Parcă ieri făceam plimbări romantice în Union Square şi a doua zi îmi pune pe deget un inel cu diamant fără să-şi fi imaginat nicio clipă că răspunsul ar putea fi altul decât da. Mă întreb când am început să ne înstrăinăm unul de celălalt. Credeam că o să ne întâlnim când şi când, că o să ne simţim bine împreună, relaţia perfectă momentan. Nu întrevedeam un final, dar nicio mare poveste de dragoste. Dar logodiţi? Să ne *căsătorim*? Emmy, cu riscul de a părea

cea mai mare dobitoacă în viaţă – sau cea mai insensibilă – pur şi simplu eu nu simţeam că încep să-l iubesc.

De atunci am aşteptat în fiecare clipă să fiu sigură, să *ştiu* că e bine, dar, nu, Em. Niciodată n-am simţit nimic pentru Russell şi cred că e timpul să accept că niciodată nu voi simţi.

Amândouă îngheţară când liftul se auzi urcând. Înainte să scoată o vorbă, auziră uşile deschizându-se şi paşii lui Russell care se duse din vestibul în bucătărie, deschise şi închise imediat frigiderul, apoi intră agale în camera de zi.

— Oh, bună, Emmy. Scuze, nu ştiam că eşti aici, spuse Russell absent. Leigh înţelese din privirea pe care el i-o aruncă imediat că n-avea chef de musafiri în seara aceea. Ei bine, nici ea n-avea.

Spre cinstea ei, nici Emmy nu mai avea nevoie de alte aluzii. Sări de pe canapea şi, după ce îl sărută mai întâi pe Russell, apoi pe Leigh, mormăi ceva despre o cină de afaceri la care trebuia neapărat să ajungă şi dispăru pe uşă. Dispăru atât de repede că lui Leigh nu-i mai rămase niciun minut să se pregătească pentru ce avea de spus. Sau pentru când. Sau cum.

— Bună, spuse timid Leigh, uitându-se cu atenţie la chipul lui Russell să vadă dacă nu cumva auzise ce vorbiseră ele. Era imposibil, desigur – doar auziseră liftul în hol şi nu scoseseră nicio vorbă până a urcat la etaj –, dar poate că totuşi el prinsese câteva frânturi. Ce uşor ar fi dacă el a auzit măcar o frântură din ce avea să-i spună.

— Bună. Sper că nu v-am întrerupt. Ce repede a tăiat-o! îşi lărgi nodul la cravată (cea pe care părinţii ei i-o cumpăraseră de ziua lui anul trecut), apoi, ca şi când tot nu avea suficient aer să respire, se hotărî să o scoată peste cap şi o aruncă pe măsuţa de cafea Lucite.

— Ei, doar o ştii pe Emmy, e întotdeauna pe fugă.

— Hmm. Ai comandat de mâncare?

— Scuze, Emmy a vrut să treacă să mă salute când se întorcea de la aeroport, am stat de vorbă doar câteva

minute şi am uitat. Ce ai dori? întrebă Leigh, mulţumită că avea ceva de făcut. Îşi scoase telefonul şi începu să caute prin agendă.

— *Sushi*? Vietnameză? în Greenwich au nişte rulouri de primăvară nemaipomenite.

— Leigh.

— Sau am putea să pregătim ceva de mâncare dacă vrei. O omletă cu brânză şi cartofi prăjiţi? Ar fi foarte bine.

— Leigh!

Vorbea la fel de tare, dar tonul îi era mai aspru, mai insistent.

Ea ridică ochii şi îi întâlni pe-ai lui pentru prima dată de când intrase. Russell nu fusese niciodată supărat pe ea, pentru nimic. Dar dacă se întâmplase ceva la serviciu? Poate că se certase cu producătorul acela care întotdeauna a fost un ticălos. Sau poate că postul a decis să-i schimbe timpul de emisie. Se auzea că se umblă la grila de programe, iar Russell era îngrozit că o să-l scoată din modulul principal. Ia stai, el spusese mai devreme în ziua aceea că vrea să discute cu ea. Dacă, Doamne fereşte, se întâmplase ceva şi mai grav şi, din**tr-**un motiv necunoscut, imprevizibil, total bizar, Russell fusese concediat? Nu puteai să o rupi cu cineva chiar în ziua în care a fost concediat, nu? Nu, dacă mai aveai o urmă de decenţă umană, nu puteai **–** nu în aceeaşi lună. Leigh se cutremură numai gândi**ndu-**se la aşa ceva.

— Leigh, ce se întâmplă cu tine? Eşti absolut distrusă de câteva săptămâni şi eu nici măcar nu ştiu de ce.

— Nu te-au concediat?

— Cum? Despre ce naiba vorbeşti?

— Credeam că vrei să-mi spui că ai fost concediat.

— Bineînţeles că n-am fost concediat. Şi ştiu că în seara asta trebuia să mai discutăm despre pregătirile de nuntă, dar cred că e mai important să discutăm despre tine. Ce se întâmplă, Leigh?

Ei bine, mai uşor de-atât n-avea cum să fie. Practic el îi făcuse cadou cea mai potrivită introducere pe care şi-o

putea imagina. Inspiră adânc, strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră din nou în palme şi începu să vorbească.

— Russell, ştiu că e greu **–** numai gândul că trebuie să ţi-o spun mă ucide **–**, dar vreau să fiu foarte sinceră cu tine.

Se uită în podea simţind că el o priveşte.

— Cred că ar trebui să luăm o pauză.

Ei bine, ăsta nu era întregul adevăr **–** o pauză însemna că există dorinţa de a repara lucrurile până la urmă **–**, dar cel puţin reuşise să spună ceva.

— O ce? întrebă Russell.

Leigh ridică privirea şi îl văzu pe imperturbabilul Russell complet nedumerit, lucru care o descurajă încă şi mai mult.

— Eu, ăă, cred că avem nevoie de puţin timp. Să ne mai gândim.

Aici Russell sări de pe canapea şi o cuprinse în braţe.

— Leigh, cum adică „avem nevoie de puţin timp”? Suntem logodiţi şi urmează *să ne căsătorim*, iubito. Avem toată viaţa înainte. Tu chiar vrei să mai aştepţi, să amânăm totul?

Îmbrăţişarea lui Russell i se păru lui Leigh că semăna foarte mult cu ceea ce îşi imagina ea că se întâmplă când te calcă un autobuz. Plămânii ei refuzau să se umple cu oxigen, iar ei îi era din ce în ce mai greu să ignore presiunea şi fulgerele de lumină din spatele ochilor. Dar ştia că trebuie să meargă mai departe.

— Russell, nu sunt sigură că *vreau* să mă căsătoresc, spuse ea moale, cât de moale era în stare să rostească nişte cuvinte atât de crude.

Russell rămase aşa de tăcut încât, dacă nu **s-**ar fi retras să se aşeze, ea **s-**ar fi întrebat dacă nu cumva el nici măcar n**-**o auzise.

Leigh se aşeză lângă el, destul de aproape, dar nu **într-**atât încât să se atingă.

— Russ, tu mă iubeşti? Adică mă iubeşti cu adevărat?

Mă iubeşti atât de mult încât să vrei să-ţi petreci restul vieţii alături de mine şi numai cu mine?

El rămase tăcut în continuare.

— Mă iubeşti? insistă ea crezând – ştiind – că răspunsul era cu siguranţă nu. Dacă ea bănuia de atâta timp că ceva era în neregulă, probabil că şi el bănuia. Doar că trebuia să-i dea şi lui şansa **s-**o spună.

El inspiră adânc şi o apucă de mână. Zâmbi.

— Fireşte că te iubesc atât de mult, Leigh. De aceea ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine. Tu eşti partenera mea, logodnica mea, dragostea mea. Iar eu sunt al tău. Ştiu că uneori poate te sperie gândul că ai parte de ceva atât de bun, dar Leigh, iubito, e normal. Nu pot să cred că din cauza asta ţi-ai făcut griji în tot acest timp. E doar un moment de spaimă. Biata de tine, îmi pare rău că ai ţinut totul în tine atâta timp.

Se opri cât să o mai îmbrăţişeze încă o dată, dar de data asta Leigh îl respinse. Refuzul lui de a auzi – de a asculta de fapt – ce spunea ea, o înfurie: chiar era imposibil de înţeles că poate ea nu vrea să se căsătorească cu el?

— Russell, tu nu asculţi ce spun. Ştii că te iubesc, dar mă întreb dacă nu cumva lucrurile au mers prea repede din cauza împrejurărilor, înţelegi? La vârsta asta începi să te vezi cu cineva care corespunde din toate punctele de vedere, e inteligent, are succes, e atrăgător, toţi cei din jurul tău se căsătoresc şi te întreabă când o să te aşezi şi tu la casa ta. Şi uite aşa lucrurile merg mai departe. Ceea ce ar fi putut fi o relaţie frumoasă, minunată, când ai douăzeci şi cinci de ani, brusc începe să aibă un cu totul alt sens la treizeci, treizeci şi doi de ani. Apoi, până să-ţi dai seama, te logodeşti şi îţi dedici toată viaţa unui om pe care poate nici nu-l cunoşti foarte bine. Deoarece „e timpul”, ce-o mai fi şi asta. Doamne, nu cred că explic prea bine…

Privirea lui Russell, cu câteva minute mai devreme plină de empatie şi bunătate, deveni tăioasă.

— Ba da, cred că explici foarte limpede.

— Deci înţelegi ce vreau să spun?

— Vrei să spui că tu crezi că e total greşit şi că aşa a fost de câtva timp, dar n-ai avut niciodată curajul să mi-o spui.

Acum ea voia să-i spună lui Russell tot adevărul, să-i spună totul despre Jesse şi despre cât de fericită şi de relaxată **s-**a simţit când a fost cu el, cum acea singură noapte de dragoste a rămas în mintea ei mai clară decât optsprezece luni cu Russell.

Mai lipseau câteva secunde până să dea în vileag întreaga poveste când, din fericire, se opri. Ce rost ar avea să-i spună de Jesse? Chiar era un lucru înţelept să-i spună? Russell n-ar mai lua această respingere la modul personal dacă **s-**ar concentra **s-**o urască pe Leigh pentru indiscreţia ei. Nici asta nu era bine. De ce să-l rănească fără rost? Dar nu era oare greşit să-i ascundă lucrul ăsta, având în vedere că înţelepciunea tradiţională zice că e nobil să fii pe deplin cinstit şi deschis? Confuză şi obosită, ea decise să nu-i spună nimic. Din răceala vorbelor şi a privirii din ochii lui, părea că pe Russell nu-l mai interesează să continue discuţia. De ce să complice situaţia mai mult decât era cazul?

Deodată, când ea nici nu se aştepta, el îi prinse faţa în mâini şi se uită adânc în ochii ei.

— Uite ce e, Leigh, ştiu că ceea ce simţi tu nu este nimic altceva decât o spaimă normală, firească. De ce nu stai, ştii tu, singură, cum ziceai, să te mai gândeşti la toate lucrurile astea? Gândeşte-te bine.

Leigh oftă. Privirea lui rugătoare era mai greu de îndurat decât mânia lui.

— Russ, eu, ăă… sunt **–** *spune*, se îndemnă ea, *spune repede şi-ai scăpat*. Mă tem că aşa nu vom face decât să amânăm inevitabilul. Cred că ar trebui să o terminăm acum.

În mod clar ăsta era adevărul. Ştia că n-avea niciun rost **–** dar absolut niciun rost **– s-**o mai lungească, chiar

dacă era mai puţin terifiant să amâne un lucru neplăcut. Ştia fără nicio umbră de îndoială că lucrurile **s-**au terminat definitiv, dar auzi**ndu-**şi propriile cuvinte era de**-**a dreptul şocant.

Russell se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Atunci, spuse el liniştit, cu vocea aceea a lui controlată, radiofonică. Presupun că nu mai avem ce să ne spunem. Te iubesc, Leigh, şi te voi iubi întotdeauna, dar aş vrea să pleci.

Acestea au fost cuvintele pe care Leigh şi le repeta în gând, în drum spre casă, pe bancheta din spate a unui taxi pe care îl chema pentru prima dată când pleca de la apartamentul lui. Relaţia ei cu Russell se sfârşise aproape la fel de repede cum începuse, la fel şi neliniştea pe care o ascundea în ea de luni de zile. Trase adânc aer în piept şi, în timp ce taxiul gonea pe Sixth Avenue spre casă, recunoscu în sfârşit că da, se simţea profund mâhnită de ceea ce se întâmplase, dar mai ales se simţea uşurată.

} *it la* sânii QIQ M. OI şi obUQzmti SQ**-**i de Q dwieju de spate, ia *tkeizedi de* aut

— Emmy, ţi**-**am tot spus de când ai intrat pentru prima dată în cabinetul meu. Ai timp berechet.

— Nu aşa scrie şi în revistele alea de afară! spuse Emmy şi arătă spre uşă. Nu crezi că**-**i un mesaj cam confuz să**-**mi spui că am tot timpul din lume şi apoi să umpli camera de aşteptare cu o mie de reviste în care se spune că o să mi se stafidească ovarele?

Doctoriţa Kim oftă. Era o asiatică drăguţă care arăta cu cel puţin cincisprezece ani mai puţin la cei patruzeci şi doi de ani ai ei, dar nu asta o deranja pe Emmy. Buna doctoriţă **–** care o asigura pe Emmy la fiecare vizită (şi uneori între vizite) că mai are timp să facă copii **–** născuse trei copii minunaţi, doi băieţi şi o fată, toţi înainte să împlinească treizeci şi unu de ani. Când Emmy o întreba cum se descurcase cu un soţ, cu facultatea de medicină, cu rezidenţiatul şi cu trei copii sub cinci ani, în timp ce lucra patru zile pe săptămână şi era de gardă din trei în trei

nopţi şi din două în două weekenduri, doctoriţa zâmbea, ridica din umeri şi zicea:

— N-ai încotro. Câteodată pare imposibil, dar întotdeauna se rezolvă **într-**un fel sau altul.

Emmy era întinsă cu picioarele depărtate pe masa de consultaţii, exact cu o zi înainte să împlinească treizeci de ani şi era hotărâtă să audă din nou veştile încurajatoare.

— Mai spune-mi cum e cu pacienta de vârstă medie, o îndemnă Emmy fără să-i pese că doctoriţa Kim introdusese un deget înmănuşat ca să o palpeze. Simţi cum ia proba pentru testul Papanicolau şi îşi ţinu respiraţia ca să nu se mişte.

— Emmy! Ai putea să-mi spui tu mie. Eu ţi-am spus deja de o mie de ori.

— Nu „strică dacă-mi mai spui o dată.

Doctoriţa Kim scoase degetul, apoi îşi scoase mănuşa. Oftă din nou.

— Vin la mine aproximativ două sute cincizeci de paciente. Din toate femeile astea, vârsta medie pentru prima sarcină este treizeci şi patru de ani. Ceea ce desigur înseamnă că…

— Foarte multe sunt chiar mai în vârstă de-atât, continuă Emmy.

— Exact. Şi nu vreau **să-**ţi prezint lucrurile altfel de cum sunt **–** este important să înţelegi că aici suntem în Upper East Side, probabil singurul loc din ţară, dacă nu chiar din lume, unde e valabilă această statistică **–**, dar majoritatea nu întâmpină dificultăţi.

— Deci nu ai paciente gravide care au douăzeci de ani? întrebă Emmy.

Doctoriţa Kim îi desfăcu halatul lui Emmy şi începu să-i examineze sânul stâng prin**tr-**o mişcare circulară fermă. În timpul ăsta se uita fix spre perete, evident concentrată. După ce termină să-i palpeze pe amândoi, îi strânse din nou halatul şi puse o mână pe braţul lui Emmy.

— Numai câteva, spuse ea privi**nd-**o preocupată pe Emmy.

— Câteva? Ultima dată ai spus „practic niciuna”.

— Numai nevestele foarte tinere ale unor doctori mormoni din Utah care fac practică la Clinica Mt. Sinai.

Emmy răsuflă uşurată.

— Eşti mulţumită de pilulă? întrebă dr. Kim notând ceva în fişa lui Emmy.

— E în regulă. Emmy ridică din umeri şi se aşează în fund pe masă, trăgând-şi picioarele de pe suporturile acoperite cu pânză. Categoric face minuni.

Doctoriţa Kim începu să râdă.

— Asta e ideea, nu-i aşa? O să-ţi las la recepţie o reţetă pentru încă şase luni, bine? îţi vom transmite rezultatele testului într-o săptămână, dar nu cred că e niciun fel de problemă. Totul pare perfect sănătos.

Îi dădu asistentei fişa lui Emmy şi, după ce se asigură că Emmy era acoperită, deschise uşa.

— Ne vedem peste şase luni. Şi, scumpo! Te rog să stai liniştită. Ţi-o spun ca medic. Îţi spun că nu ai absolut niciun motiv de îngrijorare.

Ţie îţi e uşor să vorbeşti când ai deja trei copii, zise Emmy în sinea ei în timp ce zâmbi politicos şi clătină din cap. *Tu şi Izzie şi toţi ceilalţi ginecologi care au cârduri de copii sau care îşi etalează burţile alea imense îmi spuneţi mie să nu mă îngrijorez*. Izzie trebuia să nască în orice moment – depăşise deja termenul cu trei zile – dar, spre disperarea ei, nu simţise nici urmă de contracţie, nu se dilatase nici măcar o jumătate de centimetru. Emmy acceptase bombănind să aştepte până ce Izzie se va interna în spital şi abia apoi să se urce în avion şi să se ducă în Florida (Izzie susţinea că primul copil se poate naşte cu întârziere de o săptămână sau chiar două şi că era aiurea să se grăbească să vină acolo înainte să fie siguri), dar nu putea să-şi ia gândul de la nepotul ei care trebuia să vină pe lume.

După ce se îmbrăcă, Emmy se grăbi să urce în metroul de la linia 4 spre Union Square. Se gândea să dea o fugă până acasă să facă un duş – întotdeauna simţea

nevoia să-l facă după controalele astea medicale –, dar când ieşi din staţia de metrou la intersecţia dintre Fourteenth şi Broadway se pomeni că o ia direct spre clădirea în care locuiau Leigh şi Adriana. Acum, că Leigh se despărţise de iubitul ei de o săptămână şi Adriana îşi găsise o nouă ocupaţie, se gândea că măcar una din ele o fi acasă, stătea bosumflată sau scria, dacă nu şi una, şi alta, dar portarul clătină din cap că nu sunt.

— Au plecat împreună, spuse el uitându-se la ceas. Probabil acum o oră şi ceva.

Emmy le trimise acelaşi mesaj la amândouă: *Ce naiba*!! *Sunt la voi, în hol. Unde sunteţi*? şi primi răspunsurile aproape simultan. Al lui Leigh suna aşa: *Cumpărături cu Adi de ziua ta*! *Vb. mai târziu*; al Adrianei era ceva mai concis: *Dacă vrei cadou, du-te acasă*. Emmy oftă, îi mulţumi portarului şi porni prin frig pe drumul plin de zloată, spre Perry Street. Era vineri, **într-**o seară rece şi umedă din februarie, şi, cu toate că abia aştepta să facă un duş, Emmy evită timp de aproape două ore să se întoarcă în apartamentul ei gol, găsind mereu câte un motiv să se oprească pe strada Thirteenth: să bea o cafea fierbinte la Grey Dog la Universitate; să se uite cu drag la căţeluşii care se jucau în vitrina magazinului Wet Nose; să-şi facă o manichiură şi o pedichiură cu parafină la Silk Day Spa, unde au fost destul de drăguţi să o primească fără programare. N-avea niciun rost să se ducă repede acasă numai ca să stea singură în timp ce ceasul bătea ora douăsprezece şi ea îşi lua adio de la anii ei douăzeci. Refuzase propunerea fetelor de a merge să se distreze seara în oraş – a refuzat pe rând toate variantele, de la o cină elegantă la Babbo (deşi murea să încerce pastele lor cu mentă şi cârnaţii picanţi din carne de miel), până la o seară retrasă la Culture Club. După săptămâni de insistenţe şi împinsă de la spate, Emmy a fost în sfârşit de acord să vină în după-amiaza următoare la un fel de petrecere surpriză de ziua ei de naştere. Adriana şi Leigh au promis că nu vor fi şi bărbaţi, aşa că până la urmă a

acceptat. Se gândi că în orele care i-au mai rămas până atunci ar putea să bea o sticlă de vin şi să-şi mai plângă de milă. Şi dacă o să aibă chef, poate că o să comande şi nişte brioşe de la Max cu livrare la domiciliu.

Când ajunse în faţa blocului şi porni pe scări târşâi**ndu-**şi picioarele, era fleaşcă de sus până jos: părul de la ploaia îngheţată, picioarele de la zloată, iar părţile ei intime de la aplicaţii suprazeloase de lubrifiant medical. În cutia poştală nu găsise nicio felicitare de ziua ei de naştere şi niciun pachet în faţa uşii. Nimic. Îşi zise că, totuşi, mai este o zi, că dacă n-a primit nimic de la ceilalţi, cu siguranţă va primi de la maică-sa sau de la Izzie. Se dezbrăcă în holul de la intrare, aruncând hainele **într-**un maldăr lângă dulap, şi se duse glonţ la baie. Chiar când apa caldă îi uda tot părul, auzi că sună telefonul mobil. După aceea a început să sune telefonul fix, apoi din nou mobilul. Se gândi că poate totuşi e Rafi, că îi aflase cumva numărul de telefon şi suna să se scuze pentru că a fost aşa un măgar. Bineînţeles că era puţin probabil ca el să-i fi găsit numărul de mobil şi de acasă, dar cine ştia? Părea un tip destul de descurcăreţ şi în plus era cam singurul dintre bărbaţii **–** aventurile ei **–** care **s-**ar deranja **s-**o găsească. Cu siguranţă George trecuse deja la următoarea studentă şi n-avea niciun motiv să creadă că va mai auzi vreodată de Croc Dundee.

După ce îşi şterse părul cu prosopul şi se strecură pe lângă toaletă ca să poată deschide uşa, Emmy traversă micul studio şi, aşezâ**ndu-**se în genunchi dezbrăcată, scoase de sub pat o sacoşă de cumpărături. Desfăcu cu grijă funda uriaşă care lega mânerele şi îndepărtă delicat hârtia de ambalaj din interior. Apoi, pierzâ**ndu-**şi răbdarea, rupse în două eticheta cu monogramă, împături ambalajul din hârtie şi îşi afundă mâinile în moliciunea celui mai scump lucru pe care îl avusese vreodată. Să-i zică halat ar fi fost o jignire numai dacă te uitai la caşmirul de o fineţe senzuală, la culoarea ciocolatie şi la monograma *E*, simplă şi elegantă. Halatele erau ca să le

îmbraci peste pijamale din flanel sau ca să păstrezi un pic de decenţă între vestiar şi piscină. Dar acesta? Acesta era ca să se muleze sexy pe flecare formă a corpului (sau, în cazul lui Emmy, să accentueze expert puţinele forme pe care le avea), să se simtă uşor ca mătasea, dar cald de parcă ar fi din puf. Mătura uşor podeaua la flecare pas, iar cordonul din talie o făcea să se simtă ca un fotomodel. Instantaneu simţi un sentiment de uşurare. Nu fusese o greşeală. îl văzuse în urmă cu vreo două săptămâni în vitrina celui mai scump magazin de lenjerie din SoHo, un loc unde era imposibil să cumperi zece centimetri de material la un preţ mai mic de câteva sute de dolari. Orice sutien, orice pereche de chiloţi, orice pereche de ciorapi din magazin era mai scumpă decât orice rochie pe care o avea ea, iar halatul acesta… ei bine… pe el plătise din banii de chirie pe o lună mai mult decât voia să-şi aducă aminte. Cum de îndrăznise numai să intre în magazin? Nici ea nu mai ştia. Ştia doar că arăta atât de bine îmbrăcată în el, în cabina de probă a luxosului salon cu draperii grele din brocart, unde stătea cu buzele ţuguiate şi şoldul drept împins în afară, **într-**o poziţie sexy, încălţată **într-**o pereche de pantofi cu tocul cui. În seara asta o singură privire în oglindă confirma că nimic nu se schimbase în săptămânile în care halatul aşteptase nedesfăcut şi ambalat până la ziua ei de naştere. Încă în faţa oglinzii, Emmy îşi pieptănă părul ud **într-**un coc şic strâns la ceafă şi îşi muşcă buzele să pară mai cărnoase, îşi dădu cu un gloss de buze nou, de culoarea zmeurei, din sertarul cu cosmeticale şi îşi lovi uşor obrajii cu palmele. *Nu-i rău*, se gândi ea cu plăcută surprindere. *Nu-i rău deloc pentru treizeci de ani*. Apoi, plictisită brusc de şedinţa spontană de machiaj şi aproape leşinată de foame, se încălţă cu o pereche de şoşoni confortabili din blăniţă de oaie, îşi legă din nou minunea aceea din caşmir în jurul taliei şi se îndreptă spre bucătărie să pregătească nişte supă.

Telefonul sună din nou pe linia interioară chiar când ea băga în priză plita electrică.

Apelant necunoscut. Hmm.

— Alo? spuse ea, **sprijinindu-**şi receptorul între ureche şi umăr în timp ce se chinuia să deschidă o cutie de supă de pui cu fidea.

— Em? Eu sunt.

Indiferent câte luni puteau să treacă, părea că Duncan va spune întotdeauna „Eu sunt”, iar Emmy ar şti întotdeauna sigur cine este. Prin minte îi trecură fulgerător un milion de gânduri. Suna să-i ureze la mulţi ani de ziua ei… ceea ce înseamnă că el şi-a amintit de ziua ei de naştere… adică se gândea la ea… poate nu se mai gândea la majoreta lui… dacă nu cumva, of, Doamne, suna să-i dea vestea… vestea care avea legătură numai cu majoreta… vestea pe care ea nu era pregătită **s-**o audă, nu în seara asta, niciodată.

Cu un gest reflex, a fost cât pe ce să închidă, dar ceva o împingea să ţină telefonul la ureche. Dacă nu zicea ceva mai repede, avea să-l întrebe direct dacă **s-**a logodit, aşa că, prin**tr-**o manevră pur defensivă, spuse primul lucru care îi veni în minte.

— De când ai numărul secret?

El râse. Râsul acela al lui Duncan amuzat-dar-nu-chiar-înamorat.

— N-am mai vorbit de luni de zile şi asta e tot ce ai de spus?

— Te aşteptai la altceva?

— Nu, cred că nu. Uite, ştiu că abia ai ajuns acasă şi poate ai treabă, dar aş vrea să urc la tine.

— Să urci? La mine? Eşti aici?

— Mda, ăă, sunt aici de mai mult timp. La magazinul cu xerox de peste drum, te-am aşteptat să ajungi acasă. Cred că au început să se uite cam ciudat la mine, aşa că ar fi minunat dacă aş putea veni puţin până la tine.

— Zici că ai stat acolo cu ochii pe apartamentul meu?

Ce aiurea ţi se pare când ceva te sperie şi te flatează în acelaşi timp!

Duncan râse din nou.

— Mda, în fine, am sunat de câteva ori mai devreme, chiar când ai intrat, dar n-ai răspuns. Promit să nu stau mult. Vreau doar să vorbesc cu tine între patru ochi.

Aşadar, **s-**a logodit. Măgarul! îşi imagina probabil că face un lucru nobil dacă vine atâta drum până aici să-i spună personal. Şi cu o zi înainte de ziua ei de naştere, de care, putea să parieze oricât, uitase cu desăvârşire… Din partea ei n-avea decât să-şi ia discuţia astă între patru ochi şi să şi-o bage undeva şi, fără ni-i o ezitare, Emmy îi spuse toate astea.

— Emmy, stai, nu închide. Nu despre asta e vorba. Eu doar…

— Mi se rupe mie de ce vrei tu sau nu, Duncan. De fapt, viaţa mea a fost de o mie de ori mai bună fără tine, aşa că ce-ar fi să dai fuguţa acasă la prietena ta cu pompoane să-i faci ei viaţa amară. Fiindcă, ştii ceva? Pe mine nu mă interesează.

Trânti telefonul şi simţi un val de satisfacţie nemăsurată, urmat instantaneu de un val nemăsurat de panică. Ce naiba făcuse?

Abia trecură şaizeci de secunde când auzi o bătaie în uşă.

— Emmy? Ştiu că eşti acolo. Poţi, te rog, să deschizi? Doar un minut, îţi promit.

Ea ştia că ar trebui să fie furioasă că el folosise cheia pe care nu se deranjase niciodată să i-o returneze, dar o parte din ea era pur şi simplu curioasă: ce-ar putea fi atât de important pentru ca Duncan – indiferenţa întruchipată – să ajungă să stea la pândă? Pe de altă parte se simţea uşurată; Duncan pe care îl ştia ea n-ar face niciodată un astfel de efort doar pentru a o anunţa că se logodeşte.

Fără măcar să se deranjeze să-şi arunce din picioare şoşonii din blăniţă, Emmy deschise uşa şi se sprijini de ea.

— Ce-i? întrebă ea fără să zâmbească. Ce e atât de important?

Deşi gâfâia din cauză că urcase cinci etaje, dar nu chiar aşa de rău ca de obicei – adică faţă de cele trei-patru

dăţi în cinci ani de zile când se deranjase să vină pe la ea **-**, arăta al naibii de bine, iar ea bănuia că schimbările pozitive (mai slab la faţă, nu mai avea paloarea aceea de mort, o tunsoare reuşită care îi ascundea începutul de chelie) erau rezultatul eforturilor majoretei, nu ale lux.

— Pot să intru? întrebă el cu unul din zâmbetele alea ale lui, un surâs între seducător şi plictisit.

Emmy se lipi cu spatele de uşă şi îi făcu semn cu mâna să intre, asigurân**du-**se că el i**-**a observat expresia de indiferenţă absolută.

Lui Emmy i**-**au luat câteva secunde să închidă uşa şi să pună lanţul, iar când **s-**a întors spre Duncan, el se uita la ea cu o privire apreciativă îndrăzneaţă. Aproape cu veneraţie, dacă era să fie sinceră. Şi poate pentru prima dată în prezenţa lui Duncan, ea nu se simţi deloc ruşinată de cum arăta.

— Doamne, Em, arăţi bestial, zise el cu mai multă sinceritate decât l**-**ar fi crezut ea în stare.

Emmy se uită la halatul de pe ea, îşi aminti de mini**-**şedinţa de machiaj pe care o făcuse după ce ieşise de la duş şi în sinea ei mulţumi cerului că n**-**a văz**ut-**o cu o jumătate de oră mai devreme.

— Mersi.

Privirea lui continua să se plimbe pe corpul ei de sus în jos, zăbovind apreciativ din loc în loc.

— Da, vorbesc serios, chiar arăţi superb. Mai bine ca niciodată. Nu ştiu ce faci, dar cu siguranţă îţi prieşte, spuse el fără nicio urmă de ironie.

Oh, te referi la faptul că-mi sparg creierii cum să agăţ orice străin atrăgător pe care îl întâlnesc? Că îmi cumpăr lenjerie sexy? Că refuz să-mi urăsc corpul doar pentru că tu aşa făceai? Da, e şocant, dar îmi merge bine.

— Mersi, Duncan, se mulţumi ea să spună.

El se uită în jur, prin apartament.

— Unde e Otis? întrebă el privind ţintă la colivia goală. Până la urmă a…

— Ha! Aş vrea eu. Deşi cred că e un alt lucru bun

care mi **s-**a întâmplat.

Duncan se holbă la ea întrebător.

— Adriana a avut grijă de el cât timp am fost plecată în ultima delegaţie **–** am convins-o foarte greu, trebuie să spun **–** şi **s-**a văicărit până n-a mai putut. Pe urmă, din senin, când am venit acasă şi am sunat-o să-i spun că vin să-l iau, mulţumesc foarte mult că ai avut grijă de el, bla, bla, bla **–** i-am cumpărat şi o sticlă de vin de o sută de dolari ca să-i mulţumesc pentru deranj **–**, ea îmi zice că poate să mai stea.

— Să stea la ea?

— Da! îţi imaginezi? zicea că **s-**au ataşat unul de altul. Că eu îl subapreciam pe Otis şi că ea i-a dat o nouă şansă în viaţă.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Mai şi întrebi? Am spus că are perfectă dreptate; l-am subapreciat şi e adevărat că el şi cu mine nu prea ne-am împrietenit. Că dacă vrea să-l mai ţină „o vreme”, nu mă lasă inima să nu i-l dau. Asta era în urmă cu opt săptămâni. Am vorbit cu ea în dimineaţa asta şi erau amândoi în drum spre un „spa pentru păsărele” **–** sunt chiar vorbele ei, nu ale mele. Mie nu-mi vine să cred şi mă rog să nujie doar un vis frumos.

Duncan îşi paltonul şi îl aruncă pe un scaun. Era încă îmbrăcat în costum; venise direct de la birou. Avea cu el o sacoşă maro de cumpărături, iar Emmy se întrebă dacă era un cadou de ziua ei de naştere.

— Uite, ţi-am adus ceva, spuse el când o văzu uitâ**ndu-**se la sacoşă.

— Da?

Vocea îi sună mai plină de speranţă decât ar fi vrut. Sacoşa era mare şi grea când i-o dădu, iar ea se gândi că poate e un album de fotografii. Poate un ghid din acela cu fotografii cu marile hoteluri sau un tur al uneia dintre insulele Caraibe pe care le vizitau în rarele vacanţe ale lui Duncan.

Emmy deschise nerăbdătoare sacoşa şi descoperi

şocată nimic altceva decât un top de hârtie pentru imprimantă.

Duncan observă expresia de surprindere de pe chipul ei şi ridică din umeri.

— Am stat în nenorocitul ăla de magazin mai bine de-o oră. A trebuit să cumpăr ceva.

— Aha.

Vasăzică el nu-şi amintise de ziua ei de naştere şi nici nu alesese singur un cadou în premieră. Ea n-ar fi trebuit să se simtă surprinsă sau dezamăgită, dar, nu se ştie de ce, se simţea în ambele feluri.

— Te întrebi probabil, ăă, de ce mă aflu aici… El lăsă fraza neterminată, iar Emmy nu scoase o vorbă. Ştiu că în toată situaţia asta cu Brianna nu ne-a fost uşor nici unuia dintre noi, dar, ăă, **s-**a terminat şi mă gândeam că noi doi am putea, ăă, să încercăm să trecem peste asta.

Ei, deci asta era. Emmy era atât de surprinsă că trebui să se sprijine de tejghea. În mintea ei abia dacă ştia de unde să înceapă. Cu o singură propoziţie, el tocmai aruncase trei bombe care n-aveau absolut nicio legătură una cu alta, dar care erau la fel de şocante. Mai întâi era partea aia în care sfârşitul dramatic al relaţiei lor de cinci ani din cauza propriei lui infidelităţi cu o instructoare de fitness pe care i-o plătise Emmy se chema „situaţie” **–** ca să nu mai zicem de acea măruntă completare dezgustătoare că nici lui nu-i fusese uşor. Apoi spusese în treacăt că respectiva „situaţie” **s-**a terminat, amănunt pe care el presupunea probabil că Emmy îl ştie, deoarece cum să nu urmărească ea micile amănunte ale vieţii lui? Şi ultima, cea mai mare dintre toate: Duncan se afla în apartamentul ei **într-**o seară rece de vineri, când altfel ar fi fost în oraş cu prietenii lui, sugerând agitat că ei ar putea „trece peste asta”. Emmy ştia că ea cam exagerează şi îşi închipuie diverse lucruri **–** şi desigur mai are nevoie şi de confirmare **–**, dar cu asta se pare că el îi cerea să fie din nou împreună.

Avea să-i pună un milion, un trilion de întrebări (De

ce **s-**au despărţit? A cui a fost ideea? Şi, cea mai importantă dintre toate, de ce voia el să se împace cu ea?), dar refuză să-i dea satisfacţie. În loc de asta, se sprijini cu spatele de tejghea, îşi încrucişă braţele şi se uită la Duncan cu ochii mijiţi.

— Ei, n-ai de gând să spui nimic? întrebă el, după care îşi vârî degetul arătător în gură şi începu să-şi roadă o pieliţă.

Numărul opt sute optsprezece din lucrurile de care nu mi-e dor, se gândi Emmy.

— Nu prea am chef de discuţii în seara asta, spuse Emmy încet uitâ**ndu-**se lung la el.

El oftă ca şi când totul era foarte dificil.

— Em, uite, sunt un idiot, bine? Ştiu că am dat-o în bară şi vreau să îndrept lucrurile. Toată povestea asta cu Brianna **–** a fost o scăpare, un hop, un lucru total lipsit de sens, care în primul rând n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Noi doi suntem făcuţi unul pentru celălalt. Ştim amândoi lucrul ăsta. Deci, ce zici? Iată-mă în faţa ta spăsit **–** moment în care mimă că îşi scoate o căciulă de pe cap şi o întinde spre ea **–** implorâ**ndu-**te să te întorci la mine.

Se îndreptă spre ea, îi înconjură umerii cu braţele şi o sărută foarte uşor pe buze. Emmy se lăsă sărutată, îl lăsă să-şi apese gura pe a ei şi savură acest moment de familiaritate şi consolare. Duncan se îndepărtă puţin dâ**ndu-**i părul de pe faţă, o privi în ochi şi întrebă:

— Ei? Ce zici?

Indiferent că recunoştea sau nu, ea aşteptase clipa asta timp de zece luni şi uite că sosise şi era absolut incredibil, exact aşa cum îşi imaginase. Emmy îl privi la rândul ei cu cel mai dulce zâmbet cu putinţă.

— Ce zic? întrebă ea cochetă, seducătoare. Zic că am să-mi ofer cel mai frumos cadou de ziua mea de naştere şi am să-ţi spun **–** chiar aici, chiar acum şi pentru ultima dată **–** *să ieşi dracului din apartamentul meu*. Asta zic.

— Nu se poate! ţipă Adriana, bătând din palme.

— Ba da, spuse Emmy cu un zâmbet larg.

— Ba nu!

— Ba da. Şi nu pot să-ţi spun ce bine m-am simţit.

Adriana o îmbrăţişă pe Emmy trăgând-o spre ea cât se putea peste măsuţa mică. Erau la Alice's Tea Cup în Upper East Side, unde veneau zeci, poate chiar sute de femei de toate vârstele, şi povesteau despre momentul de glorie al lui Emmy.

— Ai făcut exact ce trebuia.

— Ăă, da! spuse Emmy făcând ochii mari. Să nu crezi vreo clipă că mă îndoiesc de treaba asta. Îţi vine să crezi că nenorocitul a avut tupeul să apară la uşa apartamentului meu, cu o zi înainte să împlinesc treizeci de ani şi să mă roage să-l primesc înapoi – fără să-şi ceară scuze măcar? E un mizerabil.

— Întotdeauna a fost aşa. Adriana dădu din cap când văzu că Emmy se uita la ea cu o expresie amuzată. Oh, scumpo, n-am vrut să spun asta. Doar eram de acord cu tine că de data asta **s-**a purtat ca un mojic. Dumnezeule! Fetele astea sunt atât de sensibile!

O chelneriţă superbă şi foarte încrezută se apropie de masa lor.

— Sărbătoriţi o ocazie specială astăzi, doamnelor? întrebă ea.

Emmy pufni.

— Ce ne-a dat de gol? Laba gâştei sau faptul că cele trei graţii fără verighetă au ieşit după-amiaza la un ceai, aşa cum vor face şi peste cincizeci de ani?

— Cele trei graţii fără verighetă? Asta de unde a mai scos-o? Adriana îşi dădu ochii peste cap şi îi aruncă o privire lui Leigh care stătea inexpresivă, cu mâna stângă pe care nu mai avea inelul vârâtă sub coapsă. Adriana se simţi prost; probabil că Emmy nu ştia că Leigh îi returnase inelul lui Russell cu o seară înainte.

— E bună, nu? Am inventat-o chiar acum. Dar sună frumos… ha! Glumeam şi eu! Emmy izbucni în râs.

— Scuze, m-am gândit că dacă…

Chelneriţă tuşi şi privi în jos.

Adriana interveni:

— Nu, noi ne cerem scuze. De fapt, chiar sărbătorim… ziua ei de naştere, împlineşte treizeci de ani. Şi după cum vezi, ne certăm.

— Treizeci? Pe bune? Arăţi minunat la treizeci de ani! spuse fata cu entuziasm. Ea n-avea mai mult de douăzeci şi patru. Sper să arăt şi eu la fel de bine atunci.

Din fericire, Leigh interveni înainte ca Emmy să apuce să spună o răutate şi zise:

— Da, arată, nu-i aşa? Suntem gata să comandăm.

Chelneriţa zâmbi în timp ce luă comanda şi se retrase grăbită, convinsă că tocmai făcuse cuiva ziua mai frumoasă.

— Javra! şuieră Emmy în şoaptă. îi doresc ca sânii ăia mari şi obraznici să-i dea dureri de spate la treizeci de ani.

Adriana bătu cu palma în masă.

— Aţi văzut ce a păţit de la soare? Zău! Fata aia o să arate ca o baborniţă cu pielea tăbăcită când o să aibă treizeci de ani. Sânii sunt cea din urmă problemă pe care o are.

— Nu ştiu la ce vă uitaţi voi două, dar eu n-am putut să-mi iau ochii de la părul ei, spuse Leigh.

— Părul ei? Ce era în neregulă cu părul ei? întrebă Emmy.

— Păi, nu e nimic în neregulă cu el acum, dar se vede că e genul care se răreşte. N-aş vrea să am treizeci de ani şi să încep să chelesc în frunte şi în creştet.

Râseră toate trei.

— Da, ai dreptate… Probabil că trebuia să fac chestia aia mai demult, spuse Emmy, reluând conversaţia de unde o lăsaseră când a intervenit chelneriţa. E ciudat cum se întâmplă lucrurile.

Nu-mi doream decât ca Duncan să se întoarcă şi să-mi declare dragoste veşnică, să ne pierdem împreună **într-** un apus de soare, el să-şi dea seama ce greşeală groaznică a făcut şi, când colo, exact când se întâmplă lucrul ăsta, eu nu-mi doresc decât să dea maşina peste el. E normal aşa

ceva?

— Perfect normal, spuse Adriana. Nu crezi, Leigh?

Adriana încercase să o includă şi pe Leigh în conversaţie, dar ea nu prea zicea nimic, stătea acolo cu un zâmbet absent şi mai mormăia din când în când câte un „hmmm”.

— Categoric, spuse Leigh de data asta, întorcându-se spre Adriana. Fetiţa noastră se maturizează! Cred că e atât de…

Leigh se întrerupse deoarece începu să-i sune telefonul mobil.

Adriana o privi cum scoate telefonul din geantă, se uită să vadă cine e şi apasă pe butonul Respinge.

— Tot Jesse? întrebă ea.

Leigh confirmă clătinând din cap

— Ai fi zis că până acum a înţeles mesajul. Nu i-am răspuns la niciun telefon de când s-a întors din Indonezia.

— Da, *queridal* şi ce mesaj anume?

Fireşte că nu putea fi atât de directă cu prietenele ei, dar Adriana fusese încântată când Emmy îi telefonase să-i spună vestea că Leigh a avut o aventură şi de aceea s-a despărţit de Russell. Nu că nu l-ar fi adorat pe Russell – toată lumea îl adora pe Russell. Dar o iubea mai mult pe Leigh şi nu-i dorea decât binele. Dar o aventură? Cu un bărbat însurat? Care se întâmpla să fie inteligent, uşuratic şi îngrozitor de diferit dintr-o mie şi unul de motive? Ăsta era un pas minunat de neaşteptat în direcţia cea bună. Dacă şi Leigh ar putea să vadă lucrurile tot aşa…

— Ce s-a întâmplat între noi a fost o greşealăşi s-a întâmplat cu luni în urmă, pentru numele lui Dumnezeu, n-avem de ce să mai discutăm. Doar că nu înţeleg de ce vrea să complice lucrurile mai mult de-atât.

Emmy râse.

— Scumpo, nu poţi să-l învinuieşti pe om dacă recunoaşte că situaţia este un pic mai complicată, nu? El ştie că ai terminat-o cu Russell?

Leigh ridică repede capul.

— Fireşte că nu, spuse ea scurt. Ce **s-**a întâmplat între mine şi Russell nu are nicio legătură cu Jesse.

Adriana pufni. Fata asta se înşală! Când o să recunoască şi ea că era îndrăgostită nebuneşte de cine nu trebuie? Adriana începu să compună următorul articol; dacă prietena ei perfect normală şi raţională era atât de oarbă, înseamnă că şi alte femei suferă. Poate ar putea să-l intituleze „Gândirea înşelătoare: Exemplu”. Sau poate „De ce mă tot mint”. Da, ăsta ar merge bine.

Leigh se uită la ea.

— Ce?

— Tu chiar crezi asta, *querida*?

— Da, chiar cred. Fiindcă aşa e! Eu şi Russell am **–** se opri să caute cuvintele potrivite **–** aveam probleme cu mult înainte să-l întâlnesc pe Jesse. Aş putea spune **–** aş putea **–** că ceea ce **s-**a întâmplat cu Jesse m-a ajutat să deschid ochii şi să văd ce se întâmpla cu Russell, dar chiar şi-aşa ar fi o exagerare. M-am culcat cu Jesse fiindcă mă simţeam singură şi probabil puţin speriată de ce se petrecea între mine şi Russell. A fost o scăpare, **într-**o perioadă din viaţa mea când mă simţeam mai vulnerabilă. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Emmy şi Adriana se uitară una la alta.

— Ce? De ce vă uitaţi una la alta?

Adriana se simţi recunoscătoare că Emmy preluă discuţia cu cel mai liniştitor ton de care era în stare şi cea mai diplomatică abordare.

— Noi nu spunem că tu nu crezi că e adevărat, dar… în fine… asta înseamnă că e valabil şi pentru Jesse?

— Şi nu e nevoie de un psihiatru să vedem că arăţi de o mie de ori mai relaxată decât de obicei, interveni şi, Adriana.

Leigh îşi dădu ochii peste cap.

— Uite ce e, ştiţi că vă iubesc pe amândouă, dar începe să devină ridicol! Indiferent ce simt eu **–** ce simţeam **–** pentru Jesse, amândouă scăpaţi din vedere un amănunt foarte important. Mă urmăriţi, da? Jesse.

Chapman. Este. Căsătorit. Căsătorit, *adică legat pe viaţă de o altă femeie*. Căsătorit, adică *dacă se culcă cu mine devine un mincinos şi un bărbat care înşală, cu care prietenele mele cele mai bune n-ar trebui să mă încurajeze să mă încurc*. Căsătorit, adică…

Adriana ridică mâna **s-**o oprească. Nimic nu o deranja mai mult decât atunci când Leigh începea să-i predice şi să devină o puritană.

— Bine, bine, am priceput, spuse ea.

Un chelner îşi făcu apariţia, un bărbat de data asta, care aduse un platou cu mâncare.

— Oh, nu! Sper că n-am speriat-o pe colega ta, spuse Emmy. Am fost cam nesuferite.

Chelnerul se uită la ea cam ciudat şi începu să întrebe cine ce-a comandat.

— Salată cu piept de pui afumat Lapsang Souchong cu dressing alături?

O aşeză în faţa lui Leigh.

— Şi două Mad Hatters, cu prăjiturele şi sandvişuri în acelaşi timp, cum aţi cerut. Vine şi ceaiul imediat. Doamnelor, să vă mai aduc şi altceva?

— Un soţ? Un copil? O viaţă? întrebă Emmy. Aveţi aşa ceva în meniu?

Acesta se îndepărtă încet de la masă de parcă ar fi văzut un animal sălbatic.

— Eu, ăă, am să vin mai târziu să văd dacă mai aveţi nevoie de ceva. Poftă bună, mormăi el şi o luă iute din loc.

— Dumnezeule, Emmy, mai stăpâneşte-te şi tu. Sperii oamenii, o certă Adriana, deşi în sinea ei scena i se păruse extrem de amuzantă.

Emmy oftă.

— Altceva nou?

— M-am gândit mult săptămâna trecută, spuse Leigh, privi**ndu-**le pe celelalte două.

Adriana îşi zise că nu-i a bună. Când „se gândea” Leigh, aproape întotdeauna ajungea la o decizie care o făcea nefericită. Adriana se pregăti să audă propoziţia care

cu siguranţă avea să înceapă cu „Mă gândesc că ar trebui”…

— Mă gândesc că ar trebui să-mi continui studiile, spuse ea liniştită.

— Cum? strigă Adriana. De unde oare îi venise ideea asta? Studiile? De ce naiba vrei să faci asta?

Leigh zâmbi.

— Fiindcă întotdeauna mi-am dorit, spuse ea.

— Da? întrebă Emmy.

Leigh confirmă clătinând din cap.

— Ca să-mi iau masteratul în literatură. Am vrut să-l fac imediat după ce am terminat facultatea – mai ştiţi? –, dar tata mi-a găsit postul ăla de asistent la Brook Harris şi-mi tot spunea că niciun editor bun – sau scriitor – n-are nevoie de studii înalte, că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru cariera mea e să încep de-acolo. Râse cu amărăciune. Lucrul la care nu ne-am gândit niciunul a fost că nu asta e cariera pe care mi-o doresc.

— Dar, Leigh, scumpo, eşti atât de bună în ceea ce faci! Eşti la un pas de o promovare uriaşă, lucrezi cu cel mai bine vândut autor…

Leigh o întrerupse pe Emmy.

— Am lucrat. La timpul trecut.

Adriana oftă. Leigh era atât de dramatică uneori!

— Doar pentru că te-ai culcat cu el nu înseamnă că nu poţi să-l editezi, Leigh. Dacă toată lumea ar refuza să mai lucreze cu cineva cu care **s-**a culcat, ar da faliment toată economia mondială.

— Sunt de acord, spuse Leigh. Probabil că am fi putut trece peste asta. Şi Dumnezeu ştie că lui Henry nici nu i-ar fi păsat, numai manuscrisul să fie gata la timp. Am vorbit la timpul trecut pentru că deja mi-am dat demisia. Ieri.

— Încetează! strigă Emmy. Un grup de turişti de vârstă mijlocie se întoarse să se uite la ele. Glumeşti, şopti ea.

— Mie de ce nu mi-ai spus ieri când am fost la

cumpărături? întrebă Adriana, apucâ**nd-**o pe Leigh de braţ. Ai uitat pur şi simplu să menţionezi chestia asta?

— Aveam nevoie de timp să mă gândesc. I**-**am spus lui Henry că nu mă grăbesc, o să stau cât e nevoie ca să nu-i încurc, dar că plec sigur.

— Vai de mine, făcu Emmy.

— Cum a reacţionat? întrebă Adriana. Nu putea să nu constate că o cam enerva faptul că Leigh o eclipsase. La urma urmei, avea şi ea de spus nişte noutăţi palpitante.

— A fost cam surprins. Spunea că de câteva săptămâni primea nişte telefoane ciudate de la Jesse care zicea că a făcut ceva **–** n**-**a spus ce **–** care probabil m**-**a deranjat, că nu era decât vina lui, că nu se va mai întâmpla şi se pare că l**-**a implorat pe Henry să nu-i dea alt editor.

— Ei, frumos din partea lui. Nu crezi că Henry ştie, nu? întrebă Emmy.

— Nu. Din ce zicea, se pare că el crede că Jesse **s-**a dat la mine, m**-**a pus **într-**o situaţie neplăcută, iar eu m**-**am speriat. Crede că de**-**aia nu mai vreau să lucrez cu el şi chiar a încercat să**-**mi explice că uneori se mai întâmplă să ai de**-**a face şi cu un autor cam gagicar, e un fel de risc al meseriei sau cam aşa ceva.

Leigh râse cu tristeţe şi luă o înghiţitură de ceai.

— Mă întreb ce**-**ar zice dacă ar şti că practic eu l**-**am tras pe Jesse în pat.

— *Querida*, nu pot să cred că ţi**-**ai dat demisia! Ce planuri ai?

— Ştii ce? Pentru prima dată în viaţa mea, chiar nu ştiu. Leigh îşi umplu din nou ceaşca cu ceai şi nu păru prea preocupată. Vreau să fac o pauză, să nu mă grăbesc cu nimic, poate să călătoresc puţin înainte să încep cursurile la toamnă. Chiar nu m**-**am gândit la toate aspectele, dar probabil va trebui să**-**mi vând apartamentul şi **–** se opri un moment şi se întoarse spre Emmy **–** să**-**mi găsesc o colegă de cameră? Nu-i nicio grabă, Em, jur, dar ştiu că nu**-**ţi place unde stai şi ai spus că vrei să te muţi definitiv, aşa că nu e nevoie să**-**mi dai acum un răspuns, dar poate găsim pe

undeva un apartament drăguţ, cu două camere.

Leigh strica totul! Adriana avea un întreg plan. Fusese atât de nerăbdătoare să-i spună şi lui Emmy, iar acum Leigh strica totul. Încercă să exclame:

— Ia ghiceşte! Am ceva…

— Vai de mine, glumeşti? ţipă Emmy de bucurie. Mi-ar plăcea tare mult. Mult, mult, mult. Nu mai suport să stau în studioul ăla nici măcar o secundă. Mă mut oriunde altundeva. Oriunde! Singura mea pretenţie este să avem un cuptor. Şi un aragaz. Ar trebui să se poată, nu? Spune!

— **S-**a făcut! spuse Leigh. Să începem să căutăm de pe-acum. Sunt gata să ne mutăm imediat ce vând apartamentul.

— Alooo? Voi două mă auziţi şi pe mine? Alo! făcu Adriana ţâfnoasă fără să vrea. Am să vă spun ceva ce v-ar putea interesa pe amândouă.

Celelalte se întoarseră şi se uitară la ea aşteptând.

— Deci, încă nu sunt toate lucrurile puse la punct **–** şi probabil n-ar trebui să spun încă nimic –, dar mai mult ca sigur mă mut la Los Angeles.

Toate amuţiră. Era o plăcere **s-**o vezi pe Leigh înghiţind în sec şi pe Emmy cu gura căscată. *Ce-ar trebui să facă o fată ca să i se acorde puţină atenţie*? se gândi Adriana.

— Cum?

— De ce?

— E vorba de Toby?

— Te muţi la el?

— Părinţii tăi ştiu?

— E definitiv?

— Vă căsătoriţi?

Era absolut delicios, mai mult chiar decât sperase ea. Oftă demonstrativ.

— Bine, bine, vă povestesc tot. Dar calmaţi-vă.

Cu asta voia de fapt să spună: *Continuaţi să mă chestionaţi, îmi place la nebunie*! Din fericire, prietenele i-au făcut pe plac şi Adriana era încântată de curiozitatea

lor până când a ajuns să rostească acele cuvinte pe care nu crezuse că le va rosti vreodată, cuvinte care o făceau mai mândră şi mai bucuroasă decât şi-ar fi putut imagina.

— Am o ofertă de serviciu şi mă gândesc **s-**o accept, spuse ea, şi se lăsă pe spateaza scaunului să savureze reacţia prietenelor ei. Era atât de plăcut să vină cu veşti la care prietenele ei nici nu se aşteptau. Cum altfel să le faci să-ţi acorde atenţie?

— O ce? întrebă Leigh cu o expresie de nedumerire pe chip.

— Ce anume vrei să zici când spui „serviciu”? întrebă Emmy la fel de derutată.

— Oh, zău aşa! Ce credeţi că vreau să spun? Fetele astea o exasperau! E chiar aşa greu de crezut că poate avea o slujbă numai pentru că n-a mai avut una până acum? Haidade! Toată lumea muncea; iar ea era sigură că şi ea se poate descurca.

— Bine, Adi, nu ne face să ne rugăm de tine. Spune-ne şi continuarea, zise Leigh pregăti**ndu-**se să asculte.

Adriana trase adânc aer în piept, demonstrativ. Ce să-i faci, **s-**o omori fiindcă voia să se bucure şi ea? Nu se întâmpla prea des ca Adriana de Souza să fie luată în serios.

— Ia să vedem. Vă spun povestea pe scurt. Ştiţi deja de rubrica din *Marie Claire 1*

Celelalte clătinară din cap că da.

— Ei bine, acum două seri am luat masa în oraş cu nişte colegi de-ai lui Toby de la Paramount. El se lăuda că au fost acceptate articolele mele – trebuia să-l vedeţi, era absolut adorabil – şi una dintre ţipe, cred că era producătoare, a devenit foarte interesată. A tot întrebat despre mine, despre articole, cum m-a descoperit Marie *Claire*, când o să se publice primul articol… şi un milion de alte chestii. M-am gândit că o face doar din politeţe, dar a doua zi m-a sunat şi mi-a spus că ar interesa-o – sunteţi gata să auziţi? – să facă un film după ideile mele!

— Dumnezeule! făcu Emmy.

Leigh părea stupefiată.

— Nu se poate! Nu, nu se poate aşa ceva!

Adriana clătină din cap fericită.

— Ba da, ba da, ba da! I-am trimis pe e-mail probele pe care le-am dat la *Marie Claire* şi ea m-a sunat mai târziu chiar în ziua aia. Zicea că vrea să le-o ia înainte celorlalţi şi să înceapă să lucreze înainte să apară primul articol şi, ca **s-**o citez pe ea, „să devină inevitabil un fenomen”. Mi-a zis că sunt următoarea Candace Bushnell[9].

— Fugi de-aci! strigară prietenele ei în acelaşi timp.

— Vorbesc foarte serios.

Leigh se aplecă şi mai mult spre ea; practic îşi lipi obrazul de al Adrianei.

— Şi ce înseamnă asta? Ce vei face pentru ea?

— Nici eu n-am înţeles prea bine, dar Ibby zicea că mai întâi trebuie să-mi iau un impresar **–** îmi recomandă el pe cineva priceput **–**, apoi ei vor negocia un contract de consultanţă în numele meu. Producătoarea are o înţelegere cu cei de la Paramount să facă un trailer şi o să mă pună în legătură cu un scenarist ca să lucrăm împreună la scenariu. Dacă iese totul bine, mă mut în următoarele două luni.

Ceea ce nu le spusese prietenelor ei era că producătoarea n-a avut nimic împotrivă ca ea să lucreze în New York **–** se aşteptase la asta **–**, dar că a fost alegerea ei să se mute în L.A. Era timpul să facă o schimbare. Adriana locuise în New York de când terminase facultatea şi ştia că mai devreme sau mai târziu se va muta înapoi. Dacă acum nu încerca să locuiască şi în altă parte, poate că nu va mai avea niciodată ocazia. În plus, ideea de a pleca şi mai departe de părinţii ăia ai ei băgăcioşi, cu interdicţiile lor cu tot, era extrem de tentantă.

— Adriana, e incredibil. Incredibil. Felicitări! spuse Leigh şi se ridică de la masă ca **s-**o îmbrăţişeze pe prietena ei.

---

9 Scriitoare şi ziaristă americană, autoarea cărţii Sex and the City după care s-a realizat serialul de televiziune cu acelaşi nume (n. tr.).

— Hei, ce **s-**a întâmplat? o întrebă Adriana pe Emmy care începuse să lăcrimeze.

— Scuze, zise ea trăgân**du-**şi nasul. Mă bucur mult pentru tine. Doar că nu**-**mi vine să cred că te muţi.

— *QueHda*! Tu ai plecat prima, ai uitat? Şcoala culinară din Caii? De parcă nu erau şcoli suficient de bune şi pe Coasta de Est. Dar te**-**ai întors şi am să mă întorc şi eu. În plus, am ceva ce **s-**ar putea să te facă să te simţi mai bine.

— Ce? întrebă Emmy pe un ton nerăbdător, ca un copil încăpăţânat şi curios.

— Cred că o să**-**ţi placă foarte, foarte mult.

— Ce? Spune**-**mi! Ce?

— Ei bine, mă întrebam dacă n**-**ai vrea să locuieşti în apartamentul meu după ce plec. Şi **–** făcu o pauză teatrală, apoi se întoarse spre Leigh care se holba la ea **–** şi tu, *querida*. Nu mi**-**am dat seama că voi două vreţi să staţi împreună, dar ce**-**ar putea fi mai potrivit decât casa mea? Am vorbit cu părinţii mei şi ei au fost încântaţi ca Emmy să stea acolo şi sunt convinsă că le**-**ar plăcea şi mai mult dacă aţi sta amândouă. Trei dormitoare, fără chirie, desigur, cu doar două condiţii: va trebui să le trimiteţi corespondenţa o dată pe săptămână indiferent unde **s-**ar afla ei şi va trebui să vă descurcaţi cu vizitele lor ocazionale în New York. Care ar trebui să fie mult mai rare dacă eu nu voi mai fi acolo. Ce ziceţi?

— Uau, nu ştiu, spuse Leigh. Mi se pare o chestie naşpa.

— Da, pe bune. O porcărie. Un apartament liber, cu trei dormitoare cu condiţia să faci un drum la poştă o dată pe săptămână. Doamne, Adriana, cum ai putut să te gândeşti la aşa ceva?

— Te rog, *querida*! La poştă? Aş! Avem contract cu cei de la UPS; vin ei acasă, ridică toată corespondenţa, o ambalează şi o expediază. Voi nu trebuie decât **s-**o luaţi din cutia poştală din hol, spuse Adriana pe tonul cel mai firesc cu putinţă.

Leigh lovi cu palmele în masă.

— Sfinte Sisoe! Acum mi-a picat fisa. Penthouse înseamnă ultimul etaj.

— Mi se pare evident, Leigh, spuse Adriana.

— Iar ultimul etaj înseamnă că nimeni nu-mi mai tropăie în cap! Dumnezeule! zise ea râzând şi plângând în acelaşi timp. Cred că în viaţa mea n-am fost atât de bucuroasă!

Emmy ridică mâinile **într-**un gest teatral şi se uită spre tavan.

— Penthouse A, stai că venim!

— Dar tu, Adriana? întrebă Leigh. Tu, draga mea, unde o să locuieşti în timp ce Emmy şi cu mine vom dormi **într-**o binecuvântată linişte, fără bocăneli? Mi se pare mie cumva că va exista o coabitare în viitorul apropiat?

Adriana zâmbi. Asta **s-**ar putea să fie cea mai tare dintre toate.

— Toby m-a întrebat dacă vreau să stau la el, spuse ea în timp ce fetele bătură din palme, dar, deşi lucrurile merg bine între noi – surprinzător de bine, chiar – eu cred că tocmai de aceea nu trebuie să ne grăbim.

Se opri, sorbi din ceai şi se prefăcu că se gândeşte la ceva.

— Deci… cu banii pe care am să-i iau din proiectul de consultanţă şi din articole voi închiria un apartament micuţ, doar pentru mine, în Venice Beach. Doar un mic studio, cât mai aproape de plajă. Lângă piaţa ţăranilor, cred.

Emmy se întoarse spre Leigh şi oftă.

— Leigh, îţi vine să crezi? Fetiţa noastră se maturizează. Se descurcă singură!

Adriana ridică mâinile ca să fie ascultată.

— Nu te grăbi, *querida*. Am să-ţi cer o favoare şi încă una mare.

Simţea că devine mai emoţionată, rugâ**ndu-**se ca Emmy să spună da. Emmy se uită curioasă la ea.

— Una mare, zici? Mai mare decât Penthouse A? Ia

să auzim, Adi.

— Mă gândeam că poate ai vrea să ăăă, mi-l împrumuţi pe Otis un an de zile? Oh, Emmy, ştiu că e animăluţul tău şi că e o nebunie să târăsc biata pasăre prin toată ţara, dar ne-am apropiat atât de mult în ultimele săptămâni! Nu ştiu de ce-şi te rog să nu râzi de mine – cred că îmi poartă noroc. Viaţa mea **s-**a schimbat în bine de când îl am pe el. Te-ar deranja atât de mult?

Adriana ştia că Emmy nu se va supăra – că de fapt **s-**ar bucura la culme că ea voia să-l păstreze –, dar n-avea nimic dacă o lăsa pe Emmy să creadă că avea şi ea ceva de câştigat, nu? Era un mic dar pentru cea mai bună prietenă.

— Hmm, murmură Emmy prefăcâ**ndu-**se că se mai gândeşte. Cred că n-ar fi nicio problemă. Adică cine sunt eu să stau în calea norocului cuiva? Dacă vrei să-l iei pe Otis cu tine, atunci aşa să fie.

— Pentru Otis, spuse Leigh ridicând ceaşca de ceai.

— Pentru Emmy, de ziua ei. Ca să folosesc cuvintele memorabile ale chelneriţei noastre, fie ca toate femeile să arate la fel de bine la treizeci de ani! adăugă Adriana ridicând ceaşca de ceai să închine.

Emmy a fost ultima care a ridicat ceaşca să ciocnească cu prietenele ei.

— Pentru cele trei graţii fără verighetă. Să fim la fel de minunate şi peste treizeci de ani dar, să sperăm, cu verighetă.

— Închin pentru asta, spuse Leigh.

— Şi eu, adăugă Adriana bucuroasă de tot ce o aştepta. Noroc, *queridas*. Să bem pentru noi.

Ak în gueţos dacă hcul jyi atât de cuaguţ

Trei luni mai târziu

— Emmy! strigă Leigh din fostul dormitor al Adrianei, pe care, cu o pătură lăţoasă, câteva fotografii cu ramă argintie şi scaunul preferat pentru lectură, îl transformase cu uşurinţă în propriul ei dormitor. A venit maşina. O să întârziem!

O auzi pe prietena ei tropotind încolo şi-ncoace,

din**tr-**o cameră în alta, ca să pună în bagaj tot felul de lucruri pe care nu le găsea.

— Ai văzut cumva iPodul meu? Dar încărcătorul pentru telefon? Fir-ar să fie, nu reuşesc să găsesc nimici

Leigh închise fermoarul geamantanului cu rotile în care îşi pusese ordonat lucrurile şi deasupra aşeză cu grijă geanta asortată. Verifică în gând dacă mai avea ceva de luat şi, mulţumită că nu uitase nimic, îşi duse bagajul în hol. Intră în camera lui Emmy **–** altă dată camera de oaspeţi a familiei de Souza **–** se duse direct la dulapul cu haine şi scoase iPodul şi acumulatorul celularului din bolul de sticlă pentru peşti, pe care Emmy îl folosea ca să depoziteze diverse mărunţişuri.

— Uite. Pune-ţi-le în geantă şi hai să mergem. Să nu cumva să pierdem avionul ăsta!

— Bine, bine, mormăi Emmy dân**du-**şi grăbită cu peria prin păr. Asta nu e oră la care să te trezeşti, ca să nu mai zic să pleci. Fac şi eu ce pot.

Până să iasă Emmy pe uşă, au mai trecut cincisprezece minute şi alte zece minute până ce maşina a parcat la intrare, le-a luat şi au pornit spre aeroportul JFK. Aveau exact treizeci de minute întârziere faţă de programul preferat de Leigh **–** deşi companiile aeriene recomandau să fii acolo cu două ore mai devreme, asta nu înseamnă că două ore şi jumătate strică **–**, ceea ce, în mod normal, pentru ea ar însemna un dezastru, dar azi era prea bucuroasă ca să se mai supere. Trecuseră aproape trei luni de când n-o mai văzuseră pe Adriana, de la petrecerea de rămas-bun de la Waverly Inn, cu douăzeci şi cinci dintre cei mai apropiaţi şi mai dragi prieteni, şi, în sfârşit, se duceau să o viziteze.

După ce **s-**a mutat Adriana, Emmy nu **s-**a mai sinchisit să anunţe cu treizeci de zile înainte că pleacă din apartamentul în care locuia cu chirie; a plătit chiria pe două luni şi **s-**a mutat imediat. Leigh se aştepta să mai dureze până să-şi vândă apartamentul **–** la urma urmei îi luase mai bine de un an să-l găsească **–**, dar agentul

imobiliar a sunat-o după două zile de la prima vizionare să-i spună că are o ofertă. În final l-a vândut primului cuplu care a venit să-l vadă (proaspăt logodiţi, normal, şi ameţiţi de bucurie) cu doisprezece la sută mai mult decât preţul cu care îl cumpărase cu un an în urmă. Chiar şi fără comisionul agentului imobiliar, Leigh a câştigat suficient din investiţia iniţială ca să stea câteva luni fără să facă absolut, dar absolut nimic – sau cel puţin nimic constructiv – înainte să înceapă cursurile în septembrie.

— Ce zici, crezi că o să mergem la restaurantul Ivy? întrebă Emmy legănând între mâini termosul de la Starbucks. Ştiu că sună ca un clişeu oribil şi banal şi cum vrei tu, dar evaluăm gustările pe care le oferă ei. Mă gândeam să mergem acolo.

În ciuda orei destul de matinale, Emmy vorbea întruna.

— Nu ştiu, spuse Leigh sperând să o descurajeze.

— Îţi vine să crezi că a trecut un an de când am fost prima dată la Waverly Inn? întrebă Emmy.

— Ştiu. Incredibil, nu-i aşa? Parcă a fost ieri.

— Ieri? Ce, ai înnebunit? Parcă a fost acum zece ani. Cred că anul ăsta a trecut cel mai greu din viaţa mea. Parcă timpul a stat pe loc. Zici că trăiesc **într-**o buclă a timpului şi…

— Em, scumpo, te rog să nu mă înţelegi greşit, dar aş vrea să nu mai scoţi un cuvânt. Măcar până când ajungem acolo, spuse Leigh.

Emmy ridică o mână şi clătină din cap.

— Ai spus destul. Nicio supărare. Nici eu nu ştiu de ce sunt aşa. Parcă din cauza oboselii simt nevoia să vorbesc întruna. Cu cât sunt mai obosită, cu atât mai vorbăreaţă…

— Te rogv

— Scuze. Îmi cer scuze.

Telefonul lui Leigh începu să sune. Când văzu cine era, simţi cum îi tresare stomacul de emoţie.

— Bună! răspunse ea răsuflând în telefon. *De* ce te-ai

trezit atât de devreme?

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am pus ceasul să sune ca să-ţi urez drum bun? întrebă Jesse care părea obosit, dar fericit.

— Aş zice că eşti un mare mincinos şi că ar trebui să-mi spui adevărul.

El râse şi Leigh se pomeni zâmbind. Era de ajuns să-i audă râsul şi se simţea cuprinsă de bucurie.

— Ei bine, în cazul ăsta, probabil că ştii deja că n-am dormit toată noaptea. Pur şi simplu am stat şi am aşteptat să te sun pe tine.

— Te cred că ai stat treaz toată noaptea, dar că ai aşteptat… mai încearcă.

Se întoarse şi o văzu pe Emmy uitâ**ndu-**se chiorâş la ea în timp ce o imita cu mâinile cum vorbeşte. Leigh zâmbi şi îi trimise o bezea.

— Bine, m-ai prins. Până la trei am scris, de la trei la şase am jucat *Grand Theft Auto*, am băut o cafea, apoi te-am sunat pe tine. E mai credibil aşa? întrebă el.

— Cu mult.

Dacă ar fi fost vorba de orice alt bărbat, Leigh ar fi fost îngrozită să descopere această dependenţă de jocurile video. Asta fusese la un moment dat pe lista ei de chestii care ar face-o să-şi schimbe părerea despre un bărbat şi pentru care n-ar sta la negocieri (împreună cu părul excesiv de pe spate şi/sau transpiraţia excesivă, predilecţia pentru umor porcos şi orice tip de fundamentalism religios), dar în ciuda încercărilor ei stăruitoare de a-l dezaproba (ironii, ochi daţi peste cap, neîncetate tachinări), în sinea ei i se părea un lucru simpatic. Sincer vorbind, îi plăcea mai ales când o lăsa pe ea să aleagă echipamentul membrilor găştii la începutul fiecărui joc. Asta era dragoste? Nu era pregătită să spună că da, dar, la naiba, era pe-aproape.

— Eşti în maşină? întrebă el.

Leigh oftă imagi**nându-**şi-l întins sub pături, pregăti**ndu-**se să mai doarmă câteva ore înainte să dea o

raită pe la Estia’s dimineaţa târziu.

— Da. De fapt aproape am ajuns, aşa că trebuie să închid. Mi-e dor de tine.

— Mi-e dor de tine, şopti Emmy. Oh, Jesse, iubitule, mi-e atât de dor de tine. Cum o să trăiesc eu fără să te văd patru zile? Oh, Doamne, parcă sunt doi porumbei.

Leigh se întinse **s-**o pocnească pe Emmy, dar aceasta reuşi să se lipească de portieră.

— Ce zice? întrebă Jesse.

— Nimic, râse Leigh. Te sun când aterizăm, bine? Du-te şi culcă-te.

Rezistă tentaţiei de a trimite un sărut prin telefon spre binele lui Emmy.

— Doamne, ar fi greţos dacă n-ar fi atât de drăguţ, spuse Emmy cu un suspin lung şi teatral.

Era greţos cu atâtea dulcegării, Leigh ştia asta, dar era prea fericită să-i pese. Jesse o sunase neîncetat timp de două luni de zile după „incident”, cum îi spuneau amândoi acum; îi scria pe e-mail, îi lăsa mesaje la secretara ei, îi trimitea sms-uri de trei, patru, cinci ori pe zi. Ea nu îi răspunsese niciodată fiindcă nu voia să-i tulbure şi mai mult existenţa şi-aşa dată peste cap. Doar pentru că situaţia părea complicată, nu înseamnă că aşa şi era; indiferent de câte ori o suna sau se scuza sau încerca să se explice, rămânea faptul că Jesse era căsătorit. Punct. Ea făcuse deja o greşeală destul de mare culcâ**ndu-**se cu el; nu trebuia să înrăutăţească lucrurile continuând relaţia.

Ceea ce a mers, toate fiind spuse şi făcute, până a decis să plece de la Brook Harris. Se mai ducea încă la birou în fiecare zi, dar numai ca să ajute la transferarea autorilor ei altor editori. Henry a avut înţelepciunea să-l preiau T” sse şi, aşa cum numai un editor superexpenmentat putea **s-**o facă, a reuşit să-l convingă pe Jesse, fără să-l jignească, să mai lucreze la stil. Când a citit şpaltul, Leigh doar a clătinat din cap văzând îmbunătăţirile: cu siguranţă Jesse avea în mâini încă un succes uriaş. Leigh reuşise să nu se mai gândească la el

până în ziua în care el i-a trimis un e-mail scris cu majuscule. N-avea subiect şi zicea aşa: „HAI SĂ NE ÎNTÂLNIM DISEARĂ LA 7 P.M. LA CAFENEAUA STARBUCKS DE LA ASTOR. NU VREAU DECÂT ZECE MINUTE. DUPĂ ASTA, TE LAS ÎN PACE DACĂ AŞA DOREŞTI. TE ROG, VINO. J”.

Leigh a făcut ceea ce ar face orice femeie normală în faţa unui astfel de e-mail: l-a şters ca să reziste tentaţiei de a răspunde, l-a şters şi din fişierul trash ca să reziste tentaţiei de a-l recupera, apoi a chemat pe cineva de la suportul tehnic să recupereze toate e-mailurile şterse de curând. La început a cochetat cu ideea de a redirecţiona mesajul spre Adriana şi Emmy ca să vadă ce părere au şi pentru comentarii, dar până la urmă a decis că ar fi numai pierdere de vreme; evident că se va duce.

Când a ajuns la Starbucks în seara aceea – **într-**o luni, culmea! – era distrusă. Se mustra singură spu**nându-**şi că e absolut cretină dacă i-a trecut prin cap să stea de vorbă cu Jesse, fost iubit, fost autor extraordinar. Ce rost avea? îi plăcea de el – ei şi? Poftim, a recunoscut. Şi ce voia pentru asta, un premiu? Era cu atât mai stupid şi mai masochist că venise la o astfel de întâlnire care cu siguranţă avea să fie încă o dezam? în luna aceea nu tocmai grozavă. Fa –, tu, în sfârşit, Jesse a apărut cu zece minute întârziere, însoţit de o asiatică atât de tânără că putea să-i fie fiică, nu i-a îmbunătăţit lui Leigh starea de spirit.

— Leigh, a spus el cu un zâmbet larg, întinzâ**ndu-**i mâna. Ce mă bucur c-ai venit!”

— Mmm, a răspuns ea fără să se ridice să-i salute. Nici nu mai era nevoie să se ridice – zâmbind, tânăra tocmai îşi trăsese un scaun şi, împreună cu Jesse, **s-**au aşezat în faţa ei.

— Tuti, ţi-o prezint pe Leigh. Leigh, ea e Tuti… soţia mea.

Leigh **s-**a uitat mai întâi la Jesse care nu părea deloc stânjenit, apoi din nou la fata care, la o privire mai atentă,

era şi mai tânără decât crezuse ea la început şi nu la fel de drăguţă. Tuti avea un păr frumos, negru şi des, dar cu o tunsoare ciudată pentru faţa ei plină.

— Oh, Doamne! a zis Leigh fără să se abţină.

Tuti a fost simpatică şi a râs pe înfundate, iar

Leigh a observat că avea dinţii de sus puţin mai în afară. În altă împrejurare, se gândea Leigh, fata asta i **s-**ar fi părut drăguţă. Fermecătoare chiar. Dar în seara asta? Aşa? Era mai mult decât putea suporta.

— Tuti, mă bucur să te cunosc. Eu am, ăă **-** era cât pe ce să spună „am auzit multe despre tine”, dar ar fi avut cu totul alt sens.

În loc de asta a spus:

— Îmi pare rău că trebuie să plec, dar eram doar în trecere.

Când a spus asta, lui Tuti i**-**a căzut faţa.

— Atât de repede? a întrebat ea încruntâ**ndu-**se. Bine, atunci eu mă duc să iau ceva de băut şi vă las pe voi doi singuri. Leigh, Jesse? Vreţi şi voi ceva?

Jesse a băt**ut-**o pe umăr şi a dat din cap că nu, iar Tuti a fugit repede la bar.

— La ce te**-**ai gândit când ai adus**-**o aici? **s-**a pomenit Leigh întrebând, de parcă mintea ei nu mai era în stare să controleze ce spune. A luat trei pastile de gumă Nicorette şi a aşteptat să se calmeze. Nu, nu**-**mi răspunde. Nu**-**mi pasă la ce te**-**ai gândit. Eu vreau să plec.

A început să**-**şi strângă lucrurile, dar Jesse a oprit**-**o pu**nându-**i mâna pe braţ.

— Are douăzeci şi trei de ani şi e din Indonezia. Insula Bali, satul Ubud. Am ajuns acolo cam la un an după ce am publicat *Deziluzia*, m**-**am dus cu un grup de europeni putred de bogaţi la vila tatălui unuia, unde am chefuit o lună. Toate bune şi frumoase până când unul dintre ei a luat o supradoză, iar în ziua următoare Al Qaeda a aruncat în aer clubul ăla de noapte din Bali.

Leigh clătina din cap. Îşi amintea asta.

— Nu**-**ţi mai spun că petrecerea **s-**a mutat în altă

parte, dar pe mine ceva mă ţinea acolo. Am plecat din Kuta, oraşul bombardat, şi m-am îndreptat spre munţi şi spre satele cultivatorilor de orez unde citisem că trăiesc toţi artiştii, artizanii şi scriitorii din Bali. Bineînţeles că satul Ubud era plin de ei. Locul era incredibil! În fiecare zi avea loc vreun festival ori o sărbătoare a anotimpurilor plină de culoare ori un alt eveniment. Iar oamenii! Dumnezeule, erau extraordinari! Atât de primitori, atât de deschişi. M-am împrietenit cu tatăl lui Tuti. E doar cu patru ani mai mare ca mine şi are… Aici Jesse a dat din cap. E un talentat lucrător în lemn, mai degrabă un artizan. Ne-am cunoscut **într-**o zi când m-am dus la atelierul lui şi m-a invitat la cină acasă la el. Frumoasă familie. Foarte pe scurt, îi datorez foarte mult tatălui lui Tuti. El m-a ajutat să-mi pun viaţa în ordine – cred că mi-a salvat-o în multe sensuri – aşa că nu am stat pe gânduri când mi-a cerut să mă căsătoresc cu Tuti.

Leigh nu ştia încotro bătea el cu povestea asta, dar era fascinată – să nu mai zicem că era limpede acum de ce ziarele de scandal nu mai dezvoltaseră subiectul. Dar a naibii să fie dacă o să-i arate; a sorbit din ceaşca de cafea încercând să pară indiferentă şi a spus:

— E foarte drăguţă, Jesse. Înţeleg de ce te-ai căsătorit cu ea.

Însă nu-i spuse: *De ce îmi povesteşti mie toate astea*?

Jesse a râs.

— Leigh, când am spus că m-am însurat cu Tuti fiindcă ţin foarte mult la tatăl ei şi pentru că aşa mi-a cerut el, am folosit cuvintele în sensul cel mai propriu. Ea era un copil – încă este – şi n-am cuvinte să-ţi spun cât mi-e de dragă, dar noi nu am avut niciodată o relaţie de dragoste şi cu siguranţă nu vom avea vreodată.

— Ah, da, mă rog, aşa se explică.

Nu dorea să devină sarcastică, dar toată povestea asta o bulversa.

— După unsprezece septembrie, Statele Unite au pus Indonezia pe lista ţărilor teroriste. Aşa pă, deşi insula Bali

este nouăzeci şi opt la sută ide religie hindusă **–** în comparaţie cu restul ţării care este, în acelaşi procent, de religie musulmană-Tuti nu a primit viza de Intrare în America. Părinţii ei au muncit o viaţă întreagă să o trimită la studii în State **–** cum au făcut cu fratele ei mai mare **–**, dar în noua situaţie politică era imposibil. Aici am intervenit eu.

— Te**-**ai însurat cu ea ca să poată obţine viza? a întrebat Leigh stupefiată. Aşa ceva se întâmplă numai în filme.

— Da.

Leigh n**-**a reuşit decât să clatine din cap nevenin**du-**i să creadă.

— Ţi se pare un lucru chiar atât de îngrozitor? a întrebat Jesse. Vezi, de**-**asta n**-**am vrut să deschid subiectul ăsta până acum.

— Nu cred că *îngrozitor* este cuvântul pe care l**-**aş folosi, dar cu siguranţă… ciudat.

Leigh **s-**a uitat la el cercetâ**ndu-**i chipul.

— Nu ţi**-**ai dorit niciodată să te însori **într-**o bună zi cu o femeie pe care o iubeşti? Sau nici măcar nu te**-**ai gândit?

— Ştiu că poate ţi se pare ciudat, dar sincer să fiu, nu m**-**am gândit. De curând dădusem lovitura cu prima mea carte care a avut un succes imens şi am fost prea ocupat să călătoresc, să petrec şi să umblu cu femei; nu**-**mi stătea gândul la însurătoare. Ce sacrificam căsători**ndu-**mă cu Tuti doar cu numele? Ea locuieşte cu alte trei colege de cameră în apropiere de Lower East Side. Seara se duce la şcoală, are un nou prieten care pare a fi un tip de treabă. O scot în oraş de două ori pe lună, iar ei îi place să aducă rufele la mine fiindcă menajera mea i le spală. E ca şi când aş avea o nepoată sau o soră mai mică. Şi niciodată nu a avut un impact negativ asupra existenţei mele… până acum.

Chiar şi acum, când trecuseră trei luni de la seara aceea, Leigh îşi amintea fiecare cuvânt din ce i**-**a spus

Jesse după aceea. Că **s-**a îndrăgostit de Leigh din momentul în care **s-**au cunoscut în biroul lui Henry; cât de mult ajunsese să o iubească şi să o respecte când au lucrat împreună la Hamptons; cum el nu crezuse că poate să ţină atât de mult la cineva. I-a spus că ştie că totul se întâmpla foarte repede, dar că el nu voia să-şi irosească viaţa distrân**du-**se şi făcân**du-**şi de cap. Ea putea să nu se grăbească deloc, mai ales după ce se întâmplase cu Russell (Henry îi povestise totul), dar el ţinea la ea şi numai la ea. Doar să-i spună dacă ea simţea la fel; dacă exista şi cea mai mică şansă să simtă la fel, atunci el o va aştepta. Avea vreo şansă? Ea zâmbi aducân**du-**şi aminte toate astea.

Zborul până la Los Angeles a fost fără probleme. Aşa cum promisese, Adriana le aştepta la bagaje turuind întruna plină de bucurie şi de idei despre cum îşi vor petrece weekendul.

— Mai întâi mergem la cumpărături, anunţă Adriana în timp ce deschise portiera maşinii ei nou-nouţe, un BMW M³ decapotabil, roşu ca un măr copt.

— Drăguţă maşină! zise Emmy plimbân**du-**şi mâna pe capotă.

Adriana zâmbi fericită.

— Aşa-i că e mişto? Cum să locuieşti în California şi să nu conduci o decapotabilă? E un sacrilegiu. E un „cadou pentru independenţă" de la părinţii mei.

— Glumeşti, spuse Leigh încântată că toate trei reintrau în vechile lor roluri.

— Nu glumesc deloc, fredonă Adriana. Au vrut „să încurajeze" decizia mea de a mă susţine singură – îmi plătesc singură apartamentul, apropo – şi uite-o. Vreau să spun că, în principiu, aş fi putut să refuz, dar mi se pare o prostie, nu?

Fetele au urcat în decapotabilă şi au plecat să ia masa la Ivy, să colinde prin magazinele de pe Bulevardul Robertson pentru ca Emmy să cumpere o pereche de botoşei pentru nepotul ei şi să dea o raită pe Plaja Venice, aproape de care stătea Adriana. Studioul în care locuia era

luminos şi modern, un spaţiu curat şi aerisit la mică distanţă de ocean şi de toate magazinele şi restaurantele de pe Main Street. Leigh nu-şi amintea să mai fi fost atât de fericită, atât de *mulţumită*, şi, în timp ce beau vin, îmbrăcate pentru cină, şi-a dat seama că palpitaţiile ei cauzate de anxietate, mâinile umede şi pumnii încleştaţi până îi intrau unghiile în came erau de domeniul trecutului. Nu mai avea nevoie nici de gumă Nicorette. Dormea mai bine noaptea. Era aproape de neimaginat, dar dacă ar trebui să aleagă un singur cuvânt care să descrie starea ei emoţională de acum, ar putea să spună *relaxată*.

Cântând melodii de-ale Shakirei tot drumul cu maşina până în West Hollywood, fetele erau dichisite şi gata să petreacă o seară de pomină în oraş. Când Adriana a oprit maşina lângă valetul de la restaurantul Koi, acesta a întâmpinat-o ca pe o vedetă rock, apoi a fost sărutată pe ambii obraji – cu veneraţie şi cu exclamaţia „dată naibii de frumoasă, Adriana!" – de *maître d*\ un tip altfel destul de antipatic. Au fost imediat conduse prin furnicarul de doritori de *sushi* şi băutori de *sake* şi aşezate la una dintre cele mai bune mese din restaurant, o superlocaţie care oferea o privelişte de 360 de grade spre zona de mese şi bar şi spre grădina pentru cocteil unde o mulţime de paparazzi se înghesuiau înnebuniţi la intrare. Nişte pahare cu martini şi fructe tropicale au apărut parcă din senin şi, în câteva minute, fetele erau în plină dispoziţie.

— Deci, care e planul? o întrebă Leigh pe Adriana pe care o abordaseră şi salutaseră nu mai puţin de trei persoane în ultimele zece minute.

— Parcă ai fi o celebritate locală, îi spuse Emmy Adrianei clătinând din cap. Nu că m-ar surprinde, dar, totuşi…

Adriana surâse dezvelind dantura ei perfectă şi îşi dădu părul pe spate **într-**o mişcare sexy la care Leigh putea să jure că **s-**au auzit exclamaţii de admiraţie de la mesele învecinate.

— *Querida*, te rog, mă faci să roşesc!

— Da, bine, spuse Emmy. Floricica noastră sfioasă şi delicată care abia aşteaptă să-nfiorească.

— Bine, fie, nu chiar aşa de sfioasă, recunoscu Adriana. Cât despre planul nostru, ei bine, nu avem nicio obligaţie. Am putea să ne întâlnim cu Toby mai târziu sau – Adriana zâmbi din nou ca un drăcuşor, arătând clar care ar fi preferinţa ei – am putea merge la Vine, să ne întâlnim cu tipii ăia de la Endeavor. Unul dintre ei are o casă cu piscină unde întotdeauna dă nişte petreceri dementiale.

— Ce-aud eu? O nouă iubire cumva? Cum rămâne cu Toby? întrebă Leigh aruncând în gură o bucăţică de *sashimi* cu somon.

— Ce-i cu Toby? întrebă Adriana căreia, îi revenise zâmbetul acela „n-are niciun rost”. E un drăguţ ca întotdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu mai sunt şi alţii drăguţi…

— El ştie? întrebă Emmy.

Adriana clătină din cap că da.

— E minunat, dulce, uneori chiar simpatic. I-am spus că aş vrea să ne vedem în continuare, dar nu în exclusivitate, dacă e de acord, şi a fost. Chiar vrei ca o fată venită de curând **într-**un oraş cu atâtea tentaţii delicioase să aleagă numai una? E inumani

— Cât despre pactul nostru… spuse Emmy lăsând fraza neterminată.

— Da, de *asta* ne aflăm aici, nu? **S-**a făcut un an de la înţelegerea noastră şi ar trebui să vedem în weekendul ăsta care sunt rezultatele. Să declarăm câştigătorul, spuse Leigh.

Adriana dădu din mână cu nonşalanţă.

— Pactul? Zău! Mi-a trecut de mult.

Emmy râse.

— Deci te recunoşti învinsă?

— Absolut, sută la sută, nu, nici măcar o secundă, spuse Adriana sorbind din martini şi lingâ**ndu-**şi buzele cu delicateţe. De acord, nu există nicio verighetă – flutură mâna stângă cu degetele desfăcute –, dar ar fi putut să fie.

Şi încă poate fi, de la Toby sau de la altcineva. E adevărat că am treizeci de ani şi sunt înconjurată de o mulţime de tipe superbe de douăzeci şi ceva de ani, dar cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât îmi dau seama mai bine: sunt nişte amatoare. Sunt nişte fetiţe. Nu ştiu nimic despre seducţie sau cum să păstrezi un bărbat. Noi suntem femei… în toate sensurile cuvântului.

Un chelner apăru la masa lor şi începu să desfacă o sticlă de Dom Perignon.

— N**-**am comandat aşa ceva, spuse Leigh uitâ**ndu-**se la prietenele ei ca să se convingă.

— Este de la domnii care stau la capătul barului, răspunse el în timp ce dopul sări cu pocnet de sărbătoare.

Toate trei se întoarseră să se uite.

— Sunt drăguţi! spuse Leigh în felul acela al fetelor care au deja pe cineva. *Sunt absolut drăguţi… pentru voi. Pe mine nu mă interesează pentru că sunt îndrăgostită la nebunie de altcineva…*

— Prea şcolărei, spuse automat Adriana, cântări**ndu-**i pe cei patru bărbaţi cu privirea ei ageră.

— Nu trebuie să ne culcăm cu ei, dar trebuie să**-**i invităm să bea cu noi, spuse Leigh pe un ton cât se poate de rezonabil.

— Zău, nu le datorăm nimic decât un zâmbet de mulţumire şi un salut cu mâna, spuse Adriana făcând întocmai în timp ce vorbea.

Niciuna dintre ele nu observă că Emmy era roşie la faţă ca o sfeclă, îşi frământa agitată mâinile şi cu niciun chip nu se uita în spate, spre bar.

— Eşti bine? întrebă Leigh **întrebându-**se dacă nu cumva Emmy avea vreun regret legat de Duncan sau, mai rău, dacă aceştia erau prietenii lui. Arătau ca nişte studenţi de pe Coasta de Est, nicidecum ca nişte californieni şi, văzâ**nd-**o pe Emmy care devenea tot mai agitată, Leigh era sigură că dăduse de ceva.

— Sunt prietenii lui Duncan? întrebă ea.

Emmy scutură din cap că nu.

— Mă simt atât de umilită. Dumnezeule, nu credeam că îl voi mai vedea vreodată. Ce se întâmplă în străinătate rămâne acolo, nu? Sau ce nu se întâmplă…

— Ce tot spune? o întrebă Adriana pe Leigh.

Leigh ridică din umeri; a naibii să fie dacă ştia.

— E vreunul din ei participant la Turneul Curvăsărelii? Sau poate mai mulţi şi nu doar unul? întrebă Adriana cu un zâmbet răutăcios.

— Doamne, aş vrea eu, oftă Emmy. Unul dintre ei – tipul în bluza cu dungi – e Paul. Nu-mi vine să cred că mă recunoaşte. E atât de jenant. Ce-ar trebui să fac?

— Cine e Paul? întrebă Leigh încercând să-şi amintească numele cuceririlor lui Emmy din ultimul an. Israelianul?

— Croc Dundee? întrebă Adriana.

— Tipul de pe plaja din Bonaire?

— Cineva de care nu ne-ai spus şi pentru asta o să te torturăm?

— Nu! şuieră Emmy părând foarte tulburată. Pe Paul l-am cunoscut la Costes, în Paris, prima călătorie după ce am început Turneul. E cel la care m-am dat eu şi care m-a refuzat. Trebuia să se ducă la petrecerea fostei lui prietene. Vă aduceţi aminte?

Celelalte două clătinară din cap.

— Asta era în urmă cu un an, spuse Leigh. Sunt sigură că nici măcar nu-şi mai aminteşte că l-ai invitat în camera ta, doar conversaţia minunată pe care aţi av**ut**-o.

— A-ha, continuă să-i spui minciunile tale, spuse Adriana.

— Se pare că nu prea ai încotro, şopti Leigh. Vine încoace, lirei. Doi. Unu…

— Emmy? spuse el cu o voce drăgăstoasă şi emoţionată. Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti de mine, dar ne-am întâlnit la Paris, la cel mai prost hotel din câte există. Paul? Paul Wyckoff?

— Bună! spuse Emmy nu foarte entuziasmată. Mulţumesc pentru şampanie. Acestea sunt prietenele mele

Leigh şi Adriana. El e Paul.

Şi-au strâns mâinile, au zâmbit şi au schimbat câteva amabilităţi, după care Paul a aruncat în conversaţie două bombe. Au aflat că, deşi Paul era în L.A. de o săptămână ca **s-**o vadă pe nepoata lui care tocmai se născuse, de fapt el se mutase la New York cu şase săptămâni în urmă şi locuia **într-**un apartament superb în Upper East Side. Ca şi când asta nu era îndeajuns de surprinzător, el a reuşit să explice ce supărat a fost că Emmy nu i-a răspuns la biletul pe care i-l lăsase, ce rău îi păruse că plecase şi o lăsase baltă, dar că sperase că ea îl va contacta şi astfel el avea să se revanşeze.

— Bilet? Ce bilet? întrebă Emmy renunţând să mai facă pe indiferenta.

— Ce repede uităm? râse Paul, iar lui Emmy îi venea să se ridice să-l pupăcească atunci şi acolo. Cel în care mă scuzam că am plecat aşa brusc şi în care ţi-am dat toate informaţiile de contact şi practic te rugam să luăm legătura. L-am lăsat la-recepţie la Costes când am plecat a doua… Se opri şi zâmbi dân**du-**şi seama ce se întâmplase. Nu l-ai primit, nu-i aşa?

Emmy clătină din cap că nu.

— Bineînţeles că nu, spuse ea veselă.

Era probabil cel mai bun lucru pe care îl auzise **într-**un an de zile.

Paul oftă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se întoarse spre fete şi, adresân**du-**se lui Leigh şi Adrianei, le întrebă dacă putea să le întrerupă cina şi **s-**o răpească pe prietena lor ca să bea ceva afară în grădină.

— Eşti liber **s-**o iei, spuse Leigh făcând un semn cu mâna spre prietena ei, încântată **s-**o vadă pe Emmy atât de fericită.

— Numai câteva minute! strigă Adriana după ei. Avem planuri după cină. Adriana se întoarse spre Leigh şi o mustră dând din deget. Nu trebuie să te laşi prea uşor, o certă ea.

Când Emmy a revenit la masă douăzeci de minute mai târziu, era îmbujorată de emoţie.

— Ei, cum a fost? întrebă Leigh. După expresia de pe faţa ta, îmi dau seama că n-a fost deloc umilitor.

Emmy râse.

— Nu pentru mine, cel puţin. A spus că i-a trebuit mult curaj ca să trimită sticla de şampanie în seara asta, fiindcă tot se simţea jenat că nu l-am sunat niciodată. Vă vine să credeţi?

— Incredibil, spuse Leigh dând din cap. Şi acum locuieşte la New York? Tu glumeşti?

Emmy a zâmbit fericită, dar nu prea a mai avut când să sărbătorească. Un minut mai târziu, Paul a revenit la masa fetelor.

— Hei, îmi pare rău că trebuie să fac din nou chestia asta, spuse el cu un zâmbet sfios, dar trebuie să plec.

Emmy rămase prea surprinsă ca să mai poată spune ce gândea, anume că Paul putea să-şi ia povestea aia cu *Oh, ce rău îmi pare că nu ai primit biletul* şi să şi-o bage undeva. Doar cu câteva minute în urmă făcuse în gând o listă cu ce anume trebuia să facă înainte să se ducă cu el acasă chiar în seara aceea (să noteze adresa Adrianei ca să ajungă acasă în dimineaţa următoare, să împrumute un Tampax sau două de la Leigh, să verifice dacă are pe ea acel camisol drăguţ pe care credea că-l are), iar acum el o părăsea din nou…

— Te duci le petrecerea altei foste? întrebă Adriana cu o voce dulce.

— De fapt, eu, ăă… la naiba, sună atât de aiurea.

Ia spune-ne şi nouă, îşi zise Emmy. *Fie vorba între noi trei, am auzit toate scuzele stupide din manual*.

Paul se uită la ceas, apoi îşi îndesă mâinile în buzunare. Tuşi.

— Fac tura de noapte pentru fratele meu şi cumnata mea şi începe chiar acum, aşa că…

— Tura de noapte? întrebă Emmy.

— Da, e abia a patra noapte de când **s-**au externat

din spital şi sunt cam speriaţi. Şi obosiţi. Eu, ăă, mai aveam nişte zile de concediu şi m-am gândit că aş putea să stau până târziu, aşa că m-am oferit să am eu grijă de copil noaptea. Clătină din cap. E o dulceaţă.

Leigh şi Adriana se uitară una la alta. Pe fruntea tipului ăstuia ar putea foarte bine să scrie VIITORUL TATĂ AL COPIILOR LUI EMMY.

— Oh, ce drăguţ! făcu Emmy uitând imediat de toată furia şi dezamăgirea. Cumnata ta se mulge şi pune laptele în biberoane să i-l dai tu? Bebeluşul e cuminte? Pun pariu că are colici dacă nu doarme noaptea. Şi sora tpea tocmai.a. năficyt şi al ei e u4

— Da, îi e cam greu cu alăptatul – zicea că e cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată – aşa că îl hrăneşte la sân sau îi dă cu biberonul. Dar micuţa – Stella, aşa o cheamă – este chiar cuminte. E atât de micuţă, ştiţi? Se trezeşte din două în două ore.

— Auuu, făcu Emmy privi**ndu-**l pe Paul fără să-şi ascundă admiraţia. Pare a fi adorabilă.

— Da, aşa că mai bine plec. Se opri şi păru să se gândească la ceva. Uite, nu e nicio supărare dacă nu poţi – ştiu că eşti aici cu prietenele tale –, dar ar fi nemaipomenit să-mi ţii companie dacă…

Emmy n-aşteptă să termine.

— Mi-ar plăcea, îl întrerupse ea. Acum sunt expertă şi văd că ai mare nevoie de ajutor.

Paul zâmbi şi chiar şi Adriana îşi zise că arăta absolut delicios.

— Excelent! Mă duc să-mi iau haina şi să le spun la revedere prietenilor mei. Ne întâlnim la ieşire în două minute?

Emmy clătină din cap şi îl privi întorcâ**ndu-**se la bar.

— Doar n-ai de gând să te duci, nu-i aşa? întrebă Adriana **într-**un fel care arăta că ştia deja că răspunsul va fi *Bineînţeles că nu*. Doar nu se aşteaptă că acum, dacă tot te-a găsit, să te duci după el ca un căţeluş?

Emmy luă o înghiţitură zdravănă de martini, puse cu

grijă paharul pe masă şi-i zâmbi Adrianei.

— Cred că ar trebui să încep deja să *latru*.

— Emmy! dădu Adriana să spună. Nu te-am învăţat eu că…

Aceasta ridică o mână **s-**o oprească, iar Leigh se pomeni încurajâ**nd-**o în sinea ei.

— N-o mai face pe nazista cu regulile, Adriana. Păstrează-le pentru fanele tale mai tinere şi mai neexperimentate. Noi **–** arătă cu un gest larg în jur şi le zâmbi fericită celor mai bune prietene ale ei **–** suntem experte de-acum. Şi am reuşit cu vechile metode.

Adriana deschise gura să riposteze, dar păru să se răzgândească.

— Foarte bine, spuse ea clătinând din cap că a înţeles. Sunt de acord.

— Pentru noi, spuse Leigh ridicând paharul. Fetele au ciocnit, au băut şi au zâmbit. Poate că pactul se sfârşise, dar, **într-**un fel, ele ştiau un lucru: partea frumoasă abia acum începea.

MuhUMilU

În primul rând aş vrea să-i mulţumesc lui Marysue Rucci, care nu e doar cel mai bun editor din lume, ci mult mai mult, lui Sloan Harris, pentru că a vorbit cu mine la fiecare terasă din oraş, şi lui David Rosenthal pentru că m-a lăudat mereu, întotdeauna ştiind când era cea mai mare nevoie (şi cel mai inoportun). Mulţumesc echipei de neegalat de la Simon & Schuster, în special lui Aileen Boyle, Tracey Guest, Victoria Meyer, Katie Grinch, Leah Wasielewski, Jackie Seow şi Ginny Smith. îi datorez enorm JoAnnei Kremer, un editor extraordinar, pentru că a făcut să pară că aş cunoaşte nu doar regulile de bază ale gramaticii. O recunoştinţă deosebită Melissei Perello pentru cursurile rapide despre tot ce înseamnă un bucătar. Deborah Schneider, Vivienne Schuster, Betsy Robbins, Lynne Drew, Claire Bord, Helen Johnstone, Dave Patane, Kyle White, Stephen Frank, Judith Hirsch şi Cathy Gleason, vă mulţumesc pentru sfaturile şi îndrumările din multele

voastre domenii de interes.

Le mulţumesc de un milion de ori prietenelor mele, ale căror poveşti le-am furat cu neruşinare: Audey Kent, Victoria Stein, Helen Coster, Alii Kirshner, Julie Hootkin, Laura Dave, Megan

Deem şi Gretchen Bylow. Familiei Cohen – Allison, Dave, Jackie şi Mei – pentru că m-au primit în mijlocul familiei cu braţele deschise şi foarte mult vin. Mamă, tată şi Dana – mulţumesc pentru că aţi fost mai amuzanţi şi mai sarcastici decât mine, pentru că mi-aţi amintit de asta în fiecare zi şi pentru că mi-aţi răspuns la nesfârşitele mele tânguiri cu susţinere şi înţelegere… Vă iubesc pe toţi atât de mult. Cel mai mult aş vrea să-i mulţumesc lui Mike, care a îndurat nenumărate conversaţii „ipotetice" despre cum ar trebui să se căsătorească „personajele mele" şi care a reuşit să mă surprindă în viaţa reală cu o cerere în căsătorie perfectă. De la primul atac de panică şi până la ultimul rând editat, ai ajutat această carte (şi această scriitoare) în mult mai multe feluri decât voi admite vreodată.

Gupliwă

Nu e frumos să spui „chiloţi" 7

Dacă ţi se pare prea mare, înseamnă că nu-l meriţi 63

Odată ce i-ai pus, sunt naturali 152

Mami bea fiindcă eu plâng 194

Numai ifose şi zâmbete cuceritoare 217

Pune-l la America de Sud 256

Prietenoasă înseamnă de fapt singură şi disperată 275

Trei bărbaţi nu fac din tine o femeie fatală 318

Relaţia perfectă momentan 349

Fie ca sânii ăia mari şi obraznici să-i dea dureri de spate la treizeci de ani 372

Ar fi greţos dacă n-ar fi atât de drăguţ 403

Mulţumiri 425

Pe urmele lui Harry Winston este o carte amuzantă, cu un ritm frenetic şi atât de inteligentă încât chiar şi minţile cele mai neastâmpărate îşi vor menţine interesul până la ultima pagină”.

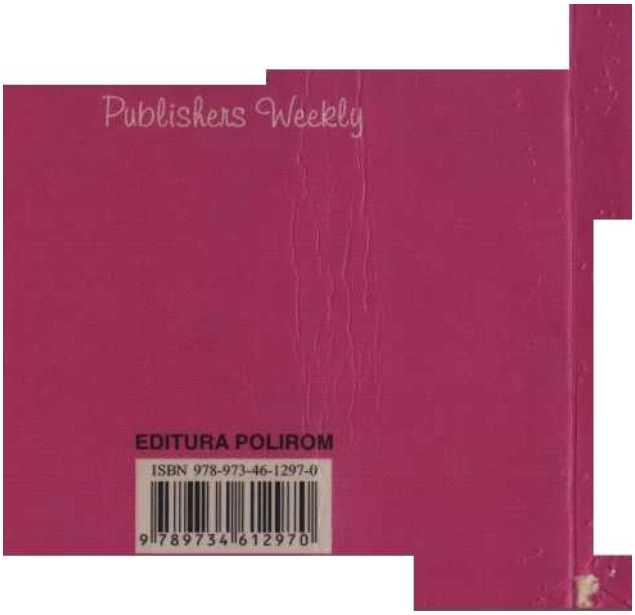

„Autoarea bestsellerurilor *Diavolul se îmbracă de la Prada* şi *Vreau să fiu V.I.P.* revine cu un roman deştept, îndrăzneţ şi de un umor feroce”.